

संग्रह-३०

क्रम संख्या-५०

बुद्धकालीन परिव्राजकहरू

[भाग - ३]

आचार्य

भिन्नु अमृतानन्द

२०८३

★ प्रस्तुत पुस्तक आनन्द कुटी
विहार गुठीको ५० औं प्रकाशन हो ।
यसमा १७ जना परिव्राजकहरूका कुरा-
हरू संग्रहित भएका छन् । यसबाट
बुद्धकालीन परिव्राजकहरूको संग्रहको
काम समाप्त भएको छ । यसमा परेका
२१ सूत्रहरूमध्ये ब्रह्मजाल सूत्रको पनि
अनुवाद यसमा समावेश भएको छ । ★

संप्रह-३०

क्रम संख्या-५०

स्वयम्भू, काठमाडौं स्थित
आनन्द कुटी विद्यालय गृहस्थी
संस्कार संस्थान द्वारा ।

बुद्धकालीन परिव्राजकहरू

[भाग - ३]

आचार्य
भिच्छु अमृतानन्द

Dhamma.Digital

२०८३

नेरु. ५४१-

प्रकाशक—

“आनन्दकुटी विहारगुठी”

(सं. द. नं. १/०३१ प्र. जि. अ. का. का.)

आनन्दकुटी विहार, स्वयम्भू,

काठमाडौं, नेपाल ।

फो. नं. २-२४४२०

(सर्वाधिकार सुरक्षित)

बुद्धाब्दः २५३०

वि. सं. २०४३

ने. सं. ११०७

ई. सं. १९८६

प्रथमावृत्ति १०००

मुद्रक—

नेपाल प्रेस

शुक्रपथ, काठमाडौं

फोन— २२१०३२

Collection No. 30

Buddhakalina Parivrajakaharu
(PART III)

Dr. Bhikkhu Amritananda

Published by
ANANDA KUTI VIHARA TRUST
Ananda Kuti, Kathmandu,
NEPAL
1986

यसमा—

प्रकाशकोय
PREFACE

मन्तव्य

प्राक्कथन

मूल ग्रन्थहरू

सहायक ग्रन्थहरू

संकेत शब्दको अर्थ

त्रिपिटक-सूची

विषय-सूची

“बुद्धकालीन परिव्राजकहरू” भाग-३

नामावली

शब्दावली

गाथा-सूची

राज्य सरकार
नेपाल

बी ५ महाभारतपिटक वीर विक्रम शाहीबाट
बस्नेको सन्देश

बौद्ध पाठी बाढ्नुका उत्कृष्ट ग्रन्थ बाटिको त्रिपिटकमा अत्यन्त धेरैका हुन्छन्। विभिन्न उल्लेखनीय पात्रहरू क्रमबद्ध रूपले संकलित र बाण्डित गरी तयार पारिएको यो पुस्तकको बौद्ध इतिहास र दर्शनको बतिरिक्त बुद्धकाठीन सामाजिक चित्रण पनि प्रस्तुत गरेको प्रयास राश्री देखिन्छ। यस्तो प्रकारबाट नेपालमा धार्मिक साहित्यतामात्र होइन नेपाली संस्कृतिको बन्धुत्व पनि गहिरो अन्दा राख्नु पर्ने कुरा पनि देखाउनु बढीया हुनेछ। नेपाली साहित्यको ज्ञानराशीमा नेपालमा बन्धुत्व विश्व ज्ञान्तिका अद्भुत सिद्धार्थ गौतम बुद्ध सम्बन्धी यस किसिमको उपयोगी ग्रन्थ बाटिमा निरक्षर पनि प्रसन्धीय योगदान मस्को मान्नुपर्छ। यस किसिमका ग्रन्थ निर्माणमा व्यक्त परिश्रम गरी तोकपूर्ण कार्य सम्पादन गर्ने किशु बी. अनुमानन्द महास्वयंवर बन्धुबाइका पात्र हुन्।

Dhamma.Digital

प्रकाशकीय

आनन्दकुटी विहार गुठीको स्थापना २०२६ साल आश्वीन २२ गते घटस्थापनाका दिन आचार्य श्रद्धेय अमृतानन्द महास्थविरबाट भएदेखि आजसम्म गुठीको आफ्नो मूल उद्देश्य बुद्धधर्म प्रचार प्रसार तथा पुस्तक प्रकाशन गर्ने क्रम गुठीले छोडेको छैन । बर्षेनी ४/५ वटा पुस्तकहरू प्रकाशित गर्दै आएका छन् । यस क्रमलाई सम्हालि राख्न उपदेश दिई तथा पुस्तक प्रकाशित गर्न आफ्नो अमूल्य ग्रन्थ दिइरहनु भएकोमा संस्थापक महास्थविर प्रति गुठी गौरवताका साथ कृतज्ञता ज्ञापन गर्दै वहाँको सुस्वास्थ्य तथा दिर्घायुको कामना गर्दछ ।

प्रस्तुत पुस्तक बुद्धकालीन परिव्राजक भाग-३, गुठीको ५० औं प्रकाशन हो । यसभन्दा पहिले बुद्धकालीन परिव्राजक भाग-१ र भाग-२ प्रकाशित गरिसकेका छन् । आशा छ यी ग्रन्थहरूबाट पाठक महानुभावहरूले विशेष ज्ञान हासिल गर्नु हुने नै छ ।

आनन्द कुटी विहार
स्वयम्भू, काठमाडौं ।
पो. ब. नं. ३००७
फो. नं. २-२४४२०

भिक्षु मैत्री
सदस्य-सचिव
आनन्दकुटी विहार गुठी

Homage to the Buddha, the Supreme Enlightened One.

P R E F A C E

The present volume is the third and the last in the series of the "Buddha Kalin Paribrajakas". The present volume consists of altogether seventeen characters of the Paribrajakas translated from twenty-one Suttas, the list of which is given below :—

- (1) 4 Suttas from Dighanikaya.
- (2) 5 Suttas from Majjhimanikaya.
- (3) 4 Suttas from Samyuttanikaya.
- (4) 6 Suttas from Anguttaranikaya.
- (5) 1 Sutta from Suttanipatapali.
- (6) 1 Sutta from Mahavaggapali.

The names of seventeen characters and the Suttas concerned with them are listed below ;—

1. BHAGGAVAGOTTIYA PARIBBAJAKA

1. D. III. p¹. 3: Pathikasuttam, Pathikavaggo
R². I. p. 1

2. MAGANDIYA PARIBBAJAKA

1. M. II. p. 198: Magandiyasuttam R. I. p. 501

3. MUNDIYA PARIBBAJAKA

1. D. I. p. 134; Mahalisuttam,
Silakkhandhavaggo R. I. p. 1

4. MOLIYA SIVAKA PARIBBAJAKA

1. S. III. p. 204: Sivakasuttam,
Vedanasamyuttam R. IV. p. 230
2. A-6. p. 70: Pathama Sanditthikasuttam,
Dhammikavaggo R. p. 356

5. VEKHANASA PARIBBAJAKA

1. M. II. p. 267; Vekhanasasuttam R. II. p. 40

6. SANJAYA PARIBBAJAKA

1. Mh. p. 38: Sariputtamoggallanapabba-
jjakatha R. p. 39

-
1. References given here are to the pages of the Pali Text, Nagari Edition of Nalanda, India.
2. R. refers to the pages of the Pali Text Society, Roman Editions, London.

7. SACCAKA NIGANTHAPUTTA

1. M. I. p. 280: Culasaccakasuttam R. I. p. 227
 2. M. I. p. 291: Mahasaccakasuttam R. I, p. 237

8. SAJJHA PARIBBAJAKA

1. A-9, p. 18: Sajjhasuttam, Sambodhivaggo R. p. 371

9. SANDAKA PARIBBAJAKA

1. M. II. p. 211: Sandakasuttam R. I. p. 513

10. SABHIYA PARIBBAJAKA

1. SN. p. 344: Sabhiyasuttam, Mahavaggo R. p. 90

11. SARABHA PARIBBAJAKA

1. A-3, p. 171: Sarabhasuttam, Mahavaggo R. p. 185

12. SAMANDAKA PARIBBAJAKA

1. S. III. p. 233: Samandakasuttam,
 Samandaka Samyuttam R. IV. p. 261
 2. A-10, p. 195: Pathamasukhasuttam,
 Yamakavaggo R. p. 120
 3. A-10, p. 10: Dutiyasukhasuttam,
 Yamakavaggo R. p. 121

13. SUTAVA PARIBBAJAKA

1. A-9, p. 17: Sutasuttam, Sambodhivaggo R. p. 369

14. SUPPIYA PARIBBAJAKA

1. D. I. p. 1: Brahmajalasuttam,
 Silakkhandhavaggo R. I. p. 1

15. SUBHADDHA PARIBBAJAKA

1. D. II. p. 115: Mahaparinibbanasuttam,
Subhaddaparibbajakavatthu R. II. p. 148

16. SUSIMA PARIBBAJAKA

1. S. II. p. 102: Susimaparibbajakasuttam,
Nidanasamyuttam R. II. p. 119

17. SUCIMUKHI PARIBBAJAKA

1. S. II. p. 453: Sucimukhisuttam,
Sariputtasamyuttam R. III p. 238

Altogether fifty characters of the Paribrajakas are included in the first, second and third volumes of the series. These characters were compiled and translated from hundred and five Sutras. The following list gives a clear-cut understanding about how they were drawn and from which Sutras and texts :—

Text Book :	Vol. I.	Vol. II.	Vol. III.	Total:
1. Dighanikaya :	7+	5+	4=	16
2. Anguttaranikaya :	7+	5+	6=	18
3. Majjhimanikaya :	9+	6+	5=	20
4. Samyuttanikaya :	38+	5+	4=	47
5. Udanapali :	0+	1+	0=	1
6. Mahavaggapali :	0+	1+	1=	2
7. Suttanipatapali :	0+	0+	1=	1
	61+	23+	21=	105

The first publication of this Buddhakalin series was started on 25th Chaitra 2028 B. S. (1972 A. D.) with a sole intention to make the texts of the Pali literature available in Nepalese language too.

It is but natural for me to get self satisfaction for being able to engage myself constantly in my writing work. When I started writing I had in mind to compile books under ten main headings. With the publication of this book the compiling under eight headings out of ten (out of my serious research into the Pali literature) comes to completion. Now what is left to be done is to research into the Pali literature again and compile under remaining two more headings, 'The characters of the Buddha's contemporary monks and The character of the Buddha's contemporary nuns. I am confident that I will complete this remaining work also if my life is not cut short.

The present volume is the therttheeth one in the series. I do not have words to express my deep gratitude to Prof. Batu Krishna 'Bhoosan' who has been continuously and untiringly rendering his service to correct and improve my Nepali language and to read the press proof. Had he not given me his valuable help I would not have been successful in my venture.

The printing work of this book was complete a few months ago But the publication of it was delayed due to

four-month-long treatment of my heart ailment at Chulalongkorn Hospital in Bangkok. Even after my return to Kathmandu I could not immediately devote time towards the publication of the present volume as I had to be engaged in preparation for the forthcoming Fifteenth World Buddhist Conference in Kathmandu.

Though the printing of the book is already complete, the preparing of index is still not finished. As everybody knows preparing of index is not an easy job: I feel that publishing a book without index is improper in the modern time. For the research-minded readers index is of utmost importance though it may have no meaning for the lay readers.

My thanks are also due to Bhikkhu Kumara Kasyap who, as ever, has helped me to prepare word index. I am also deeply grateful to Dr. Ram Nivas Pandey, the chairman, Department of Nepalese history, culture and archeology, Tribhuvan University for his forewords.

“Long live the sublime Teaching.”

Bhikkhu Amritananda

1st. Nov. 1986

Ananda Kuti Vihara
Swayambhu,
Kathmandu, Nepal.
Phone : 224420

मन्तव्य

गौतम बुद्धको देश नेपाल आजभन्दा पच्चीसशय वर्ष अगाडिदेखि नै बौद्ध धर्म र संस्कृतिको एउटा महत्वपूर्ण थलो रहेको छ । मध्यकालमा भारत वर्षमा बौद्ध धर्मको अवरोहणको बेलामा पनि नेपालमा यस धर्मको उत्थान सूचक विभिन्न किसिमका क्रियाकलापहरू भइने रहेको पाइन्छ । यहाँ हीनयान र महायान निकायका अतिरिक्त बज्रयान, तंत्रयान र लामा धर्मका सिद्धान्तहरूलाई विभिन्न त्यागी, तपस्वी, मनीषी, श्रवण भिक्षुहरूले आ-आफ्नो मठमंदिर गुम्बा र विहारहरूमा राम्रोसँग संरक्षण संवर्धन गरेको देखिन्छ । यस तथ्यलाई प्रमाणित गर्ने हाम्रो दार्शनिक परम्पराको समृद्ध वाङ्मय राष्ट्रिय अभिलेखालयमा, बहाल र बहिलहरूमा तथा पंडित, शाक्य र बज्राचार्यहरूको घर घरमा आज पनि संरक्षित छ । त्यस्तै बौद्ध धर्म र जीवनको समृद्ध परम्परालाई प्रस्फुटित गर्ने नेपाली संस्कृतिका प्रतीक अनन्य निधिहरू यत्रतत्र छरिएका भेटिन्छन् ।

नेपाल अधिराज्य अन्तर्गत पञ्चायती प्रजातन्त्रको प्रादुर्भाव हुनुभन्दा केही अगाडि राणा शासकहरूले एक शताब्दीसम्म आफ्नो

[१६]

शासन चलाएको बेलामा यस देशभित्र बौद्ध धर्मको परम्पराको विकासमा व्यवधान आएको देखिन्छ । तथापि आचार्य डा. भिक्षु अमृतानन्द महास्थविर साहित्य चक्रवर्ती जस्ता केही प्रबुद्ध भिक्षुहरूको सद्प्रयासबाट यस धर्मको प्रवर्द्धन र सुनियोजित विकास तथा बुद्ध भगवान्का शिक्षाहरूको वैज्ञानिक विश्लेषण भएबाट यस क्षेत्रमा नयाँ जागरण आएको छ । बुद्ध धर्मबारे अनन्य लेख र करीब ५० ग्रन्थहरू लेख्नु भई आचार्य भिक्षु अमृतानन्द महास्थविरज्यूले बौद्ध धर्मको महत्वपूर्ण सेवा गर्नुभएको छ । वहाँले बौद्ध धर्मको विशेषता बारेमा अनेकौँ राष्ट्रिय एवं अन्तर्राष्ट्रिय गोष्ठी एवं सभा सम्मेलनहरूमा प्रकाश पार्नु भएको छ ।

आचार्य भिक्षु अमृतानन्द महास्थविरज्यूद्वारा रचित बुद्धकालीन ग्रन्थमाला अन्तर्गतको प्रस्तुत ३० सौं पुष्प “बुद्धकालीन परिव्राजकहरू भाग-३” पनि एउटा अत्यन्त महत्वपूर्ण कृति रहेको छ । यस पुस्तकमा लेखकले पाली त्रिपिटक ग्रन्थहरूको गहन अध्ययन गरेर बुद्धकालीन १७ परिव्राजकहरूको जीवनी, उनीहरूको शास्त्रार्थ प्रवृत्ति, परिभ्रमण-वृत्तान्त, विचारको निःसंकोच स्पष्ट प्रस्तुत गर्ने स्वभाव, आफ्नो मूलभूत सिद्धान्त र आस्थाको विपरीत प्रकारको आस्था भएता पनि यथार्थताको परिप्रेक्षमा निःक्लेशी भई त्यसको प्रकाशमा आफु आभाषित हुने सद्चरित्रता आचार्य भिक्षु अमृतानन्दज्यूले पाली भाषाबाट अनुवादित प्राचीन शैलीमा नै प्रस्तुत गर्नुभएको छ । वहाँले परिव्राजकहरूको जन्म, व्यक्तिगत जीवनी, रहन-सहन र समाजमा उनीहरूको स्थान बारेमा

अत्यन्त रोचक चित्रण गर्नुभएको छ । यी परिव्राजकहरूले आर्यावर्तको विभिन्न क्षेत्रमा घुमेर मानव जीवनको मूल लक्ष्य, प्राणीहरूको जीवनमा रहेका वेदनाका कारणहरू तथा त्यस वेदनाबाट मुक्त हुने जुन शिक्षा र आदर्श दिन्थे तथा बुद्ध भगवान्को सांनिध्य पाएपछि बुद्धसँग अथवा उहाँका प्रमुख शिष्यहरूसँग भएका छलफल पछि जुन नयाँ ज्ञानबोध गर्दथे एवं त्यसलाई समाजमा शान्तिमय जीवन र अन्तर्तीगतता निर्वाणको हेतु प्रचार गर्दथे त्यसको वर्णन लेखकले यस पुस्तकमा अत्यन्त सजीव रूपमा गर्नुभएको छ । सुनक्खत्त भन्ने एकजना परिव्राजक बाहेक अन्य सबैले विद्याको अहंभाव त्यागेर संस्कारको दुष्प्रभाव माथि विजय पाएर सबै विद्वान परिव्राजकहरू प्रकाशवान् भएको तथ्य हामी यस पुस्तकमा अत्यन्त रोचक भाषामा चर्चित भएको पाउँछौं ।

अग्निशालाको तृणासनमा बसेर “अहो कस्तो कस्तो कुरा सुन्नु पर्‍यो” भन्ने मागण्डिय, बुद्ध भगवान्को उपदेश श्रवण गरेपछि धावक भइकन सहजै अहंत भए । प्राणीहरूको वेदना पूर्वजन्मको कारणबाट मात्र हुने होइन अपितु कफ, बात, ऋतु-परिवर्तन, अपथ्य खाना आदिबाट पनि हुने हो भन्ने तथ्य मोलिय सीवकले बुद्ध भगवान्सँगको छलफल पनि स्वीकार्नु भयो । देखनस आफ्नो “परमवर्ण” दृष्टिकोणमा परिवर्तन गरेपछि सच्च्चा उपासक भए । सच्चक निगण्ठ पुत्रको प्रकरणबाट बुद्धकालमा पनि परिव्राजिकाहरू कतिका विदुषी तथा भय मुक्ता थिए भन्ने कुरा प्रष्ट देखा पर्दछ । त्यसै प्रकरणमा जम्बुवृक्षको एउटा शाखालाई गाडेर शास्त्रार्थको लागि निमन्त्रण गर्ने सजिलो पद्धति

अन्तर्गत अहंभाव रहित भइकन शास्त्रार्थ गर्ने परम्परालाई हामीले भेट्दाउँछौं । स्वच्छ जलाशय हुनु, त्यस जलाशयमा स्नातन गर्नु र स्नान गरेपछि स्वच्छ हुनु भिन्नभिन्न कुराहरू हुन् । कोसी कोसी कुरा गर्दा साधारणतया मानिस खिन्न हुने तर त्यस्तो परिस्थितिमा पनि गौतम बुद्धको मुखाकृति प्रसन्न मुद्रामा देखेर धेरै परिव्राजकहरूको मन प्रसन्न भएको तथ्य यस कृतिमा भेटिन्छ । बुद्ध प्रतिको जनाकर्षणको रहस्य आकर्तनी माया अथवा वशीकरण मन्त्र रहेछ भन्ने विश्वासमा भिक्षुहरू एक साथ मिलेर सीमागृहमा बसेर गर्ने “उपोसथ” नै बुद्ध भगवान्को गोप्य मन्त्रको दीक्षा दिने ठाउँ हो भन्ने विश्वास गर्ने सरभ परिव्राजकको तथागतसँग भएको छलफल साह्रै नै रोचक ढंगबाट प्रस्तुत भएको छ । कृतिको अन्तिम चरणमा परेको सुप्यिय परिव्राजक प्रसङ्ग ईशापूर्व छैठौं शताब्दीमा विद्यमान दार्शनिक परम्पराको गहन चिन्तनको धारालाई प्रस्फुरित पारेको छ । यो कुरा “ब्रह्मजाल सूत्र” माउँबाट विख्यात सूत्रत्रिपटकको पहिलो पिटक “दीर्घनिकाय” को शुरुमै परेको छ । बुद्धको अन्तिम श्रमण शिष्य सुमद्र परिव्राजकको वर्णन पनि यस पुस्तकमा भएको रहेछ ।

प्रस्तुत पुस्तक साधारण पाठकदेखि लिएर समस्या संकल्पित मानिसहरूको निमित्त समेत अत्यन्त पठनीय छ । नेपाली भाषाको माध्यमबाट बौद्ध धर्म र दर्शनबारे ज्ञान आर्जन गर्न चाहनेहरूको लागि बुद्धकालीन ब्रह्माविदेव, ब्राह्मण, महिला, राजपरिवार, गृहस्थ श्रावक र श्राविकाहरूको ग्रन्थमाला प्रकाशन गरेर आनन्दकुटी विहार गुठीले

[१६]

बौद्ध धर्म र संस्कृति तथा देश र नरेशको ठूलो सेवा गरेको छ । त्यसै
परम्परामा लेखिएको यस पुस्तकमा निहित उच्चस्तरको धर्म र ज्ञानको
कुरा पाठकलाई निश्चय नै उपयोगी हुनेछ भन्ने मेरो दृढ विश्वास
रहेको छ ।

— डा. राम निवास पाण्डेय

प्राध्यापक एवं अध्यक्ष

नेपाली इतिहास, संस्कृति र पुरातत्व विषय समिति

आश्विन पूर्णिमा

त्रिभुवन विश्वविद्यालय,

वि० सं० २०४३

Dhamma कीर्तिपुर, काठमाडौं ।

नमो तस्स भगवतो अरहतो सम्मासम्बुद्धस्स ।

प्राक्कथन

प्रस्तुत पुस्तक 'बुद्धकालीन परिव्राजकहरू' को तेस्रो भाग हो । यसबाट 'बुद्धकालीन परिव्राजकहरू' सँग सम्बन्धित संग्रहको काम समाप्त भएको छ । यस संग्रहमा जम्मा १७ जना परिव्राजकहरूका कुरा संग्रहित भएका छन् । यसमा २१ सूत्रको अनुवाद भएको छ । जुन यसप्रकार छन्—

(१) दीघनिकायबाट ४, (२) मज्झिमनिकायबाट ५, (३) संयुत्तनिकायबाट ४, (४) अङ्गुत्तरनिकायबाट ६, (५) सुत्तनिपात-बाट १ र (६) महावग्गपालिबाट १ ।

माथि उल्लिखित १७ जना पात्रहरूका नाम र तिनका यीसँग सम्बन्धित सूत्रहरू यसप्रकार छन्—

(१) भग्गवगोत्तिय परिव्राजक

पृ^१

पृ^१

१. बी. नि. III. पृ. ३: पाथिकसुत्तं, पाथिकवग्गो

४

१. यहाँ दिएको पृष्ठ नालन्दा प्रकाशनको हो ।

२. यहाँ दिएको पृष्ठ यसै पुस्तकको हो ।

(२) मागण्डिय परिव्राजक

१. म. नि. II. पृ. १६८: मागण्डियमुत्तं ३०

(३) मुण्डिय परिव्राजक

१. बी. नि. I. पृ. १३४: महालिमुत्तबाट, सीलकखन्धवग्गो ३३

(४) मोलिय सीवक परिव्राजक

१. सं. नि. III. पृ. २०४: सीवकमुत्तं, वेदनासंपुत्तं ४१

२. अं. नि-६, पृ. ७०: पठम सन्दिट्टिकमुत्तं, घम्मिकवग्गो ४४

(५) वेखनस परिव्राजक

१. म. नि. II. पृ. २६७: वेखनसमुत्तं ४८

(६) सञ्जय परिव्राजक

१. महा. व. पा. पृ. ३८: सारिपुत्तमोग्गल्लानपब्बज्जाकथा

महाखन्धकं ५८

(७) सच्चक निगण्ठपुत्र

१. म. नि. I. पृ. २८०: चूलसच्चकमुत्तं ७०

२. म. नि. I. पृ. २९१: महासच्चकमुत्तं ८८

(८) सज्ज परिव्राजक

१. अं. नि-६, पृ. १८: सज्जमुत्तं, सम्बोधिबग्गो १०४

(९) सन्दक परिव्राजक

१. म. नि. II. पृ. २११: सन्धकमुत्तं १०८

(१०) सभिय परिव्राजक

१. सुत्त. नि. पृ. ३४४: सभियसुत्तं, महावग्गो १३९

(११) सरभ परिव्राजक

१. अं. नि-३, पृ. १७१: सरभसुत्तं, महावग्गो १६०

(१२) सामण्ड परिव्राजक

१. सं. नि. III. पृ. २३३: सामण्डकसुत्तं, सामण्डकसंयुत्तं १६६

२. अं. नि-१०, पृ. १६२: पठम सुखसुत्तं, यमकवग्गो १६८

३. अं. नि-१०, पृ. १६६: दुतिय सुखसुत्तं, यमकवग्गो १७०

(१३) सुतवा परिव्राजक

१. अं. नि-६, पृ. १७: सुतसुत्तं, सम्बोधिवग्गो १७४

(१४) सुप्पिय परिव्राजक

१. बी. नि. I. पृ. १: ब्रह्मजालसुत्तं, सीलवखन्धवाग्गो १८३

(१५) सुभद्द परिव्राजक

१. बी. नि. II. पृ. ११५: सुभद्दपरिब्बाजकवत्थु,
महापरिनिब्बानसुत्तं बाट, महावग्गो २६०

(१६) सुसीम परिव्राजक

१. सं. नि. II. पृ. १०२: सुसीमपरिब्बाजकसुत्तं, निदानसंयुत्तं २७२

(१७) सूचिमुखी परिव्राजिका

१. सं. नि. II. पृ. ४५३: सूचिमुखीसुत्तं, सारिपुत्तसंयुत्तं २८६

प्रथम, द्वितीय र तृतीय भागमा गरी जम्मा पचासजना परित्राजकहरूको संग्रह भएको छ जसमा एकशय पाँच (१०५) सूत्रहरूको अनुवाद भएको छ । कुन कुन ग्रन्थबाट के कति सूत्रहरू संग्रहित भएका छन् भन्ने कुरा तल दिएको तालिकाबाट प्रष्ट हुनेछ।।

	बु. प. भा-१,	बु. प. भा-२,	बु. प. भा-३,	जम्मा
दीघनिकायः	७ +	५ +	४ =	१६
अङ्गुत्तरनिकायः	७ +	५ +	६ =	१८
मज्झिमनिकायः	६ +	६ +	५ =	२०
संयुक्तनिकायः	३८ +	५ +	४ =	४७
उदानपालिः	× +	१ +	× =	१
महावग्गपालिः	× +	१ +	१ =	२
सुत्तनिपातपालिः	× +	× +	१ =	१
	६१ +	२३ +	२१ =	१०५

पालिसाहित्यका कुरा राष्ट्र भाषा नेपालीमा पनि उपलब्ध हुनसकोस् भन्ने एक मात्र उद्देश्य लिई शुरु गरिएको यस बुद्धकालीनको प्रकाशन पहिलो पटक चैत्र २५ गते २०२८ वि. सं. मा भएको थियो । त्यहाँदेखि निरन्तररूपले आजसम्म यही काममा लाग्न सकेकोमा मलाई आत्म सन्तुष्टी हुनु स्वाभाविकै हो । त्यसताका गरेको कल्पना अनुसार मैले दश (१०) शीर्षकहरूलाई लिएर लेख्ने जुन सोचेको थिएँ तीमध्ये आठ (८) शीर्षकका काम (पालिसाहित्यमा खोज गरी संग्रह गर्ने काम) यस संग्रहबाट पूरा भएको छ । अब बुद्धकालीन श्रावक र श्राविका

चरित सम्बन्धी विषयमा खोज गरी संग्रह गर्ने काम बाँकी नै रहेको छ । बाँचिरहेको खण्डमा यो पनि भविष्यमा पूरा गर्न सक्नेछु भन्ने विश्वास लिएको छु ।

प्रस्तुत संग्रह तीसौं (३०) संग्रह हो । यस संग्रहको काममा शुद्धेखि आजसम्म निरन्तर भाषा संशोधन गरी प्रूफ समेत हेरिदिनु हुने श्री प्रा. वटुकृष्ण 'भूषण' ज्यूलाई कुन शब्दद्वारा आफ्नो आभार व्यक्त गर्ने हो सो म जान्दिन । यदि वहाँको सहयोग र मद्दत नपाएको भए मैले यो काम कहिल्यै सफल पार्न सक्ने थिइन ।

प्रस्तुत पुस्तकको छपाइको काम त महीनो अगाडि सिद्धिएको थियो । किन्तु बैंकको चूलालकोरन् अस्पतालमा आफ्नो हृदयरोगको उपचारार्थ ४।५ महीना बस्नु परेकोले प्रकाशनमा ढिलाइ हुन गएको हो । काठमाडौं फर्केर पनि पुस्तकको काममा राम्ररी ध्यान दिन सकिन । किन कि पन्ध्रौं विश्व बौद्ध सम्मेलनको तयारीको काममा व्यस्त हुनु पर्दा अलमलिन गयो । पुस्तक छपाइको काम सिद्धिएर पनि नामावली आदि तयार पार्ने काम चाहिँ त्यसै थातीमा परेको थियो । जुन काम त्यति सजिलो पनि छैन । आधुनिक युगमा यस्तो सूचि नहुनु पनि उपयुक्त ठान्दिन । हुन त यो सर्वसाधारणको लागि त्यति महत्त्व हुन सक्दैन । एक-आध खोज गर्ने विद्वत् वर्गको निमित्त भने अवश्य पनि उपकारक हुन सक्छ । अरूलाई केही नभएता पनि आफूलाई त यसको नितान्त आवश्यक महसूस हुन्छ ।

शब्दावली तयार पार्ने प्रारम्भिक काममा सधैं भैं आयुष्मान् कुमार काश्यपले बिनुभएको सहयोगको लागि मेरो हार्दिक साधुवाद छ ।

आफ्नो अमूल्य समय दिनुभई यस ग्रन्थको बारेमा आफ्नो मन्तव्य लेखिदिनु भएका त्रिभुवन विश्वविद्यालयका प्रा. एवं नेपाली इतिहास, संस्कृति र पुरातत्व विषय समितिका अध्यक्ष प्रा. श्री डा. रामनिवास पाण्डेयज्यूलाई पनि मेरो धेरै धेरै धन्यवाद छ ।

“खिरं तिद्दतु सद्धम्मो”

— भिक्षु भमृतानन्द

आनन्द कुटी विहार,
स्वयम्भू, काठमाडौं,
फो. नं. २२४४२०

कार्तिक १५, २०४३

[२६]

मूल ग्रन्थहरू—

दीघनिकाय ।

मज्झिमनिकाय ।

संयुत्तनिकाय ।

अङ्गुत्तरनिकाय ।

महावग्गपालि ।

सुत्तनिपातपालि ।

सहायक ग्रन्थहरू—

अङ्गुत्तरनिकायट्टकथा ।

अपदानपालि ।

अपदानअट्टकथा ।

अल्लवग्गपालि ।

जातकपालि ।

थेरगाथट्टकथा ।

थेरीगाथट्टकथा ।

वीघनिकायट्टकथा ।

धम्मपबट्टकथा ।

पटिसम्भदाभग्गपालि ।

पपञ्चसूदनी ।

मनोरथपूरणी ।

महानिद्देस ।

महावग्गपालि ।

संयुत्तनिकायट्टकथा ।

सुत्तनिपातट्टकथा ।

समन्तपासादिका ।

सुमङ्गलविलासिनी ।

संकेत-शब्दको अर्थ—

अं. नि. = अङ्गुत्तरनिकाय ।

अं. नि. अ. क. = अङ्गुत्तरनिकायट्टकथा ।

अ. क. = अट्टकथा ।

अप. वा. पा. = अपदानपालि ।

अप. वा. अ. क. = अपदानट्टकथा ।

अल्ल. व. पा. = अल्लवग्गपालि ।

आ. पा. = जातकपालि ।

थेर. गा. अ. क. = थेरगाथट्टकथा ।

थेरी. गा. अ. क. = थेरीगाथट्टकथा ।

दी. नि. = दीघनिकाय ।

दी. नि. अ. क. = दीघनिकायट्टकथा ।

धम्म. प. अ. क. = धम्मपट्टकथा ।

पटि. म. पा. = पटिसम्भिवामग्गपालि ।

पपं. सू. = पपञ्चसूदनी ।

बु. गृ. = बुद्धकालीन गृहस्थीहरू ।

बु. आ. = बुद्धकालीन आह्वण ।

बु. प. = बुद्धकालीन परिव्राजकहरू ।

बु. अ. = बुद्धकालीन महिलाहरू ।

बु. रा. = बुद्धकालीन राजपरिवारहरू ।

बु. बं. पा. = बुद्धवंसपालि ।

बु. भा. च. = बुद्धकालीन श्रावक-चरित ।

म. नि. = मज्झिमनिकाय ।

मनो. र. पू. = मनोरथपूरणी ।

महा. नि. = महानिद्देस ।

महां. व. पा. = महावग्गपालि ।

सं. नि. = संयुत्तनिकाय ।

सं. नि. अ. क. = संयुत्तनिकायट्टकथा ।

सुत्त. नि. पा. = सुत्तनिपातपालि ।

सुत्त. नि. अ. क. = सुत्तनिपातट्टकथा ।

सम. पा. = समन्तपासादिका ।

सुम. बि. = सुमङ्गलबिलासिनी ।

D. P. P. = Dictionary of Pali Proper Names.

Dhamma.Digital

त्रि-पिटक-सूची

सुत्तपिटक :	विनयपिटक ।		अभिधम्मपिटक ।
१-दीघनिकाय	१-पाराजिकपालि	} सुत्तविभङ्ग	१-धम्मसङ्गणि
२-मज्झिमनिकाय	२-पाचिस्सियपालि		२-विभङ्ग
३-संयुत्तनिकाय	३-महावग्गपालि	} खन्धक	३-आतुकथा
४-अङ्गुत्तरनिकाय	४-चुल्लबग्गपालि		४-पुरगलपञ्चसि
५-खुद्दकनिकाय	५-परिवारपालि		५-कथावत्थु

-
- (१) खुद्दकपाठ
 (२) धम्मपद
 (३) उदान
 (४) इतिवृत्तक
 (५) सुत्तनिपात
 (६) विमानवत्थु
 (७) पेतवत्थु
 (८) बेरगाथा
 (९) बेरीगाथा
 (१०) जातक
 (११) निद्देस { १-महानिद्देस
 { २-चुल्लनिद्देस
 (१२) पटिसम्भिदामग्ग
 (१३) अपदान
 (१४) बुद्धवंस
 (१५) चरियापिटक

विषय - सूची

	पृष्ठः
(१) भगवद्गोत्तिय परिव्राजक	१
परिचय	१
केही भगवद् नामहरू	३
१- मुनकखत्तले बुद्धधर्म छाडे (पाथिकमुत्त')	४
मलाई ऋद्धिप्रातिहार्य देखाउनु हुन्न	६
यो अप्र हो भन्ने कुरा भगवान् बताउनु हुन्न	७
कोरकखत्तियमाथि मुनकखत्त प्रसन्न थिए	९
कलारमट्टकमाथि मुनकखत्त प्रसन्न थिए	१४
पाथिकपुत्रको खोक्रो घमण्ड	१७
अप्रज्ञानको बारेमा	१८
ईश्वर निर्माण बाद्	१८
क्रीडाप्रवृषिका देवता	२१
मनः प्रवृषिका देवता	२३
अधिच्छसमुत्पन्न देवता	२५
शुभ विमोक्ष ध्यान	२६

	पृष्ठः
(२) मागण्डिय परिव्राजक	२८
परिचय	२८
१- बुद्ध प्रति घृणा (मागण्डियमुत्तं)	३०
(३) मुण्डिय परिव्राजक	३१
परिचय	३१
१- उही जीव उही शरीर (महालिसुत्तं बाट)	३३
(४) मोलिय सीवक परिव्राजक	३८
परिचय	३८
१- पूर्वकृत हेतुले मात्र वेदना हुन्न (सीवकमुत्तं)	४१
२- सान्दृष्टिक धर्म (पठम सन्दिट्टिकमुत्तं)	४४
(५) वेखनस परिव्राजक	४६
परिचय	४६
१- यही परम वर्ण हो (वेखनसमुत्तं)	४८
वेद्वर्यमणिको चमक भें आत्मा	५०
काम सुखभन्दा कामाग्र सुख अग्र छ	५३
(६) सञ्जय परिव्राजक	५६
परिचय	५६
१- सारिपुत्र मौद्गल्यायनको प्रव्रज्या	
(सारिपुत्तमोग्गल्लानपब्बज्जाकथा)	५८

	पृष्ठः
(७) सच्चक निगण्ठपुत्र	५६
परिचय	५६
१- सच्चक निगण्ठपुत्र आयुष्मान् अस्सजिकहाँ गए	
(चूलसच्चकसुत्तं)	७०
सच्चक भगवान्कहाँ गए	७२
आत्म र अनात्मवाद	७४
चूपलागेका सच्चक	८२
पराजित भएका सच्चकको निस्तो	८६
२- सच्चक निगण्ठपुत्रको प्रश्न (महासच्चकसुत्तं)	८८
कायभावना र चित्तभावना भनेको कस्तो हो	९१
बोधिसत्त्व चर्या	९३
दुःकर चर्या	९४
अप्राणक ध्यान	९५
अल्पाहारता	९६
यसले सम्बोधि प्राप्त गर्न सकिन्न	९६
सम्बोधि लाभ	९७
मूढता र अमूढता	९९
भगवान् प्रति सच्चकको श्रद्धा	१०१
(८) सज्ज परिव्राजक	१०३
परिचय	१०३

[३४]

	पृष्ठः
१- नौबटा कारणहरू अरहत्त्वे गर्न सक्दैन (सङ्गमुत्तं)	१०४
(६) सन्दक परिव्राजक	१०६
परिचय	१०६
१- चारवटा ब्रह्मचर्यवास (सन्दकमुत्तं)	१०८
चार भद्रब्रह्मचर्यहरू	११०
चार आश्वासन नभएका ब्रह्मचर्यहरू	१२०
तथागतवाद	१२४
पूर्वानुस्मृतिज्ञान	१२५
च्युति उत्पत्तिज्ञान	१२५
आत्मबक्षयज्ञान	१२६
(१०) सभिय परिव्राजक	१३०
परिचय	१३०
केही सभिय नामहरू	१३८
१- सभिय परिव्राजकको प्रश्न (सभियमुत्तं)	१३९
(११) सरम परिव्राजक	१५१
परिचय	१५१
केही सरम नामहरू	१५९
१- षोडश छाडेर गएका सरम परिव्राजक (सरममुत्तं)	१६०
तीन निर्भौक स्थान	१६२

	पृष्ठः
(१२) सामण्डक परिव्राजक	१६५
परिचय	१६५
१- केलाई निर्वाण भन्दछन् ? (सामण्डकमुत्तं)	१६६
२- सुख दुःख भनेको के हो ? (पठमसुखमुत्तं)	१६८
३- यो धर्ममा के सुख हो ? (द्वितियसुखमुत्तं)	१७०
(१३) सुतथा परिव्राजक	१७२
परिचय	१७२
केही सुतथा नामहरू	१७३
१- नौवटा कारणहरू अरहत्त्वे गर्न सबदेन (सुतमुत्तं)	१७४
(१४) सुप्पिय परिव्राजक	१७६
परिचय	१७६
केही सुप्पिय नामहरू	१८२
१- सुप्पिय परिव्राजकको कुरा (ब्रह्मजालमुत्तं)	१८३
बुद्धमा साधारण कुरा	१८६
(क) स्थानो शील	१८६
(ख) मध्यम शील	१९०
(ग) महाशील	१९६
बुद्धमा भसाधारणता	२०२
बयसट्टी दार्शनिक मतहरू	२०२

	पृष्ठः
(क) पूर्वान्तको सम्बन्धमा १८ धारणाहरू	२०३
(१) शाश्वतवाद-४	२०४
(२) केही शाश्वत र अशाश्वतवाद-४	२१०
क्रोडा प्रदूषिका देवता	२१३
मनः प्रदूषिका देवता	२१४
तार्किक र विमर्शो	२१५
(३) अन्तानन्तिकवाद-४	२१७
(४) अमराविक्षेपवाद-४	२२०
(५) आपसेआप उत्पन्न हुने वाद-२	२२५
(ख) अपरान्तको सम्बन्धमा ४४ धारणाहरू	२२८
(१) मरणपछि संज्ञा हुन्छ भन्ने वाद-१६	२२९
(२) मरणपछि संज्ञा छैन भन्ने वाद-८	२३०
(३) मरणपछि नैवसंज्ञीनासंज्ञीवाद-८	२३२
(४) उच्छेदवाद-७	२३३
(५) दृष्टधर्म निर्वाणवादी-५	२३७
दृष्टि भनेको त्रास र कम्पन मात्र हो	२४१
स्पर्शको कारणले दृष्टि हुन्छ	२४४
स्पर्श बाहेक अरू वेदना छैन	२४६
संसारचक्र दृष्टिगत छ	२४९
दृष्टिजाल	२५०

[३७]

	पृष्ठः
(१५) सुमद् परिव्राजक	२५३
परिचय	२५३
केही सुमद् नामहरू	२५८
१- सुमद् परिव्राजकको प्रव्रज्या	
(सुमद्परिव्राजकवत्थु)	२६०
(१६) सुसीम परिव्राजक	२६७
परिचय	२६७
१- सुसीम परिव्राजक प्रव्रजित भए	
(सुसिमपरिव्राजकसुत्तं)	२७२
(१७) सूचिमुखी परिव्राजिका	२८५
परिचय	२८५
१- तल र माथि हेरी खाने (सूचिमुखीसुत्तं)	२८६
नामावली	२९१
शब्दावली	३०७
गाथा-सूची	४००

बुद्धकालीन परिव्राजकहरू

[भाग-३]

नमो तस्स भगवतो घरहतो सम्पासम्बुद्धस्स ।

३४।१. भगवगोत्तिय परिव्राजक

प र ि च य

यो भगवगोत्तिय (भार्गवगोत्रीय) परिव्राजक वस्त्रधारी एक परिव्राजक हुन् । यिनो अनुप्रिय भन्ने मल्लहरूको निगममा बस्बथे । एक समय, भगवान् बुद्ध यिनको आराममा जानुभएको थियो । त्यसबखत यिनले वहाँको स्वागत गरेका थिए । अनि यिनले भगवान्लाई सुनक्खत्त लिच्छवीपुत्रले घाफूलाई सुनाएको र भगवान् बुद्धलाई छाडेको कुरा सुनाए । यिनोचाहिं सुनक्खत्त लिच्छवीपुत्रका गृही साथी थिए । त्यसैले सुनक्खत्त लिच्छवीपुत्र यिनकहाँ बरोबर जाने गर्थे । यस्तो कुरा सुनाउँदा भगवान्ले “हो, उनले मलाई छाड्ने कुरा भनेका थिए” भनी भन्नुभयो र यसं शिलसिलामा भगवान्ले सुनक्खत्त लिच्छवीपुत्रसँग भएका भनेक कुराहरू भगवगोत्तिय परिव्राजक-

१. दी. नि. भ. क. III. पृ, १३४; पाषिकसुत्तवण्णना ।

[२]

बुद्धकालीन परिव्राजकहरू-३

छाई सुनाउनुभयो । जसको क्याख्या अगाडि अनुचित मूल सुझम
भएको छ ।

जब भगवान्ले यस प्रसंगमा भगवन्गोस्त्रिय परिव्राजकलाई अनेक
उपदेश पनि सुनाउनुभयो तब आकू भगवान्प्रति निबर्क प्रसन्न भएको
फुरा व्यक्त गरेका थिए । भगवान्ले सो प्रसन्नता सधैं कायम रहोस्
भनी मन्नुभयो ।

Dhamma.Digital

×

×

×

केही भगव नामहरू

- (१) भगव—यो ती आचार्यको नाम हो जसकहाँ भगवान् महाभि-
निष्क्रमणपछि राजगृहबाट आलार कालाम र उद्दक रामपुत्रकहाँ
जानुभन्दा अगाडि जानु भएको थियो । येरी. गा. अ. क. पृ. २:
निदानकथा ।
- (२) भगव - यो चाहि अंगुलिमालका पिताको नाम हो । भगवान्को
पालामा कोशल राजाका भगव भन्ने ब्राह्मण पुरोहित थिए ।
यिनकं पुत्र अंगुलिमाल थिए । येर. गा. अ. क. II. पृ. ५७:
अंगुलिमालत्थेरगाथट्टकथा ।
- (३) भगव—यो चाहि राजगृहवासी एक कुमालेको नाम हो ।
यिनकं शालामा भगवान्ले तक्षशिलाका पुत्रकुसातिलाई भेट्नु-
भएको थियो । म. नि. III. पृ. ३२२: धातुविमङ्गसुत्त ।
यस्तं गरी म. नि. II. पृ. २७८: घटिकारसुत्तमा पनि
घटिकार कुमालेलाई 'भगव' (=भार्गव) भनिएको छ । हेर
लेखकको बु. गृ. भा-२, पृ. २०७ मा ।
- (४) भगव—यो नाम जा. वा. I-II. पृ. ४२: अठ्ठपजातक
नं. १७८ र १५८: कुम्भकारजातक नं. ४०८ मा उल्लेख भएको
छन् ।
- (५) भगवगोत्तिय (परिव्राजक)—यो चाहि यिनं परिव्राजकको
नाम हो जसको कुरा यहाँ अगाडि उल्लेख भएको छ ।

×

×

×

मूढ सूत्र—

मुनकखत्तले बुद्धधर्म छाडे

(पाथिकमुत्तं ')

यस्तो मेले सुनें ।

एक समय मल्लहरूको अनुत्पिय (= अनुप्रिय) भन्ने मल्ल-
हरूको एक निगममा भगवान् बस्नुभएको थियो । अनि पूर्वाण्ह समयमा
चीवर पहिरी पात्र-चीवर ग्रहण गरी भिक्षाटनको निमित्त अनुत्पियमा
पस्नुभयो । अनि भगवान्लाई यस्तो साग्यो—“भिक्षाटनको निमित्त
अनुत्पियमा जान भ्रमं धेरं समय बांकी छ । भ्रतः किन म जहाँ
भगवगोत्तीय (= भागंबगोत्रीय) परिव्राजकको आराम हो जहाँ
भगवगोत्तीय परिव्राजक छन् त्यहाँ नजाऊं ।”

अनि भगवान् जहाँ भगवगोत्तीय परिव्राजकको आराम हो
जहाँ भगवगोत्तीय (= भागंबगोत्रीय) परिव्राजक थिए त्यहाँ
जानुभयो । अनि भगवगोत्तीय परिव्राजकले भगवान्लाई यस्तो
भने—“भन्ते भगवान् ! आउनुहोस् । भन्ते ! भगवान्को स्वागत छ ।

१. दी. ति. III. पृ. ३; म. क. III. पृ. १३३.

धेरं बिनपडि भगवान्मे वहाँ आउने काम गर्नुभयो । भन्ते भगवान् ! बस्नुहोस् । यो आसन बिच्छुचाइएको छ ।” अग्नि बिच्छुचाइएको आसनमा वहाँ बस्नुभयो । भगवद्गीतीय परित्राजक पनि एक होषो आसन लिई एक छेउमा बसे । एक छेउमा बसेका भगवद्गीतीय परित्राजकले भगवान्लाई यस्तो भने—

“भन्ते ! केही दिन अघि सुनकखत्त लिच्छवीपुत्र मकहाँ आएका थिए । मकहाँ आएर मलाई यस्तो भने—‘भगव ! (=भार्गव) अब मैले भगवान्लाई छाडिसकेँ । अब म भगवान्को नाममा बस्दिन ।’ भन्ते ! सुनकखत्त लिच्छवीले भनेका यी कुरा सत्य हुन् ?”

“भार्गव ! (भगव) सुनकखत्त लिच्छवीपुत्रले भनेका ती कुरा श्वस्त हुन् । भार्गव ! केही दिन अघि सुनकखत्त लिच्छवीपुत्र मकहाँ आएका थिए । मकहाँ आई मलाई वन्दना गरी एक छेउमा बसे । भार्गव ! एक छेउमा बसेका सुनकखत्त लिच्छवीपुत्रले मलाई यस्तो भने—‘भन्ते ! अब म भगवान्लाई छाड्छु । भन्ते ! अब म भगवान्को नाममा बस्ने छुन ।’ भार्गव ! यस्तोभन्दा सुनकखत्त लिच्छवीपुत्रलाई मैले यस्तो भने—‘सुनकखत्त ! के मैले तिमिलाई ‘सुनकखत्त । आऊ मेरो नाममा बस’ भनी भनेको छु ?’

‘भन्ते ! भन्नुभएको छुन ।’

‘तिमीले मलाई ‘भन्ते ! म भगवान्को नाममा बस्नेछु’ भनी भनेकाछौ ?’

‘भन्ते ! भनेको छुन ।’

‘सुनवखत्त ! त्यसोभए मैले तिमोलाई ‘सुनवखत्त ! घ्राऊ मेरो नाममा बस’ भनी भनेको छैन, न त तिमिले ‘भन्ते ! म भगवान्को नाममा बस्नेछु’ भनी भनेकाछौ । हे मोघपुरुष ! त्यसोभए कसले कसलाई छाडेको छ ? हे मोघपुरुष ! हेर यो तिम्रो अपराध (=दोष) हो ।’

मलाई ऋद्धिप्रातिहार्य देखाउनु हुन्न

(सुनवखत्त भन्छन्—) ‘भन्ते ! भगवान्ले मलाई अलौकिक ऋद्धिप्रातिहार्य देखाउनु हुन्न ।’

‘सुनवखत्त ! के त मैले तिमोलाई—‘घ्राऊ सुनवखत्त ! मेरो नाममा बस, म तिमोलाई अलौकिक ऋद्धिप्रातिहार्य देखाउनेछु’ भनी भनेकोछु ?’

‘भन्ते ! भन्नुभएको छैन ।’

‘के त तिमिले मलाई ‘भन्ते ! म भगवान्को नाममा बस्नेछु, भगवान्ले मलाई अलौकिक ऋद्धिप्रातिहार्य देखाउनुहुनेछ’ भनी भनेकाछौ ?’

‘भन्ते ! भनेको छैन ।’

‘सुनवखत्त ! न मैले तिमोलाई ‘सुनवखत्त ! घ्राऊ मेरो नाममा बस म तिमोलाई अलौकिक ऋद्धिप्रातिहार्य देखाउनेछु’ भनी भनौं, न त तिमिले मलाई ‘भन्ते ! म भगवान्को नाममा बस्नेछु, भगवान्ले मलाई अलौकिक ऋद्धिप्रातिहार्य देखाउनु हुनेछ’ भनी भग्यौ । हे मोघपुरुष !

त्यसोभए कसके कसलाई छाडने त ? सुनक्खत्त ! अलौकिक ऋद्धिप्राति-
हार्यं देखाए पनि न देखाए पनि जसको निमित्त म धर्मोपदेश गर्छु त्यस
अनुसार काम गर्नेको सम्यक्कपले दुःखक्षय हुन्छ कि हुन्न त ? यसमा
'तिमी के भन्छौ ?'

'भन्ते ! अलौकिक ऋद्धिप्रातिहार्यं देखाउनु भए पनि नदेखाउनु
भए पनि जसको निमित्त तपाईंले धर्मोपदेश गर्नुहुन्छ त्यस अनुसार
काम गर्नेको सम्यक्कपले दुःखक्षय हुन्छ ।'

'सुनक्खत्त ! अलौकिक ऋद्धिप्रातिहार्यं देखाए पनि नदेखाए पनि
जसको निमित्त म धर्मोपदेश गर्छु त्यस अनुसार काम गर्नेको सम्यक्कपले
दुःखक्षय हुन्छ ।

'सुनक्खत्त ! त्यसोभए त्यहाँ अलौकिक ऋद्धिप्रातिहार्यंले के गर्छ
त ? हे मोघबुद्ध ! हेर यो तिमीको अपराध !'

यो अग्र हो भन्ने कुरा भगवान् बताउनु हुन्न

(सुनक्खत्त भन्दछन्—) 'भन्ते ! भगवान्ले मलाई यो अग्र हो
भन्ने कुरा बताउनु हुन्न ।'

'सुनक्खत्त ! के त मैले तिमीलाई 'आऊ सुनक्खत्त ! मेरो
नाममा बस, म तिमीलाई यो अग्र हो भन्ने कुरा बताउँछु' भनी भनेको
छ ?'

'भन्ते ! भन्नुभएको छैन ।'

‘के त तिमीले मलाई ‘मन्ते ! म भगवान्को नाममा बस्नेछु, भगवान्ले मलाई यो अग्र हो मन्ने कुरा बताउनु हुनेछ’ भनी भनेकाछौ त ?’

‘मन्ते ! भनेको छैन ।’

‘सुनवख्त ! न मैले तिमीलाई ‘सुनवख्त ! धाऊ मेरो नाममा बस म तिमीलाई यो अग्र हो मन्ने कुरा बताउनेछु’ भनी भनें, न त तिमीले मलाई ‘मन्ते ! म भगवान्को नाममा बस्नेछु, भगवान्ले मलाई यो अग्र हो मन्ने कुरा बताउनु हुनेछ’ भनी भयो । हे भोगपुरुष ! त्यसोभए कसले कसलाई छाड्ने त ? सुनवख्त ! यो अग्र हो मन्ने कुरा भने ता पनि नभने ता पनि जसको निमित्त मैले धर्मोपदेश गर्छु त्यस अनुसार काम गर्नेको सम्यक्पले दुःखक्षय हुन्छ कि हुन्न ? यसमा तिमी के भन्थी ?’

Dhamma.Digital

‘मन्ते ! यो अग्र हो मन्ने कुरा बताउनुभए पनि नभए पनि जसको निमित्त भगवान्ले धर्मोपदेश गर्नुहुन्छ त्यस अनुसार काम गर्नेको सम्यक्पले दुःखक्षय हुन्छ ।’

‘सुनवख्त ! त्यहाँ यो अग्र हो भनी भने पनि के गर्न सक्छ र ! हे भोगपुरुष ! हेर यो तिम्रो अपराध । सुनवख्त ! अनेकप्रकारले वृजी गाउँमा मेरो बर्णन गरिएको छ । जस्तै—बहाँ भगवान् अरहत् सम्यक्सम्बुद्ध हुनुहुन्छ,...’ तथा भगवान् हुनुहुन्छ । सुनवख्त ! यसरी

१. यहाँका बाँकी कुरा लेखकको बु. गू. भा-२, पृ. ३५६ मा हेनु ।

अनेकप्रकारले वृज्जी गाउँमा मेरो वर्णन गरिएको छ । सुनवखत्त ! अनेकप्रकारले वृज्जी गाउँमा धर्मको वर्णन गरिएको छ । जस्तै— भगवान्को धर्म सु-प्राख्यात छ, ...^१ तथा विज्ञहरूले प्रत्यक्ष अनुभव गर्न सक्नेछन् । सुनवखत्त ! यसरी अनेकप्रकारले वृज्जी गाउँमा धर्मको वर्णन गरिएको छ । सुनवखत्त ! अनेकप्रकारले वृज्जी गाउँमा सङ्घको वर्णन गरिएको छ । जस्तै—भगवान्को आवश्यकसङ्घ सु-प्रतिपन्न छ, ...^२ र लोकवासीहरूको अनुपम पुण्यक्षेत्र हो । सुनवखत्त ! यसरी अनेकप्रकारले वृज्जी गाउँमा सङ्घको वर्णन गरिएको छ । सुनवखत्त ! म तिमीलाई भन्दछु, सुनवखत्त ! म तिमीलाई बताउँछु । सुनवखत्त ! तिमीलाई (भ्रूले) यस्तो भन्नेछन्—‘सुनवखत्त छिच्छबीपुत्रहो श्रमण गौतमको शासनमा ब्रह्मचर्य पालन गर्न सकेनन् त्यसैले उनले शिक्षा र चीवर छाडेर गए ।’ सुनवखत्त ! यस्तो तिमीलाई भन्नेछन् ।^३

“भार्गव ! मैले यस्तोभन्दा पनि सुनवखत्त छिच्छबीपुत्र जस्तै नरकगामी पुरुष नरकमा जाग्छ त्यस्तैगरी धो धर्मबाट विमुख भएर गए^३ ।

कोरवखत्तियमाथि सुनवखत्त प्रसन्न थिए

“भार्गव ! एक समय म थुलू (जनपद) को उत्तरका भन्ने

-
१. यहाँका बाँकी कुरा लेखकको बु. गृ. भा-२, पृ. ३५६ मा हेर्नु ।
 २. यहाँका बाँकी कुरा लेखकको बु. गृ. भा-२, पृ. ३५६ मा हेर्नु ।
 ३. भनाइको मतलब चीवर छाडेर गए भनिएको हो ।

निगममा बसेको थिए । भागंब ! अग्नि पूर्वाण्ह समयमा चीवर पहिरी पात्र-चीवर ग्रहण गरी श्रमण सुनकखत्त लिच्छवीपुत्रलाई पछाडि राखी उत्तरका भन्ने निगममा भिक्षाटनको निमित्त गए । त्यस समय अचेष्ट कोरकखत्तिय कुरुरको व्रत पालन गरी हात खट्टा भुइँमा टेकी (घुँडा र कुहनाले टेकी) भुइँमा राखेको खानेपदार्थ चाटेर' खान्थे । भागंब ! अग्नि सुनकखत्त लिच्छवीपुत्रले कुरुरको व्रत पालन गर्ने हात खट्टा भुइँमा टेकी भुइँमा राखेको खानेपदार्थ मुखले चाटेर खाने कुरुरको व्रत पालन गर्ने अचेष्ट कोरकखत्तियलाई बेचे । देखेर उसको मनमा यस्तो भाग्यो—'यी श्रमण (अरहत्) सुन्दर छन् । जो हात खट्टा भुइँमा टेकी भुइँमा राखेको खानेपदार्थ मुखले टिपी खान्छन् ।'

“भागंब ! अग्नि मैले सुनकखत्त लिच्छवीपुत्रको मनको कुरा बुझी सुनकखत्त लिच्छवीपुत्रलाई यस्तो भने—'हे मोघपुरुष ! के तिम्रो पनि आफूलाई श्रमण शाक्यपुत्र भन्थो ?'

'भन्ते ! किन मलाई भगवान्ले 'के तिम्रो पनि आफूलाई श्रमण शाक्यपुत्र भन्थो ?' भनी भन्नुभएको ?'

'सुनकखत्त ! यो कुरुरको व्रत पालन गर्ने अचेष्ट कोरकखत्तियलाई बेचेर तिम्रो मनमा यस्तो लागेको होइन ?— यो श्रमण (अरहत्) सुन्दर छन् । जो हात गोडा भुइँमा टेकी भुइँमा राखेको खानेपदार्थ मुखले टिपी खान्छन् ।'

१. कुरुरले जस्तै कुनै पनि वस्तु हातले नछोई चाटेर खान्थे ।

‘मन्ते ! हो । मन्ते ! के भगवान् (यी) अरहत् प्रति ईर्ष्या गर्नुहुन्छ ?’

‘हे भोगपुरुष ! न म अरहत् प्रति ईर्ष्या गर्छु । किन्तु तिम्रै यो पापक दृष्टि उत्पन्न भयो । त्यसलाई दूर गर । तिम्रीलाई दीर्घकाल-सम्म अहित र दुःख नहोस् । सुनक्खत्त ! जुन यी अचेत्त कोरक्खत्तियलाई असल भ्रमण (अरहत्) हुन् भनी ठानेकाछौ अर्को सातौं दिनमा प्रजोणं (प्रलसक) रोगले मृत्यु हुनेछ । मृत्यु भएपछि काळकच्चिक मन्ते असुरहरूको सबभन्दा तल्लो असुरकायमा उत्पन्न हुनेछन् । मृत्युपछि उसलाई वीरणस्थम्भ नामक (कुशभन्दा लामा लामा घाँस भएको) श्मशानमा छाड्ने छन् । सुनक्खत्त ! यदि तिम्री चाहन्छौ भने अचेत्त कोरक्खत्तियकहाँ गई’ सोध—‘भावुसो कोरक्खत्तिय ! तिम्रीलाई आपनो गति थाहाछ के ?’ सुनक्खत्त ! अचेत्त कोरक्खत्तियले तिम्रीलाई ‘भावुसो सुनक्खत्त ! म आपनो गति जान्दछु । काळकच्चिक मन्ते असुरहरूको सबभन्दा तल्लो असुरकायमा म उत्पन्न भएँ’ भनी आपनो गति बताउन सक्छन् ।

-
१. अरहन्तलाई अरहन्त होइन, अरहन्त नहुनेलाई अरहन्त भन्ने विचारलाई यहाँ ‘पापक दृष्टि’ भनिएको हो । दी. नि. अ. क. III. पृ. १३८: पाथिकमुत्तवण्णना ।
 २. उनी मरेपछि मसानमा गई उनको मृत्यु शरीरसँग सोध भनिएको हो ।

“भार्गव ! अग्नि सुनकखत्त लिच्छवीपुत्र जहाँ अचेत्त कोरकखत्तिय धिए त्यहाँ गए । त्यहाँ गएर अचेत्त कोरकखत्तियलाई यस्तो भन्ने - ‘प्रावसो कोरकखत्तिय ! अमण गौतमले यस्तो भविष्यवाणी गरे—सातौं दिनमा प्रजीर्ण रोगले ‘अचेत्त कोरकखत्तियको मृत्यु हुनेछ । मृत्यु भएपछि कालकश्चिक भन्ने असुरहरूको सबभन्दा तल्लो जुन असुरकाय हो त्यहाँ उत्पन्न हुनेछन् । मृत्यु भएपछि उनलाई बीरणस्थम्भ भन्ने श्मशानमा फाल्नेछन् ।’ प्रावसो कोरकखत्तिय ! जब तिमिले मात्रा जानेर भोजन गर, मात्रा जानेर पानी पिऊ ता कि अमण गौतमको वचन झटो होस् ।’

“भार्गव ! अग्नि सुनकखत्तले एक बुइ गरी सात दिनसम्म गिरि गरे । किन कि उसलाई तयागतको कुरामा विश्वास थिएन । भार्गव ! अग्नि सातौं दिनमा प्रजीर्ण रोगद्वारा अचेत्त कोरकखत्तियको मृत्यु भयो । मृत्यु पछि उनी कालकश्चिक भन्ने असुरहरूको सबभन्दा तल्लो असुरकायमा उत्पन्न भए । मृत्यु भएपछि बीरणस्थम्भ भन्ने श्मशानमा फालिदिए ।

“भार्गव ! अग्नि सुनकखत्त लिच्छवीपुत्रले प्रजीर्ण रोगद्वारा ‘अचेत्त कोरकखत्तियको मृत्यु भयो र उनलाई बीरणस्थम्भ भन्ने श्मशानमा फालिदिए’ भन्ने खबर सुने । भार्गव ! अग्नि सुनकखत्त लिच्छवीपुत्र जहाँ बीरणस्थम्भ भन्ने श्मशान हो, जहाँ अचेत्त

१. भिक्षाटन् गरिसकेपछि बिहारबाट निस्केर सुनकखत्त त्यहाँ गएका हुन् । दी. नि. अ. क. III पृ. १३८: पाथिकसुत्तवण्णना ।

कोरकखत्तियको शब थियो त्यहाँ गए' । त्यहाँ गएर अचेल कोरकखत्तियलाई (मृत्यु शरीरलाई) तीनवार हातले पिटेर 'ध्रावुसो कोरकखत्तिय ! तिमो आपनो गति जान्दछौ के ?' भनी सोधे । भागव ! अचेल कोरकखत्तिय हातले पिठ्यो सुम्सुम्पाउंई उठेर 'ध्रावुसो सुनकखत्त ! म आपनो गति जान्दछु । जुन कालकश्चिक भन्ने प्रमुरहकको सबभन्दा तल्लो प्रमुरकाय हो त्यहाँ म उत्पन्न भएँ' भनी उहाँ चित्ता परी लड्यो ।

“भागव ! अनि सुनकखत्त लिच्छवीपुत्र जहाँ म थिएँ त्यहाँ आए । त्यहाँ आएर मलाई अभिवादन गरी एक छेउमा बसे । भागव ! एक छेउमा बसेका सुनकखत्त लिच्छवीपुत्रलाई मैले यस्तो भनँ— 'सुनकखत्त ! जस्तो मैले अचेल कोरकखत्तियको सम्बन्धमा भविष्यवाणी गरेँ सो त्यस्तै भयो कि अन्यथा भयो त ?'

'भन्ने ! भगवान्ले अचेल कोरकखत्तियको सम्बन्धमा जस्तै भविष्यवाणी गर्नुभयो सो त्यस्तै भयो अन्यथा भएन ।'

'सुनकखत्त ! यदि यस्तो हो भने अलौकिक ऋद्धिप्राप्तिहार्य बेछाएको हुन्छ कि हुँदैन ? यतमा तिमो के भन्छौ त ?'

१. त्यस समयमा मृत्यु शरीरलाई श्मशानमा त्यसै छाडेर घाउने चलन थियो । मृत शरीरले के बोल्न सक्ला भन्ने मनमा राखी श्मशानमा गएर सुनकखत्त लिच्छवीपुत्रले कुरा सोधे । बोलेन भने बुद्धलाई आरोप लगाउनेछु भन्ने पनि मनमा राखेका थिए । तर बुद्धको ऋद्धिप्रभावद्वारा मृत शरीरले कुरा गर्‍यो । दी. नि. प्र. क. III. पृ. १३७-३८: पाथिकसुत्तवण्णना ।

‘भन्ते ! यदि यस्तो भएमा अवश्य पनि भ्रलौकिक ऋद्धिप्रातिहार्यं देखाएको हुनेछ, न देखाएको हुनेछैन ।’

‘हे मोघपुरुष ! यसरी भ्रलौकिक ऋद्धिप्रातिहार्यं देखाउँदा पनि तिम्रो मलाई ‘भन्ते ! भगवान्ले मलाई भ्रलौकिक ऋद्धिप्रातिहार्यं देखाउनु हुन्न’ भनी मग्छो । हे मोघपुरुष ! हेर तिम्रो यो अपराध ।’

‘भार्गव ! मैले यस्तोभन्दा पनि जस्तं नरकगामी पुरुष नरकमा जान्छ त्यस्तैगरी सुनक्खत्त छिच्छबीपुत्र यो धर्मविनयबाट विमुख भएर गए ।

कलारमट्टकमाथि सुनक्खत्त प्रसन्न थिए

“भार्गव ! एक समय, बैशाळी स्थित महावनको कूटागार-शालामा म बसेको थिएँ । त्यसबखत अचेल कलारमट्टक बैशाळीमा बसेका थिएँ जो वृजी गाउँमा लागी तथा यशलाभी थिएँ । उनले सातबटा व्रत ग्रहण गरेका थिएँ । जस्तं—(१) जीवनभर नांगो रहनेछु र वस्त्र लगाउने छैन, (२) जीवनभर ब्रह्मचारी रहनेछु र मैथुन सेवन गर्ने छैन, (३) जीवनभर रक्सी र मासुले घापन गर्नेछु र मात रोटी खाने छैन, (४) बैशाळीको पूर्वतिरको उद्देन भन्ने चैत्यभन्दा उता जाने छैन, (५) बैशाळीको दक्षिणतिरको गोतमक भग्ने चैत्यभन्दा उता जाने छैन, (६) बैशाळीको पश्चीमतिरको सत्तम्ब भग्ने चैत्यभन्दा उता जाने छैन र (७) बैशाळीको उत्तरतिरको बहुपुस्त भग्ने

चैत्र्यभन्दा उता जाने छैन । यी सातबटा व्रत पासनको कारणबाट उनी वृज्जी गाउँमा लागी र यशलागी थिए ।

“भागव ! अनि जहाँ अचेल कलारमट्टक लिए त्यहाँ सुनवखत्त लिच्छवीपुत्र गए । त्यहाँ गएर अचेल कलारमट्टकसँग प्रश्न सोधे । अचेल कलारमट्टकले उनको प्रश्नको उत्तर रात्ररी बिन सकेनन् । रात्ररी उत्तर बिन नसकेपछि उनले कोप, द्वेष र असन्तोष प्रकट गरे । भागव ! अनि सुनवखत्त लिच्छवीपुत्रको मनमा यस्तो लाग्यो— ‘सज्जन भएका यी धरहन्त भ्रमणलाई मैले होच्याएँ । यसबाट मलाई बीर्घकालसम्म ग्रहित र दुःख हुन नपारोस् ।’

“भागव ! अनि जहाँ म यिएँ त्यहाँ सुनवखत्त लिच्छवीपुत्र आए । मकहाँ आएर मलाई अभिवादन गरी एक छेउमा बसे । एक छेउमा बसेका सुनवखत्त लिच्छवीपुत्रलाई मैले यस्तो भनें—‘हे मोघपुरुष ! तिम्री पनि भ्रमण शाक्यपुत्रीय भन्छौ ?’

‘भन्ते ! किन भगवान्ले मलाई ‘हे मोघपुरुष ! तिम्री पनि भ्रमण शाक्यपुत्रीय भन्छौ ?’ भनी भन्नुहुन्छ ?’

‘सुनवखत्त ! अचेल कलारमट्टकहाँ गई तिम्रीले प्रश्न सोधेका होइनौ ? अचेल कलारमट्टकले तिम्रो प्रश्नको उत्तर रात्ररी बिन सकेनन् । रात्ररी उत्तर बिन नसकेपछि कोप, द्वेष र असन्तोष प्रकट गरे । अनि तिम्रीलाई यस्तो लाग्यो—‘सज्जन भएका यी धरहन्त भ्रमणलाई मैले होच्याएँ । यसबाट मलाई बीर्घकालसम्म ग्रहित र दुःखहुन नपारोस् ।’

‘मन्ते ! हो । मन्ते ! के भगवान् (धी) अरहन्त प्रति ईर्ष्या गर्नुहुन्छ ?’

‘हे मोघपुरुष ! न म अरहन्त प्रति ईर्ष्या गर्छु । किन्तु तिम्रै यो पापक दृष्टि उत्पन्न भयो । त्यसलाई दूर गर । तिम्रीलाई दीर्घकाल-सम्म अहित र दुःख नहोस् । सुनवत्त ! तिम्रीले जुन धी अचेत्त कलारमट्टकलाई सज्जन भ्रमण हुनु भनी ठानेकाछौं केही समयमै यिनले बस्त्र लगाई, भार्या सहित विचरण गरी, भात रोटी खाई तथा वैशाळीका सबै चैत्यहरू पार गर्नेछन् र यशबाट पराङ्मुख भएका यिनको मृत्यु हुनेछ ।’

‘भागव ! अनि केही समयमै बस्त्र लगाई भार्या सहित भात रोटी खाई विचरण गर्दै सबै वैशाळीका चैत्यहरू पार गरेपछि यशबाट पराङ्मुख भएका अचेत्त कलारमट्टकको मृत्यु भयो । भागव ! अनि सुनवत्त लिच्छवीपुत्रले ‘अचेत्त कलारमट्टक बस्त्र लगाई.. यशबाट पराङ्मुख भएका यिनको मृत्यु भयो’ भन्ने कुरा सुने । भागव ! अनि सुनवत्त लिच्छवीपुत्र अहाँ म थिएँ त्यहाँ आए । मकहाँ आई मलाई अभिवादन गरी एक छेउमा बसे । भागव ! एक छेउमा बसेका सुनवत्त लिच्छवीपुत्रलाई मैले यस्तो भने— ‘सुनवत्त ! अचेत्त कलारमट्टकको सम्बन्धमा जुन मैले भविष्यवाणी गरेँ त्यो त्यस्तै भयो कि अन्यथा ? यसमा तिम्री के मग्छौ ?’

‘मन्ते ! जुन भगवान्ले अचेत्त कलारमट्टकको सम्बन्धमा भविष्यवाणी गर्नुभयो त्यो त्यस्तै भयो अन्यथा भएन ।’

‘सुनखत्त ! यदि यस्तो भएमा अलौकिक ऋद्धिप्रातिहार्य
देखाएको हुन्छ कि हुँदैन त ? यसमा तिम्रो के भन्छो ?’

‘भन्ने ! यदि यस्तो भएमा अवश्य पनि भगवान्ले अलौकिक
ऋद्धिप्रातिहार्य देखाएको हुन्छ नदेखाएको हुन्न ।’

‘हे मोघपुरुष ! तँपनि तिम्रो मलाई भगवान् ‘अलौकिक
ऋद्धिप्रातिहार्य देखाउनु हुन्न’ भनी भन्छो । हे मोघपुरुष ! हेर तिम्रो यो
अपराध ।’

‘भार्गव ! यसोभन्दा पनि सुनखत्त लिच्छवीपुत्रले नरकगामी
पुरुष नरकमा जाने झैं यो धर्मविनयलाई छाडिगए ।

पाथिकपुत्रको खोक्रो घमण्ड

‘भार्गव ! एक समय म उहाँ वैशाली स्थित महावनको
कूटागारशाळामा बसेको थिएँ । त्यस समय अचेल पाथिकपुत्र
पनि लाभ प्राप्त गरी यश प्राप्त गरी वैशालीको वज्जी (=वृजी)
गाउँमा बस्दथे । उनी वैशालीको सभावद्मा यस्तो भन्दथे—‘अमण
गौतम ज्ञानवादी हुन् म पनि ज्ञानवादी हुँ ।...’

(यहाँदेखि उताका सबै कुरा लेखकको बु. प. भा-२, पृ. १३७
देखि १५३ सम्म अचेल पाथिकपुत्रको कुरामा उल्लेख भइसकेको हुँदा
उहाँ हेनूँ ।)

अग्रज्ञानको बारेमा

“भार्गव ! यो अग्र (=श्रेष्ठ) हो मन्ने पनि म जान्दछु । त्यो अग्र हो मन्ने ज्ञान पनि म जान्दछु । त्यसभन्दा माथि माथिको ज्ञान पनि म जान्दछु । त्यो जानिने ज्ञानलाई पनि म परावर्श गर्दिन । अपरामर्श गरी मैले आफैँले मुक्ति (=निवृत्ति) को अनुभव गरें । जुन मुक्तिलाई जान्नाले तथान्तमा दुःख प्राप्तुं ।

ईश्वरनिर्माणवाद

“भार्गव ! यहाँ केही श्रमण ब्राह्मणहरू छन् जो ईश्वरकृत, ब्रह्मकृत मन्ने आचार्यवादलाई श्रेष्ठ (=अग्र) बताउँछन् । उनीहरूलाई गर्दै म यस्तो भन्छु—‘साँच्चं हो के तपाईं आधुमान्हरू ईश्वरकृत, ब्रह्मकृत मन्ने आचार्यवादलाई श्रेष्ठ (=अग्र) बताउनु हुन्छ ?’ यस्तो सोधदा उनीहरूले मलाई ‘हो’ मनी भन्छन् । उनीहरूलाई म यस्तो भन्छु—‘कसरी तपाईं आधुमान्हरू ईश्वरकृत, ब्रह्मकृत मन्ने आचार्य-वादलाई श्रेष्ठ भन्नुहुन्छ ?’ यस्तो सोधदा उनीहरूले ठीकसँग भन्न सक्दैनन् । ठीकसँग भन्न नसकेपछि उनीहरू मसँगै सोच्छन् । अनि उनीहरूलाई म (यसो) भन्छु—

‘प्रायःसो ! त्यस्तो समय पनि हुन्छ कि जो कुनै समयपछि, घेरें समयपछि यो लोक प्रलय हुन्छ । प्रलय भएपछि घेरेंजसो प्राणीहरू आभस्वर ढोकवासी हुन्छन् । तिनीहरू त्यहाँ मनोमय, प्रीतिमयी,

स्वयंप्रभा, अन्तरीक्षचारी तथा शुभस्यायी हुन्छन् र धेरै समयसम्म रहन्छन् । आबुसो ! त्यस्तो समय पनि आउंछ कि जो कुनै समयपछि, धेरै समयपछि यो लोक विवृत (बिबट्ट) हुन्छ । लोक विवृत भएपछि शून्य ब्रह्मविमान प्रादुर्भाव हुन्छ । अनि कुनै आधुक्षय वा पुण्यक्षय भएको प्राणी आभस्वर लोकबाट च्युत भई शून्य ब्रह्मविमानमा उत्पन्न हुन्छ । उ त्यहाँ मनोमय, प्रीतिभक्षी, स्वयंप्रभा, अन्तरीक्षचारी तथा शुभस्यायी हुन्छ र धेरै समयसम्म रहन्छ । त्यहाँ धेरै समयसम्म एक्लै रहँदा उसमा अन्धिरति हुन्छ त्रास हुन्छ । (अनि उसले अस्तो सोच्छ) —‘अहो ! यहाँ अरू प्राणीहरू पनि आए हुन्थ्यो ।’ अनि अरू पनि आधुक्षय वा पुण्यक्षय भएका प्राणीहरू आभस्वर लोकबाट च्युत भई त्यो प्राणी भएको शून्य ब्रह्मविमानमा उत्पन्न हुन्छन् । उनीहरू पनि त्यहाँ मनोमय, प्रीतिभक्षी, स्वयंप्रभा, अन्तरीक्षचारी तथा शुभस्यायी हुन्छन् र धेरै समयसम्म रहन्छन् ।

Dhamma.Digital

‘आबुसो ! त्यहाँ जुन प्राणी पहिले उत्पन्न भयो उसलाई अस्तो लाग्छ—‘म नै ब्रह्मा, महाब्रह्मा, जेष्ठ, अकनिष्ठ, सबंदर्शी, वशकर्ता (=सबंलाई बशमा राख्ने), ईश्वर, कर्ता, निर्माता, श्रेष्ठ, विभाजनकर्ता^१, वशी (=स्वामी), भूत भविष्यका प्राणीहरूका पिता—मैले यो

-
१. तिमि क्षत्री ह्यौ, तिमि ब्राह्मण ह्यौ, तिमि वैश्य ह्यौ, शूद्र ह्यौ. गृहस्थी ह्यौ, प्रव्रजित ह्यौ । तं ऊँट होस्, गाई होस् आदि प्रकारले प्राणीहरूलाई विभाजन गर्नुहुँ भनी उ ठान्दछ । दी. नि. अ. क. I. पृ. १३०: ब्रह्मजालसुत्तवण्णना ।

प्राणीहरूलाई निर्माण गरे । किनभने ?— मलाई नं पहिले यस्तो लागेको थियो—‘ब्रह्मा ! अरू प्राणीहरू पनि यहाँ आए हुन्थ्यो ।’ मेरो मनः प्रणिधिद्वारा नं यी प्राणीहरू यहाँ आएका हुन् ।

‘जो ती प्राणीहरू त्यहाँ पछि उत्पन्न भए उनीहरूलाई पनि यस्तो लाग्छ—‘यो ब्रह्मा, महाब्रह्मा, जेष्ठ, अक्रनिष्ठ, सर्वदर्शी, बशवर्ती, ईश्वर, कर्ता, निर्माता, श्रेष्ठ, विभाजनकर्ता, वशी, भूत मविष्यका प्राणी-हरूका पिता हुन् । यिनं ब्रह्माबाट हामीहरूको निर्माण भएको हो । किनभने ?—यिनंलाई सर्वप्रथम यहाँ उत्पन्न भएको हामीले देख्यौं । हामी पछि उत्पन्न भएका हौं ।’

‘आवुसो ! जुन प्राणी त्यहाँ पहिले उत्पन्न भयो उ बढी दीर्घायु पनि हुन्छ, बढी वर्णवान् पनि हुन्छ र बढी शक्तिशाली पनि हुन्छ । जुन प्राणीहरू त्यसपछि उत्पन्न भए तिनीहरू कम आयुका हुन्छन् दुर्वर्णो पनि हुन्छन् र कम शक्तिशाली पनि हुन्छन् ।

‘आवुसो ! कुनै प्राणी त्यस लोकबाट च्युत भई यस आत्मभावमा उत्पन्न हुनसक्छ । यसलोकमा आई घरबार छाडी अनगारिक भई प्रव्रजित हुन्छ । घरबार छाडी प्रव्रजित भई आतप्त गरी धीर्य गरी अनुयोग गरी सम्यक् रूपले मनन गरी त्यस प्रकारको समाधि चित्तमा प्राप्त गर्छ जुन समाधिमा समाधिष्ठ हुँदा त्यो पूर्वजन्मका कुराहरू अनुस्मरण गर्छ । त्यसभन्दा अघिका अनुस्मरण गर्न सक्दैन । अनि उ यस्तो भन्छ—‘जो ती ब्रह्मा, महाब्रह्मा, ...जसले हामीलाई निर्मित गरे उनी नित्य, ध्रुव, शाश्वत, अपरिवर्तनीय, सधैँमरी त्यस्तै रहन्छन् ।

ती ब्रह्माद्वारा निर्मित भएका हामीहरू अनित्य, अध्रुव, अल्पायुक्त तथा
ज्युत हुने स्वभावका हौं । तपाईं आयुष्मान्हरू यसरी ईश्वरकृत ब्रह्मकृत
भन्ने आचार्यवादलाई सर्वश्रेष्ठ बताउनुहुन्छ (होइन ?) ।'

'आवुसो गौतम ! जस्तो तपाईं आयुष्मान् गौतमले बताउनुभयो
त्यस्तै हामीहरूले सुनेकाछौं' भनी उनीहरू भन्दछन् ।

'मार्गब ! अज्ञान पनि म जान्दछु, त्यो अज्ञ हो भन्ने ज्ञान
पनि म जान्दछु । त्यसभन्दा माथि माथिको ज्ञान पनि म जान्दछु ।
त्यो जानिने ज्ञानलाई म परामर्श' पनि गर्दिन । अपरामर्श गरी मैले
आफैले मुक्तिको अनुभव गरें । जुन मुक्तिलाई जान्नाले तथागतमा बुझ
आउँदैन ।

क्रीडाप्रदूषिका देवता

'मार्गब ! यहाँ केही श्रमण ब्राह्मणहरू छन् जो क्रीडाप्रदूषिका
(खिड्खापदोसिक) भन्ने आचार्यवादलाई श्रेष्ठ बताउँछन् । उनीहरूकहाँ
गई म यस्तो भन्छु—'सार्च्चं हो के तपाईं आयुष्मान्हरू क्रीडाप्रदूषिका
भन्ने आचार्यवादलाई श्रेष्ठ बताउनुहुन्छ ?' यस्तो सोध्दा उनीहरूले
मलाई 'हो' भनी भन्छन् । उनीहरूलाई म यस्तो भन्छु—'कसरी तपाईं
आयुष्मान्हरू क्रीडाप्रदूषिका भन्ने आचार्यवादलाई श्रेष्ठ भन्नुहुन्छ ?'

१. तृष्णा दृष्टि मानले समाप्ति राख्नेलाई, 'परामर्श' भनिन्छ ।

यस्तो सोढवा उनीहरूले ठीकसँग भन्न सक्दैनन् । ठीकसँग भन्न नसकेपछि उनीहरू मसँग सोध्छन् । अनि उनीहरूलाई म (यसो) भन्छु—

‘भावसो ! क्रीडाप्रदूषिका भन्ने देवताहरू छन् । उनीहरू धेरैबेरसम्म हाँसेर क्रीडा गरी बस्छन् । धेरैबेरसम्म हाँसी क्रीडा गरी बस्दा उनीहरूको होस रहन्न । होस नरहँदा ती देवताहरू त्यस कायबाट च्युत हुन्छन् ।

‘भावसो ! कुनै प्राणी त्यस कायबाट च्युत भई यस आत्मभावमा उत्पन्न हुन सक्छ । यस लोकमा घ्राई घरबार छाडी अनपारिक भई प्रव्रजित हुन्छ । घरबार छाडी प्रव्रजित भई आतप्त गरी त्यसप्रकारको समाधि चित्तमा प्राप्त गर्छ जुन समाधिमा समाधिष्ठ हुँदा त्यो पूर्वजन्मका कुराहरू अनुस्मरण गर्छ । त्यसभन्दा अघिका कुराहरू अनुस्मरण गर्न सक्दैन । अनि उ यथो भन्छ—‘जो ती देवताहरू क्रीडाप्रदूषिका हुन्छन् उनीहरू धेरैबेरसम्म हाँसेर क्रीडा गरी बस्दैनन् । हाँसेर क्रीडा नगर्ने तिनीहरूको स्मृति यातमा रहन्छ । स्मृति यातमा रहनाले ती देवताहरू त्यस कायबाट च्युत हुन्छन् । नित्य, ध्रुव, शाश्वत र अपरिवर्तनीय भई संधैभरी त्यसै रहन्छन् । जो हामीहरू क्रीडाप्रदूषिका भयो सो हामीहरू धेरैबेरसम्म हाँसेर क्रीडा गरी बस्यौं । धेरैबेरसम्म हाँसेर क्रीडामा लागिरहेका हामीहरूको होस यातमा रहेन । होस यातमा नरहेको कारणले गर्दा हामीहरू त्यस कायबाट च्युत भई अनित्य, अध्रुव, अल्पायुक तथा च्युत भएर यहाँ आयौं । यसरी तपाईं प्राणुमानुहरू क्रीडाप्रदूषिका भन्ने आचार्यवादलाई श्रेष्ठ भनी भन्नुहुन्छ (होइन ?) ।’

१. क्रीडाप्रदूषिका देवताहरूसम्मका कुरा अनुस्मरण गर्छ ।

उनीहक यसो भन्छन्—‘आवुसो गीतम ! जस्तो तपाईं
‘आयुष्मान् गीतमले बताउनुभयो त्यस्तै हाभीहरूले सुनेकाछौं ।’

‘भागव ! अप्रज्ञान पनि म जान्दछु,...त्यो जानिने ज्ञानलाई म
परामर्श पनि गर्दिन । अपरामर्श गरी मैले आफैले मुक्तिको अनुभव गरें ।
जुन मुक्तिलाई जान्नाले तथागतमा दुःख आउँदैन ।

मनः प्रदूषिका देवता

‘भागव ! यहाँ केही भ्रमण ब्राह्मणहरू छन् जो मनः प्रदूषिका
भन्ने आचार्यवादलाई श्रेष्ठ बताउँछन् । उनीहरूकहाँ गई म यस्तो
भन्छु—‘साँच्चै हो के तपाईं आयुष्मान्हरू मनः प्रदूषिका भन्ने आचार्य-
वादलाई श्रेष्ठ बताउनु हुन्छ ?’...’

‘आवुसो ! मनः प्रदूषिका भन्ने देवताहरू छन् । उनीहरू धेरै-
बेरसम्म परस्पर चिहाएर हेर्छन् । धेरैबेरसम्म परस्पर चिहाएर
हेरिरहँदा उनीहरू परस्पर चित्त बिगाउँछन् । परस्पर चिहाएर हेरिरहँदा
उनीहरूका काय र चित्त थाक्छन् । अनि ती देवताहरू यस कायबाट
च्युत हुन्छन् ।

‘आवुसो ! कुनै प्राणी त्यस कायबाट च्युत भई यस आत्मभावमा
उत्पन्न हुन सक्छ । यस लोकमा आई घरबार छाडी अनगारिक भई
प्रव्रजित हुन्छ । घरबार छाडी प्रव्रजित भई प्राप्त गरौं...त्यसप्रकारको

१. यहाँका बाँकी कुराहरू माथि पृ. २१ मा ‘कृडाप्रदूषिका देवता’
शीर्षकमा उल्लेख भए जस्तै दोहन्याई पढ्नु ।

समाधि चित्तमा प्राप्त गछं जुन समाधिमा समाधिष्ठ हुँदा त्यो पूर्वजन्मका कुराहरू अनुस्मरण गछं । त्यसमन्दा अधिको अनुस्मरण गर्न सक्दैन । अनि उ यसो भन्छ—‘जो ती देवताहरू मनः प्रदूषिका हुन् उनीहरू धेरैबेरसम्म परस्पर चिहाएर हेर्दैनन् । धेरैबेरसम्म परस्पर चिहाएर नहेर्ने भएकाले परस्पर चित्त विकृति पाउँदैनन् । परस्पर चित्त विकृति नपानलि काय र मन बाक्दैन र त्यस कायबाट च्युत हुन्नन् । नित्य ध्रुव शारवत अपरिवर्तनीय भई सधैँभरी त्यसै रहन्छन् । जो हामीहरू मनः प्रदूषिका भयो सो हामीहरूले धेरैबेरसम्म परस्पर चिहाएर हेर्दैनौं । धेरैबेरसम्म परस्पर चिहाएर हेरेकाले हामीहरूको चित्त दूषण भयो । परस्पर दूषण चित्त भएकाले सो हामीहरूको काय र चित्त याको त्यस कायबाट च्युत भई अनित्य, अध्रुव तथा अल्पायुक भई च्युत भएर यहाँ आयौं । यसरी तपाईं प्रायुष्मान्हरू मनः प्रदूषिका भन्ने आचार्यबाबलाई श्रेष्ठ भन्नुहुन्छ (होइन ?) ।’

Dhamma.Digital

उनीहरू यसो भन्छन्—‘आवुसो गौतम ! जस्तो तपाईं प्रायुष्मान् गौतमले बताउनुभयो त्यस्तै हामीहरूले सुनेकाछौं ।’

“आर्ग्व ! अप्रज्ञान पनि म जान्दछु... त्यो जानिने ज्ञानलाई म परामर्श पनि गर्छिन । अपरामर्श गरी मैले आफैले मुक्तिको अनुभव गर्छे । जुन मुक्तिलाई आफ्नैले तयागतमा दुःख छाउँदैन ।

१. मनः प्रदूषिका देवतासम्मको कुरा संस्मरण गछं ।

अधिचक्षुसमुत्पन्न देवता

“भर्ताव ! यहाँ केही श्रमण ब्राह्मणहक छन् जो अधिचक्षुसमुत्पन्न
(=कुनं हेतुबिना उत्पन्न) भन्ने आचार्यबादलाई श्रेष्ठ बताउछन् ।
उनीहकहाँ गई म यस्तो भन्छु—‘साँच्चं हो के तपाईं आयुष्मान्हक
अधिचक्षुसमुत्पन्न भन्ने आचार्यबादलाई श्रेष्ठ बताउनु हुन्छ ?...’

‘आवुसो ! असङ्गसत्त्व भन्ने देवताहक छन् । संज्ञा उत्पन्न
भएपछि ती देवताहक त्यस कायबाद च्युत हुन्छन् । आवुसो ! कुनं प्राणी
त्यस कायबाद च्युत भई यस आत्मभावमा उत्पन्न हुन्छ । यस लोकमा
झाई घरबार छाडी अनशरिक भई प्रव्रजित हुन्छ । घरबार छाडी
प्रव्रजित भई आतप्त गरी...त्यसप्रकारको समाधि चिन्तना प्राप्त गर्छं
जुन समाधिमा समाधिष्ठ हुँदा त्यो पूर्वजन्मका कुराहक अनुस्मरण^१ गर्छं ।
त्यसभन्दा अगाडिको अनुस्मरण गर्ने सक्दैन । अनि उ यस्तो भन्छ—
‘यो लोक र आत्मभाव अधिचक्षुसमुत्पन्न (=कुनं हेतुबिना उत्पन्न)
भएको हो । किनभने ?—म पहिले यिइन । अब म भएँ र शाश्वत र
प्रणीत छु । यतरी तपाईं आयुष्मान्हक अधिचक्षुसमुत्पन्न भन्ने आचार्य-
बादलाई श्रेष्ठ भन्नुहुन्छ (होइन ?) ।’

उनीहक यस्तो भन्छन्—‘आवुसो गौतम ! जस्तो तपाईं
आयुष्मान् गौतमले बताउनुभयो त्यस्तै हामीहकले सुनेकाछौं ।’

१. त्यस असंज्ञ देवलोकसम्मका कुरा सस्मरण गर्छं ।

“भागव ! अपज्ञान पनि म जान्दछु, ... त्यो जानिने ज्ञानलाई म परामर्श पनि गर्दिन । अपरामर्श गरी मैले आफैले मुक्तिको अनुभव गर्ने । जुन मुक्तिलाई जान्नाले तथागतमा दुःख घाउँदैन ।

शुभविमोक्ष ध्यान

“भागव ! यस्तोवाबो मलाई केही भ्रमण ब्राह्मणहरूले यस्तो असत्य, तुच्छ, झूटो, नभएको कुरा भन्दछन् । जस्तै—‘भ्रमण गौतम र उनका भिक्षुहरू बिपरीत चित्तका छन् ।’ भ्रमण गौतम यस्तो भन्छन्—‘जुन समयमा शुभविमोक्ष’ (ध्यान) प्राप्त गरी बस्छ त्यस समयमा सबैलाई अशुभ भनी (योगी) जान्दछ ।’

“भागव ! म यस्तो भन्दिन—‘जुन समयमा शुभविमोक्ष (ध्यान) प्राप्त गरी बस्छ त्यस समयमा सबैलाई अशुभ भनी (योगी) जान्दछ ।’ भागव ! बर म यस्तो भन्दछु—‘जुन समयमा शुभविमोक्ष (ध्यान) प्राप्त गरी बस्छ त्यस समयमा शुभ भन्ने नं (योगी) जान्दछ ।’”

“भन्ते ! उनीहरू बिपरीत बिचारका हुन् जो भगवान्लाई र भिक्षुहरूलाई बिपरीत कुरा गर्छन् । भन्ते ! म भगवान् प्रति सारं प्रसन्न छु । भगवान्ले मलाई त्यस्तो धर्मोपदेश गर्न सक्नुहुन्छ जसबाट म शुभविमोक्ष (ध्यान) प्राप्त गरी बस्नसक्छु ।”

१. यहाँ ‘शुभविमोक्ष’ भनेको ‘वर्णकसिण’ ध्यान हो भनी दी. नि.

अ. क. III. पृ. १४६: पाथिकसुत्तबण्णनाले उल्लेख गरेको छ ।

“भार्गव ! तिमौ जस्ता अन्य दृष्टिकले, अन्य विश्वातिकले, अन्य विचारधाराकाले, अर्के योग गर्नेले तथा अन्य आचार्य हुनेले शुभविमोक्ष (ध्यान) प्राप्त गरी बस्नु कठिन छ । भार्गव ! जुन ममाधिको तिम्रो प्रसन्नता हो त्यसैलाई तिम्रौले रात्ररी रक्षा गर ।”

“मन्ते ! यदि म जस्ता अन्य दृष्टिकले, शुभविमोक्ष (ध्यान) प्राप्त गरी बस्न कठिन हुन्छ भने जो भगवान् प्रति मेरो प्रसन्नता हो त्यसैलाई रात्ररी रक्षा गर्छु ।”

भगवान्ले यति मन्त्रमुपपत्ति भार्गवगोत्रौय परित्राजकले भगवान्को भावणलाई अभिनन्दन गरे ।

Dhamma.Digital

३५।२. मागण्डिय परिव्राजक

प रि च य

यो मागण्डिय परिव्राजक कुशदेशका हुन् । यिनी मागण्डिय ब्राह्मणका भान्जि हुन्^१ । मागण्डिय ब्राह्मणकी मागण्डिय भन्ने एउटी सुन्दरी छोरी थिइन् । यी मागण्डिय ब्राह्मण चाहिँ पहिले नै बुद्धशासनमा विक्षिप्त भइसकेका थिए ।

एकदिन भारद्वाजगोत्रब्राह्मणको अग्निशालामा भगवान् बस्छन् भन्ने कुरा सुनी मागण्डिय परिव्राजकले “अहो कस्तो कुरा सुन्नपयो ! जो कि अभिवृद्धिको बाधक हुन्” भन्ने कुरा भनेका थिए ।

यो सुनेर भारद्वाजगोत्रब्राह्मणले “मुख समालेर बोल्नुहोस्” भनी उनलाई सचेत गरे । तर उनले अगाडि भने कि यदि बहाँ श्रमण गौतमको सम्मुख भएमा हामी बहाँको सम्मुख पनि यो कुरा भन्नसक्छौं । यत्तिकैमा भगवान् पनि त्यहाँ आइपुग्नुभयो र मागण्डिय परिव्राजकसँग भगवान्को छलफल भयो । छलफलको अन्त्यमा मागण्डियको चित्त

१. हेर्नु लेखकको बु. ब्रा. भा-३, पृ. ६७ को पादटिप्पणीमा ।

पग्लिएको मात्र होइन बलिक उनो बुद्धको शरणमा पनि गए । त्यसपछि भगवान्सँग उनले प्रव्रज्या पनि मागे । भगवान्ले उनलाई प्रव्रज्या बिनुनयो । त्यसपछि साधना गरी उनले चाँडै नै भ्रमरहृत्व प्राप्त गरे ।

केही मागण्डिय नामहरूको सम्बन्धमा लेखकको बु. द्वा. भा-३, पृ. १४२ मा उल्लेख भइसकेको छ ।

गृह सूत्र—

बुद्ध प्रति घृणा

(मागण्डियसुत्तं^१)

यस्तो मेले सुनें ।

एक समय भगवान् कुरु (देश) को कम्मासद्धम भन्ने कुरुवासीहरूको निगममा, भारद्वाजगोत्र (=भारद्वाजगोत्रीय) ब्राह्मणको अग्निशाक्त्यामा (=अग्निहोत्र गर्ने इलानमा) त्रिण बछ्याइराखेको प्रासनमा बस्नुभएको बियो ।

(यो मागण्डिय सूत्र लेखकको बु. ब्रा. भा-३, पृ. ६६ मा अनुदित भइसकेको हुँदा जम्मे कुरा उहाँ हेर्नु ।)

१. म. नि. II. पृ. १६८, अ. क. III. पृ. १४४.

३६।३. मुण्डिय परिव्राजक

प र ि च य

यी मुण्डिय परिव्राजक काठको पात्र लिई बिक्षाटन् गर्ने एक परिव्राजकका शिष्य हुन् ।

एकदिन यिनी जाळिय परिव्राजकका साथ बाब आरोप गर्ने बिचार लिई कौशम्बीको घोषिताराममा बसिरहनुभएका भगवान्कहाँ गएका थिए ।

यिनीहरूले यस्तो सोचेका थिए कि यदि बुद्धले “उही जीव हो र उही शरीर हो” भनी भनेमा “तपाइँको धर्ममा यहीं सत्त्व विनाश हुन्छ । त्यसैले तपाइँको बाब उच्छेदबाब हुन्छ” भनी भन्नेछौं । यदि बहाँले “अर्क जीव हो र अर्क शरीर हो” भनेमा “तपाइँको बाबमा रूप विनाश हुन्छ, सत्त्व विनाश हुन्छ । त्यसैले तपाइँको बाबमा सत्त्व शाश्वत हुन्छ” भनी बाब आरोप गर्नेछौं भनी ठानेका थिए । किन्तु भगवान्ले

१. दी. नि. प्र. क. II. पृ. ३०: जालियसुत्तवण्णा ।

[३२]

बुद्धकालीन परित्राजकहरू-३

उनीहरूले सोधेका प्रश्नको बीचबाट मध्यममार्गद्वारा धर्मोपदेश गर्नुभएको
सुनेर उनीहरू छक्कपरी सन्तुष्ट भएका थिए । विशेष कुरा चाहिँ अगाडि
अनुबित सूत्रमै प्रष्टिएको छ ।

×

×

×

बृह सूत्र—

उही जीव उही शरीर (महालिमुत्तवाट')

“महात्मी ! एक समय म कौशम्बीको षोषिताराममा बसेको थिएँ। अनि दारुपत्तिक परिव्राजकका अन्तेवासी मुण्डय र आश्रित्य मन्ने बुइ परिव्राजकहरू मकहाँ आई मसँग सम्बोधन गरे। सम्बोधनीय कुशलवार्ता गरिसकेपछि एक छेउमा उभिए। एक छेउमा उभिएका ती बुइ परिव्राजकहरूले मलाई यस्तो भने—“आवुसो गौतम ! के उही जीव उही शरीर हो कि अथवा अर्कै जीव अर्कै शरीर हो ?”

१. दी. नि. I. पृ. १३४, अ. क. II. पृ. २६.

२. यो सूत्रका कुराहरू भगवान् बुद्धले अट्टद्वय लिच्छवीलाई बताइरहनुभएको हो। अट्टद्वय लिच्छवी चाहिँ रूपलाई आत्मा भनी विश्वास गर्दथे। त्यसैले यो कुरा उदाहरणको रूपमा बताउनुभएको हो। दी. नि. अ. क. II. पृ. २६: महालिमुत्तवण्णना। अट्टद्वय लिच्छवीको कुरा लेखकको बु. रा. भा-१, पृ. ४०५ मा उल्लेख भएको छ।

“आवुसो ! त्यसोभए सुन, रात्ररी मनमा लेऊ; मग्नेछु ।”

“हवस्” भनी तो बुद्ध परिव्राजकहरूले मलाई प्रत्युत्तर दिए ।
अग्नि मैले यस्तो भनौं—

“आवुसो ! यहाँ तथागत अरहत् सम्बक्सम्बुद्ध, विदधाचरण सम्पन्न, सुगत, लोकविद्, अनुत्तर, पुदपदम्य सारथी तथा देवमनुष्यका शास्ता, भगवान् बुद्ध यस लोकमा उत्पन्न हुन्छ । बह्राँले देव-मार सहित ब्रह्मलोकलाई, श्रमण ब्राह्मण सहित प्रजालाई, देवमनुष्य सहित लोकलाई—स्वयं अभिज्ञाद्वारा साक्षात्कार गर्नुभएको धर्मोपदेश गर्नुहुन्छ । बह्राँले ब्राह्मिकल्याण, मध्यकल्याण तथा पर्यंबशान कल्याण हुने धर्मोपदेश गर्नुहुन्छ । बह्राँले अर्बयुक्त र व्यञ्जनयुक्त सबै परिपूर्ण भएको परिशुद्ध भएको ब्रह्मचर्य प्रकाश पार्नुहुन्छ ।

“अग्नि त्यो धर्मलाई गृहपति वा गृहपतिपुत्रले अथवा अरु कुनै कुलमा जन्मेकाले सुन्दछ । धर्म सुनेर उसको मनमा तथागत प्रति श्रद्धा उत्पन्न हुन्छ । श्रद्धा उत्पन्न भएपछि उसले यस्तो विचार गर्छ—‘घरमा बस्नु बाधापूर्ण छ । रागरूपी मल उत्पन्न हुन्छ । प्रव्रज्या हुनु ख्ला अकाश जस्तै हो । घरमा बसेर परिपूर्णरूपले परिशुद्धरूपले शंख जस्तै सफा गरी ब्रह्मचर्य (=श्रेष्ठचर्या) पालन गर्न सजिलो छैन । अतः किन न केश बाह्रौं भोर गरी घरबाट निस्की अग्नगारिक भई प्रव्रजित नहूँ ।’ अग्नि पछि गएर उ थोरै वा धेरै भोगसम्पत्तिलाई छाडी थोरै वा धेरै ज्ञाति परिवारहरूलाई त्यागी केश बाह्रौं भोर गरी काषायवस्त्र धारण गरी घरबार त्यागी अग्नगारिक भई प्रव्रजित हुन्छ ।

“यसरो प्रव्रजित भएको उ प्रातिमोक्ष संबरशीलले युक्त भई आचार-गोचरले सम्पन्न भई अणुमात्र बोधदेखि पनि भयदर्शा भई तथा शिक्षापवहरू समादान गरी बस्छ । कुशल कायकर्म र वचोकर्मले सम्पन्न भई परिशुद्ध आजीविकाले युक्त हुन्छ । अनि इन्द्रियलाई रक्षा गर्छ तथा स्मृतिसम्प्रजन्यले युक्त भई सन्तुष्ट भई बस्छ ।

“कसरो भिक्षु शील सम्पन्न हुन्छ ?

“यहाँ भिक्षु प्राणीहिसालाई त्यागी प्राणीहिसाबाट बिरत भई बस्छ ।... (यहाँदेखि उताका कुरा लेखकको बु. रा. भा-२, पृ. १३६ को (स्यानो शील) देखि पृ. १४६ ‘यसरो भिक्षु शीलसम्पन्न हुन्छ’ अन्ने ठाउँसम्मका कुरा पढ्नु ।)

“आवुसो ! यसरो भिक्षु शीलसम्पन्न हुन्छ... (यहाँदेखि अनादि-का कुरा लेखकको बु. रा. भा-२, पृ. १४६ ‘इन्द्रियसंबर’ देखि पृ. १५७ सम्म पढ्नु ।) अनि उ कामविषयबाट अलग भई अकुशलबाट अलग भई बितर्क बिचार युक्त भएको विवेकजः (= ध्यानजः) प्रीतिसुख भएको प्रथमध्यान प्राप्त गरी बस्छ । आवुसो ! जो भिक्षु यस्तो जान्दछ र देख्दछ; के उसले ‘उही जीव उही शरीर हो अथवा अर्क जीव अर्क शरीर हो’ भनी भन्नु उपयुक्त (कल्य) हुन्छ के ? आवुसो ! जो भिक्षु यसरी जान्दछ र देख्दछ उसलाई यस्तो भन्नु योग्यछ छैन—‘उही जीव उही शरीर हो अथवा अर्क जीव अर्क शरीर हो ।’

“आवुसो ! म पनि यस्तो (प्रथमध्यान) जान्दछु, यस्तो देख्छु तर म ‘उही जीव उही शरीर अथवा अर्क जीव अर्क शरीर हो’ भनी

भन्निन । फेरि सो भिक्षु द्वितीयध्यान तृतीयध्यान तथा चतुर्थध्यान प्राप्त गरी बस्छ । धावुसो ! जो भिक्षु यस्तो जान्दछ र देख्दछ; के उसले 'उही जीव उही शरीर हो अथवा अर्क जीव अर्क शरीर हो' भनी भन्नु उपयुक्त हुन्छ ? धावुसो ! जो भिक्षु यस्तो जान्दछ र देख्दछ उसलाई यस्तो भन्नु योग्य छैन— 'उही जीव उही शरीर हो अथवा अर्क जीव अर्क शरीर हो ।'

“धावुसो ! म पनि यस्तो (चतुर्थध्यान) जान्दछु, यस्तो देख्दछु तर म 'उही जीव उही शरीर अथवा अर्क जीव अर्क शरीर हो' भनी भन्निन ।

“यस्तो समाहित चित्त मएपछि, परिशुद्ध, स्वच्छ, भिमल, क्लेशरहित मएपछि, मृदु तथा कर्मण्य मएपछि तथा निश्चलतामा पुगेपछि उसले ज्ञानदर्शनार्थ चित्त अघि बढाउँछ र चित्त झुकाउँछ । धावुसो ! जो भिक्षु यस्तो जान्दछ र देख्दछ; के उसले 'उही जीव उही शरीर हो अथवा अर्क जीव अर्क शरीर हो' भनी भन्नु योग्य हुन्छ के ? धावुसो ! जो भिक्षु यस्तो जान्दछ र देख्दछ उसलाई यस्तो भन्नु योग्य छैन— 'उही जीव उही शरीर हो अथवा अर्क जीव अर्क शरीर हो ।'

“धावुसो ! म पनि यस्तो (ज्ञानदर्शन) जान्दछु, यस्तो देख्दछु तर म 'उही जीव उही शरीर अथवा अर्क जीव अर्क शरीर हो' भनी भन्निन ।

“यस्तो समाहित चित्त मएपछि, उसले आलोक्य ज्ञानमा चित्त अघि बढाउँछ र चित्त झुकाउँछ । अनि उसले 'यो दुःख हो' भनी

यथार्थतः बोध गच्छ । .. 'यो आत्मबहुक हुन्' मनी यथार्थतः बोध गच्छ ।
 ... 'यो आत्मब निरोध हुने मार्ग हो' मनी यथार्थतः बोध गच्छ । यसरी
 देखेपछि यसरी सबबोध मएपछि उसको चित्त कामात्मबबाट, मबालबबाट
 र सबबध्यात्मबबाट पनि विमुक्त हुन्छ । विमुक्त मएपछि 'विमुक्त मए'
 मन्ने ज्ञान पनि हुन्छ । 'जाति (=जन्म) क्षीण मयो ब्रह्मचर्यंवात् पुरा
 मयो गर्नुपन्नं गरिसकें सब उप्रान्त यहाँ प्राउनुपन्नं कुनं हेतु छैन' मन्ने
 ज्ञान पनि हुन्छ । प्रावृत्तो ! जो भिक्षु यस्तो जान्दछ र देख्दछ; के उसकै
 'उही जीव उही शरीर हो मयवा मकै जीव मकै शरीर हो' मनी मनु
 योग्य हुन्छ के ? प्रावृत्तो ! जो भिक्षु यसरी जान्दछ र देख्दछ उसलाई
 यस्तो मनु योग्य छैन—'उही जीव उही शरीर हो मयवा मकै जीव
 मकै शरीर हो ।'

“प्रावृत्तो ! म पनि यस्तो (जाति क्षीण मयो) जान्दछ, यस्तो
 देख्दछ तर म 'उही जीव उही शरीर मयवा मकै जीव मकै शरीर हो'
 मनी मग्निम ।

मगवान्ने यति मनुमएपछि सन्तुष्ट मएका ओट्टुट्ट लिच्छबीछे
 मगवान्को भावमलाई मग्निमग्नि मरे ।

३७।४. मोलिय सीवक परिव्राजक

प र ि च य

यो मोलिय सीवक परिव्राजक राजगृहवासी हुन् । यिनले कपालमा जुरो बाँध्नुथे । यिनी वस्त्रधारी परिव्रानक हुन् । यिनको नाम चार्हि सीवक हो । शरीरमा जुरो बाँध्ने मएकाले 'मोलिय सीवक' मनिएको हो ।

राजगृहस्थित वेणुवनको कल्लन्दकनिवापमा बस्तिरहुनु-भएका भगवान्कहाँ गई यिनले एकदिन बहाँसँग "जुनसुकै पुरुषले जुनसुकै सुख दुःख प्रयथा कुनै पनि वेदना अनुभव गर्छन् भने ती सबै ग्रथि गरेको हेतुले मएका हुन्" भन्ने विषयमा आफ्नो बिचार प्रकट गरेका थिए । यस विषयमा भगवान्ले यो कुरा सत्य होइन भनी मन्नुभएको थियो ।

यस लोकमा मानिसहरूलाई विविधाकारले सुख दुःखको अनुभव हुन्छ जस्तै—पित्तको कारणले, कफको कारणले, दातको कारणले, सन्निपातको कारणले, ऋतुपरिवर्तनको कारणले, अपथ्य खानाको कारणले, अर्काको चटाइको कारणले तथा कर्मभोगको कारणले पनि । यी कारणहरूमध्येमा

माषि उल्लिखित सात कारणहरूबाट उत्पन्न भएका शारीरिक वेदना-
हरूको प्रतिकार गर्न सकिन्छ । किन्तु कर्मभोगको कारणले उत्पन्न भएको
शारीरिक वेदनाको भने कुनै प्रतिकार छैन ।

उपरोक्त कारणले शरीरमा हुने प्रत्येक वेदना कुशल, अकुशल
तथा अव्याकृत हुनसक्छन् ।

भनी कि यहाँ कसैलाई पित्तको कारणले शरीरमा रोग लाग्यो ।
अनि उ सोचबुझ मेरो शरीरमा रोग लाग्यो । जीवनको ठेगाना छैन भनी
उसले दान दिन्छ, शील पालन गर्छ, उपोसथ व्रत पालन गर्छ । यसरी
उसको सो वेदना कुशलवेदना हुनजान्छ । यस्तैगरी शरीरमा रोग लागेको
अकलि चाँहि जीवनको ठेगाना छैन भनी शारीरिक वेदनाबाट मुक्ति
पाउनको निमित्त उसले प्राणीहिंसा गर्छ, अविद्यादान लिन्छ, झूटो बोल्ल
र बर्षाबटा दुराचार गर्छ । यसरी उसको त्यो वेदना अकुशलवेदना
हुनजान्छ । अर्को चाँहि यतिका औषधी गरेर पनि मेरो रोग निको
भएन । 'अब जे हुनुपर्ने हो होओस्' भनी उपेक्षा गरी बस्छ । यसरी
उसको सो वेदना अव्याकृत वेदना हुनजान्छ । जस्तै पित्तको प्रकोपले
शरीरमा दुःखवेदना हुन्छ त्यस्तैगरी कफ आदिको कारणले पनि हुन्छ ।
यस्तो कारण छँदाछैं सबै सुख दुःख वेदनाहरू अघिको कारणले भएको
हो भन्नु भ्रमपूर्ण हो भनी भन्नुहुँदा मोलिय सीबक परिव्राजक सन्तुष्ट
भई भगवान्को शरणमा परेका थिए ।

१. सं. नि. अ. क. III. पृ. ८७: सीबकसुत्तवण्णा, वेदनासंयुत्त ।

[४०]

बुद्धकालीन परिव्राजकहृत्-३

अर्को एकपल्ट मोल्लिय खीवक परिव्राजक भगवान्कहाँ गई कतिसम्ममा सांद्ष्टिक हुन्छ भन्ने कुरा सोधेपछि भगवान्ले आफूभित्र भएका लोभ, द्वेष र मोह इत्यादिलाई 'आफूभित्र लोभ, द्वेष र मोह छन्' भनी जान्नु नै 'सांद्ष्टिक हो' भनी सम्झाउनु भएको थियो ॥ यसबाट पनि उनी सन्तुष्ट भएका थिए ।

×

×

×

Dhamma.Digital

१. अं. नि. अ. क. II. पृ. ६७५: पठमसन्दिट्टिकमुत्तवण्णना, धम्मिक-
वग्गो ।

मूळ सूत्र—

१. पूर्वकृत हेतुले मात्र वेदना हुन्न (सीबकसुत्त^१)

एक समय, भगवान् राजगृह स्थित वेणुबनको कच्छन्डक-
निवापमा बतिरहनुभएको पियो । अनि मोक्षिय सीबक परिव्राजक
जहाँ भगवान् हुनुहुन्थ्यो त्यहाँ गए । त्यहाँ गएर भगवान्सँग सम्मोदन
गरे । सम्मोदनीय कुशलवार्ता गरिसकेपछि एक छेउमा बसे । एक छेउमा
बसेका मोक्षिय सीबक परिव्राजकले भगवान्लाई यस्तो भने—“जो
गोतम ! यहाँ केही भ्रमण ब्राह्मणहरू यस्ता बाबी यस्ता दृष्टिका छन् —
'अनुसुकं सुख दुःख वा अदुखमसुख जो पुरुष यहाँ आफैले अनुभव गर्छं हो
सबं पूर्वकृत हेतुको कारणले भएका हुन् ।' यसमा तपाईं गोतम के
बन्नुहुन्छ ?”

“सीबक ! पित्तको कारणले पनि यहाँ केही अनुभवहरू
(वेदनाहरू) उत्पन्न हुन्छन् । सीबक ! पित्तको कारणले यहाँ केही
अनुभवहरू हुन्छन् भन्ने कुरा तिम्रो आफैले पनि जान्न सक्नुपर्छ । पित्तको

१. सं. नि. III. पृ. २०४: वेदनासंयुत्त^१; अ. क. III. पृ. ८७.

कारणले केही अनुभवहरू (वेदनाहरू) हुन्छन् भन्ने कुरा लोकले पनि सत्य मानेको छ । सीवक ! जो ती भ्रमण ब्राह्मणहरू 'जुनसुकै सुख दुःख वा प्रदुःखप्रसुख यहाँ आफैले अनुभव गर्छन् ती सबै पूर्वकृत हेतुले भएका हुन्' भन्ने वादी हुन्, यस्ता दृष्टिका हुन्, उनीहरू स्वयं जानेका कुराको पनि उल्लंघन गर्छन् र जो लोकमा सत्य सम्मत छ त्यसको पनि उल्लंघन गर्छन् । त्यसो हुनाले ती भ्रमण ब्राह्मणहरूको कुरा मिथ्या हो मनी मन्दछ ।

“सीवक ! कफको कारणले पनि.. वातको कारणले पनि... सन्निपातको कारणले पनि.. ऋतु परिवर्तनको कारणले पनि.. अपथ्य-रूपले खानाले पनि.. सर्काको च्टाइकुटाइको कारणले पनि... कर्म-विपाकको कारणले पनि यहाँ केही अनुभवहरू (वेदनाहरू) उत्पन्न हुन्छन् । सीवक ! तिमी आफैले पनि यो कुरा जान्न सक्नुपर्छ—जस्तै कर्मविपाकको कारणले पनि यहाँ केही अनुभवहरू (वेदनाहरू) उत्पन्न हुन्छन् । सीवक ! लोकले पनि यसलाई सत्य मानेको छ । जस्तै कर्मविपाकको कारणले पनि यहाँ केही वेदनाहरू उत्पन्न हुन्छन् । त्यहाँ सीवक ! जो ती भ्रमण ब्राह्मणहरू यस्ता वादी यस्ता दृष्टिका छन्— 'जुनसुकै सुख दुःख अथवा प्रदुःखप्रसुख वेदनाहरू जो पुरुष यहाँ आफैले अनुभव गर्छ ती सबै पूर्वकृत हेतुको कारणले भएका हुन् ।' उनीहरू स्वयं जानेको कुराको पनि उल्लंघन गर्छन् र जो लोकमा सत्य सम्मत छ त्यसको पनि उल्लंघन गर्छन् । त्यसो हुनाले ती भ्रमण ब्राह्मणहरूको कुरा मिथ्या मन्दछ ।

यस्तो मनुहुँदा मोक्षिय सीवक परिव्राजकले मगवान्साई

यस्तो मने—“घन्यहो भो गौतम ! घन्यहो भो गौतम !!.. तपाईं गौतमले मखाई भ्राजवेछि जीवनभर शरणमा आएको उभासक हो मनी धारण गर्नुहोस् ।”

“पित्तं सेम्हं च वातो च, सन्निपात उतूनि च ।
विसमं ओपक्कमिकं च, कम्मविपाकेन अट्टमी’ति ॥”

अर्थ—

“पित्त, कफ, वायु, सन्निपात तथा ऋतु ।
अपथ्यखाना, चुटाइकुटाइ आठौं कर्मविपाक हो ॥”

× Dhamma.Digital ×

मूठ सूत्र—

२. सान्दृष्टिक धर्म (पठमसन्दिट्टिकसुत्त^१)

अनि मोलिय सीबक परिव्राजक जहाँ भगवान् हुनुहुन्थ्यो त्यहाँ गए । त्यहाँ गएर भगवान्लाई सम्मोदन गरे । सम्मोदनीय कुशल-बार्ता गरिसकेपछि एक छेउमा बसे । एक छेउमा बसेकम-मोलिय सीबक परिव्राजकले भगवान्लाई यस्तो भने “सान्दृष्टिकधर्म, सान्दृष्टिकधर्म” अनौ भनिन्छ । भन्ते ! कति कारणले अकालिक, आऊ हेर, नजिक पुन्याउने, बिज्जजनहरूले आफैले अवबोध गर्नुपर्ने सान्दृष्टिकधर्म हुन्छ ?”

“सीबक ! त्यसोभए तिमिसँग सोध्नेछु । जस्तो तिमिलाई लाग्छ त्यस्तो भन । सीबक ! के तिमिले आफूभित्र भएको लोभलाई ‘आफूभित्र लोभ छ’ भन्ने जान्दछौ ? के तिमिले आफूभित्र नभएको लोभलाई ‘आफूभित्र लोभ छैन’ भन्ने जान्दछौ ? यसमा तिमि के भन्छौ ?”

“भन्ते ! जान्दछु ।”

१. अ. नि-६, पृ. ७०, धम्मिकवग्गो; अ. क. II. पृ. ६७५.

“सीवक ! जो धाफूमित्र भएको लोभलाई ‘धाफूमित्र लोभ छ’ भन्ने जान्दछौ; जो धाफूमित्र नभएको लोभलाई ‘धाफूमित्र लोभ छैन’ भन्ने जान्दछौ—सीवक ! यति कारणले पनि अकालिक ..सान्दृष्टिकथर्म हुन्छ ।

“सीवक ! के तिमिले धाफूमित्र भएको द्वेषलाई ‘धाफूमित्र द्वेष छ’ भन्ने जान्दछौ ? धाफूमित्र नभएको द्वेषलाई ‘धाफूमित्र द्वेष छैन’ भन्ने जान्दछौ ? ..धाफूमित्र भएको मोहलाई ‘धाफूमित्र मोह छ’ भन्ने जान्दछौ ? धाफूमित्र नभएको मोहलाई ‘धाफूमित्र मोह छैन’ भन्ने जान्दछौ ?...धाफूमित्र भएको लोभधर्मलाई ‘धाफूमित्र लोभधर्म छ’ .. धाफूमित्र भएको मोहधर्मलाई ‘धाफूमित्र मोहधर्म छ’ भनी जान्दछौ ? धाफूमित्र नभएको मोहधर्मलाई ‘धाफूमित्र मोहधर्म छैन’ भन्ने जान्दछौ ? यसमा तिम्रो के भन्छौ ?”

“भन्ते ! जान्दछु ।”

“सीवक ! जो धाफूमित्र भएको मोहधर्मलाई ‘धाफूमित्र मोहधर्म छ’ भन्ने जान्दछौ; जो धाफूमित्र नभएको मोहधर्मलाई ‘धाफूमित्र मोहधर्म छैन’ भन्ने जान्दछौ—सीवक ! यति कारणले पनि अकालिक... सान्दृष्टिकथर्म हुन्छ ।”

“धन्यहो भन्ते ! धन्यहो भन्ते !!...आजदेखि मलाई जीवनभर शरणमा आएको उपासक हो भनी भगवान्ज्यू धारण गर्नुहोस् ।”

३८।५. वेखनस परिव्राजक

प र ि च य

यी वेखनस परिव्राजक राजगृहबासी हुन् । यिनको गोत्र कात्यायन थियो ।

एकदिन यिनले आफ्ना शिष्य सकुलदायी परिव्राजक 'परमवर्ण' भन्ने प्रश्नको विषयमा बुद्धसँग पराजित भए भन्ने कुरा सुनी यिनको मनमा सुख लागेको थिएन । यिनले सोचे कि "सकुलदायीलाई मैले परमवर्णको बारेमा राम्रसँग सिकाइदिएको थिएँ र उनले पनि राम्रसँग सिकेका थिए । यस्तो भइकन पनि उनी कसरी धमण गीतमसँग पराजित भए होलान् ?" यति सोची यिनले आफ्नै बुद्धकहाँ गई कुरा गर्ने मनसाय गरे । अनि एकदिन राजगृहबाट ४५ योजनको बाटो गई उनी ब्राह्मस्तीमा गए । ब्राह्मस्तीमा पुगेपछि उनी ब्राह्मस्तीको

१. यी सकुलदायी परिव्राजकका कुरा लेखकको बु. प. भा-१, पृ. ४०७ मा उल्लेख भएको छ ।

२. पपं. सू. III. पृ. १८६-६०: वेखनससुत्तवण्णना ।

जेतवनाराममा बसिरहुनुभएका भगवान्कहाँ गई 'परमवर्ण' को विषयमा छलफल गरे । उनले स्वस्तो बस्तुलाई परमवर्ण भन्थे जुन बस्तु सबै वर्णभन्दा तेजिलो हुन्छ । तर त्यो जुन बस्तु हो भन्ने कुरा चाहिँ उनी बताउन सक्दैनथे । उनको भनाइको मतलब चाहिँ आत्मा नै परमवर्ण हो जो मरणपछि अविनाशी हुन्छ । यस कुरालाई भगवान्ले खण्डन गर्नुभएको थियो ।

जब भगवान्ले केही प्रसंगमा "तिमीहरू जस्ता अन्य दृष्टिकहकले यी कुराहरू बुझ्न सक्ने छैनौ" भनी भन्नुभयो तब एकघोटि त उनी रिसाएका पनि थिए । तर पछि भगवान्को कुरालाई अनुमोदन गरी उनी बुद्धको शरणमा परेका थिए ।

Dhamma.Digital

×

×

×

श्रुत सूत्र—

यही परम वर्ण हो (वेखनससुत्त^१)

यस्तो मैले सुनें ।

एक समय, भगवान् आबस्ती स्थित अनाथपिण्डिकको जेतवनाराममा बस्नुभएको थियो । जनि वेखनस^१ परिव्राजक जहाँ भगवान् हुनुहुन्थ्यो त्यहाँ गए । त्यहाँ गई भगवान्सँग सम्मोदन गरे । सम्मोदनीय कुशलवार्ता गरिसकेपछि एक छेउमा उभिए । एक छेउमा उभिएका वेखनस परिव्राजकले भगवान्को सम्मुख उठान प्रकट गरे—
“यो परमवर्ण हो, यो परमवर्ण हो ।”

“कात्यायन ! किन तिमिले ‘यो परमवर्ण हो, यो परमवर्ण हो’ भनी भनेका हौ ? त्यो परमवर्ण कुनचाहि हो ?”

“भो गौतम ! जुन वर्णभन्दा अर्को वर्ण उत्तरोत्तर वा प्रणीततर हुन्न सोही ‘परमवर्ण हो’ ।”

१. म. नि. II. पृ. २६७; अ. क. III. पृ. १८६.

२. सिंहल र रोमनमा: ‘वेखनसस’ ।

“कात्यायन ! तयो कुन वर्ण हो त जुन वर्णमन्दा उत्तरोत्तर वा प्रणीततर अर्को वर्ण हुन्न ?”

“भो गौतम ! जुन वर्णमन्दा उत्तरोत्तर वा प्रणीततर अर्को वर्ण हुन्न — सोही ‘परमवर्ण हो’ ।”

“कात्यायन ! ‘भो गौतम ! जुन वर्णमन्दा उत्तरोत्तर वा प्रणीततर अर्को वर्ण हुन्न सोही परमवर्ण हो’ भनी जुन कुरा तिमी भन्छौ त्यो कुरा धेरै लाभो पनि हुनसक्छ (जति भने पनि टुङ्गिने छैन) । तर तिमी त्यसको वर्ण भने बताउँदैनौ । कात्यायन ! यो त जस्तै कुन पुरुष—‘म यस जनपदकी जनपदकल्याणी चाहन्छु, उसलाई म प्यारो गर्छु’ । अनि उसँग—‘हे पुरुष ! जुन जनपदकल्याणीलाई तिमी चाहन्छौ र प्यारो गर्छौ के तिमीलाई याहाछ के उनी क्षत्रिणी हुन्, ब्राह्मणी हुन्, वैश्या हुन् अथवा शूद्रिणी हुन् ?’ भनी सोध्दा उ भन्छ—‘मलाई याहा छैन ।’

‘हे पुरुष ! जुन जनपदकल्याणीलाई तिमी चाहन्छौ र प्यार पनि गर्छौ के तिमीलाई उनको के नाम, के गोत्र, अग्लो छन् कि होची छन् अथवा मझौली कबकी छन्, कालो छन् कि साँवलो छन् अथवा मंगुरो छन् ? फलाना गाउँमा, फलाना निगममा अथवा फलाना नगरमा बस्छिन् भन्ने याहाछ के ? भनी सोध्दा उ भन्छ—‘याहाछैन’ ।’

‘हे पुरुष ! के त जसलाई तिमी जान्दैनौ देख्दैनौ—त्यसलाई तिमी चाहन्छौ त ? प्यार गर्छौ त ? भनी सोध्दा उ ‘हो’ भनी भन्छ ।

[५०]

बुद्धकालीन परिव्राजकहरू-३

“कात्यायन ! यस्तो भएमा सो पुरुषको कुरा अर्थहीन हुन्न त ?
यसमा तिम्रो के भन्छौ ?”

“भो गौतम ! त्यसो भएमा अक्षय पनि सो पुरुषको कुरा
अर्थहीन हुनजान्छ ।”

“कात्यायन ! त्यस्तैगरी तिमिले पनि जुन बर्णमन्दा चत्तरोत्तर
वा प्रणोततर बर्णको बर्ण हुन्न—‘सोही परमबर्ण हो’ भनी भन्छौ तर
तिम्रो त्यसको बर्ण भने बताउँदैनौ ।”

वेदूर्यमणिको चमक ऊँ आत्मा

“भो गौतम ! जस्तै घाठकुने पारी राप्त्रो कुँबेको शुभ्र जातीय
वेदूर्यमणि पाँडु-कम्बल (= रातो दोसल्ला) मा राख्दा (त्यसबाट)
भास निस्कन्छ, तेज निस्कन्छ, चमक निस्कन्छ—त्यस्तै बर्णको
आत्मा हुन्छ जो मरणपछि निरोग (= अविनाशो) परमवर्ण हुन्छ ।”

१-“कात्यायन ! घाठकुने पारी राप्त्रोसंग कुँबेको शुभ्रजातीय
वेदूर्यमणि पाँडु-कम्बलमा राख्दा निस्कने जुन भास, तेज तथा चमक हो;
राट्यान्धकारमा जुनकिरीबाट निस्कने जुन भास हो—यी दुबै
बर्णहरूमध्ये कुनचाहि बर्ण अधिक चम्किलो छ ? कुनचाहि प्रणोततर
छ ? यसमा तिम्रो के भन्छौ त ?”

“भो गौतम ! राट्यान्धकारमा जुनकिरीबाट निस्कने जुन

भास...हो—यी दुबं वर्णहरूमध्येमा यसैको (जुनकिरीको) वर्ण अधिक चम्किलो छ, यसैको वर्ण प्रणीततर छ ।”

२—“कात्यायन ! रात्र्यान्धकारमा जुनकिरीबाट निस्कने जुन भास...हो; रात्र्यान्धकारको जुन तेलको बत्ती हो—यी दुबं वर्णहरूमध्येमा कुनचाहिं वर्ण अधिक चम्किलो छ ? कुनचाहिं प्रणीततर छ ? यसमा तिम्रो के भन्छौ त ?”

“भो गौतम ! रात्र्यान्धकारको जुन तेलको बत्ती हो—यी दुबं वर्णहरूमध्येमा यही वर्ण (तेलको बत्तीको वर्ण) अधिक चम्किलो छ, यही वर्ण प्रणीततर छ ।”

३—“कात्यायन ! रात्र्यान्धकारको जुन तेलको बत्ती हो, रात्र्यान्धकारको जुन महान आगोको ज्वाला हो—यी दुबं वर्णहरूमध्येमा कुनचाहिं वर्ण अधिक चम्किलो छ ? कुनचाहिं प्रणीततर छ ? यसमा तिम्रो के भन्छौ त ?”

“भो गौतम ! रात्र्यान्धकारको जुन महान आगोको ज्वाला हो—यी दुबं वर्णहरूमध्येमा यही वर्ण (ज्वालाको वर्ण) अधिक चम्किलो छ, यही वर्ण प्रणीततर छ ।”

४—“कात्यायन ! रात्र्यान्धकारको जुन महान आगोको ज्वाला हो अथवा रातको मोरमा मेघरहित स्वच्छ आकाशको जुन ओषधीतारा (=शुक्रतारा) हो—यी दुबं वर्णहरूमध्येमा कुनचाहिं वर्ण अधिक चम्किलो छ ? कुनचाहिं प्रणीततर छ ? यसमा तिम्रो के भन्छौ त ?”

“भो गौतम ! रातको मोरमा मेघरहित स्वच्छ आकाशको जुन ओषधीतारा (=शुक्रतारा) हो—यी दुबै वर्णहरूमध्येमा यही वर्ण (शुक्रतारा) अधिक चम्किलो छ, यही वर्ण प्रणीततर छ ।”

५—“कात्यायन ! रातको मोरमा मेघरहित स्वच्छ आकाशको जुन ओषधीतारा हो अथवा पन्नरसी (=पूर्णिमा) को उपोसथको दिनको अर्धरातको समयमा मेघरहित स्वच्छ आकाशको जुन चन्द्रमा हो—यी दुबै वर्णहरूमध्येमा कुनचाहिँ वर्ण अधिक चम्किलो छ ? कुनचाहिँ प्रणीततर छ ? यसमा तिम्रो के भन्छौ त ?”

“भो गौतम ! पन्नरसीको उपोसथको दिनको अर्धरातको मेघरहित स्वच्छ आकाशको जुन चन्द्रमा हो—यी दुबै वर्णहरूमध्येमा यही वर्ण (चन्द्रमा) अधिक चम्किलो छ, यही वर्ण प्रणीततर छ ।”

६—“कात्यायन ! पन्नरसी (पूर्णिमा) को उपोसथको दिनको अर्धरातको मेघरहित स्वच्छ आकाशको जुन चन्द्रमा हो अथवा वर्षादको अन्तिम समयमा शरद महीनामा मेघरहित स्वच्छ आकाशको मध्याह्न समयको जुन सूर्य हो—यी दुबै वर्णहरूमध्येमा कुनचाहिँ वर्ण अधिक चम्किलो छ ? कुनचाहिँ प्रणीततर छ ? यसमा तिम्रो के भन्छौ त ?”

“भो गौतम ! वर्षादको अन्तिम समयमा शरद महीनामा मेघरहित स्वच्छ आकाशको मध्याह्न समयको जुन सूर्य हो—यी दुबै वर्णहरूमध्येमा यही वर्ण (सूर्य) अधिक चम्किलो छ, यही वर्ण प्रणीततर छ ।”

“कात्यायन ! मलाई बाहाछ कि योभन्दा धेरै धेरै देवताहरू छन् जसलाई यो चन्द्र सूर्यका आभासले छुन सक्दैन । (बठ देवताहरूकै तेज चन्द्र सूर्यको भन्दा अधिक तेजिलो हुन्छ) तंपनि म भन्दिन कि ‘यो वर्णभन्दा उत्तरोत्तर वा प्रणोततर वर्ण छैन ।’ कात्यायन ! जुन वर्ण जुनकिरीकोभन्दा पनि हीनतर निकृष्टतर हो, सोही वर्णलाई तिमै ‘परमवर्ण’ भनी भन्छौ । त्यो वर्ण पनि बताउंदैनौ ।”

कामसुखभन्दा कामाग्रसुख अग्र छ

“कात्यायन ! यी पाँच कामगुणहरू हुन् । कुन पाँच भने ?—
 (१) चक्षुर्विज्ञेय रूपहरू—जो इष्ट (=स्वाबिलो), कान्त (=राप्त्रो), मनाप (=मनपर्ने), प्रियरूप, कामूपसंहित (=राग उत्पन्न गराउने) तथा रजनीय (=रञ्जित पार्ने) हुन्छन्, (२) श्रोतविज्ञेय शब्दहरू,...
 (३) घ्राणविज्ञेय गन्धहरू,... (४) निह्वाविज्ञेय रसहरू,.. तथा (५) कायविज्ञेय स्पर्शहरू—जो इष्ट, कान्त, मनाप, प्रियरूप कामूपसंहित तथा रजनीय हुन्छन् । कात्यायन ! यी नै हुन् पञ्चकाम गुणहरू । कात्यायन ! जो यी पञ्चकाम गुणहरूको कारणले सुख र सौमनस्य (=मानसिक सुख) उत्पन्न हुन्छ—यसलाई कामसुख भनिन्छ । यसरी कामबाट कामसुख हुन्छ, कामसुखभन्दा कामाग्रसुख (निर्वाण) त्यहाँ अग्र देखिन्छ ।”

यस्तो भन्नुहुँदा, वेखनस परिव्राजकले भगवान्लाई यस्तो भने—“भो गौतम ! आश्चर्य हो, भो गौतम ! अद्भूत हो । तपाईं

गौतमले 'कामबाट कामसुख र कामसुखमन्दा कामाग्रसुख (निर्वाण) र्यहाँ अग्र देखिन्छ' भनी कति सुभाषित गर्नुभएको हो !”

“कात्यायन ! कामबाट कामसुख र कामसुखमन्दा कामाग्रसुख र्यहाँ अग्र देखिन्छ भन्ने कुरा तिम्रो जस्ता अग्र्यवृष्टिकले, अग्र्य विश्वासीले, अग्र्यवचिकले, अग्र्य आचारण गर्नेले तथा अग्र्य आचार्यकले जान्न गाह्रो छ—कामबाट कामसुख वा कामाग्रसुख भन्ने कुरा । कात्यायन ! जो भिक्षुहरू अरहत् क्षीणालंबी, ब्रह्मचर्यवास पूरा गरेका, गर्नुपर्ने गरिसकेका, मार बिसाइसकेका, अरहत् प्राप्त भएका, सब-संयोजनहरू परिक्षीण भएका तथा रात्ररी जानी विमुक्त भएका हुन् तिनोहरूले काम भन्ने वा कामसुख भन्ने वा कामाग्रसुख भन्ने कुरा जान्न सबछन् ।

यस्तो भन्नुहुँदा, वेत्खनस परिव्राजक रिताई असन्तुष्ट भई भगवान्लाई कटाक्ष गर्दै, भगवान्लाई नै निन्दा गर्दै, भगवान्लाई नै कुरा सुनाउँदै—“श्रमण गौतम नै अज्ञानी हुन सबछन्” भन्दै भगवान्सँग यस्तो भने—“त्यस्तैगरी यहाँ केही श्रमण ब्राह्मणहरू पूर्वाभिलाई नजानी, अपरान्तलाई नदेखी त्यसै 'जन्म क्षीणमयो, ब्रह्मचर्यबास पूराभयो, गर्नुपर्ने गरिसके, अब उप्रान्त यहाँ आउनुपर्ने कुनै हेतु छैन भनी जान्दछौं' भनी भन्छन् । उनीहरूको यो माषण हास्य मात्र हुन्छ, नीच मात्र हुन्छ, फुत्तो मात्र हुन्छ र खोक्रो मात्र हुन्छ ।”

“कात्यायन ! जो ती श्रमण ब्राह्मणहरू पूर्वाभिलाई नजानी, अपरान्तलाई नदेखी 'जन्म क्षीणमयो.. अब उप्रान्त यहाँ आउनुपर्ने कुनै हेतु छैन भनी जान्दछौं' भनी भन्छन् उनीहरूलाई सोही कारण नै निग्रह

हुन्छ । कात्यायन ! परन्तु यो पूर्वान्त र अपरान्तको कुरा छाडिबेऊ । विज्ञ, असठ, अछली तथा ऋजुस्वभावको पुरुष भ्राऊ म प्रतिबुद्धि बिनैछु, म धर्मोपदेश गर्नेछु । मैले भने जस्तै आचरण गरेमा चिरकाल नबित्दै आफैले जान्नेछ र आफैले देख्ने छ कि—यसरी सम्यक् रूपले अविद्याबाट मुक्त हुन्छ भनी । कात्यायन ! अस्तं कुनै स्थानो चितानपरि सुत्तपन्नं बालकलाई कण्ठ सहित पाँच ठाउँमा (बुद्धहात, बुद्धदृष्टा र कण्ठमा) धागोले बाँधेको हुन्छ । अनि उ ठूलो भएपछि इन्द्रिय परिपक्व भएपछि त्यस बन्धनबाट मुक्त हुन्छ । उ मुक्त भएँ भने जाग्वद्य तर बन्धन भने जान्दैन । कात्यायन ! यस्तैगरी विज्ञ, असठ, अछली तथा ऋजुस्वभावको पुरुष भ्राऊ म प्रतिबुद्धि बिनैछु, म धर्मोपदेश गर्नेछु । मैले भने जस्तै आचरण गरेमा चिरकाल नबित्दै आफैले जान्नेछ, आफैले देख्नेछ कि—यसरी सम्यक् रूपले अविद्या बन्धनबाट मुक्त हुन्छ भनी ।”

यस्तो भन्नुहुँदा वेखनस परिव्राजकले भगवान्लाई यस्तो भने—“धन्यहो भो गौतम ! धन्यहो भो गौतम !!.....ब्राजदेवि भगवान्ले मलाई जीवनभर शरणमा आएको उपासक हो भनी धारण गर्नुहोस् ।”

३६।६. सञ्जय परिव्राजक

प रि च य

यो सञ्जय परिव्राजक राजगृहवासो हुन् । यिनो जातिले ब्राह्मण थिए^१ । यी परिव्राजक बस्त्रधारी सन्यासी थिए । यिनका २५० जना शिष्यहरू थिए^१ । यिनकहाँ उपतिस्स र कोलितहरू (सारिपुत्र र मौद्गल्यायनहरू) प्रव्रजित भएका थिए । यिनोहरू प्रव्रजित भएवेछि सञ्जयको प्रतिष्ठा निकै बढेको थियो । उपतिस्स र कोलित परिव्राजकहरूले सञ्जय परिव्राजककहाँ तीन वेवहरू र परिव्राजक धर्मका सबै कुराहरू अध्ययन गरेका थिए^१ । जब उपतिस्स र कोलित

-
१. अप. दा. पा. I. पृ. २६: सारिपुत्तत्थेरअपदानं ।
 २. महा. व. पा. पृ. ३८: सारिपुत्तमोग्गलानपब्बज्जाकथा, महाखन्धकं ।
 ३. अप. दा. अ. क. पृ. १७८-७९: सारिपुत्तत्थेरअपदानवण्णना; सुत्त. नि. अ. क. II. पृ. १४०: धम्मसुत्तवण्णना, चूलवग्ग; धम्म. प. अ. क. पृ. ५४-५५: अग्गसावकवत्थु, अप्पमादवग्गो; सम. पा. III. पृ. १०२३ महाखन्धकं ।

परिव्राजकहृत् सञ्जय परिव्राजकलाई छाडी बुद्धकहाँ गए तब यिनले रगत बमन गरेका थिए^१ ।

गुह प्रतिको सद्भावको कारणले उपतिस्स र कोळित परिव्राजकहृत्ले आपना गुह सञ्जय परिव्राजकलाई पनि बुद्धकहाँ लैजाने ठूलो प्रयाश गरेका थिए । किन्तु सञ्जय परिव्राजक बुद्धकहाँ गई वहाँको शिष्य बन्न चाहन्थे । उमेरले चाहिँ बुद्धमन्दा यिनी जेठा थिए । यिनी मन्दये “पानी राख्ने खरखण्डा जस्तै भैसकेको म बुद्धकहाँ गई पानी लिने डाडु जस्तो बन्न सकिदैन ।”

सुमङ्गलविलासिनो I. पृ. ४७: ब्रह्मजालसुत्तबण्णना अनुसार नाळन्दा र राजगृहका बीच बाटामा गइरहेका सुप्पिय (सुप्रिय) परिव्राजक पनि सञ्जय परिव्राजककै शिष्य थिए भन्ने कुरा बुझिन्छ । सारिपुत्र स्थविरका माञ्जा दीर्घनख परिव्राजकले “मेरा मामा सारिपुत्र स्थविर सञ्जय परिव्राजकलाई छाडी बुद्धकहाँ जानुभयो । यदि बुद्धको धर्म सञ्जयको धर्ममन्दा श्रेष्ठतर नहुँदो हो त मेरा मामा त्यहाँ जाने थिएनन्” भनी दीर्घनख परिव्राजक एकदिन बुद्धकहाँ गएका थिए । यत सम्बन्धी प्रश्न कुराहरू लेखकको बु. धा. च. भा-५, पृ. १५: अग्रस्थानमा हेर्नु ।

बिभिन्न सञ्जयका नामहरू लेखकको बु. प. भा-१, पृ. १२२ मा उल्लेख भइसकेको छ ।

×

×

×

१. धम्म. प. अ. क. पृ. ५७: अग्गसावकवत्थु, यमकवग्गो ।

मूळ पाणि—

सारिपुत्र मौद्गल्यायनको प्रव्रज्या
(सारिपुत्तमोगल्लानपब्बज्जाकथा^१)

एतसबखत सञ्जय परिव्राजक षडाइशय परिव्राजकहरू भएको
बहुत् परिषद्संग राजगृहमा बस्वथे ।

(यस बाहेक अन्य कुरा लेखकको बु. श्रा. च. भा-२, को पृ. १
देखि ११ सम्म हेनूँ । सबै कुरा त्यहाँ लेखिसकेको छ ।)

१. महा. व. पा. पृ. ३८: महाखन्धकं; अ. क. III. पृ. १०२२.

४०।७. सच्चक निगण्ठपुत्र

प र च य

अधि एक निगण्ठ र एक निगण्ठी पाँच पाँच शय प्रश्नहरू सिकी “वादविवाद गर्नेछौं” भनी जम्बुद्वीपमा घुम्दै किर्दें (दुबंजना) बैशाली नगरमा आइपुगे । अनि वंशालीका लिच्छवी राजाहरूले निगण्ठलाई देखी “तिमी को ह्यो ?” भनी सोध्दा “म निगण्ठ हूँ, वादविवाद गर्न म जम्बुद्वीपमा डुस्दैछु” भनी भने । निगण्ठीलाई देखी उनीसँग पनि त्यस्तै कुरा सोध्दा उनले पनि त्यस्तै जवाफ दिइन् । अनि लिच्छवीहरूले “तिमीहरू यहाँ बसी परस्पर वादविवाद गर” भनी दुबंजनालाई एक ठाउँमा राखे । निगण्ठीले आफूले सिकेका पाँचशय प्रश्नहरू सोधिन् । निगण्ठले जवाफ दिए । निगण्ठले पनि यस्तैगरी आफूले सिकेका पाँचशय प्रश्नहरू सोधे । निगण्ठीले जवाफ दिइन् । यी दुइमध्ये कसको पनि हारजित भएन । अनि लिच्छवीहरूले “तिमीहरू दुबंजना उस्तै रहेछौ । तिमीहरू यताउता घुमेर के गर्छौ ? तिमीहरू यहाँ बस” भनी एउटा घर दिई त्यसको व्यवस्था पनि गरिदिए ।

केही समयपछि दुर्बजनाको बीचमा संसर्ग भएपछि उनीहरूका चार छोरो भए । एउटीको नाम सच्चा, प्रर्कीको नाम लोढा, प्रर्कीको नाम पटाचारा र प्रर्कीको नाम 'सिवावतिका' थियो । तिनीहरू चारजना एकसेएक विदुषी थिए । ग्रामा-बाबुहरूले सिकेका पाँच पाँचशय प्रश्नहरू उनीहरूले पनि सिके । उनीहरू तरुणी भएपछि ग्रामा-बाबुहरूले उनीहरूलाई पसो भने —

“नानीहो ! हामीहरूको कुल परम्परामा कसैबाट धन लिई केटी दिने चलन छैन । जुन गृहस्थीले बादबाट हराउँछ सो गृहस्थीसंग केटी जान्छे । जुन प्रव्रजितले हराउँछ सो प्रव्रजितको शिष्या भई केटी बस्छे । अतः तिमिहरू के गर्छौं ?”

यो सुनेर केटीहरूले “हामीहरू पनि त्यस्तै गर्नेछौं” भनी चारजनाले संन्यास भेष धारण गरी परिव्राजिका भए ।

अनि जम्बुवृक्षको कारणले जम्बुद्वीप भन्ने नाम रहन गएको हो भन्ने विचारले जम्बुवृक्षको शाखा लिई उनीहरू जम्बुद्वीपमा घुम्न गए । यसरी घुम्न जाँदा जुन गाउँमा उनीहरू पुग्थे सो गाउँको एक छेउमा कुनै माटोको ढिस्कोमा अथवा बालुवाको कुनै थुप्रोमा जम्बुशाखा गाडी “जो हामीसँग वाद गर्न चाहन्छ उसले यो शाखा ढालिदोस्” भनी उनीहरू गाउँभित्र जान्थे । यसरी गाउँ गाउँमा घुम्दै फिर्दै एकदिन

१. बर्मीमा: 'आचारवती' सियाममा: 'सिलावतका' र लंकाभा: 'आवाटकाय' छन् ।

श्रावस्ती नगरमा झाडपुगे । त्यहाँ पनि त्यस्तैगरी जम्बुशाखा गाडे र त्यहाँका मानिसहरूलाई कारणहरू बताई उनीहरू नगरभित्र गए ।

त्यसबखत भगवान् बुद्ध श्रावस्तीको जेतवनाराममा बसिरहनुभएको थियो । सारिपुत्र स्थविर पनि सँगै थिए । एकदिन अघेर गरी श्रावस्ती नगरमा सिंघाटन जानुभएको बेलामा नगरको छेउमा जम्बुशाखा गाडिराखेको सारिपुत्र स्थविरले देखनुभयो र त्यहाँका केटाहरूसँग “यो केहो ?” भनी सोध्दा उनीहरूले सबै कारण बताए । अनि स्थविरले “त्यसोभए यो शाखा ढालिदेओ” भनी भन्नुहुँदा केटाहरूले “हामीलाई डरलाग्छ” भनी भने । स्थविरले “डराउन पर्दैन, ढालिदेओ । कसले ढालेको हो ?” भनी सोधेमा “भगवान् नका श्रावक सारिपुत्रले ढाल्न लगाएको हो भनी भन्नु” भनी केटाहरूलाई भन्नुभयो । यो पनि भन्नुभयो कि यदि “वादविवाद गर्न चाहन्छौं भने जेतवनमा स्थविरकहाँ जानू” भनी भन्नु । स्थविरको कुरा सुनी केटाहरूले शाखा ढालिदिए । स्थविर पनि नगरमा सिंघाटन गरी जेतवनमा जानुभयो ।

परिव्राजिकाहरू नगरबाट बाहिर निस्कँदा जम्बुशाखा ढालेको देखेर “कसले ढालेको हो ?” भनी सोध्दा केटाहरूले “भगवान् का श्रावक सारिपुत्र भन्नेले ढाल्न लगाउनु भएको हो” भनी भने । परिव्राजिकाहरू फेरि नगरभित्र गई “बुद्ध श्रावक सारिपुत्र भन्नेले हामीसँग बाध गर्नेछन् । सुन्न चाहनेहरू झाडनू” भनी सडक सडकमा गई प्रचार गरे । यो सुनेर मानिसहरू पनि निस्के । परिव्राजिकाहरू ती मानिसहरूसँग जेतवनाराममा गए । “हामी बस्ने ठाउँमा झाडमाईहरू झाडन अछेरो हुनसक्छ” भनी स्थविर चाहिँ विहार बाहिर बस्नुभयो ।

जेतवनाराममा गई परिव्राजिकाहरूले “के तपाईंले हाओ्रो
ध्वजा झिक्न लगाउनुभएको हो ?” भनी स्थविरसँग सोधे । स्थविरले
“हो, मैले झिक्न लगाएको हुँ” भनी भन्नुभयो ।

“त्यसोभए तपाईंसँग हामी वाद गर्नेछौं ।”

“हुन्छ, गर ।”

“कसले प्रश्न सोध्ने र कसले उत्तर दिने त ?”

“प्रश्न सोध्ने वालो त हाओ्रो हो । तंपनि घाइसाई जाति भएको
हुनाले तिम्रोहरूले नै पहिले प्रश्न सोध ।”

अनि ती चारजना परिव्राजिकाहरू चार दिशामा उभिई घापना
घामा-बाहुहरूसँग सिकेका हजार प्रश्नहरू सोधे । कमलका डाठहरू
चूपिले चट् चट् काट्ने झं सोधे सोधेका प्रश्नहरूको उत्तर स्थविरले
दिनुभयो र फेरि “अर्को कुन प्रश्न छके ? छ भने सोध” भनी
भन्नुभयो ।

“भन्ते ! हामीमा अरु प्रश्न छैनन् । हामीले सिकेका प्रश्नहरू
भक्ति नै हुन्” भनी परिव्राजिकाहरूले भने । त्यसपछि स्थविरले “तिमी-
हरूले हजार प्रश्नहरू सोध्यौं । सोधे सोधेका प्रश्नहरूको उत्तर मैले
दिएँ । अब म एउटा प्रश्न सोध्नेछु । त्यसको उत्तर तिम्रोहरूले बेग्नो”
भनी भन्नुभयो । निर्धक्क भई उनीहरूले “हुन्छ, हामी उत्तर दिनेछौं”
भनी भन्न नसकी “भन्ते ! हुन्छ, जानेको भए उत्तर दिनेछौं” भनी
भने । त्यसपछि स्थविरले “यो चाहि प्रव्रजित भएकालाई सिकाउनु

पने पहिलो प्रश्न हो” भन्नुहुँदै “एउटा नाम भनेको के हो ?” भनी सोध्नुभयो ।

उनीहरूले त्यस प्रश्नको न टुप्पो जास्रसके न त फेद नै । स्वबिरले “भन” भनी भन्नुभयो ।

“भन्ते ! हामीले यसको कुनै अत्तोपत्तो पाउन सकेनौं” भनी भने ।

“तिमीहरूले हजार प्रश्न सोध्यौ र मैले त्यसको उत्तर दिएँ । तिमिहरूले एउटा प्रश्नको पनि उत्तर दिन सकेनौ । यस्तोहुँदा कसको जय र कसको पराजय भयो त ?”

“भन्ते ! तपाईंको जय र हामीहरूको पराजय भयो ।”

“त्यसोभए अब के गर्छौ त ?”

उनीहरूले ग्रामा-बाबुले बताएका कुरा सुनाई “हामी तपाईंहरूाई प्रव्रजित हुन चाहन्छौं” भनी भने ।

“आइमाई जाति तिमिहरू हामीकहाँ प्रव्रजित हुन हुन्न । हाम्रो सन्देश-पत्र लिई भिक्षुणी उपश्रवमा गई तिमिहरू प्रव्रजित हुनसक्छौं” भनी उनीहरूलाई स्वबिरले भिक्षुणीसङ्गमा पठाउनुभयो । उनीहरू पनि भिक्षुणीसङ्गका छेउमा गई प्रव्रजित भए । प्रव्रजित भइसकेपछि उनीहरू छूब होसराखी बसे । यत्तरी बसेका उनीहरू चिरकाल नबित्दै सबै अरहन्ती भए ।

यो सच्चक निगण्ठपुत्र चाहि यिनीहरूकं कान्छा भाइ हुन् ।
 ती चारजना परिव्राजिकाहरूभन्दा यिनी पण्डित थिए । यिनले आपना
 आमा-बाबुहरूसँग सिकेका हजार वादहरूको प्रतिरिक्त यिनले बाहिरका
 धर्म तथा शास्त्रहरू पनि अध्ययन गरेका थिए । यिनी नक्षत्र शास्त्र
 पनि जान्दथे । यिनले भनेका नक्षत्रका कुरा धेरैजसो ठिक ठिक
 मिल्दथ्यो । यसै कारणले गर्दा यिनलाई लिच्छवीहरूले ठूलो सम्मानको
 दृष्टिले हेर्दथे र सम्मान गर्दथे । दिनदिनै पाँचशय थाली पक्वानहरू
 पनि पथाउँथे^१ । त्यसैले यिनी अन्त कर्त नगई लिच्छवी राजपुत्रहरूलाई
 अध्यापन गराई वंशालीमै बसिरहेका थिए । “प्रजाले भरिएको हुँदा मेरो
 पेट फुट्नसक्छ” भन्ने सोची पेटमा फलामको पेटो बाँधी यिनी हिड्दथे^२ ।

स्वभावतः यी सच्चक निगण्ठपुत्र वाचाल तथा घमण्ड थिए ।
 वंशालीको परिषद्लाई यिनी यस्तो भन्दथे—“मेरो वादको अगाडि
 कुनै श्रमण ब्राह्मणहरू टिक्न सक्ने छैनन् । यतिसम्म कि सर्वज्ञ बुद्ध
 भनाउँदाहरू पनि मेरो वादको अगाडि टिक्न सक्ने छैनन् । मेरो वादको
 कुरा सुनी उनीहरूको शरीरबाट पसिना बग्नेछ । यदि मैले कुनै अचेतन
 स्तम्भसँग वाद गरें भने त्यो अचेतन स्तम्भ पनि कम्पित हुनेछ भने
 सचेतनको त के कुरा !” यस्ता वाचाल कुरा गरी यिनी पण्डितमानी
 भई खूब घमण्ड बेलाउँदै नाक फुलाउँदथे ।

१. पपं. सू. II. पृ. २२३-२५: चूलसच्चकमुत्तवण्णना ।

२. पपं. सू. II. पृ. २३५: चूलसच्चकमुत्तवण्णना ।

३. पपं. सू. II. पृ. २२५: चूलसच्चकमुत्तवण्णना ।

यिनी बुद्धसँग खूब वाद गर्न चाहन्थे । तर बुद्धधर्म सम्बन्धी केही ज्ञान नभएकोले यिनी अलि संकोच मान्दथे । यिनी सोचन्थे कि जोसँग वाद गर्नेहो तिनको धर्म सम्बन्धी कुनै कुरा नजानी वाद गर्न सजिलो हुन्छ । अतः पहिले तिनको धर्म सम्बन्धी केही ज्ञान हासिल गर्नपर्थे ।

एकदिन यिनी घुम्दै फिर्दै लिच्छवीहरूको घरघरमा घुमिरहेको बेलामा बाटासा गइरहनुभएका अस्सजि स्थविरलाई देखे । अनि यिनको मनमा लाग्यो “यो अस्सजी स्थविर भगवान्का पहिला शिष्यहरूमध्येमा एक हुन् । यिनलाई बुद्ध सिद्धान्तका कुरा राम्ररी थाहाहुनु पर्छ । यिनकहाँ गई बुद्ध सिद्धान्तका कुरा सुनी त्यसै कुराको आधारमा बुद्धलाई बादारोपण गर्नुपर्नो ।” यति सोची यिनी अस्सजि स्थविर छेउ गए । त्यसैले अगाडि अनुबित सूत्रमा “जहाँ आयुष्मान् अस्सजि हुन् त्यहाँ गए” भनी उल्लेख भएको हो ।

अनि सच्चक निगण्ठपुत्रले अस्सजि स्थविरसँग “मगवान् बुद्ध आपना शिष्यहरूलाई कुन किसिमको उपदेश धेरै सुनाउनु हुन्छ ?” भनी सोध्दा स्थविरले अनित्यवादको विषयमा कुरा बताउनुभएको थियो । यो सुनेर सच्चकले “कस्तो कुरा सुन्नपर्नो” भन्ने अप्रसन्नता व्यक्त गरेका थिए । यो पनि उनले सोचेका थिए कि कुनै दिन श्रमण गौतमसँग भेट्दा यसै कुरामाथि मैले बादारोपण गर्नेछु ।

अनि एकदिन सभाषद्मा बसिरहेका लिच्छवीहरूकहाँ गई यिनले यसो भने—“राजपुत्रहो ! आज म श्रमण गौतमकहाँ गई बादारोपण

गर्नेछु । हेर्न चाहने तपाईंहरू मसँग आउनुहोस् ।” यो सुनेर त्यहाँ भेला भएका लिच्छवीहरूमध्ये कसैले “श्रमण गीतमयापि सच्चकले के बादारोपण गर्न सक्लान् र ! कसैले सच्चकमापि श्रमण गीतमले के बादारोपण गर्न सक्लान् र !” भनी भन्नथाले । अनि सच्चकका अनुयायी पाँचशय लिच्छवी कुमारहरू सच्चकको पछि पछि लागे । यो देखेर अरू पनि मानिसहरू निस्केर आए । ठूलो परिवद् भयो । यी सब मानिसहरूका साथ सच्चक निगण्टपुत्र मध्यान्हको समयमा बंशाली-स्थित महावनको कूटागार शालामा गए । त्यसबखत भगवान् बिबा-भोजनपछि बिबाविहारको निमित्त महावन भित्र गई कुनै अनुकूल ठाउँमा बसिरहुनुभएको थियो । सच्चक भगवान्कहाँ गई भगवान्सँग कुशलभेम कुराकानी गरी एक छेउमा बसे । त्यसपछि सच्चकले “यदि भगवान्ले वचन बिनुहुन्छ भने म केही प्रश्न सोध्न चाहन्छु” भनी भनेपछि भगवान्ले प्रसन्नतापूर्वक सच्चकलाई “जे चाहन्छो सोध” भनी भन्नुभयो ।

त्यसपछि सच्चकले भगवान्सँग “तपाईं आपना शिष्यहरूलाई कस्तो उपदेश गर्नुहुन्छ ?” भनी सोधदा भगवान्ले अस्मज्जि स्थविरले भने स्रं अनित्यबाइको कुरा सुनाउनुभयो । अनि सच्चकले आत्मवाइको कुरा सुनाए । भगवान्ले यदि तिमिले भनेको आत्मवाइको कुरा ठीक छ भने राजाहरूले आफ्नो मुलुकलाई आफ्नो नियन्त्रणमा राखे स्रं तिमिले पनि आफ्नो रूपलाई आफ्नो नियन्त्रणमा राख्न सक्नुपर्छो, होइन त ? भनी भन्दा सच्चक नाजवाफ भई चूपलागे ।

किन सच्चक चूपलागेको त ?

जब भगवान्‌ले उनलाई एक उपमा देखाई “सक्छौ भने तिमिले यसको उत्तर देऊ” भनी भन्नुभयो तब उनले स्थसको उत्तर दिन सकेनन् र उनी चूपलागेका हुन् । यति मात्र होइन उनको मनमा यस्तो पनि लागेको थियो—“अब भने भ्रमण गीतमले मेरो दाइलाई छण्डन गर्ने कारणहरू प्रस्तुत गर्दछन् । मूख भएर मैले रूपसम्बन्धी कुरालाई नै विशेषता दिई कुरा गरें । अब भने म सिद्धिएँ । यदि मैले रूपमा मेरो नियन्त्रण छ भन्” भने यी लिच्छवीहरू उठी ‘अग्निवेस्सन ! यदि रूपमा नियन्त्रण छ भने किन तपाईं हामी जस्तै रूपवान् भई नबसेको त ?’ भनी भन्नसक्छन् । यदि रूपमा मेरो नियन्त्रण छैन भन्” भने यी भ्रमण गीतम उठी ‘अग्निवेस्सन ! अघि भने तिमिले रूपमा नियन्त्रण छ भनी भन्थो ! अहिले चाहि फेरि नियन्त्रण छैन भनी भन्थो’ भनी समावादाारोपण गर्न सक्छन् ।” यसरी ‘छ’ भन्नुमा पनि ‘छैन’ भन्नुमा पनि दोष देखेर उनी चूपलागेर बसेका थिए भनी पपं. सू. II. पृ. २३१: चूलसच्चकमुत्तवण्णनाले उल्लेख गरेको छ ।

अनि दुइ तीन पटक सोधदा पनि सच्चक चूपलागेर नै बसे । अन्तमा भगवान्‌ले “सच्चक ! यो चूपलागेर बस्ने समय होइन । हो भने हो; होइन भने होइन भन” भनी भन्नुभयो । सच्चकले आफ्नो शीरमाथि आकाशमा प्रज्वलित भएको हातमा बज्र लिई बज्रबाणी उभिरहेको बेला मरण-मयले मयभीत भई कुनै शरण नपाई बुद्धक शरणमा परी उनले “हो, मेरो रूपमा आफ्नो नियन्त्रण छैन” भनी स्वीकारे ।

त्यसपछि सचचकले आफूले दुस्साहस गरेको कुरा हात्तीको उपमाद्वारा प्रकाश पारी अन्त्यमा उमले भगवान् सहित भिक्षुसङ्घलाई निम्त्याएको कुरा अगाडिको पहिलो सूत्रमा उल्लेख भएको छ ।

यस पराजितले गर्दा सचचकको भित्री मनमा शान्ती चाँहि भएन । उनको मनमा अझ पनि बुद्धकहाँ गई वाद गर्ने खूब इच्छा थियो । त्यसैले एक अर्को दिनमा उनले सोचे कि आफ्नो मूर्खताले गर्दा अघि धेरै मानिसहरू साथमा लिएर म बुद्धकहाँ गएँ । अहिले चाँहि एप्लं सुट्ठवक जानुपःयो । जितेँ भने आफ्नो वादको कुरा पनि प्रकाश पार्ने छु । पराजित भएँ भने यो कुरा कसैलाई बाहाहुने छैन । अँध्यारोमा नाच बेखाउने जस्तो हुनेछ^१ । यति मनमा सोची उनी अर्को एक पटक भगवाद्कहाँ गएको कुरा अगाडि अनुदित बोल्ने सूत्रमा उल्लेख भएको छ । जे जति कुराकानी सचचक र भगवान्को बीचमा भयो ती सबै कुराहरू उक्त बोल्ने सूत्रमै उल्लेख भएका छन् । यस भेटमा पनि उनले बुद्धलाई जित्न सकेनन् । तं पनि उनी भन्दछन् — “यसरी शोसेर कुरा सुनाउँदा पनि तपाइँ गौतमको मुखाकृति कति पनि मलिन भएको मैले देखिन । यसरी शोसेर कुरा सुनाउँदा अरू गणाचार्यहरू रिसाएका कुरा चाँहि मलाई सम्झना छ ।” यति कुरा भनी प्रसन्नता व्यक्त गरी फर्केर गएको कुरा अगाडि अनुदित बोल्ने सूत्रको अन्तमा उल्लेख भएको छ ।

१. पपं. सू. II. पृ. २३६: महासचचकमुत्तवण्णना ।

पपं. सू. II. पृ. २४४: महासच्चकसुत्तबण्णनानुसारं यो सच्चक
निगण्ठपुत्र बुद्ध परिनिर्वाणं अएको २०० वर्षं जति पच्छि लंकाद्वीपमा
जन्म लिई कालबुद्धरक्खितं स्थबिरं अईं प्रतिसम्भबालाभी अरहन्त
हुने छन् ।

×

×

×

Dhamma.Digital

श्लोक सूत्र—

१. सच्चक निगण्ठपुत्र आयुष्मान् अस्सजिकहाँ गए (चूलसच्चकमुत्तं^१)

यस्तो मैले सुनें ।

एक समय, भगवान् वैशाळी स्थित महावनको कूटागार-शाळाया बस्नुभएको थियो । त्यसबखत सच्चक निगण्ठपुत्र वैशाळीमा बस्दथे जो चाचाल, पण्डितवानो तथा धेरैबाट सम्मानित थिए^१ । उनो वैशाळीको परिषद्मा यस्तो भाषण गर्दथे—“म त्यस्तो भ्रमण ब्राह्मण, संघगणी, गणाचार्य प्रथवा अत अरहन्त सम्यक्सम्बुद्ध भन्ने पुठव देखिन जो मैले बाह्य आरोप गर्दा कम्पन नहोस्, प्रकम्पन नहोस्, न उगमगियोस् र जसको काखीबाट पसिना न निस्कियोस् ।

१. म. नि. I. पृ. २८०; अ. क. II. पृ. २२३.

२. यो सच्चक नक्षत्र शास्त्र जान्दथे । अतः उनले भनेका नक्षत्रका कुराहरू धेरैजसो सत्य हुन्थे । त्यसैले मानिसहरू उनलाई सम्मान गर्दथे । पपं. सू. II. पृ. २२५: चूलसच्चकमुत्तबण्णना ।

यदि मैले प्रचेतन स्तम्भसँग बाब आरोप गरें भने त्यो पनि कम्पन हुनेछ, प्रकम्पन हुनेछ र न उगमगाई रहन सक्ने छैन भने मनुष्यहरूको त के कुरा !”

अनि प्रायुष्मान् अस्सजि (अश्वजित्) पूर्वाह्न समयमा चौबर पहिरो पात्र-चौबर ग्रहण गरी वैशाखीमा मिखाटनुको निमित्त गए । अनि वैशाखीमा टहलिनै हिंडेर अनुबिचरण गरिरहेका सञ्चक निगण्ठपुत्रले प्रायुष्मान् अस्सजिलाई टाढंबाट आइरहेको देखे । देखेर जहाँ प्रायुष्मान् अस्सजि हुन् त्यहाँ गए । त्यहाँ गएर प्रायुष्मान् अस्सजिसँग सम्मोदन गरे । सम्मोदनीय कुशलवार्ता गरिसकेपछि एक छेउमा उभिए । एक छेउमा उभिएका सञ्चक निगण्ठपुत्रले प्रायुष्मान् अस्सजिलाई यस्तो भने—“भो अस्सजि ! श्रमण गौतम आपना आवकहरूलाई कसरी बिनीत पाछेन् ? श्रमण गौतमले आपना आवकहरूलाई कुन प्रकारले घेरें उपवेश गछेन् ?”

“अग्निवेस्सन ! आपना आवकहरूलाई भगवान् यसरी बिनीत पाछेन्, बसप्रकार उनका आवकहरूलाई घेरें उपवेश गछेन् । जस्तै— ‘भिष्णुहो ! रूप अनित्य हो, वेदना अनित्य हो, संज्ञा अनित्य हो, संस्कार अनित्य हो, विज्ञान अनित्य हो । भिष्णुहो ! रूप अनात्म हो, वेदना अनात्म हो, संज्ञा अनात्म हो, संस्कार अनात्म हो, विज्ञान अनात्म हो । सबै संस्कारहरू अनित्य हुन्, सबै धर्महरू अनात्म हुन् ।’ अग्निवेस्सन ! आपना आवकहरूलाई भगवान् यसरी बिनीत पाछेन्, यसरी उनका आवकहरूलाई घेरें उपवेश गछेन् ।”

“भो अस्सजि ! अयोग्य कुरा सुन्नपप्यो (बुस्सुत) जो हामीले यस्ता वादी गौतमको कुरा सुन्नपप्यो । शायद कुनैबखत कुनै समयमा वहाँ गौतमसँग हाम्रो भेटघाट हुन सक्नेछ जुनबखत वहाँसँग केही कुराकानी हुनेछ ता कि त्यस खराब विचारधाराको विवेचना गर्न सक्नेछौं ।”

सच्चक भगवान्कहाँ गए

त्यसबखत कुनै कामले पाँचशय लिच्छवीहरू संस्थागारमा (सभागृहमा) भेला भएका थिए । अनि सच्चक निगण्ठपुत्र जहाँ ती लिच्छवीहरू थिए त्यहाँ गए । त्यहाँ गएर ती लिच्छवीहरूलाई यस्तो भने—“तपाईं लिच्छवीहरू भ्राजनुहोस्, तपाईं लिच्छवीहरू भ्राजनुहोस् । भ्राज मेरो भ्रमण गौतमसँग कुराकानी हुनेछ । यदि ज्ञातज्ञहरूमध्येका^१ अस्सजि भन्ने भिक्षु अडे क्षे भ्रमण गौतम अडछन् भने—अस्तं (१) कुनै बलवान् पुरुषले लामा लामा रौं भएको च्याँयाको रौं समात्ती अगाडितिर तान्छ, पछाडितिर तान्छ र अगाडिपछाडितिर तान्छ त्यस्तै-गरी—म भ्रमण गौतमलाई वाइ आरोपद्वारा अगाडितिर तान्छ, पछाडितिर तान्छ र अगाडिपछाडितिर तान्छेछु ।

(२) अस्तं—कुनै सौण्डिक कर्मकार (=जाँड बनाउने पुरुष) ले जाँड पकाएको भाँडो (=छर्खण्डा) लाई धेरै पानी भएको तलाउमा

१. ज्ञातकौण्डिन्य आदि पाँचजना भिक्षुहरूमध्येका भनी भनिएको हो ।

डुबाई, भाँडोको कान समाती, अघित्तिर ताग्छ, पछित्तिर ताग्छ र अगाडिपछाडि ताग्छ (=अघाडि पछाडि सावै धुन्ठ) त्यस्तैगरी—म अमण गौतमलाई बाह आरोपद्वारा अगाडित्तिर, पछाडित्तिर र अगाडि-पछाडित्तिर तान्नेछ ।

(३) जस्तै—कुनै बलवान् सुरा धूर्तले जाडि छान्ने चालनीको कान समाती उत्तानो पारेर टकटक्याएर घुग्छ त्यस्तैगरी—म अमण गौतमलाई घोप्टघाउनेछ, उत्तानो पार्नेछ, टकटक्याउनेछ ।

(४) जस्तै—कुनै साठीबर्ष पुगिसकेको हात्ती गहिरो पोखरीमा पत्ती साणधोविक' (सनपाट कूडा) मग्ने खेल खेल्छ उस्तैगरी—मैले अमण गौतमलाई 'सनपाटकूडा' जस्तै गरी खेलाउनेछ । तपाईं लिच्छवीहरू घाउनुहोस्, तपाईं लिच्छवीहरू घाउनुहोस्, आज मेरो अमण गौतमसँग कुराकानी हुनेछ ।”

अनि त्यहाँ केही लिच्छवीहरूले यस्तो भने—“अमण गौतमले सच्चक निगण्ठपुत्रमाथि के वादारोपण गर्लान् र ! वर सच्चक निगण्ठपुत्रले नं अमण गौतममाथि वादारोपण गर्न सक्छन् ।”

केही लिच्छवीहरूले यस्तो भने—“के भएर ती सच्चक

१. यसको स्पष्टिकरण लेखकको बु. प. भा-१, पृ. २२५ को पाद-टिप्पणीमा उल्लेख भएको छ ।

२. 'कुनै स्वाभाविकमनुष्यले भगवान्माथि वादारोपण गर्न सक्दैन । अतः उनी के भएर अर्थात् यक्ष भएर वा इन्द्र भएर अथवा ब्रह्मा भएर भगवान्माथि वादारोपण गर्ने ?' भनी भनिएको हो । पपं. सू. II. पृ. २२६: चूलसच्चकसुसवण्णना ।

निगण्ठपुत्रले भगवान्माथि बाबारोपण गर्लान् त ! बह भगवान्ले नं सञ्चक निगण्ठपुत्रमाथि बाबारोपण गर्नेछन् ।”

अनि सञ्चक निगण्ठपुत्र पाँचशय बति लिच्छवीपुत्रहरूद्वारा परिवृत्त भई जहाँ महाबन हो त्यहाँ गए ।

त्यसबखत केही भिक्षुहरू खुला ठाउँमा चंक्रमण गर्दै थिए । अनि सञ्चक निगण्ठपुत्र जहाँ ती भिक्षुहरू थिए त्यहाँ गए । त्यहाँ गएर ती भिक्षुहरूलाई यस्तो भने—“अहिले वहाँ गौतम कहाँ बसिरहनुभएको छ ? हामी वहाँ गौतमको दर्शन गर्न चाहन्छौं ।”

“अग्निवेस्सन ! ऊ, त्यहाँ महाबनभित्र एक रत्नमनि भगवान् शिवाविहार गर्दै हुनुहुन्छ ।”

अनि सञ्चक निगण्ठपुत्र महान् लिच्छवी परिवर्द्धका साथ महाबनभित्र गई जहाँ भगवान् हुनुहुन्छ त्यहाँ गए । त्यहाँ गएर भगवान्सँग सम्मोदन गरे । सम्मोदनीय कुशलवार्ता गरिसकेपछि एक छेउमा बसे । ती लिच्छवीहरूमध्ये पनि केहीले भगवान्लाई अभिवादन गरी एक छेउमा बसे; केहीले भगवान्सँग सम्मोदन गरी एक छेउमा बसे; केहीले भगवान्लाई हातजोरी नमस्कार गरी एक छेउमा बसे; केहीले भगवान्लाई आपनो नाम र गोत्र सुनाई एक छेउमा बसे र केही चूपलागेर एक छेउमा बसे ।

आत्म र अनात्मवाद

एक छेउमा बसेका ती सञ्चक निगण्ठपुत्रले भगवान्लाई

यस्तो मने—“यदि तपाईं गौतमले प्रश्नको उत्तर दिने वचन दिनुहुन्छ भने म भगवान्‌सँग केही कुरा सोध्न चाहन्छु ।”

“अग्निवेस्सन ! सोध, जे चाहन्छौ ।”

“तपाईं गौतमले कसरी श्रावकहरूलाई विनीत पार्नुहुन्छ ? तपाईं गौतमले कुनप्रकारको उपदेश श्रावकहरूलाई दिनुहुन्छ ?”

“अग्निवेस्सन ! यसरी म श्रावकहरूलाई विनीत पाछु । यसप्रकार मेरा श्रावकहरूलाई धेरै उपदेश दिन्छु—‘मिक्षुहो ! रूप अनित्य हो, सबै धर्महरू अनात्म हुन् ।’ अग्निवेस्सन ! यसरी म श्रावकहरूलाई विनीत पाछु । यसप्रकारका धेरै उपदेशहरू श्रावकहरूलाई दिन्छु ।”

“भो गौतम ! मलाई एउटा उपमा मन्त्र मनलाग्छ ।”

“अग्निवेस्सन ! मन” भनी भगवान्‌ले मन्तुभयो ।

“भो गौतम ! (१) जस्तै कुनै बिऊ र जरोबाट पत्ताउने बस्तुहरूको वृद्धि, अमिवृद्धि तथा विपुलता हुन्छ त्यो सबै पृथ्वीकै आधार लिएर, पृथ्वीमै बसेर हुन्छ । यसरी ती बिऊ र जरोको वृद्धि, अमिवृद्धि तथा विपुलता हुन्छ । (२) भो गौतम ! जस्तै कुनै बल गर्नुपर्ने काम गरिन्छ ती सबै पृथ्वीकै आधार लिएर र पृथ्वीमै बसेर गरिन्छ । यसरी त्यो बलद्वारा गरिने काम गरिन्छ । (३) भो गौतम यस्तैगरी रूपात्मा भन्ने पुरुषले रूपमै बसेर (आधार लिएर) पुण्य वा अपुण्य लाभ गर्छ, वेदनात्म भन्ने पुरुषले वेदनामै बसेर पुण्य वा अपुण्य लाभ गर्छ, संज्ञात्मा भन्ने पुरुषले संज्ञामै बसेर पुण्य वा अपुण्य लाभ गर्छ,

संस्कारात्म भन्ने पुरुषले संस्कारमै बसेर पुण्य वा अपुण्य लाभ गर्छ, विज्ञानात्मा भन्ने पुरुषले विज्ञानमै बसेर पुण्य वा अपुण्य लाभ गर्छ ।”

“अग्निवेशन ! त्यसोभए तिमिले यस्तो भनेका होइनौ ?—
‘रूप मेरो आत्मा हो, वेदना मेरो आत्मा हो, संज्ञा मेरो आत्मा हो,
संस्कार मेरो आत्मा हो, विज्ञान मेरो आत्मा हो ?’”

“भो गौतम ! म यस्तो भन्दछु—‘रूप मेरो आत्मा हो, वेदना
मेरो आत्मा हो, संज्ञा मेरो आत्मा हो, संस्कार मेरो आत्मा हो,
विज्ञान मेरो आत्मा हो । यी महा जनता (पनि यस्तो भन्दछन्) ।”

“अग्निवेशन ! यी महान जनताले तिमिलाई के गर्नेछन् ।
अग्निवेशन ! सबछौ भने तिमिले आफ्नै वादको मात्र गाँठो फुकाल ।”

“भो गौतम ! म यस्तो भन्दछु—‘रूप मेरो आत्मा हो, ...
विज्ञान मेरो आत्मा हो ।”

“अग्निवेशन ! म तिमिसँग सोध्छु जस्तो तिमिलाई लाग्छ
त्यस्तो भन । अग्निवेशन ! मूर्धामिषिक्त क्षत्री राजाको देशलाई आफ्नो
बशना राख्छ कि राष्ट्रिन ? मान योग्यलाई मान्ने, धन हरण गर्न
योग्यलाई धन हरण गर्ने, निष्काशन गर्न योग्यलाई निष्काशन गर्ने ।
जस्तै कोशलका राजा प्रसेनजित, मगधका राजा अजातशत्रु
बंदेहीपुत्र ? यसमा तिमो के भन्दो ?”

“भो गौतम ! मूर्धामिषिक्त क्षत्री राजाले देशलाई आफ्नो
बशमा राख्छ । ... भो गौतम ! संघगण जस्तै वृज्जी मल्लहरूले पनि

राज्यलाई प्रापनो बशमा राख्छ ।...धो गौतम ! त्यस्तो हुन्छ पनि हुनु पनि पर्छ ।”

“प्रगिवेस्सन ! जो तिम्रो यस्तो भन्छो—‘रूप मेरो आत्मा हो ।’ के त त्यस रूपमा तिम्रो बश छ त ?—यस्तो मेरो रूप होस्, यस्तो मेरो रूप नहोस् ? यसमा तिम्रो के भन्छो त ?”

यस्तो भन्नुहुँदा सच्चक निगण्ठपुत्र चूपलागे । दोश्रो पटक पनि भगवान्ले सच्चक निगण्ठपुत्रलाई यस्तो भन्नुभयो—“प्रगिवेस्सन ! जो तिम्रो यस्तो भन्छो - ‘रूप मेरो आत्मा हो ।’ के त त्यस रूपमा तिम्रो बश छ त ?—यस्तो मेरो रूप होस्, यस्तो मेरो रूप नहोस् ? यसमा तिम्रो के भन्छो त ?”

दोश्रो पटक पनि सच्चक निगण्ठपुत्र चूपलागे । अर्घि भगवान्ले सच्चक निगण्ठपुत्रलाई यस्तो भन्नुभयो—“प्रगिवेस्सन ! जवाफ बेऊ, यो तिम्रो चूपलाग्ने बेला होइन । प्रगिवेस्सन ! जसले तीन पटकसम्म तथागतले कारणसहित सोधेको कुराको जवाफ दिए भने यहाँ उसको शीर सात टुक्रा (पनि) हुनसक्छ ।”

त्यसबखत वज्रपाणि यक्ष ‘यदि यी सच्चक निगण्ठपुत्रले भगवान्ले तीन पटकसम्म कारणसहित (कारण देखाई) प्रश्न सोध्दा उत्तर दिएन भने यहीं यिनको शीर सात टुक्रा पार्नेछु’ भन्दै बलेको, ज्वाला निस्केको, तेज निस्केको फलामको वज्र समाती सच्चक निगण्ठपुत्रको माथि आकाशमा उभिरहेका थिए । त्यो वज्रपाणि यक्षलाई भगवान्ले र सच्चक निगण्ठपुत्रले हेर्दथे । अर्घि डराई,

विरक्तिई, रौं ठाडोपारी भगवान्कं त्राण छोउदं, भगवान्कं भरोसा छोउदं, भगवान्कं शरण पदें सक्चक निगण्ठपुत्र भगवान्लाई यस्तो भने—“तपाईं गौतमले मसंग प्रश्न सोध्नुहोस् म जवाफ दिनेछु ।”

a. “अग्निवेस्सन ! जो तिम्रो यस्तो भन्थो—‘रूप मेरो आत्मा हो’ के त त्यस रूपमा तिम्रो बरा छ त ?—यस्तो मेरो रूप होस्, यस्तो मेरो रूप नहोस् ? यसमा तिम्रो के भन्थो त ?”

“भो गौतम ! बराभा छैन ।”

b. “अग्निवेस्सन ! राम्ररी विचार गर । अग्निवेस्सन ! राम्ररी विचार गरी भन । तिम्रो यो कुरा अघिल्लोबाट पछिल्लोसँग वा पछिल्लोबाट अघिल्लोसँग मेल छान्न । अग्निवेस्सन ! जो तिम्रो यस्तो भन्थो—‘वेदना मेरो आत्मा हो’ के त त्यस वेदनामा तिम्रो बरा छ त ?—यस्तो मेरो वेदना होस्, यस्तो वेदना नहोस् ? यसमा तिम्रो के भन्थो त ?”

“भो गौतम ! बराभा छैन ।”

c. “अग्निवेस्सन ! राम्ररी विचार गर । अग्निवेस्सन ! राम्ररी विचार गरेर भन । तिम्रो यो कुरा अघिल्लोबाट पछिल्लोसँग वा पछिल्लोबाट अघिल्लोसँग मेल छान्न । अग्निवेस्सन ! जो तिम्रो यस्तो भन्थो—‘संज्ञा मेरो आत्मा हो’ के त त्यस संज्ञामा तिम्रो बरा छ त ?—यस्तो मेरो संज्ञा होस्, यस्तो मेरो संज्ञा नहोस् ? यसमा तिम्रो के भन्थो त ?”

“भो गौतम ! बराभा छैन ।”

d. “अग्निवेस्सन ! राष्ट्ररी विचार गर । अग्निवेस्सन ! राष्ट्ररी विचार गरेर मन । तिम्रो यो कुरा अघिल्लोबाट पछिल्लोसँग वा पछिल्लोबाट अघिल्लोसँग मेल खाए । अग्निवेस्सन ! जो तिम्रो यस्तो भन्छो—‘संस्कार मेरो आत्मा हो’ के त त्यस संस्कारमा तिम्रो बरा छ त ?—यस्तो मेरो संस्कार होस्, यस्तो मेरो संस्कार नहोस् ? यसमा तिम्रो के भन्छो त ?”

“भो गौतम ! बराभा छैन ।”

e. “अग्निवेस्सन ! राष्ट्ररी विचार गर । अग्निवेस्सन ! राष्ट्ररी विचार गरेर मन । तिम्रो यो कुरा अघिल्लोबाट पछिल्लोसँग वा पछिल्लोसँगबाट अघिल्लोसँग मेल खाए । अग्निवेस्सन ! जो तिम्रो यस्तो भन्छो—‘विज्ञान मेरो आत्मा हो’ के त त्यस विज्ञानमा तिम्रो बरा छ त ?—यस्तो मेरो विज्ञान होस्, यस्तो मेरो विज्ञान नहोस् ? यसमा तिम्रो के भन्छो त ?”

“भो गौतम ! बराभा छैन ।”

१—“अग्निवेस्सन ! राष्ट्ररी विचार गर । अग्निवेस्सन ! राष्ट्ररी विचार गरेर मन । तिम्रो यो कुरा अघिल्लोबाट पछिल्लोसँग वा पछिल्लोबाट अघिल्लोसँग मेल खाए । अग्निवेस्सन ! रूप नित्य हो कि अनित्य हो ? यसमा तिम्रो के भन्छो त ?”

“भो गौतम ! अनित्य हो ।”

“जो अनित्य हो त्यो दुःख हो कि सुख हो त ?”

“भो गौतम ! दुःख हो ।”

“जो अनित्य हो, दुःख हो तथा विपरिणाम स्वभावको हो—
त्यसलाई—‘यो मेरो हो, यो महुँ, यो मेरो आत्मा हो’ भनी हेर्नु ठीक
छ त ?”

“भो गौतम ! ठीक छैन ।”

२—“अग्निवेस्सन ! वेदना नित्य हो कि अनित्य हो ?...
३—अग्निवेस्सन ! संज्ञा नित्य हो कि अनित्य हो ?... ४—अग्निवेस्सन !
संस्कार नित्य हो कि अनित्य हो ?... ५—अग्निवेस्सन ! विज्ञान नित्य
हो कि अनित्य हो ? यसमा तिम्रो के भन्छौ त ?”

“भो गौतम ! अनित्य हो ।”

“जो अनित्य हो त्यो दुःख हो कि सुख हो त ?”

“भो गौतम ! दुःख हो ।”

“जो अनित्य हो, दुःख हो तथा विपरिणाम स्वभावको हो—
त्यसलाई—‘यो मेरो हो, यो महुँ, यो मेरो आत्मा हो’ भनी हेर्नु ठीक
छ त ?”

“भो गौतम ! ठीक छैन ।”

“अग्निवेस्सन ! जो दुःखमा टाँसिएर बस्छ, दुःखतिर जान्छ,
दुःखलाई भोगेर बस्छ तथा दुःखलाई नं ‘यो मेरो हो, यो महुँ र यो

मेरो धात्मा हो' भनी हेछ^१; के त त्यस्ताले स्वयं रात्ररी दुःख जानी^२ दुःख हटाई बस्न सक्ला त ?”

“भो गौतम ! के सब्धो, भो गौतम ! सब्बेन ।”

“अग्गिवेस्सन ! त्यसोभए तिमो दुःखमा टांसिएर, दुःखतिर सागेर, दुःखलाई भोगेर तथा दुःखलाई नं ‘यो मेरो हो, यो महुँ, यो मेरो धात्मा हो’ भनी हेनें भयो होइन त ? यत्तमा तिमो के मन्धो त ?”

“भो गौतम ! किन नहुनु, भो गौतम ! यस्तं हुन्छ ।”

“अग्गिवेस्सन ! जस्तं—कुनं सार चाहने सार खोजने सुबध सारको खोज गर्दै धार भएको कोबालो लिएर बनमा जान्छ । उ त्यहाँ नयां केराको फूल नभएको ठूलो केराको बोट देख्छ । अग्नि त्यसको फेद काट्छ, फेद काटेपछि टुप्पो काट्छ । डाँठहकबाट पात छुट्याउँछ । पातबाट डाँठहक छुट्याउँदा उसले त्यहाँ फल्गु पनि पाउँदैन भने सार पाउने त के कुरा ! अग्गिवेस्सन ! यस्तंगरी मैले तिम्रो आप्मो बाबमा प्रश्न सोध्दा, कुरा सोध्दा .. तिमो खोक्रो, तुच्छ भई पराजित भयो । अग्गिवेस्सन ! वैशाढीको परिषद्मा तिमिले यस्तो भनेका थिबौ— ‘म त्यस्ता भ्रमण ब्राह्मणहरू, संघगणी गणाचार्यं अथवा अक्ष अरहन्त

१. तृष्णा, मान, दृष्टिले हेछ । पपं. सू. II. पृ. २३२: चूलसच्चक-सुत्तवण्णना ।

२. अनित्य, दुःख, अनारम भनी तीरणप्रज्ञाद्वारा रात्ररी जान्ने । पपं. सू. II. पृ. २३२: चूलसच्चकसुत्तवण्णना ।

सम्यक्सम्बुद्ध भन्ने पुसब देखिबन जो मैले बाब आरोप गर्दा कम्पन नहोस्, प्रकम्पन नहोस्, न उगमगियोस् र जसको काखीबाट पसिना न निस्कियोस् । यदि मैले अचेतन स्तम्भसँग बाब आरोप गरेको भने त्यो पनि कम्पन हुनेछ, प्रकम्पन हुनेछ र न उगमगाई रहन सक्नेछन भने मनुष्यहरूको त के कुरा !’ अग्निवेस्सन ! तिओ कपालबाट केही पसिना अहिले तपकेकोछ । उत्तरासङ्ग (पछघोरा) भुइँमा छसेको छ । अग्निवेस्सन ! मेरो शरीरमा चाहि पसिना छैन । यदि भन्नुभई भगवान्ले त्यस परिषद्लाई सुवर्ण बर्ण शरीर देखाउनुभयो । यस्तो भन्नुहुँदा स्रचचक निगण्ठपुत्र निःशब्द भई चूपलागी झोक्रेर शौर झुकाई चिन्तित भई केही बोल्न नसकी बसे ।

चूपलागेका स्रचचक

Dhamma.Digital

अनि निःशब्द भई चूपलागी, झोक्रेर, शौर निहुँघाई चिन्तित भई केही नबोली बसेका स्रचचक निगण्ठपुत्रलाई देखेर दुम्मुखा ब्रिच्छवीपुत्रले भगवान्लाई यस्तो भने—“भगवान् ! मलाई एक उपमा मात्र मन लाग्छ ।”

“दुम्मुख ! मन” भनी भगवान्ले भन्नुभयो ।

“भन्ते ! जस्तै कुनै गाउँको वा निगमको नजिकमा पोखरी हुन्छ । त्यहाँ गंगटो छ । भन्ते ! अनि केही केटाहरू वा केटीहरू त्यस

गाउँबाट वा निगमबाट निस्की जहाँ त्यो पोखरी हो त्यहाँ जान्छन् । त्यहाँ गएर त्यस पोखरीमा झोर्नी त्यो गंगटालाई पानीबाट निकाली झुईमा राख्छन् । भन्ते ! अनि जुन जुन छुट्टा गंगटाले अघि बढाउँछ त्यस त्यसलाई केटाहरूले वा केटीहरूले काठको टुक्राद्वारा वा कुनै चीजद्वारा भाँचि दिन्छन्, भग्न गरिदिन्छन् र टुक्रा टुक्रा पारिदिन्छन् । भन्ते ! सबै छुट्टा भाँचिएको गंगटो फेरि सो पोखरीमा पहिले झैं जान सक्दैन । भन्ते ! त्यस्तैगरी सच्चक निगण्ठपुत्रको दृष्टिविपरीतताको कारणले जुन जुन छटपटाहट हो ती सबै भगवान्‌ले भाँचिदिनुभयो, भग्न गरिदिनु भयो, टुक्रा टुक्रा पारिदिनु भयो । भन्ते ! अब फेरि सच्चक निगण्ठ-पुत्र बाबारीपण गर्ने अग्निप्रायले भगवान्‌कहाँ घाउन सक्ने छैनन् ।”

यस्तोभन्दा सच्चक निगण्ठपुत्र दुम्मुख डिच्छवीपुत्रलाई यस्तो भने—“चुपलाग बुम्मुख, चुपलाग बुम्मुख । मैले तिनीसँग कुरा गरेको होइन । यहाँ म, वहाँ भगवान्‌सँग कुरा गरिरहेको छु । सो गौतम ! छाडिदिनुहोस् हामीहरूको वा अरु श्रमण ब्राह्मणहरूको कुरा । यो केवल प्रलाप बाचा मात्र जस्तो लाग्छ । कहिलेसम्ममा तपाईं गौतमका श्रावक बुद्धशासन पूरा गर्ने, उपदेश अनुसार काम गर्ने, शंका निवारण हुने, आशंका नगर्ने, वंशारबतामा पुग्ने र शास्ताको शासनमा कसंको प्रशय नचाहिले हुन्छ ?”

“अग्निवेत्सन ! यहाँ मेरा श्रावक जो कुनै भूत भविष्य र वर्तमानका—भित्रको वा बाहिरको, स्थूल वा सूक्ष्म, हीन वा प्रणीत, टाढा वा नजिकका सबै रूपहरू हुन्—तिनीहरू ‘न त्यो मेरो हो, न त्यो

महुँ, न त्यो मेरो आत्मा हो' भनी यसरी यथार्थतः सम्यक्प्रज्ञाद्वारा हेछं; जो कुनं.. वेदनाहरू;...जो कुनं संज्ञाहरू;...जो कुनं संस्कारहरू; ...जो कुनं विज्ञानहरू हुन्—तिनीहरू 'न त्यो मेरो हो, न त्यो महुँ, न त्यो मेरो आत्मा हो' भनी यसरी यथार्थतः सम्यक्प्रज्ञाद्वारा हेछं; अग्निवेस्सन ! तब मेरा श्रावक बुद्धशासन पूरा गर्ने, उपदेश अनुसार काम गर्ने, शंका निवारण हुने, आशंका नगर्ने, वंशारबतामा पुग्ने र शास्ताको शासनमा कसैको प्रत्यय नचाहिने हुन्छ ।”

“भो गौतम ! कहिलेसम्ममा भिक्षु क्षीणान्नबी, ब्रह्मचर्यबास पूरा गरेका, गर्तुपनें गरिसकेका, मारमुक्त भएका, स्वअर्थसिद्ध गरेका, अबसंयोगजनहरू परिक्षीण गरी सम्यक्प्रकारले विमुक्त भई अरहन्त हुन्छ ?”

“अग्निवेस्सन ! यहाँ भिक्षु जो कुनं भूत, मविष्य र वर्तमानका ...' सबं रूपहरू हुन्—तिनीहरू 'न त्यो मेरो हो, न त्यो महुँ, न त्यो मेरो आत्मा हो' भनी यसरी यथार्थतः सम्यक्प्रज्ञाद्वारा हेरी उपादान रहित विमुक्त हुन्छ; जो कुनं . वेदनाहरू...संज्ञाहरू.. संस्कारहरू... विज्ञानहरू हुन्—तिनीहरू 'न त्यो मेरो हो, न त्यो महुँ, न त्यो मेरो आत्मा हो' भनी यसरी यथार्थतः सम्यक्प्रज्ञाद्वारा हेरी उपादान रहित विमुक्त हुन्छ; अग्निवेस्सन ! तब क्षीणान्नबी भिक्षु...अरहन्त हुन्छ ।

“अग्निवेस्सन ! यसरी चित्तविमुक्त भएका भिक्षु तीन

१. माथि पृ. ८३ मा जस्तै दोह-याई पढ्नु ।

अनुत्तरियत्वे युक्त हुन्छ—(१) दर्शनानुत्तरिय', (२) प्रतिपदानुत्तरिय' र (३) विमुक्तानुत्तरियत्वे'। अग्निवेस्तन ! यसरी विमुक्तचित्त भएको भिक्षुले तथागतलाई नं सत्कार गर्छं, गौरव गर्छं, मान गर्छं, पूजा गर्छं—'बुद्ध हुनुभएका वहाँ भगवान्‌ले बोध गराउनको निमित्त

१. दर्शनको शब्दार्थ—हेर्नु, देखनु, प्रत्यक्षीकरण गर्नु र अवबोध गर्नु आदि हुन् । सबभन्दा श्रेष्ठ दर्शनलाई 'दर्शनानुत्तर' भनिन्छ । यो दर्शन भनेको लौकिक र लोकोत्तर पनि हुन्छ । यहाँ चाहिँ शुद्ध लोकोत्तरलाई ध्यानमा राखी अरहत्‌मार्ग सम्यक्दृष्टिलाई 'दर्शन' भनिएको हो र क्षीणाल्मभिले देखने निर्वाणलाई 'दर्शनानुत्तरिय' भनिएको हो । पपं. सू. II. पृ. २३४: चूलसच्चकसुत्तवण्णना ।
२. 'प्रतिपदा' भनेको चर्या हो । प्रतिपदा पनि लौकिक र लोकोत्तर हुन्छ । यहाँ चाहिँ लोकोत्तरलाई लक्ष गरी भनिएको हो । दर्शनानुत्तरियमा अन्तरगत भएको सम्यक्दृष्टिलाई छाडी बाँकी सबै मार्गाङ्गहरूलाई 'प्रतिपदा' भनिएको हो । अष्टाङ्गिकमार्गलाई नै 'प्रतिपदानुत्तरिय' भनिएको हो । पपं. सू. II. पृ. २३४: चूलसच्चकसुत्तवण्णना ।
३. विमुक्ति पनि लौकिक र लोकोत्तर छन् । तर यहाँ चाहिँ लोकोत्तरलाई लक्ष गरी बताइएको हो । मार्गफल विमुक्तिलाई नै 'अनुत्तरियविमुक्ति' भनिएको हो । अथवा अग्रफललाई 'अनुत्तरियविमुक्ति' भनिएको हो । पपं. सू. II. पृ. २३४: चूलसच्चकसुत्तवण्णना ।

धर्मोपदेश गर्नुहुन्छ, शान्त हुनुभएका वहाँ भगवान्‌ले बसम गराउनको निमित्त धर्मोपदेश गर्नुहुन्छ, शान्त हुनुभएका वहाँ भगवान्‌ले शान्त पार्नको निमित्त धर्मोपदेश गर्नुहुन्छ, उत्तीर्ण हुनुभएका वहाँ भगवान्‌ले उत्तीर्ण गराउनको निमित्त धर्मोपदेश गर्नुहुन्छ र परिनिर्वाण हुनुभएका वहाँ भगवान्‌ले परिनिर्वाण गराउनको निमित्त धर्मोपदेश गर्नुहुन्छ ।”

पराजित भएका सच्चकको निम्तो

“यस्तो भन्नुहुँदा सच्चक निगण्ठपुत्रले भगवान्‌लाई यस्तो भने—“भो गौतम ! हामी नै ध्वंश भयौं, हामी नै धमण्डी भयौं जो तपाईं गौतमसँग बाढद्वारा बाढारोपण गर्ने साहस गर्नुभयो । भो गौतम ! उत्तेजित भएको हात्तीसँग जोरो खोज्ने पुरुषको मुक्ति हुन सजिलो होला किन्तु तपाईं गौतमसँग जोरो खोज्ने पुरुषको मुक्ति हुन कठिन छ । भो गौतम ! प्रज्वलित भएको अग्निस्कन्धसँग जोरो खोज्ने पुरुषको मुक्ति हुन सजिलो होला किन्तु तपाईं गौतमसँग जोरो खोज्ने पुरुषको मुक्ति हुन कठिन छ । भो गौतम ! घोर विष भएको सर्पसँग जोरो खोज्ने पुरुषको मुक्ति हुन सजिलो होला किन्तु तपाईं गौतमसँग जोरो खोज्ने पुरुषको मुक्ति हुन कठिन छ । भो गौतम ! हामी नै ध्वंश भयौं, हामी नै धमण्डी भयौं जो तपाईं गौतमसँग बाढद्वारा बाढारोपण गर्ने साहस गर्नुभयो । तपाईं गौतमले भिक्षुसङ्घ सहित भोलिको निमित्त मेरो भोजन स्वीकार्नुहोस् ।” तूष्णीभावद्वारा भगवान्‌ले स्वीकार्नुभयो ।

अनि भगवान्‌ले निम्तो स्वीकार गर्नुभएको कुरा बुझी सच्चक

निगण्ठपुत्रले ती लिच्छवीहकलाई सम्बोधन गरे—“हे महानुभाव लिच्छवीहो ! मेरो कुरा सुन्नुहोस् । भोलिको निमित्त मैले श्रमण गौतमलाई भोजनद्वारा भिक्षुसङ्घका साथ निम्तो गरे । त्यसैले ज-जसले जे-जे उपयुक्त ठान्नुहुन्छ त्यो मकहाँ न्याउनुहोस् ।” अनि ती लिच्छवीहकले त्यस रात बितेपछि सच्चक निगण्ठपुत्रकहाँ पांचशय बाली पक्कामा भोजनहक ल्याए । अनि सच्चक निगण्ठपुत्रले आफ्नो धाराममा प्रणीत खाद्य भोज्यहक तयारपारी भगवान्लाई समयको सूचना दिन थाले—“भो गौतम ! समय भयो, भोजन तयार छ ।” अनि पूर्वाह्न समयमा भगवान् चीवर पहिरी पात्र-चीवर ग्रहण गरी जहाँ सच्चक निगण्ठपुत्रको धाराम हो त्यहाँ जानुभयो । त्यहाँ पुगेपछि लिच्छवीहकले राखेको धाराममा भिक्षुसङ्घका साथ बस्नुभयो । अनि सच्चक निगण्ठपुत्रले बुद्ध सहित भिक्षुसङ्घलाई आपनै हातले प्रणीत खाद्य-भोज्य समर्पित सम्प्रचारित गरे । अनि भोजनपछि भगवान्ले पात्रबाट हात हटाइसकेपछि सच्चक निगण्ठपुत्र एक होचो धाराम लई एक छेउमा बसे । एक छेउमा बसेका सच्चक निगण्ठपुत्रले भगवान्लाई यस्तो भने—“भो गौतम ! जो यस दानकायको पुण्य र पुण्यसम्भार हो त्यो दायकहकको सुखको निमित्त होस् ।”

“अग्निवेस्सन ! जो त्यस्ता अवीतरागी, अवीतद्वेषी, अवीतमोही दानपात्रलाई (दिएको दानको फल हो) त्यो दायकहकलाई हुनेछ । अग्निवेस्सन ! जो म जस्ता अवीतरागी, अवीतद्वेषी, अवीतमोही दानपात्रलाई (दिएको दानको पुण्यफल हो) त्यो तिमीलाई हुनेछ ।”

×

×

×

मूल सूत्र--

२-सच्चक निगण्ठपुत्रको प्रश्न

(महासच्चकसुत्तं १)

यस्तो मैले सुनें ।

एक समय, भगवान् वैशाळी स्थित महाबनको कूटागार-शाळाामा बसिरहनुभएको थियो । त्यसबखत भगवान् वैशाळीमा भिक्षाटन् जानको निमित्त पूर्वाण्ह समयमा जीवर पहिरो पात्र-चीबर ग्रहण गरी तयार भइरहनुभएको थियो । अनि डुल्बं टहलिवं अनुविचरण् गर्बं सच्चक निगण्ठपुत्र जहाँ महाबनको कूटागारशाळा हो त्यहाँ गए' । अनि प्रापुष्मान् आनन्दजे सच्चक निगण्ठपुत्र आइरहेको टाढं देखि देखनुभयो । देखेर भगवान्लाई यस्तो भन्नुभयो—“भग्ते ! यी बाबाल पण्डितबानी तथा धेरंबाट सम्मानित सच्चक निगण्ठपुत्र

१. म. नि. I. पृ. २६१, म. क. II. पृ. २३६.

२. किन सच्चक त्यहाँ गएका हुन् ? भगवान्सँग बादारोपण गर्नको निमित्त गएका हुन् । उनको मनमा यस्तो लागेको थियो । आफ्नो

आजेंवेंछन् । भन्ते ! यी (सच्चक) बुद्धको अवर्णबादी, धर्मको अवर्ण-
बादी तथा सङ्घको अवर्णबादी हुन् । भन्ते ! अनुकम्पा राखी भगवान्
एकछिन यहाँ बस्नुहोस् ।” भगवान् बिच्छाइराखेको आसनमा बस्नुभयो ।
अनि सच्चक निगण्ठपुत्र जहाँ भगवान् हुनुहुन्थ्यो त्यहाँ गए । त्यहाँ
गएर भगवान्सँग सम्मोदन गरे । सम्मोदनीय कुशलवार्ता गरिसकेपछि
एक छेउमा बसे । एक छेउमा बसेका सच्चक निगण्ठपुत्रले भगवान्-
लाई यस्तो भने —

“भो गौतम ! यहाँ केही श्रमण ब्राह्मणहरू काबभावनामा
लागेर बसेका हुन्छन् तर चित्तभावनामा होइन । भो गौतम !
उनीहरूले शारीरिक दुःखवेदना अनुभव गर्छन् । भो गौतम ! अघि
शारीरिक दुःखवेदनाले स्पर्शित भएकोलाई उरुस्तम्भ पनि हुनेछ, हृदय
पनि फुट्नेछ, तातो रगत पनि मुखबाट माथि आउनेछ, चित्तविक्षेप भई
बहुला पनि हुनेछ । भो गौतम ! उसको यो चित्त शरीर अनुसार हुन्छ,
कायको बशमा (चित्त) हुन्छ । त्यो किन भएको हो ?”

मूर्खताको कारणले अघि वैशालीका मानिसहरू लिएर श्रमण
गौतमकहाँ गई पराजित भएर चूप लागेर बस्नुपन्थ्यो । अब त्यसो
नगरी एकलै गएर बादारोपण गर्नेछु । यदि श्रमण गौतमलाई पराजित
गर्न सक्ने भने आफ्नो मतको कुरा पनि प्रकाश पार्नेछु । होइन भने
अँठमारोमा देखाएको नाच जस्तै हुनेछ । कसैले थाहापाउने
छैनन् । यति सोचेर ‘निदाउने प्रश्न’ मनमा राखेर उनी बुद्धकहाँ
गएका हुन् । पपं. सू. II. पृ. २३६: महासच्चकसुत्तवण्णना ।

“अभावित चित्त भएकोछे ।”

“भो गौतम ! यहाँ केही श्रमण ब्राह्मणहरू चित्तभावनामा लागेर बसेका हुन्छन् तर कायभावनामा होइन । भो गौतम ! उनीहरूले चंतसिक दुःखवेदना अनुभव गर्छन् । भो गौतम ! अघि चंतसिक दुःखवेदनाले स्पर्शित भएकोलाई उरुस्तम्भ पनि हुनेछ, हृदय पनि फुट्नेछ, तातो रगत पनि मुखबाट निस्कनेछ, चित्तबिक्षेप भई बहला पनि हुनेछ । भो गौतम ! उसको यो शरीर चित्त अनुसार हुन्छ, चित्तको बशमा (शरीर) हुन्छ । त्यो किन भएको हो ?”

“अभावित काय भएकोछे ।”

“भो गौतम ! सो मलाई यस्तो लाग्छ—अवश्य पनि तपाईं गौतमका भावकहरू चित्तभावनामा मात्र लागेर बस्छन् तर काय-भावनामा होइन ।”

“अग्निवेस्सन ! केलाई तिमिले कायभावना भनी सुनेकाछौ ?”

“जस्तो—नन्द्बच्छ, किछो संकिच्च, मक्खलि गोसाल । भो गौतम ! ती अचेलकहरूले बसेर बिसापिसाब गर्दैनथे, हातले बिसापिसाब पुछ्दथे । बोलाउँदा जान्दथे...^१ घंसरी घ्राघा घ्राघा महीनामा आलोपालो गरी खाने गरी बस्थे ।

“अग्निवेस्सन ! के त उनीहरू स्वतिकले घापन गर्छन् त ?”

१. यहाँका बाँकी कुराहरू लेखकको बु. श्रा. च. भा-३, पृ. ३१७ मा ‘दुष्करचर्या’ मा उल्लेख भए बमोजिम पढ्नु ।

“भो गीतम ! होइन । भो गीतम ! कहिले कहिले उत्तम उत्तम खानाहरू पनि खान्छन्, उत्तम उत्तम भोजनहरू पनि खान्छन्, उत्तम उत्तम लेपहरू पनि चाटेर खान्छन्, उत्तम उत्तम पेयहरू पनि पिउँछन् । उनीहरू यो शरीरलाई बलवान् पनि बनाउँछन्, मोटो पनि पाउँछन्, बोसो पनि बढाउँछन् ।”

“अग्गिवेस्सन ! उनीहरूले जो पहिलेकोलाई छाडी पछि उत्तम खानाहरू खान्छन् यसरी यो शरीरको बृद्धि अभिवृद्धि हुन्छ । अग्गिवेस्सन ! केलाई तिमिले चित्तभावना भनी सुनेकाछौ त ?”

चित्तभावनाको बारेमा भगवान्को सोघाइलाई उनले केही प्रत्युत्तर दिएनन् ।

कायभावना र चित्तभावना भनेको कस्तो हो ?

अनि भगवान्ले सच्चक निगण्ठपुत्रलाई यस्तो भन्नुभयो—
 “अग्गिवेस्सन ! जुन यो पहिले तिमिले कायभावना भनी भन्थो त्यो पनि धार्यविनयमा धार्मिक कायभावना होइन । अग्गिवेस्सन ! कायभावना भनेको न तिमिले जानेका छनौ भने कहाँबाट तिमिले चित्तभावना भन्ने जानौला ? अग्गिवेस्सन ! कसरी अभावितकाय र अभावितचित्त हुन्छ, कसरी भावितकाय र भावितचित्त हुन्छ—त्यो सुन, रात्ररी मनमा राख्नु भन्नेछु ।” “हवस्” भनी सच्चक निगण्ठपुत्रले भगवान्लाई प्रत्युत्तर दिए । भगवान्ले यस्तो भन्नुभयो—

“अग्निवेस्सन ! कसरी अभावितकाय र अभावितचित्त हुन्छ ? अग्निवेस्सन ! यहाँ अभूतवान् पृथग्जनलाई सुखवेदना उत्पन्न हुन्छ । सुखवेदनाले स्पर्शित उ सुखमा राग उत्पन्न गर्छ, सुखमा सरागी हुन्छ । उसको त्यो सुखवेदना लुप्त हुन्छ । सुखवेदना लुप्त भएपछि दुःखवेदना उत्पन्न हुन्छ । दुःखवेदनाले स्पर्शित उ शोक गर्छ, पीडित हुन्छ, परिदेव गर्छ, छाती पीटेर रुन्छ, सम्मोहित हुन्छ । अग्निवेस्सन ! उसको यो सुखवेदना उत्पन्न हुँदा पनि चित्तलाई समाती राख्छ अभावितकाय भएकाले, उत्पन्न भएको दुःखवेदनाले पनि चित्तलाई समाती राख्छ अभावितचित्त भएकोले । अग्निवेस्सन ! जस कसलाई यसरी बुझ्न पक्षबाट उत्पन्न भएको सुखवेदनाले चित्तलाई समाती राख्छ कायभावना नभएकोले, उत्पन्न भएको दुःखवेदनाले चित्तलाई समाती राख्छ चित्तभावना नभएकोले—अग्निवेस्सन ! यसरी अभावितकाय पनि अभावितचित्त पनि हुन्छ ।

“अग्निवेस्सन ! कसरी भावितकाय र भावितचित्त हुन्छ ? अग्निवेस्सन ! यहाँ भूतवान् आर्यभावकलाई सुखवेदना उत्पन्न हुन्छ । सुखवेदनाले स्पर्शित उ सुखमा राग उत्पन्न गर्दैन, सुखमा सरागी हुन्न । उसको त्यो सुखवेदना लुप्त हुन्छ । सुखवेदना लुप्त भएपछि दुःखवेदना उत्पन्न हुन्छ । दुःखवेदनाले स्पर्शित उ शोक गर्दैन, पीडित हुन्न, परिदेव गर्दैन, छाती पीटेर रुन्न, सम्मोहित हुन्न । अग्निवेस्सन ! उसको यो सुखवेदना उत्पन्न हुँदा पनि चित्तलाई समाती राख्दैन भावितकाय भएकोले, उत्पन्न भएको उसको दुःखवेदनाले पनि चित्तलाई समाती राख्दैन भावितचित्त भएकोले । अग्निवेस्सन ! जस कसलाई यसरी

दुर्बं पक्षबाट उत्पन्न भएको सुखवेदनाले चित्तलाई समाती राख्दैन
भाबितकाय भएकोले, उत्पन्न भएको दुःखवेदनाले पनि चित्तलाई समाती
राख्दैन भाबितचित्त भएकोले—अग्गिवेस्सन ! यसरी भाबितकाय
पनि भाबितचित्त पनि हुन्छ ।”

बोधिसत्त्वचर्या

“भो गौतम ! तपाईं प्रति म यति प्रसन्नछु कि तपाईं गौतम
भाबितकाय र भाबितचित्त भएको पनि हुनुहुन्छ ।”

“अग्गिवेस्सन ! अक्षय पनि यो कुरा तिमिले झोसेर गरेको हो ।
किन्तु म तिमिलाई भन्नेछु । अग्गिवेस्सन ! जब म केश बाह्यी क्षौर गरी
काषाणवस्त्र धारण गरी घरबार छाडी धनगारिक भएँ सो मलाई उत्पन्न
भएको सुखवेदनाले चित्त समाती राखेको, उत्पन्न भएको दुःखवेदनाले
चित्त समाती राखेको कुरा म देखिन ।”

“शायद तपाईं गौतमलाई त्यस्तो सुखवेदना उत्पन्न भएन होला
जस्तो सुखवेदना उत्पन्न हुँदा तपाईंको चित्तलाई समाती राख्न सकोस् ।
शायद तपाईं गौतमलाई त्यस्तो दुःखवेदना उत्पन्न भएन होला जस्तो
दुःखवेदना उत्पन्न हुँदा तपाईंको चित्तलाई समाती राख्न सकोस् ।”

“अग्गिवेस्सन ! किन नहुनुनि । अग्गिवेस्सन ! त्यहाँ मलाई
बुद्धत्व प्राप्त हुन अगाडि बोधिसत्त्व छुँदा नै यस्तो भएको थियो—
‘धरावास भनेको बाधापूर्ण हो, रजपथ जस्तै हो । प्रव्रज्या भनेको खुला

आकाश जस्तै हो । घरमा बसेर परिपूर्णरूपले, बरिशुद्धरूपले, शंख जस्तै गरी ब्रह्मचर्य पालन गर्न सजिलो छैन । अतः किन म केश बाह्री क्षौर गरी काषायबस्त्र धारण गरी घरबाट निस्की अनगारिक भई प्रव्रजित नहूँ ।' अग्निगवेस्सन ! अग्नि पछिगएर सो म तन्मेरी छँदाछँदं, कालो केश छँदाछँदं, भद्रयोवनको अवस्थामै आयुको प्रथम चरणमै, अश्रुमुखी भई रोइरहेका आमामा-बाबुको इच्छा बिनामं, केश बाह्री क्षौर गरी काषायबस्त्र धारण गरी घरबाट निस्की अनगारिक भई प्रव्रजित भएँ ।

“यसरी प्रव्रजित भएको सो म किशुशाल गवेषी भई अनुत्तर शान्तिपदको गवेषण गर्दै जहाँ आन्द्रारकाण्डाम थिए त्यहाँ गएँ ।.. १”

दुष्करचर्या

“अग्निगवेस्सन ! अग्नि सो मलाई यस्तो लाग्यो—‘किन मैले दाँत बाँधो तालुमा जिभ्रो पुऱ्याई चित्तले (=कुशल चित्तले) चित्तलाई (=प्रकुशल चित्तलाई) निग्रह गरी पेलो सप्तपत्त नगब’ ?’.....” अग्निगवेस्सन ! त्यसबखत मेरो वीर्य बलियो नै थियो र अल्लो हुमण्यो ।

-
१. यहाँदेखि उताका कुराहरू लेखकको बु. रा. भा-३, पृ. ६७ देखि १०६ सम्म पढ्नु । त्यसमा जहाँ जहाँ ‘राजकुमार’ भनी सम्बोधन गरिएको छ त्यहाँ त्यहाँ ‘अग्निगवेस्सन’ भनी मिलाउनु ।
 २. यहाँका बाँकी कुराहरू लेखकको बु. रा. भा-३, पृ. १०७ मा उल्लेख भए झैं दोहऱ्याई पढ्नु ।

स्मृति यातमै षियो तर यो शरीरमा पीडा हुन्थ्यो र अशान्ति—सोही बुष्करचर्याको कटुताको कारणले गर्दा । अग्निवेस्सन ! यस्तो दुःखवेदना उत्पन्न हुँदा पनि मेरो चित्तलाई समाती बस्दैनथ्यो ।

अप्राणकथ्यान

“अग्निवेस्सन ! अग्नि मलाई यस्तो लाग्यो—‘किन म अप्राणक (=शवास प्ररबास रोक्ने =कुम्भक) ध्यान मात्र नगरे’ ।...’ स्मृति यातमै षियो तर यो शरीरमा पीडा हुन्थ्यो अग्नि अशान्ति— सोही बुष्करचर्याको कटुताको कारणले गर्दा । अग्निवेस्सन ! यस्तो दुःखवेदना उत्पन्न हुँदा पनि मेरो चित्तलाई समातेर बस्दैनथ्यो ।...’ अग्निवेस्सन ! अग्नि मलाई देवताहरूले देखी यस्तो भने—‘अमण गौतम मृत्युभयो ।’ कुन देवताहरूले यस्तो भने—‘अमण गौतम मरेका होइनन् किन्तु मर्न लागिरहेका छन् ।’ कुन देवताहरूले यस्तो भने—‘अमण गौतम न मरे न मर्नेछन् किन्तु अमण गौतम अरहन्त हुन् । अरहन्तको बस्ने स्वभावने यस्तै हुन्छ ।’

१. यहाँका बाँकी कुराहरू लेखकको बु. रा. भा-३, पृ. १०७ मा उल्लेख भए झैं दोह-याई पढ्नु ।
२. यहाँका बाँकी कुराहरू लेखकको बु. रा. भा-३, पृ. १०८ देखि १०९ सम्म उल्लेख भएको झैं ‘अग्नि मलाई देवताहरूले...’ भन्ने ठाउँसम्म दोह-याई पढ्नु ।

अल्पाहारता

“अग्निवेस्सन ! अग्नि सो मलाई धस्तो लाग्यो—‘किन म सबै
‘आहारहरू त्याग्ने मार्ग म अयनाऊं ।’...’

यसले सम्बोधि प्राप्त गर्न सकिन्न

“अग्निवेस्सन! अग्नि सो मलाई धस्तो लाग्यो—‘अतीत समयमा
उपक्रम गर्ने (तबस्था गर्ने) जुन भ्रमण ब्राह्मणहरूले तीव्र, खरो, कट्ट,
बुःखवेदना अनुभव गरे त्योभन्दा यही नै उत्कृष्ट छ, योभन्दा बढी छैन ।
अनागत समयमा उपक्रम गर्ने जुन भ्रमण ब्राह्मणहरूले तीव्र, खरो, कट्ट,
बुःखवेदना अनुभव गर्छन् त्योभन्दा यही नै उत्कृष्ट छ, योभन्दा बढी
हुने छैन । वर्तमान समयमा उपक्रम गर्ने जुन भ्रमण ब्राह्मणहरूले तीव्र,
खरो, कट्ट, बुःखवेदना अनुभव गर्छन् त्योभन्दा यही नै उत्कृष्ट छ र
योभन्दा बढी छैन । यो कट्ट बुष्करचर्याद्वारा मैले उत्तरीय मनुष्यधर्म र
आर्यज्ञान विशेषतालाई प्राप्त गर्न सक्ने छैन । सम्बोधिको निमित्त अर्को
मार्ग छ के ?’

“अग्निवेस्सन ! अग्नि सो मलाई धस्तो लाग्यो—‘मलाई थाहा छ
कि मेरा पिता हलो जोतिरहँदा म जमुनाको शीतल छायामा बसी

-
१. यहाँका बाँकी कुरा लेखकको बु. रा. भा-३, पृ. ११० देखि ११२
को ‘यसले सम्बोधि प्राप्त गर्न सकिन्न’ भन्ने ठाउँसम्म दोहऱ्याई
पढ्नु ।

कामविषयबाट निवृत्त भई, अकुशलबाट निवृत्त भई, वितर्क विचार सहित द्विवेकजः (ध्याननः) प्रीति सुख भएको प्रथमध्यानमा बसेको कुरा । शायद यसै मार्गद्वारा बोधिलाभ गर्न सकोला कि ?' अग्गिवेस्सन ! सो मलाई स्मरणको साथसार्थ ज्ञान भयो—'यही बोधिको मार्ग हो ।' अग्गिवेस्सन ! अनि मलाई यस्तो लाग्यो—'के त जुन सुख कामविषयबाट रहित छ र अकुशलबाट रहित छ त्यस्तो सुखबाट न डराउछ ?' अग्गिवेस्सन ! अनि फेरि मलाई यस्तो लाग्यो— 'म त्यस सुखबाट डराउँदैन जो काम र अकुशलबाट रहित छ ।'

'अग्गिवेस्सन ! अनि सो मलाई यस्तो लाग्यो—'यस्तो पराकाष्ठामा पुगेको शरीरले त्यो (ध्यानमय) सुख प्राप्त गर्न सजिलो छैन । अतः किन म भात र दाल आदि जस्ता मोटा आहार ग्रहण नगर्ने ।...' चतुर्थध्यान प्राप्त गरी बसें । अग्गिवेस्सन ! यस्तो प्रकारको सुखवेदना उत्पन्न हुँदा पनि मेरो कित्तालाई समातीराखेन ।

सम्बोधिलाभ

१—'यसरी समाहित चित्त भएपछि, परिशुद्ध भएपछि, निर्मल भएपछि, क्लेश दूर भएपछि, मृदु भएपछि र कर्मण्ड भई निश्चल

१. यहाँका अरू बाँकी कुराहरू लेखकको बु. रा. भा-३, पृ. ११३ 'सम्बोधिलाभ' शीर्षकमा उल्लेख भए झैं 'अनि मैले भात र दान...' आदि देखि पृ. ११४ को 'चतुर्थध्यान प्राप्त गरी बसें' भन्ने ठाउँसम्म पढ्नु ।

अएपछि पूर्वनिबासानुस्मृतिज्ञानतिर चित्त झुकाएँ । अनि अनेक प्रकारका पूर्वजन्मका कुराहरू अनुस्मरण गरें ।...’ अग्निवेस्सन ! अनि अप्रमत्त भई क्लेश सन्तप्त गरिरहँदा रातको प्रथम याममा यो प्रथमविद्यया मैत्रे प्राप्त गरें; जसबाट अविद्यया नाश भयो विद्यया उत्पन्न भयो र तमः नाश भई आलोक उत्पन्न भयो । अग्निवेस्सन ! यस्तो प्रकारको सुखवेदना उत्पन्न हुँदा पनि मेरो चित्तलाई समाती-राखेन ।

२-“यसरी समाहित चित्त अएपछि,...कमंण्य भई निश्चल अएपछि सत्त्वहरू (=प्राणीहरू) च्युत र उत्पन्न हुने ज्ञानतिर चित्त झुकाएँ । अनि...सुगति-दुर्गतिमा गइरहेका प्राणीहरू देख्दछु र जाग्दछु । अग्निवेस्सन ! अनि अप्रमत्त भई क्लेश सन्तप्त गरिरहँदा रातको दोस्रो याममा यो दोस्रो विद्यया प्राप्त गरें । जसबाट अविद्यया नाश भयो विद्यया उत्पन्न भयो र तमः नाश भई आलोक उत्पन्न भयो । अग्नि-वेस्सन ! यस्तो प्रकारको सुखवेदना उत्पन्न हुँदा पनि मेरो चित्तलाई समातीराखेन ।

३-“यसरी समाहित चित्त अएपछि.....कमंण्य भई निश्चल अएपछि आलवक्षय ज्ञानमा चित्त झुकाएँ । अनि ‘यो दुःख हो’ भनी

२. यहाँका बाँकी कुराहरू लेखकको बु. रा. भा-३, पृ. ११४ मा हेर्नु ।

यथार्थतः बुद्धे...’ र ‘यो धाल्लवनिरोध हुने मागं हो’ भनी यथार्थतः बुद्धे । यसरी बुद्धिसकेपछि,...’ ‘विमुक्त भएँ भन्ने ज्ञान भयो । जन्म क्षीण भयो, ब्रह्मचर्यवास पूरा भयो, गर्नुपर्ने गरिसकेँ र अब उप्रान्त यहाँ आउनुपर्ने कुनै हेतु छैन’ भन्ने पनि बुद्धे । अग्गिवेस्सन ! अप्रमत्त भई बलेश सन्तप्त पारिरहँदा रातको तृतीय याममा यो तृतीय विदघा मैले प्राप्त गरेँ जसबाट अविदघा नाश भयो विदघा उत्पन्न भयो र तस्यः नाश भई आलोक उत्पन्न भयो । अग्गिवेस्सन ! यस्तो प्रकारको सुखवेदना उत्पन्न हुँदा पनि मेरो चित्तलाई समाप्ती राखेन ।

“अग्गिवेस्सन ! अनेक शतपरिषद्दहकलाई धर्मदेशना गरेको कुरा मलाई थाहाछ । त्यहीँ प्रत्येकले ‘मेरेँ निमित्त श्रमण गौतम धर्मदेशना गर्नुहुन्छ’ भनी सम्मनन्छ । अग्गिवेस्सन ! यस्तो सम्मनु हुन्न । केवल अहंलाई बोध गराउनको निमित्त तथागतले धर्मोपदेश गर्छन् । अग्गिवेस्सन ! म सोही कथाको अवशानमा उही पहिलेको समाधि निमित्तमा (सुञ्जताफल समापत्तिमा) आफ्नो चित्तलाई राख्छु, बत्ताल्छु, एकाग्र गराउँछु र समाहित गराउँछु, जसमा सदासर्वदा विहार गर्छु ।”

मूढता र अमूढता

“अरहत् सम्यक्सम्बुद्धलाई भैं तपाईँ गौतमको (यो कुरा) विवशनीय छ । के तपाईँ गौतम बिनमा सुत्नु भएको कुरा थाहाछ ?”

१. यहाँका बाँकी कुराहरू लेखकको बु. रा. भा-३, पृ. ११५ को ३ नं. मा हेर्नु ।

“अग्निवेस्सन ! गृष्मको अन्तिम महीनामा भिक्षाटन्बाट फर्केर भोजनपछि चारबोबर पट्याइराखेको संघाटि बिच्छुचाई स्मृति सम्प्रजन्य भई बाहिनेतिरबाट सुतेको मलाई आहा छ ।”

“ओ गौतम ! केही श्रमण ब्राह्मणहरू यसलाई मूढता (=अज्ञानता) भन्दछन् ।”

“अग्निवेस्सन ! यत्किंमा मूढता (=अज्ञानता) र अमूढता (=ज्ञानता) भनिईन । अग्निवेस्सन ! कसरी मूढता र अमूढता हुन्छ भन्ने कुरा सुन र रात्ररी मनमा राख भन्नेछ ।”

“हवस्” भनी स्रच्छक निगण्ठपुत्रछे भगवान्लाई प्रत्युत्तर दिए । भगवान्ले यस्तो भन्नुभयो—

‘अग्निवेस्सन ! जसको जुन संव्लेशिक, पुनर्भविक, डाह हुने दुःखविपाकी, फेरि जन्मजरामरण हुने आस्रवहरू नष्ट भएका छैनन् त्यसलाई ‘मूढता’ भनी भन्दछ । अग्निवेस्सन ! आस्रवहरू नष्ट नहुनु नै ‘मूढता’ हो । अग्निवेस्सन ! जसको जुन संव्लेशिक, पुनर्भविक, डाह हुने दुःखविपाकी, फेरि जन्मजरामरण हुने आस्रवहरू नष्ट भएका हुन्छन् त्यसलाई नै ‘अमूढता’ भनी भन्दछ । आस्रवहरू नष्ट हुनु नै ‘अमूढता’ हो ।

“अग्निवेस्सन ! तथागतको जुन संव्लेशिक, पुनर्भविक, डाह हुने दुःखविपाकी तथा फेरि जन्ममरण हुने जुन आस्रवहरू हुन् तिनीहरू नष्ट भइसके । जरो उच्छेद भएको ताडवृक्ष सँग भविष्यमा पलाउन नसक्ने

जस्तं असम्भाष्य भइसक्थो । अग्गिवेस्सन ! जस्तं—ट्प्यो काटेको
ताडवृक्ष फेरि पलाएर आउन सबबंन त्यस्तंगरी अग्गिवेस्सन ! तथागतको
जुन संक्लेशिक, पूनर्भाविक, डाह हुने दुःखविषाको, फेरि जन्मजरामरण
हुने जुन आत्मवहरू हुन् तिनीहरू नष्ट भइसके । जरो उच्छेद भएको
ताडवृक्ष शं भविष्यमा पलाउन नसक्ने जस्तं असम्भाष्य भइसक्थो ।”

भगवान् प्रति सच्चकको श्रद्धा

पस्तो भन्नुहुंदा सच्चक निगण्ठपुत्रले भगवान्लाई यस्तो
भने—“आश्चर्यं हो भो गौतम ! अद्भूतहो भो गौतम !! यसरी शोसी
शोसी कुरा गर्दा पनि रिसाउने गरी कुरा गर्दा पनि तपाईं गौतमको
छबिबर्णं स्वच्छ र मुखवर्णं प्रसन्न देखिन्छ । जस्तो कि कुनै अरहत्
सम्यक्सम्बुद्धको जस्तं । भो गौतम ! मलाई थाहाछ कि पूरण कश्यप-
माथि बाबद्वारा बाबारोपण गरेको कुरा र मैले बाबद्वारा बाबारोपण गर्दा
अर्कं अर्कं कुरा गरी उनी विषय बाहिर गएको कुरा यस्तं कोप, द्वेष र
अप्रसन्नता प्रकट गरेको कुरा पनि मलाई थाहाछ । तपाईं गौतमको
चाहिं यसरी शोसी शोसी...कुरा गर्दा पनि छबिबर्णं स्वच्छ र मुखवर्णं
प्रसन्न देखिन्छ । जस्तो कि कुनै अरहत् सम्यक्सम्बुद्धको जस्तं ।
भो गौतम ! मलाई थाहाछ कि मकल्लज्जि गोसाळमाथि...अजित
केसकम्बलमाथि,...प्रकुथ कात्यायनमाथि,.....सञ्जय वेळ्ळपुत्र-
माथि,...निगण्ठ-नाटपुत्रमाथि बाबद्वारा बाबारोपण गरेको कुरा ।
मैले बाबद्वारा बाबारोपण गर्दा अर्कं अर्कं कुरा गरी उनी विषय बाहिर

[१०२]

बुद्धकालीन परिव्राजकहरू-३

गएको कुरा तथा कोष, द्वेष र अप्रसन्नता प्रकट गरेको कुरा पनि मलाई
चाहाछ । तपाईं गौतमको चाहिँ पसरी झोसी झोसी... कुरा गर्दा पनि
छविबर्ण स्वच्छ... र मुखबर्ण प्रसन्न देखिन्छ । जस्तो कि कुनै अरहत्
सम्यक्सम्बुद्धको जस्तै । हवस्, भो गौतम ! हामी अब जान्छौं ।
हामीहरूको धेरै कामछ र धेरै गर्नुपर्ने छ ।”

“अग्निवेस्सन ! जस्तो उचित सम्झन्छौं ।”

अनि भगवान्को भाषणलाई अभिनन्दन र अनुमोदन गरी
स्रुचक निगण्ठपुत्र प्रासनबाट उठेर गए ।

३१।८. सज्ज परित्राजक

प रि च य

यी सज्ज परित्राजक सम्बन्धी कुन विशेष कुरा मूलपात्ति वा अर्थकथामा कत उल्लेख भएको पाइँदैन ।

यी परित्राजक राजगृहबासी हुन सक्छन् । किनभने यिनले राजगृहस्थित गृद्धकूट पर्वतमा बस्तिरहनुभएका बुद्धबाट केही कुरा सुनेका थिए । यतको संस्मरण गरी आकृले अघि सुनिराखेका कुराहरू ठीक छन् कि छैनन् भनी भगवानसँग सोधेका थिए । “अघि सुनिराखेका कुराहरू ठीक छन्” भनी भगवानले भन्नुभएको थियो ।

कस्ता कुराहरू यिनले सुनेका थिए भन्ने कुराहरू अगाडिको मूल सूत्रमा उल्लेख भएका छन् ।

×

×

×

शून्य सूत्र—

नौवटा कारणहरू अरहत्त्वे गर्न सक्दैन (सज्जसुत्त' १)

एक समय, भगवान् राजगृहस्थित गृहकूट पर्वतमा बसिरहुनु-
भएको थियो । अनि सज्ज परिव्राजक जहाँ भगवान् हुनुहुन्थ्यो त्यहाँ
गए । त्यहाँ गएर भगवान्सँग सम्मोदन गरे । सम्मोदनीय कुशलवार्ता
गरिसकेपछि एक छेउमा बसे । एक छेउमा बसेका सज्ज परिव्राजकले
भगवान्लाई यस्तो भने—

“भन्ते ! एक समय म यही राजगृहमा बसेको थिएँ । भन्ते !
त्यहाँ मैले भगवान्को सन्मुखबाट यस्तो सुनेको थिएँ—‘सज्ज ! जो
भिक्षु अरहत्, क्षीणाल्सी, अह्वार्यबास पूरा गरेको, गर्तुपन्न गरिसकेको,
भार बिसाइसकेको, स्व-अर्थ प्राप्त गरिसकेको, परिक्षीण सबसंयोजन
भएको, राम्ररी जानी मुक्त भएको छ उसले पाँच कारणहरू गर्न सक्दैन
—(१) क्षीणाल्सी भिक्षुले जानी जानी प्राणी हिंसा गर्न सक्दैन,
(२) क्षीणाल्सी भिक्षुले नबिएको वस्तु चोरिगरेर लिन सक्दैन,

१. अं. नि-६, पृ. १८; सम्बोधिवग्गो; अ. क. II. पृ. ७६६.

(३) क्षीणाल्मबी भिक्षुले मैथुन सेवनं गनं सक्दंन, (४) क्षीणाल्मबी भिक्षुले जानी जानी झूटो बोलन सक्दंन, (५) क्षीणाल्मबी भिक्षुले अघि गृहस्थीमा सें कुनं खानेकुराहरू रात बिताएर राखी खान सक्दंन । अन्ते ! के मैले बो कुरा रास्त्ररी सुनेको छु, रास्त्ररी प्रहण गरेको छु, रास्त्ररी मनमा राखेको छु र रास्त्ररी धारण गरेको छु ?”

“सज्ज ! ठीकैछ । तिमिले यो कुरा रास्त्रं गरी सुनेकाछौ, रास्त्रं गरी प्रहण गरेकाछौ, रास्त्रं गरी मनमा राखेकाछौ, रास्त्रं गरी धारण गरेकाछौ । सज्ज ! अघि पनि अहिले पनि म यस्तं भग्छु—‘जो भिक्षु अरहत् क्षीणाल्मबी...रास्त्ररी जानी मुक्ति भएको छ उसले नो कारणहरू गनं सक्दंन—(१) क्षीणाल्मबी भिक्षुले जानी जानी प्राणि हिंसा गनं सक्दंन, ... (५) क्षीणाल्मबी भिक्षुले अघि गृहस्थीमा सें कुनं खानेकुराहरू रात बिताएर राखी खान सक्दंन, (६) क्षीणाल्मबी भिक्षुले बुद्धलाई प्रतिक्षेप गनं सक्दंन, (७) क्षीणाल्मबी भिक्षुले धर्मलाई प्रतिक्षेप-गनं सक्दंन, (८) क्षीणाल्मबी भिक्षुले संघलाई प्रतिक्षेप गनं सक्दंन र (९) क्षीणाल्मबी भिक्षुले शिक्षालाई प्रतिक्षेप गनं सक्दंन ।’ सज्ज ! अघि पनि अहिले पनि म यस्तो भग्दछु—‘जो भिक्षु क्षीणाल्मबी...छ उसले नो कारणहरू गनं सक्दंन ।’

३२।६. सन्दक परिव्राजक

प रि च य

यो कौशम्बीका सन्दक परिव्राजक कौशम्बी नजिकको छाना भएको एक गुफामा बस्दथे । उनी बस्ने गुफाको नाम 'पिल्लबख गुफा' थियो । गुफाको प्रचलितर 'पिल्लबख' (पिपल) को रूख थियो । त्यसैले गुफालाई 'पिल्लबख गुफा' भनी भनिएको हो । यिनी त्यहाँ पाँचशय परिव्राजकहरूसँग बस्दथे ।

एकदिन आनन्द महास्थविर सो गुफा हेर्न जापुभएको थियो । त्यसबखत अनेक सारहीन कुरा तथा होहल्ला गरी त्यहाँका परिव्राजकहरू बसेका थिए । आनन्द महास्थविर आइरहेको बेखेर आफ्नो परिवर्द्धलाई बिःशब्द रहन सन्दकले आज्ञा दिए ।

आनन्द महास्थविर आजनुभएपछि यिनले वहाँको स्वागत गरी वहाँलाई बस्नको निमित्त आसन दिए । जब आनन्द महास्थविरले "तपाईंहरू के कुरा गरी बस्तिरहनुभएको थियो?" भनी कुरा उठाउनुभयो तब सन्दक परिव्राजकले "छाडिबिनुहोस् यो कुरा ।

सन्दक पा

यस्ता कुरा पछि पनि सुन्न सक्नु हुनेछ" भनेर
महास्थविरसँग केही धार्मिक कुरा सुनाउन गि
आनन्द महास्थविरले ब्रह्मचर्य र अन्नह्यचर्य सम्
भयो । जुन कुरा अगाडि अनुवित मूल सूत्रमा उल्लेख भएको छ ।

धार्मिक कुरा सुनिसकेपछि सन्दक परिव्राजकले आफ्नो
परिषद्लाई भ्रमण गौतमको धर्ममा ब्रह्मचर्यवास गर्नको निमित्त
ध्यानाकर्षण गरे । आफूले चाँहि लाभसत्कारको कारणले भ्रमण गौतमको
धर्ममा ब्रह्मचर्यवास गर्न नसक्ने कुरा व्यक्त गरे ।

×

×

×

Dhamma.Digital

चारवटा ब्रह्मचर्यवास

(सन्दकमुत्तर^१)

यस्तो मैले सुनें ।

एक समय, भगवान् कौशम्बी स्थित घोषिताराममा बस्नु-
भएको थियो । त्यस समय सन्दक परिव्राजक पिलक्ख गुफामा^२
षीचशय महान परिव्राजकहरूका साथ बसेका थिए । अनि संघमा
समयमा ध्यानबाट उठी आयुष्मान् आनन्दले भिक्षुहरूलाई सम्बोधन
गर्नुभयो—

“आवुसो ! बर्षाद्वारा पानी भरिएको खाडलतिरको गुफा हेर्न
जाऔं ।”

“हवस् आवुसो” भनी ती भिक्षुहरूले आयुष्मान् आनन्दलाई
प्रत्युत्तर दिए ।

१. म. नि. II. पृ. २११; अ. क. III. पृ. १५२.

२. यस गुफाको अगाडि पिलक्खको रुख भएकोले गुफाको नाम
'पिलक्ख गुफा' रहन गएको हो ।

अनि केही भिक्षुहरूका साथ प्रायुष्मान् आनन्द वर्षाद्वारा पानी भरिएको खाडलतिरको गुफामा जानुभयो । त्यस समय (त्यस गुफामा) सन्दक परिव्राजक महान परिव्राजकपरिषद्का साथ कराउँदै होहल्ला गर्दै अनेक प्रकारका तिरश्चीन कथाहरू मन्दै बसिरहेका थिए । जस्तै — राजकथा, चोरकथा ... । अनि सन्दक परिव्राजकले टाढैबाट प्रायुष्मान् आनन्द आइरहनुभएको देखे । देखेपछि आफ्नो परिषद्लाई शान्त पारे—“तपाईंहरू चुपलाग्नुहोस्, तपाईंहरू होहल्ला नगर्नुहोस् । भ्रमण गौतमका श्रावक यी भ्रमण आनन्द आउँदैछन् । जति पनि भ्रमण गौतमका श्रावकहरू कौशम्बीमा बसेका छन् तीमध्ये यी भ्रमण आनन्द पनि एक हुन् । यी प्रायुष्मान्हरू निःशब्दतालाई च्छाउँछन्, निःशब्दताद्वारा विनीत भएका हुन्, निःशब्दताको वर्णवादी हुन् । शायद निःशब्द परिषद् ठानेर यहाँ आउन सक्छन् ।” अनि ती परिव्राजकहरू चुपलागे ।

अनि प्रायुष्मान् आनन्द जहाँ सन्दक परिव्राजक लिएर त्यहाँ जानुभयो । सन्दक परिव्राजकले प्रायुष्मान् आनन्दलाई यस्तो भने— “आउनुहोस् तपाईं आनन्द, तपाईं आनन्दको स्वागत छ । धेरैबित्त-बेखि तपाईंले यस्तो गर्नुभयो जो कि यहाँ आउनुभयो । तपाईं आनन्द बस्नुहोस्, यो आसन बिच्छ्याइराखेको छ ।” अनि बिच्छ्याइराखेको आसनमा प्रायुष्मान् आनन्द बस्नुभयो । सन्दक परिव्राजक पनि एक

-
१. यहाँका बाँकी कुराहरू लेखकको बु. प. भा-१, पृ. ४२०, बु. रा. भा-२, पृ. २४५ र बु. गृ. भा-३, पृ. २० मा हेर्नु ।

होचो आसन लिई एक छेउमा बसे । एक छेउमा बसेका सन्दक परिव्राजकलाई आयुष्मान् आनन्दले यस्तो भन्नुभयो—“सन्धक ! ग्रहिले यहाँ के कुरा गरेर बसेका यियो ? तिमोहरूको बीचमा के कुरा चलि रहेको यियो ?”

“भान्ध ! छाडिबिनुहोस् ती कुराहरू जुन कुराहरू गरी हामीहरू यहाँ बसेका यियो । त्यस्ता कुराहरू सुन्न तपाईं आनन्दलाई दुर्लभ हुने छैन जुन पछि पनि सुन्न सक्नु हुनेछ । बर तपाईं आनन्दले आफ्ना आचार्यका धार्मिक कथाहरू सुनाउनुभए बेश हुने यियो ।”

“सन्धक ! त्यसोभए सुन र रात्ररी मनमा राखि बस्नेछु ।”

चार अब्रह्मचर्यहरू

“हबस्” भनी सन्दक परिव्राजकले आयुष्मान् आनन्दलाई प्रत्युत्तर दिए । आयुष्मान् आनन्दले यस्तो भन्नुभयो—“सन्धक ! जाग्नुभएका, देख्नुभएका वहाँ घरहत् सम्बन्धित भगवान्ले चार अब्रह्मचर्यवासहरू भन्नुभएको छ, चार आश्वासन नहुने ब्रह्मचर्यहरू भन्नुभएको छ जसमा विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास बस्दैन र बसे पनि न्यायधर्म ' कुशल प्राप्त गर्न सक्दैन ।”

१. निर्दोष र निरोग भन्ने अर्थले 'न्यायधर्मकुशल' भनिएको हो । पपं.

सू. III. पृ. १५६: सन्दकसुत्तवण्णना ।

“ओ भ्रान्त ! जान्नुभएका, देहनुभएका वहाँ घरहुत् सम्बन्ध-
सम्बुद्ध भगवान्ने कुन चार अन्नद्वयवास बताउनु भएको छ ?
जसमा विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मद्वयवास वर्देन र बसे पनि न्यायधर्म
कुशल प्राप्त गर्न सक्दैन ?”

१-“सन्दक ! केही शास्ताहरू यस्ताबादी यस्ता दृष्टिका छन्—

(१) 'दानको फल छैन, (२) यज्ञको फल छैन, (३) हवनको फल छैन,
(४) सु-कृत्य बुद्धृत्यको फल छैन, (५) यो लोक छैन, (६) परलोक
छैन, (७) ग्रामा छैन, (८) बाबु छैन, (९) भोपपातिक (=मरेर
पुनः उत्पन्न हुने) सत्त्वहृक छैनन्, (१०) यो लोकमा त्यस्तो कुनै भ्रमण
छैन जो सम्बन्धरूपले नैर्याणिक मार्गमा प्रतिपन्न भई यो लोक र
परलोकलाई स्वयं अभिज्ञाद्वारा साक्षात्कार गरी बताउन सकोस्,
(११) चातुर्माहात्म्यद्वारा बनेको यो पुरुषको जब मरण हुन्छ तब
पृथ्वी धातु पृथ्वी समूहमा पुग्छ, ज्ञान्छ; आप् धातु, आप् समूहमा
पुग्छ, ज्ञान्छ; तेज धातु, तेज समूहमा पुग्छ, ज्ञान्छ; वायु धातु, वायु
समूहमा पुग्छ, ज्ञान्छ; इन्द्रियहरू (=मन सहित) आकाशतिर लाग्छन्,
(१२) मृत शरीरलाई आसन सहित पञ्चम पुरुषले लैजान्छन् ।

१. मृत शरीर राखेको खाद् र बोक्ने चारजना मानिसहरूलाई
'आसन सहित पञ्चम पुरुष' भनिएको हो । पपं. सू. III.
पृ. १५६: सन्दकसुत्तवण्णना; दी. नि. अ. क. I. पृ. १८७:
सामञ्जससुत्तवण्णना ।

मशानमा उसको पदचिन्ह' देखिन्छ । परेबाको जस्तो (सेतो) वर्ण भएका हाडहरू सबै प्राहुतिमा मरुम हुन्छन् । (१३) दान भनेको दिने (मूर्ख) हकले बनाइराखेका हुन् । दानको फल छ भनी बताउनेहरूको यो कुरा खोक्रो, झूटो र प्रलाप मात्र हो । (१४) मूर्ख पनि पण्डित पनि शरीर छाडेपछि नष्ट हुन्छ, विनाश हुन्छ, मरणपछि केही हुन्न ।

“सन्दक ! त्यहाँ विज्ञपुरुष यस्तो भन्छ—‘यो भद्र शास्ता यस्ता बाढी, यस्ता दृष्टिका छन्—(१) दानको फल छैन, (२) यज्ञको फल छैन, ... (१४) मूर्ख पनि पण्डित पनि शरीर छाडेपछि नष्ट हुन्छ, विनाश हुन्छ, मरणपछि केही हुन्न ।’ यदि यो भद्र शास्ताको बचन सरथ हो भने—नगरे पनि गरे जस्तै भयो र ब्रह्मचर्यवास नबसे पनि बसे जस्तै भयो । हामी बुबले यहाँ समानरूपले समानता प्राप्त गर्थौं । तर हामी दुबंजना शरीरछाडी उच्छेद हुनेछौं, विनाश हुनेछौं र मरणपछि हुने छंनौं भनी म भन्दिन । यो भद्र शास्ताको नग्नता, मुण्डता, टुकुरक बस्ने व्रत, केश लुछाउने व्रत, (मेरोभन्दा) अधिक छ । म चाहिँ घरगृहस्थो भई पुत्रादि सहित शयन गर्छु, काशीको चन्दन लगाउँछु, मालागन्धविलेपन धारण गर्छु, सुनबाँदी स्वोकाछु (तंपनि) यो भद्र शास्ताको संगसंगै

१. मशान पुगुञ्जेलसम्म मृत शरीर देखिन्छ । यसैलाई ‘पदचिन्ह’ भनिएको हो । मृत्यु भएपछि मशानमा लैजाने बेलासम्म मृतकको गुणगानको कुरा गर्नेलाई पनि ‘पदचिन्ह’ भनिन्छ । पपं. सू. III. पृ. १५६: सन्दकसुत्तवण्णना; दी. ति. अ. क. पृ. १८७: सामञ्ज-फलसुत्तवण्णना ।

परलोकमा मेरो गति समान हुनेछ । (त्यसोभए) मैले के देखेर के जानेर यी शास्ताको ब्रह्मचर्य पालन गर्ने ?—(अनि) उ 'यो अब्रह्म-चर्यवास हो' भनी जानेर त्यस ब्रह्मचर्यबाट विरक्तिएर जान्छ । सन्दक ! जान्नुभएका र देख्नुभएका बहाँ श्ररहत् सम्भक्तम्बुद्ध भगवान्ले यसरी पहिलो अब्रह्मचर्यवास बताउनुभएको छ—जसमा विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्बेन र बसे पनि न्यायधर्म कुशल प्राप्त गर्न सक्बेन ।

(२) "सन्दक ! फेरि यहाँ केही शास्ता यस्ता बादी र यस्ता दृष्टिका छन्—(१) 'गरेर गराएर, (२) छेबन गरेर गराएर (=अधर्काको हातखुट्टा) काट्ने,...' (१८) बानद्वारा, (इन्द्रिय) धमनद्वारा, (शील) संयमद्वारा तथा सत्यवाचाद्वारा पुण्य पाईबेन र पुण्य प्राउबेन ।'

"सन्दक ! त्यहाँ विज्ञपुरुष यस्तो भन्दछ—'यी भद्र शास्ता यस्ता बादी र यस्ता दृष्टिका छन्—(१) 'गरेर गराएर, (२) छेबन गरेर गराएर (=अधर्काको हातखुट्टा) काट्ने,...' (१८) बानद्वारा, (इन्द्रिय) धमनद्वारा, (शील) संयमद्वारा तथा सत्यवाचाद्वारा पुण्य पाईबेन

१. यहाँका बाँकी कुराहरू लेखकको बु. ब्रा. भा-३, पृ. ३६६ मा उल्लेख भए अनुसार पढ्नु । यस सम्बन्धमा लेखकको बु. प. भा-१, पृ. ३७ 'पूरणकश्यप' मा पनि हेनु ।
२. यहाँका बाँकी कुराहरू लेखकको बु. ब्रा. भा-३, पृ. ३६६ मा उल्लेख भए अनुसार पढ्नु ।

र पुण्य आउं देन ।' यदि यी भद्र शास्ताको बचन सत्य हो भने—नगरे पनि गरे जस्तै भयो र ब्रह्मचर्यवास नबसे पनि बसे जस्तै भयो । हामी दुबैले यहाँ समानरूपले समानता प्राप्त गर्थौं । तर बुद्धजनाले गरेको बापलाई नगरेको भनी म भन्दिन । यी शास्ताको नग्नता, मुण्डता, टङ्कुक बस्ने व्रत र केश लुछाउने व्रत (मेरोभन्दा) अधिक छ । म चाहिँ घरगृहस्थो भई.....सुनचाँदी स्वीकाछु' (तंपनि) यी भद्र शास्ताको सँगसँगै परलोकमा मेरो गति समान हुनेछ । (त्यसोभए) के देखेर के जानेर यी शास्ताको ब्रह्मचर्य पालन गर्ने ?—(बनि) उनी 'बो अब्रह्मचर्यवास हो' भनी जानेर त्यस ब्रह्मचर्यबाट विरक्तिएर जान्छन् । सम्दक ! जानुभएका र देखनुभएका वहाँ घरहत् सम्भक्सम्बुद्ध भगवान्‌ले यसरी बोधो अब्रह्मचर्यवास बताउनुभएको छ—जसमा विज्ञपुत्र्य निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्दैन र बसे पनि म्यायधर्मकुशल प्राप्त गर्न सक्दैन ।

(३) "सम्दक ! केरि यहाँ केही शास्ता यस्ता बाबो र यस्ता वृष्टिका छन्—(१) 'सत्त्वहृद संविलष्ट हुनाको कुनै हेतु छैन, कुनै प्रत्यय छैन; अहेतु अप्रत्ययद्वारा सत्त्वहृद संविलष्ट हुन्छन् । (२) सत्त्वहृद विशुद्ध हुनाको कुनै हेतु छैन, कुनै प्रत्यय छैन; अहेतु अप्रत्ययद्वारा सत्त्वहृद विशुद्ध हुन्छन् । (३) (संविलष्ट वा विशुद्ध हुनको लागि) बल छैन, वीर्य छैन, पुरुषार्थ छैन, पौरुष पराक्रम छैन । (४) सबै सत्त्वहृद',

१. ऊँट, गाई, गदाहा आदि निरवशेष सत्त्वहृदलाई यहाँ 'सत्त्व' भनिएको हो । पपं. सू. III. वृ. ८२: अपण्णकसुत्तवण्णना ।

सबं प्राणीहरू', सबं भूतहरू' तथा सबं जीवहरू' (द्रापना) बशमा छैनन्^४; (द्रापना) बलमा छैनन्, (द्रापना) शौर्यमा छैनन् ।
 (५) (सबं सत्वहरू) स्वाभाविकरूपले जहाँ जहाँ जानुपर्ने हो त्यहाँ त्यहाँ गई (सङ्गतिभावपरिणता) छ अभिजातिहरूमा^५ सुख दुःखको अनुभव गछन् ।'

१. एकेन्द्रिय प्राणीहरू तथा दुइ इन्द्रिय प्राणिहरूलाई यहाँ 'प्राणी' भनिएको हो । पपं. सू. III पृ. ८२: अपण्णकसुत्तवण्णना । (कस्तालाई एकेन्द्रिय प्राणी भनिन्छ भन्ने बारे लेखकको बु. प. भा-१, पृ. २३० को पादटिप्पणीमा हेर्नु ।)
२. फुलद्वारा उत्पन्न हुने प्राणीलाई यहाँ 'भूत' भनिएको हो । पपं. सू. III. पृ. ८२: अपण्णकसुत्तवण्णना ।
३. धान, चामल, जौ आदिलाई यहाँ 'जीव' भनिएको हो । उन्नने हुने भएकोले अन्य घमाविलम्बीहरू अन्नलाई 'जीव' भन्दछन् । पपं. सू. III. पृ. ८२: अपण्णकसुत्तवण्णना ।
४. कसैले बल गरेर कसैलाई केही गर्न सक्दैन, जे हुनुपर्ने हो र जस्तो हुनुपर्ने हो त्यो त्यस्तै हुन्छ कसैले गरेर केही हुन सक्दैन अन्नको लागि 'बशमा छैनन्'..... आदि भनिएको हो । पपं. सू. III. पृ. ८२: अपण्णकसुत्तवण्णना ।
५. 'छ-अभिजाति' भनेका कस्ता हुन् भन्ने कुरा लेखकको बु. प. भा-१, पृ. ४०-४६ मा हेर्नु । यी छ-अभिजातिमा रहेर मात्र सुख दुःखको अनुभूति गरिन्छ र यस बाहेक सुख दुःखको भूमि अरु छैन भनिएको हो ।

“सन्दक ! त्पहां विज्ञपुरुष यस्तो भन्दछ—‘यी भद्र शास्ता यस्ता बादी र यस्ता दृष्टिका छन्—(१) ‘सत्वहरू संविलष्ट हुनाको कुनै हेतु छैन र कुनै प्रत्यय छैन; .. (५) (सबै सत्वहरू) स्वामाबिकरूपले जहाँ जहाँ जानुपर्ने हो त्पहां त्पहाँ गई छ अभिजातिहरूमा सुख दुःखको अनुभव गर्छन् ।’ यदि यी भद्र शास्ताको बचन सत्य हो भने—नगरे पनि गरे जस्तै भयो र ब्रह्मचर्यवास नबसे पनि बसे जस्तै भयो । हामी दुबैले यहाँ समानरूपले समानता प्राप्त गर्नुं । तर दुबै ग्रहेतु प्रप्रत्ययद्वारा विशुद्ध हुनेछौं भनी म भन्दिन ।’ यी शास्ताको नगनता, मुग्धता, टुक्रुक्क बस्ने व्रत र केश लुछाउने व्रत (मेरोभन्दा) अधिक छ । म चाहिँ घरगृहस्थी भईसुनचाँदी स्वीकाछुँ (तैपनि) यी भद्र शास्ताको संगसंग परलोकमा मेरो गति समान हुनेछ । (त्यसोभए) मैले के देखेर, के जानेर यी शास्ताको ब्रह्मचर्य पालन गर्ने ?—(पनि) उनी ‘यो अन्नब्रह्मचर्य-बास हो’ भनी जानेर त्यस ब्रह्मचर्यबाट बिरक्तिएर जान्छन् । सन्दक ! जानुभएका र देखनुभएका बहाँ घरहत् सम्यक्सम्बुद्ध भगवान्‌ले यसरी तेभो अन्नब्रह्मचर्यबास बताउनु भएको छ—जसमा विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्दैन र बसे पनि ग्यायधर्मकुशल प्राप्त गर्न सक्दैन ।

(४) “सन्दक ! फेरि यहाँ केही शास्ता यस्ता बादी र यस्ता दृष्टिका छन्—(१) ‘यी सप्तकायहरू प्रकृत र प्रकृतविधा हुन् (२) अनिर्मित र अनिर्मापित हुन् (३) दग्ध्या (=बाँझो, निष्कल) र कूटस्थ स्तम्भ समान निश्चल छन् । तिनीहरू न चल्दछन्, न विपरीत हुन्छन् र न न परस्पर बिघ्नबाधा दिन्छन् । परस्पर सुख पनि हुन्न, दुःख पनि हुन्न; न त परस्पर सुख दुःखको लागि नै हुन्छन् ।

“सप्तकाय मनेका कुन हुन् ? १-पृथ्वीकाय, २-घ्रापकाय, ३-तेजकाय, ४-वायुकाय, ५-सुखकाय, ६-दुःखकाय तथा ७-जीवकाय । यी सप्तकायहरू अकृत र अकृतविधा हुन्; अनिमित्त अनिर्मापित हुन्; बन्ध्या र कूटस्थ स्तम्भ समान निश्चल छन् । यी न चल्छन्, न विपरीत हुन्छन् न परस्पर बिध्नबाधा बिन्छन् । न परस्पर सुखको लागि हुन्छन्, न परस्पर दुःखको लागि हुन्छन् न त परस्पर सुख दुःखको लागि नै हुन्छन् । (४) त्यहाँ, माने वा माने लगाउने छैनन्, सुम्ने वा सुम्न लगाउने छैनन् र जान्ने वा जान्न लगाउने छैनन् । (५) कसैले कसैलाई धार भएको शस्त्रले शौर छेबन गरे तापनि कुनै जीवलाई मारेको हुन्न । सप्तकायको बीचमा जएका छिद्रहरूका बीचमा (शस्त्र) पर्ने जान्छु । (६) प्रमुख योनिहरू चौधलाख वयसट्टीशय (१४,०६,६००) छन् । (७) पाँचशय कर्महरू छन् । (८) पाँच कर्महरू छन् । (९) तीन कर्महरू छन् । (१०) कर्म र अर्थकर्म पनि छन् । (११) वयसट्टी प्रतिपदाहरू छन् । (१२) वयसट्टी अन्तर कल्पहरू छन् । (१३) छ अभिजातिहरू छन् । (१४) आठ पुरुषभूमिहरू छन् । (१५) उनन्वास-शय (४,६००) आजीवक ब्रतहरू छन् । (१६) उनन्वासशय परिव्राजक प्रव्रज्याहरू छन् । (१७) उनन्वासशय नागवासहरू छन् । (१८) बीस-शय (२,०००) इन्द्रियहरू छन् । (१९) तीसशय (३,०००) नरकहरू

१. यी कुराहरू सं. नि. II. पृ. ४२३: महादिट्टिसुत्तं, दिट्टिसंयुत्तं; दी. नि. I. पृ. ४६: सामञ्जसफलसुत्तं मा पनि उल्लेख भएका छन् । यस सूत्रको अनुवाद लेखकको बु रा. भा-२, पृ. ६० मा भएको छ र यस सम्बन्धका कुराहरू स्पष्टिकरणका साथ पृ. ११४ मा छन् ।

छन् । (२०) छत्तीस रजघातुहरू (=धूलो लाग्ने ठाउँहरू) छन् । (२१) सातसंज्ञी गर्भहरू (=सचेतन गर्भहरू) छन् । (२२) सात अज्ञसंज्ञी (=अचेतन गर्भहरू) छन् । (२३) सात निप्रान्थी गर्भहरू छन् । (२४) सात वेदहरू छन् । (२५) सात मनुष्यहरू छन् । (२६) सात पिसाचहरू छन् । (२७) सात दहहरू छन् । (२८) सात महाप्रान्थी (पवुट) हरू छन् । (२९) सात (ठूला) पातहरू, (३०) सातशय (स्याना) पातहरू छन् । (३१) सात (ठूला) स्वप्नहरू, सातशय (स्याना) स्वप्नहरू छन् । (३२) असीलाख साना-ठूला कल्पहरूमा घुमफिर गरी मूर्ख तथा पण्डितहरूले दुःखको अन्त गर्न सक्छन् । (३३) फेरि त्यहाँ यो शीलद्वारा, यो व्रतद्वारा अथवा यो ब्रह्मचर्यद्वारा अपरिपक्व कर्मलाई परिपक्व गर्नेछु अथवा परिपक्व कर्मलाई भोग गरेर पार लगाउनेछु भन्ने पनि हुन सक्दैन । (३४) द्रोण (=पाथी) ले नापिराखेको जस्तै नापिराखेको यस संसारको सुख दुःखलाई घटी-बढी गर्न सकिन्न न उच्च-नीच (=ठूलो स्याना) पार्न न सकिन्छ । जस्तै— बेरिराखेको धागेको डल्लो छाडिदिँदा, धागेको प्रमाण अएसम्म मात्र जान्छ, त्यस्तै—मूर्ख र पण्डितहरूले (संसारमा) घुम-फिर गरेर मात्र दुःखको अन्त गर्ने छन् ।”

१. यहाँ उल्लिखित शब्दहरूमध्ये नबुझिएका वा स्पष्ट नभएका शब्दहरूको बारेमा लेखकका बु. प. भा-१, पृ. ८५ देखि ८८ र बु. रा. भा-२, पृ. ११४ देखि ११७ का पादटिप्पणीहरूमा हेनुं । यस्ता कुराहरू सं. नि. II. पृ. ४२३: महादिट्ठिसुत्तं, दिट्ठिसंयुत्तमा पनि उल्लेख भएका छन् ।

“सन्धक ! त्पहाँ बिज्ञपुरवष बस्तो भन्छ—‘ती भद्र शास्ता यस्ता बादी, यस्ता बृष्टिका छन्—(१) ‘यी सप्तकायहक अकृत र अकृतबिधा हुन् ।.....’ (३४) द्रोण (पाथी) ले नापे जस्तै नापिराखेको बस संसारको सुख दुःखलाई घटी-बढी गर्न सकिन्न न त उच्च-नीच (=ठूलो स्यानी) नै पानं सकिन्छ । जस्तै—बेरिराखेको घागोको डल्लो छाडिबिदा घागोको प्रमाण भएसम्म मात्र जाग्ल त्यस्तै—मूर्ख र पण्डितहरूले (संसारमा) घुम-फिर गरेर मात्र दुःखको अन्त गर्नेछन् । यदि यी भद्र शास्ताको वचन सत्य हो भने—नगरे पनि गरे जस्तै भयो र ब्रह्मचर्यवास नबसे पनि बसे जस्तै भयो । हामी दुबैले यहाँ समानरूपले समानता प्राप्त गर्थौं । तर हामी दुबै घुम-फिर गरी दुःखको अन्त गर्नेछौं भनी म भग्निह्व ।’ यी शास्ताको नग्नता, मुण्डता, ट्क्रुक बस्ने व्रत र केश लुछाउने व्रत (मेरोभन्दा) अधिक छ । म चाहिँ घरगृहस्थी भई सुनचाँदी स्वीकार्छु । (तैपनि) यी भद्र शास्ताको संगसंग परलोकमा मेरो गति समान हुनेछ । (त्यसोभए) के बेखेर के जानेर यी शास्ताको ब्रह्मचर्य पालन गर्ने ?—(अनि) उनी ‘यो अब्रह्मचर्यवास हो’ भनी जानेर त्यस ब्रह्मचर्यबाट बिरक्तिर जान्छन् । सन्धक ! जानुभएका र बेल्नुभएका यहाँ अरहत् सम्पक्सम्बुद्ध भगवान्‌ले यसरी चौथो अब्रह्मचर्यवास बताउनु भएको छ—जसमा बिज्ञपुरवष निश्रिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्बेन र बसे पनि श्यापधर्मकुशल प्राप्त गर्न सबबेन ।

१. यहाँका बाँकी कुराहरू माथि जस्तै ३३ नं. सम्म दोहन्दाई पढ्नु ।

“सन्दक ! जान्नुभएका र बेहेनुभएका वहाँ अरहत् सम्पक्सम्बुद्ध भगवान्‌ले यी चार अब्रह्मचर्यवास बताउनु भएको छ—जसमा विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्दैन र गरेता पनि न्यायधर्मकुशल प्राप्त गर्न सक्दैन ।

चार आश्वासन नभएका ब्रह्मचर्यहरू

“आश्रयंहो आनन्द ! अबभूतहो आनन्द ! जो कि जान्नु-भएका...भगवान्‌ले चार अब्रह्मचर्यवास समान भएर नै ‘अब्रह्मचर्यवास’ भनी बताउनु भएको हो—जसमा विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्दैन र बसे पनि न्यायधर्म कुशल प्राप्त गर्न सक्दैन । भो आनन्द ! जान्नुभएका...भगवान्‌ले बताउनु भएका चार आश्वासन नभएका ब्रह्मचर्यहरू कुन हुन् त ?—जहाँ विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्दैन गरेता पनि न्यायधर्मकुशल प्राप्त गर्न सक्दैन ?”

(१) “सन्दक ! यहाँ केही शास्ताहरू (प्राफूलाई) अपरिशेष ज्ञानदर्शन सर्वज्ञ सर्वदर्शी भनी भन्छन्—‘हिडिरहने बेलामा पनि बसिरहने बेलामा पनि सुतिरहने बेलामा पनि बिउँसिरहने बेलामा पनि कहिले पनि ज्ञानदर्शन उपस्थित भएको हुन्छ ।’ उनीहरू शून्य अरमा पनि पस्छन् भिक्षा पनि पाउँदैनन्, कुकुरले पनि टोकछ, अण्ड हात्तीको सन्मुखमा पनि पछिन्, अण्ड घोडाको सन्मुखमा पनि पछिन्, अण्ड गोबसँग पनि सन्मुख पछिन्, स्त्रीको पनि पुरुषको पनि नामगोत्र सोच्छन् तथा गाउँको पनि निगमको पनि नाम पनि बाढो पनि सोच्छन् । ‘यो किन नि ?’ भनी

सोढवा 'शून्य घरमा पस्नुपर्ने भएयो' त्यसैले पसेका हौं भनी उ भन्छन् । 'मिक्षा नपाउनुपर्ने भियो' त्यसैले नपाएको । 'कुकुरलाई टोकाउनु पर्ने भियो' त्यसैले टोकेको । 'चण्ड हात्तीसँग सन्मुख हुनु भियो' त्यसैले सन्मुख भएको । 'चण्ड घोडासँग सन्मुख हुनु भियो' त्यसैले सन्मुख भएको । 'चण्ड गोरूसँग सन्मुख हुनु भियो' त्यसैले सन्मुख भएको । 'स्त्रीको पनि पुरुषको पनि नाम र गोत्र सोध्नुपरेको भियो' त्यसैले सोधेको । 'गाउँको पनि निगमको पनि नाम र बाटो सोध्नु पर्ने भियो' त्यसैले सोधेको । सन्दक ! त्यहाँ बिज्ञपुरुष यस्तो भन्छ—'यो भद्र शास्ताहरू (प्राफूलाई) अपरिशेष ज्ञानदर्शन सवैज्ञ सवैदर्शी' भनी भन्छन्—'हिँडिरहने बेलामा पनि, ...जहिले पनि ज्ञानदर्शन उपस्थित भएको हुन्छ ।' उनीहरू शून्य घरमा पनि पस्छन्, ...गाउँको पनि निगमको पनि नाम पनि बाटो पनि सोध्छन् । 'यो किन नि ?' भनी सोढ्दा 'शून्य घरमा पस्नुपर्ने भएकोले'... 'गाउँको पनि निगमको पनि नाम र बाटो सोध्नुपर्ने भियो' त्यसैले सोधेको । अनि उनीहरू 'यो ब्रह्मचर्य आश्वासन नभएको' भनी जानी त्यस ब्रह्मचर्यबाट विरक्तिएर जान्छन् । सन्दक ! यो हो जानुभएका र बेछुनुभएका वहाँ .. भगवान्ले बताउनु भएको आश्वासन नभएको पहिँछो ब्रह्मचर्य जसमा बिज्ञपुरुष ब्रह्मचर्यवाला गर्दैन गरेता पनि न्यायधर्म कुशल प्राप्त गर्न सघर्षन ।

(२) "सन्दक ! फेरि यहाँ केही शास्ताहरू अनुभूतिक हुन्छन् र अनुभवलाई सत्य मान्छन् । उनीहरू श्रुतिद्वारा यस्तो हो त्यस्तो हो भनी पिटक सम्प्रदायको आधारमा धर्मोपदेश गर्छन् । सन्दक ! श्रुतिको भरपर्ने शास्ताको अनुभूति-सत्य सु-श्रुत (=ठीक सुनेको) पनि' हुन्छ, दुःश्रुत

(=बेठीक सुनेको) पनि हुन्छ, त्यस्तै पनि हुन्छ र अन्यथा पनि हुन्छ । सन्धक ! त्यहाँ बिज्जपुरुष यस्तो भन्छ—‘यो भद्र शास्ता अनुभबिक छन्... त्यस्तै पनि हुन्छ, अन्यथा पनि हुन्छ’ भनी उनी ‘यो ब्रह्मचर्य आशवासन नभएको’ भनी जानी त्यस ब्रह्मचर्यबाट विरक्तिएर जान्छन् । सन्धक ! जान्नुभएका र बेक्नुभएका वहाँ... भगवान्ले बताउनु भएको आशवासन नभएको यो दोश्रो ब्रह्मचर्य हो – जसमा बिज्जपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यबास गर्दैन र गरेता पनि श्वायधर्म कुशल प्राप्त गर्न सक्दैन ।

(३) “सन्धक ! फेरि यहाँ केही शास्ताहरू तार्किक र बिमर्शो हुन्छन् । उनीहरू तर्कद्वारा बिमर्शनद्वारा प्राप्त ज्ञानको आधारमा धर्मोपदेश गर्छन् । सन्धक ! तार्किक र बिमर्शन गर्ने शास्ताको तर्क ठीक पनि हुन्छ, बेठीक पनि; त्यस्तै पनि हुन्छ, अन्यथा पनि । सन्धक ! त्यहाँ बिज्जपुरुष यस्तो भन्छ—‘यो भद्र शास्ता तार्किक र बिमर्शो छन् । उनीहरू तर्कद्वारा र बिमर्शनद्वारा प्राप्त ज्ञानले धर्मोपदेश गर्छन् । तार्किक र बिमर्शोको तर्क ठीक पनि हुन्छ, बेठीक पनि; त्यस्तै पनि हुन्छ अन्यथा पनि ।’ अनि उनीहरू ‘यो ब्रह्मचर्य आशवासन नभएको’ भनी जानी त्यस ब्रह्मचर्यबाट विरक्तिएर जान्छन् । सन्धक ! जान्नुभएका, बेक्नुभएका वहाँ... भगवान्ले बताउनु भएको यो तेस्रो आशवासन नभएको ब्रह्मचर्य हो—जसमा बिज्जपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यबास गर्दैन र गरेता पनि श्वायधर्म कुशल प्राप्त गर्न सक्दैन ।

(४) “सन्धक ! फेरि यहाँ केही शास्ता मन्द बुद्धिका र प्रतिमूढ हुन्छन् । उनीहरू मन्दता र प्रतिमूढताको कारणले गर्दा

सम्बन्धित ठाउँमा प्रश्न सोध्दा वचन बिक्षेप र अमराविक्षेप गर्छन् । (जस्तै)—‘यस्तो हो पनि हामी भन्दैनी, उस्तोहो पनि हामी भन्दैनी, अन्यथा हो पनि हामी भन्दैनी, अन्यथा होइन पनि हामी भन्दैनी, ‘होइन’ भनेकोलाई ‘होइन’ पनि भन्दैनी ।’ सन्दक ! त्यहाँ विज्ञपुरुष यस्तो भन्छ—‘यो भद्र शास्ता मन्दबुद्धिका र अतिमूढ छन् । मन्दता र अतिमूढताको कारणले गर्दा सम्बन्धित ठाउँमा प्रश्न सोध्दा वचन बिक्षेप र अमराविक्षेप गर्छन् । (जस्तै)—‘यस्तो हो पनि हामी भन्दैनी, ...।’ अनि उनीहरू ‘यो ब्रह्मचर्य आश्वासन नभएको’ भनी जानी त्यस ब्रह्मचर्यबाट विरक्तिएर जान्छन् । सन्दक ! जान्नुभएका र देख्नुभएका वहाँ अरहत् सम्यक्सम्बुद्ध भगवान्ले बताउनु भएको यो चौथो आश्वासन नभएको ब्रह्मचर्य हो—जसमा विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्दैन र गरेता पनि न्यायधर्म कुशलप्राप्त गर्न सक्दैन ।

“सन्दक ! जान्नुभएका र देख्नुभएका वहाँ अरहत् सम्यक्सम्बुद्ध भगवान्ले बताउनु भएका यी चार आश्वासन नभएका ब्रह्मचर्यहरू हुन्—जसमा विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्दैन, गरेता पनि न्यायधर्मकुशल प्राप्त गर्न सक्दैन ।”

“आश्रयंहो आनन्द ! अद्भूतहो आनन्द !! जो कि जान्नु-भएका र देख्नुभएका वहाँ अरहत् सम्यक्सम्बुद्ध भगवान्ले चार आश्वासन नभएका ब्रह्मचर्यहरूलाई नै आश्वासन नभएका ब्रह्मचर्य भनी बताउनु भयो—जसमा विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्य-वास गर्दैन र गरेता पनि न्यायधर्मकुशलप्राप्त गर्न सक्दैन । आनन्द !

यहाँ शास्ता चाहि कस्ता बाढी र कस्तो बताउने हुनुहुन्छ नि ?—जसमा विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यबास गछं र न्यायधर्मकुशल प्राप्त गर्न सक्छ ?”

तथागतवाद

“सन्दक ! यहाँ तथागत घरहत्, सम्यक्सम्बुद्ध,' बुद्ध भगवान् यस लोकमा उत्पन्न हुन्छन् । अनि उनी पञ्चनीबरणलाई त्यागी, चित्तको उपवेश (चित्तमल) लाई प्रज्ञाद्वारा कमजोर पार्नेको निमित्त कामविषयबाट अलग भई, अक्रुशलबाट अलग भई, वितर्क र विचार युक्त भएको विवेक (=ध्यान) बाट उत्पन्न प्रीति तथा सुख भएको प्रथमध्यान प्राप्त गरी बस्छन् । सन्दक ! जुन शास्तासँग भावकले

१. यहाँका बाँकी कुराहरू लेखकका बु. ब्रा. भा-२, पृ. २२१: 'तथागत उत्पन्न' भन्ने शीर्षकमा, बु. रा. भा-२, पृ. १३४ को 'यहाँ तथागत' भन्ने शीर्षकमा र बु. प. भा-१, पृ. २८१ को 'दुःख निरोध मार्ग' शीर्षकमा हेनू ।
२. यहाँका बाँकी कुराहरू लेखकका बु. प. भा-१, पृ. २८१ को 'दुःख निरोध मार्ग' शीर्षकको 'वहाँले देवमार सहित...' भन्ने ठाउँदेखि पृ. २८८ को 'प्रथमध्यान' भन्ने सम्म अथवा बु. ब्रा. भा-२, पृ. २२१ को 'वहाँले देवमार ब्रह्म सहित...' भन्ने देखि पृ. २४२ को 'प्रथमाधिध्यान' सम्म पढ्नु ।

यस्तो उदार विशेषता प्राप्त गर्छ त्यस्तो (शासनमा) विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्छ । अनि न्यायधर्मकुशल प्राप्त गर्छ ।

“सन्दक ! फेरि भिक्षु वितर्क र विचारलाई उपशम गरी अभ्यन्तर सम्प्रसादलाई चित्तमा एकाग्र गरी वितर्क र विचार रहित समाधिजः प्रीतिसुख भएको द्वितीयध्यान प्राप्त गरी बस्छ, तृतीयध्यान प्राप्त गरी बस्छ, चतुर्थध्यान प्राप्त गरी बस्छ । सन्दक ! जुन शास्ताकहाँ भावकले यस्तो उदार विशेषता प्राप्त गर्छ त्यस्तो (शासनमा) विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास बस्छ । अनि न्यायधर्म कुशल-प्राप्त गर्छ ।

पूर्वानुस्मृतिज्ञान—“यसरी समाहित चित्त भएपछि, परिसुद्ध, स्वच्छ, निर्मल, बलेशरहित भएपछि, मृतु तथा कर्मण्य भइसकेपछि..., निश्चलतामा पुगिसकेपछि —उसले पूर्वजन्मका स्मरण हुने ज्ञानतिर चित्त अघि बढाउँछ र चित्त झुकाउँछ । अनि उसले अनेक प्रकारका पूर्वजन्मका कुराहरू अनुस्मरण गर्छ । जस्तै—एक जन्मको कुरा . . . सन्दक ! जुन शास्ताकहाँ भावकले यस्तो उदार विशेषता प्राप्त गर्छ । त्यस्तो (शास्तामा) विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्छ अनि न्यायधर्म-कुशलप्राप्त गर्छ ।

अभ्युतिउत्पत्तिज्ञान—“यसरी समाहित चित्त भएपछि, . . . निश्चलतामा पुगेपछि उसले प्राणीहरूको अभ्युति र उत्पत्ति सम्बन्धी

१. यहाँका बाँकी कुराहरू लेखकको बु. प. भा-१, पृ. २६० बा बु. रा. भा-२, पृ. १६५ मा हेनुं ।

ज्ञानको निमित्त चित्त अघि बढाउँछ र चित्त झुकाउँछ । अनि उसले विशुद्ध अमामुखीय बिषयबस्तुद्वारा च्युत भएका र उत्पन्न भएका प्राणीहरू-साईं देखेछ — ...' आ-आपना कर्मानुसार उचनीच, सुवर्ण, दुर्बर्ण सुगति तथा दुर्गतिमा उत्पन्न भएका प्राणीहरूलाई देखेछ । सन्धक ! जुन शास्ताकहाँ आबकले यस्तो उदार विशेषता प्राप्त गर्छ । त्यस्तो (शास्तामा) विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्छ अनि ग्यायधर्म कुशलप्राप्त गर्छ ।

आस्रबक्ष्यज्ञान—“यत्तरो समाहित चित्त भएपछि...उसले पान्नबहरूको क्षय हुने ज्ञानको निमित्त चित्त अघि बढाउँछ र चित्त झुकाउँछ । अनि उसले ‘यो दुःख हो’ भनी यथार्थतः बोध गर्छ ।...’ ‘जाति (=जन्म) क्षीणभयो, ब्रह्मचर्यवास पूराभयो, गर्नुपर्ने गरिसके अब उप्राप्त यहाँ आउनुपर्ने कुनै हेतु छैन’ भन्ने ज्ञान पनि हुन्छ । सन्धक ! जुन शास्ताकहाँ आबकले यस्तो उदार विशेषता प्राप्त गर्छ त्यस्तो (शास्तामा) विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्छ अनि ग्यायधर्मकुशलप्राप्त गर्छ ।”

“मो आनन्द ! जो त्यो ब्रह्मचर्यवास पूरा गरेको, गर्नुपर्ने गरिसकेको, भार बिसाइसकेको, स्व-अर्थ प्राप्त गरेको, भवसंयोजनहरू

-
१. यहाँका बाँकी कुराहरू लेखकको बु. प. भा-१, पृ. २६१ मा वा बु. रा. भा-२, पृ. १६७ मा हेर्नु ।
 २. यहाँका बाँकी कुराहरू लेखकको बु. प. भा-१, पृ. २६२ मा वा बु. रा. भा-२, पृ. १६८ मा हेर्नु ।

परिक्षीण भएको र आफैले रात्ररी जानी विमुक्त भएको घरहत् क्षीणाल्खी भिक्षुको— उसले कामविषय सेवन गर्न सक्छ के ?”

“सन्धक ! जो त्यो ब्रह्मचर्यवास पूरा गरेको,.....घरहत् क्षीणाल्खी भिक्षुहो उसले पाँच कारणहरू सेवन गर्न सक्दैन । (१) क्षीणाल्खी भिक्षुले जानी जानी प्राणी हिंसा गर्न सक्दैन, (२) क्षीणाल्खी भिक्षुले नबिएको वस्तु चोरी गर्न सक्दैन, (३) क्षीणाल्खी भिक्षुले मैद्युन सेवन गर्न सक्दैन, (४) क्षीणाल्खी भिक्षुले गृहस्थीमा झैं कुनै खाने वस्तुहरू रात बिताएर राखी खान सक्दैन । सन्धक ! जो त्यो ब्रह्मचर्य-वास पूरा गरेको,...घरहत् क्षीणाल्खी भिक्षुहो उसले यी पाँच कारणहरू सेवन गर्न सक्दैन ।”

“भो भ्रानन्द ! जो त्यो ब्रह्मचर्यवास पूरा गरेको...घरहत् क्षीणाल्खी भिक्षुहो, के उसमा ‘मेरा ध्यात्वहरू क्षीण भए’ भन्ने ज्ञान-दशान हिडिरहँदा पनि उभिरहँदा पनि सुत्दा पनि बिउँझिँदा पनि— सबै समयमा उपस्थित भएको हुन्छ के ?”

“सन्धक ! त्यसोभए उपमा बेछाउनेछु उपमाद्वारा पनि यहाँ केही विज्ञपुष्पले भनेको कुराको अर्थ जान्न सकिन्छ । सन्धक ! जस्तै—कुनै पुष्पका हातछुट्टा काटिएका हुन्छन् । के उसले हिड्दा पनि उभिरहँदा पनि सुत्दा पनि बिउँझिँदा पनि—सबै घाममा ‘मेरा हातछुट्टा काटिएका छन्’ भनी जान्छ ?”

“भो भ्रानन्द ! सो पुष्पले सबै समयमा ‘मेरा हातछुट्टा

काटिएका छन्' भनी जान्दैन । तर प्रत्यवेक्षणा गर्दा उसले 'मेरा हातखुट्टा काटिएका छन्' भनी जान्दछ ।"

"सन्दक ! त्यस्तैगरी जो त्यो ब्रह्मचर्यवास पूरा गरेको,... अरहत्-क्षीणाल्खी भिक्षुहो उसमा हिंडबा पनि,... बिउंझिवा पनि 'मेरा आलवहरू क्षय भए' भन्ने ज्ञान-दर्शन सबै समयमा उपस्थित हुन्छ । तर जब प्रत्यवेक्षणा गर्छ तब 'मेरा आलवहरू क्षीण भए' भनी जान्दछ ।

"भो धान्ध ! यस धर्मविनयमा कति धेरै निर्यात भएका (=उत्तीर्ण भएका) छन् ?"

"सन्दक ! एकशय मात्र होइनन्, दुइशय मात्र होइनन्, तीनशय मात्र होइनन्, चारशय मात्र होइनन् र पाँचशय मात्र होइनन् बल्कि यो धर्ममा उत्तीर्ण भएका धेरै छन् ।"

"आश्रयहो धान्ध ! अद्भूतहो धान्ध !! न त आफ्नो धर्मको बयान हुनेछ न त अर्काको धर्मको निम्बा हुनेछ । उचित कारणमा नै धर्मवेशना भएको छ । धेरै उत्तीर्ण हुने पनि देखिने छन् । यी आजीवकहरू चाहिँ मृतपुत्रहरूका पुत्र हुन् जो आफ्नो बयान गर्छन् र अर्काको निम्बा पनि । जो तीनजना मात्र उत्तीर्ण भएको देखाउँछन्— नग्द्वचच्छ, किस संकिरुष (कृश सां कृत्य) र मक्खलि ।"

१. यो कुरा सुनेर उनले आजीवकहरू मरेका जस्तै हुन् भन्ने सम्झे । भनाइको मतलब आजीवकहरूका धामा र पुत्रहरू मरेका छन् त्यसैले उनीहरूलाई 'मृतपुत्रहरूका पुत्र' भनिएको हो । पपं. सू. III. पृ. १६१: सन्दकसुत्तवर्णना ।

परलोकमा मेरो गति समान हुनेछ । (त्यसोभए) मैले के देखेर के जानेर यी शास्ताको ब्रह्मचर्य पालन गर्ने ?—(अनि) उ ‘यो अब्रह्म-चर्यवास हो’ भनी जानेर तसस ब्रह्मचर्यबाट विरक्तिएर जान्छ । सन्दक ! जान्नुभएका र देख्नुभएका बहाँ अरहत् सम्भक्त्सम्बुद्ध भगवाभूले यसरी पहिलो अब्रह्मचर्यवास बताउनुभएको छ—जसमा विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्दैन र बसे पनि न्यायधर्म कुशल प्राप्त गर्न सक्दैन ।

(२) “सन्दक ! फेरि यहाँ केही शास्ता यस्ता बादी र यस्ता वृष्टिका छन्—(१) ‘गरेर गराएर, (२) छेदन गरेर गराएर (=अर्काको हातखुट्टा) काट्ने,...’ (१८) बानद्वारा, (इन्द्रिय) बमनद्वारा, (शील) संयमद्वारा तथा सत्यवाचाद्वारा पुण्य पाईदैन र पुण्य छाउदैन ।’

“सन्दक ! त्यहाँ विज्ञपुरुष यस्तो भन्दछ—‘यी सब शास्ता यस्ता बादी र यस्ता वृष्टिका छन्—(१) ‘गरेर गराएर, (२) छेदन गरेर गराएर (=अर्काको हातखुट्टा) काट्ने,...’ (१८) बानद्वारा, (इन्द्रिय) बमनद्वारा, (शील) संयमद्वारा तथा सत्यवाचाद्वारा पुण्य पाईदैन

-
१. यहाँका बाँकी कुराहरू लेखकको बु. ब्रा. भा-३, पृ. ३६६ मा उल्लेख भए अनुसार पढ्नु । यस सम्बन्धमा लेखकको बु. प. भा-१, पृ. ३७ ‘पूरणकथयप’ मा पनि हेर्नु ।
 २. यहाँका बाँकी कुराहरू लेखकको बु. ब्रा. भा-३, पृ. ३६६ मा उल्लेख भए अनुसार पढ्नु ।

र पुण्य आउं देन ।' यदि यी भद्र शास्ताको बचन सत्य हो भने—नगरे पनि गरे जस्तै भयो र ब्रह्मचर्यवास नबसे पनि बसे जस्तै भयो । हामी दुबैले यहाँ समानरूपले समानता प्राप्त गर्दौं । तर दुबैजनाले गरेको पापलाई नगरेको भनी म भन्दिन । यी शास्ताको नग्नता, मुण्डता, टुक्रुक्क बस्ने व्रत र केश लुछाउने व्रत (मेरोभन्दा) अधिक छ । म चाहिँ घरगृहस्थो भई.....सुनचाँदी स्वीकाछु' (तैपनि) यी भद्र शास्ताको संगसंगै परलोकमा मेरो गति समान हुनेछ । (त्यसोभए) के देखेर के जानेर यी शास्ताको ब्रह्मचर्य पालन गर्ने ?—(बनि) उनी 'बो अब्रह्मचर्यवास हो' भनी जानेर त्यस ब्रह्मचर्यबाट विरक्तिएर जान्छन् । सम्बक ! जानुभएका र बेलुभएका वहाँ घरहत् सम्बक्सम्बुद्ध भगवान्‌ले यसरी बोधो अब्रह्मचर्यवास बताउनुभएको छ—जसमा विज्ञपुत्रव निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्दैन र बसे पनि म्यायधर्मकुशल प्राप्त गर्न सक्दैन ।

(३) “सम्बक ! फेरि यहाँ केही शास्ता यस्ता बाबी र यस्ता दृष्टिका छन्—(१) 'सत्वहृद संविलष्ट हुनाको कुनै हेतु छैन, कुनै प्रत्यय छैन; अहेतु अप्रत्ययद्वारा सत्वहृद संविलष्ट हुन्छन् । (२) सत्वहृद विशुद्ध हुनाको कुनै हेतु छैन, कुनै प्रत्यय छैन; अहेतु अप्रत्ययद्वारा सत्वहृद विशुद्ध हुन्छन् । (३) (संविलष्ट वा विशुद्ध हुनको लागि) बल छैन, वीर्य छैन, पुरुषार्थ छैन, पौरुष पराक्रम छैन । (४) सबै सत्वहृद',

१. ऊँट, गाई, गदाहा आदि निरवशेष सत्वहृदलाई यहाँ 'सत्व' भनिएको हो । पपं. सू. III. पृ. ८२: अपण्णकमुत्तवण्णना ।

सबे प्राणीहरू', सबे भूतहरू^३ तथा सबे जीवहरू^३ (आपना) बशमा छैनन्^४; (आपना) बलमा छैनन्, (आपना) बौर्यमा छैनन् । (५) (सबे सखहरू) स्वाभाविकरूपले जहाँ जहाँ जानुपर्ने हो तहाँ त्यहाँ गई (सङ्गतिभावपरिणता) छ अमिजातिहरूमा^५ सुख दुःखको अनुभव गछन् ।'

१. एकेन्द्रिय प्राणीहरू तथा दुइ इन्द्रिय प्राणिहरूलाई यहाँ 'प्राणी' भनिएको हो । पपं. सू. III पृ. ८२: अपण्णकसुत्तवण्णना । (कस्तालाई एकेन्द्रिय प्राणी भनिन्छ भन्ने बारे लेखकको बु. प. भा-१, पृ. २३० को पादटिप्पणीमा हेर्नु ।)
२. फुलद्वारा उत्पन्न हुने प्राणीलाई यहाँ 'भूत' भनिएको हो । पपं. सू. III. पृ. ८२: अपण्णकसुत्तवण्णना ।
३. धान, चामल, जौ आदिलाई यहाँ 'जीव' भनिएको हो । उम्रने हुने भएकोले अन्य घर्मावलम्बीहरू अन्नलाई 'जीव' भन्दछन् । पपं. सू. III. पृ. ८२: अपण्णकसुत्तवण्णना ।
४. कसैले बल गरेर कसैलाई केही गर्न सक्दैन, जे हुनुपर्ने हो र जस्तो हुनुपर्ने हो त्यो त्यस्तै हुन्छ कसैले गरेर केही हुन सक्दैन भन्नको लागि 'बशमा छैनन्'.... आदि भनिएको हो । पपं. सू. III. पृ. ८२: अपण्णकसुत्तवण्णना ।
५. 'छ-अमिजाति' भनेका कस्ता हुन् भन्ने कुरा लेखकको बु. प. भा-१, पृ. ४०-४६ मा हेर्नु । यी छ-अमिजातिमा रहेर मात्र सुख दुःखको अनुभूति गरिन्छ र यस बाहेक सुख दुःखको भूमि ग्रह छैन भनिएको हो ।

“सन्दक ! त्यहाँ विज्ञपुरुष यस्तो भन्दछ—‘यी भद्र शास्ता यस्ता वादी र यस्ता वृष्टिका छन्—(१) ‘सत्वहरू संविलष्ट हुनाको कुनै हेतु छैन र कुनै प्रत्यय छैन; .. (५) (सबै सत्वहरू) स्वाभाविकरूपले जहाँ जहाँ जानुपर्ने हो त्यहाँ त्यहाँ गई छ अभिजातिहरूमा सुख दुःखको प्रभुत्व गर्छन् ।’ यदि यी भद्र शास्ताको वचन सत्य हो भने—नगरे पनि गरे जस्तै भयो र ब्रह्मचर्यवास नबसे पनि बसे जस्तै भयो । हामी दुबैले यहाँ समानरूपले समानता प्राप्त गर्थौं । तर दुबै प्रहेतु प्रप्रत्ययद्वारा विशुद्ध हुनेछौं भनी म भन्दिन ।’ यी शास्ताको नग्नता, मुण्डता, ट्क्रुक बस्ने व्रत र केश लुछाउने व्रत (मेरोभन्दा) अधिक छ । म चाहिँ घरगृहस्थी भईसुनचाँदी स्वीकाछुं (तैपनि) यी भद्र शास्ताको संगसंगै परलोकमा मेरो गति समान हुनेछ । (त्यसोभए) मैले के देखेर, के जानेर यी शास्ताको ब्रह्मचर्य पालन गर्ने ?—(प्रनि) उनी ‘यो अब्रह्मचर्य-बास हो’ भनी जानेर त्यस ब्रह्मचर्यबाट विरक्तिएर जान्छन् । सन्दक ! जागृभएका र बेल्नुभएका वहाँ घरहत् सम्यक्सम्बुद्ध भगवान्ले यसरी तेभो अब्रह्मचर्यबास बताउनु भएको छ—जसमा विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्दैन र बसे पनि न्यायधर्मकुशल प्राप्त गर्न सक्दैन ।

(४) “सन्दक ! फेरि यहाँ केही शास्ता यस्ता वादी र यस्ता वृष्टिका छन्—(१) ‘यी सप्तकायहरू प्रकृत र प्रकृतविधा हुन् (२) अनिर्मित र अनिर्भाषित हुन् (३) वग्ध्या (=बाँझो, निष्फल) र कूटस्थ स्तम्भ समान निश्चल छन् । तिनीहरू न चलन्छन्, न विपरीत हुन्छन् र न नरस्पर बिघ्नबाधा बिग्नछन् । परस्पर सुख पनि हुन्न, दुःख पनि हुन्न; न त परस्पर सुख दुःखको लागि नै हुन्छन् ।

“सप्तकाय मनेका कुन हुन् ? १-पृष्ठीकाय, २-घ्राणकाय, ३-तेजकाय, ४-वायुकाय, ५-सुखकाय, ६-दुःखकाय तथा ७-जीवकाय । यी सप्तकायहरू अकृत र अकृतविधा हुन्; अनिर्मित अनिर्मापित हुन्; बन्ध्या र कूटस्थ स्तम्भ समान निश्चल छन् । यी न चल्छन्, न विपरीत हुन्छन् न परस्पर बिचनबाधा बिन्छन् । न परस्पर सुखको लागि हुन्छन्, न परस्पर दुःखको लागि हुन्छन् न त परस्पर सुख दुःखको लागि नै हुन्छन् । (४) त्यहाँ, मान्ने वा मान्न लगाउने छैनन्, सुन्ने वा सुन्न लगाउने छैनन् र जान्ने वा जान्न लगाउने छैनन् । (५) कसैले कसैलाई धार भएको शस्त्रले शीर छेबन गरे तापनि कुनै जीवलाई मारेको हुन्न । सप्तकायको बीचमा भएका छिद्रहरूका बीचमा (शस्त्र) पर्ने जान्छु । (६) प्रमुख योनिहरू बौधलाख छयसट्टीशय (१४,०६,६००) छन् । (७) पाँचशय कर्महरू छन् । (८) पाँच कर्महरू छन् । (९) तीन कर्महरू छन् । (१०) कर्म र अर्धकर्म पनि छन् । (११) बयसट्टी प्रतिपदाहरू छन् । (१२) बयसट्टी अन्तर कल्पहरू छन् । (१३) छ अभिजातिहरू छन् । (१४) आठ पुरुषभूमिहरू छन् । (१५) उनन्वास-शय (४,६००) आजीवक व्रतहरू छन् । (१६) उनन्वासशय परिव्राजक प्रव्रज्याहरू छन् । (१७) उनन्वासशय नागवासहरू छन् । (१८) बीस-शय (२,०००) इन्द्रियहरू छन् । (१९) तीसशय (३,०००) नरकहरू

१. यी कुराहरू सं. नि. II. पृ ४२३: महादिट्टिसुत्तं, दिट्टिसंयुत्तं; दी. नि. I. पृ. ४६: सामञ्जफलसुत्तं मा पनि उल्लेख भएका छन् । यस सूत्रको अनुवाद लेखकको बु रा. भा-२, पृ. ६० मा भएको छ र यस सम्बन्धका कुराहरू स्पष्टिकरणकासाथ पृ. ११४ मा छन् ।

छन् । (२०) छत्तीस रजघातुहरू (= धूलो लाग्ने ठाउँहरू) छन् । (२१) सातसंज्ञी गर्भहरू (= सचेतन गर्भहरू) छन् । (२२) सात असंज्ञी (= असचेतन गर्भहरू) छन् । (२३) सात निषन्धी गर्भहरू छन् । (२४) सात देवहरू छन् । (२५) सात मनुष्यहरू छन् । (२६) सात पिशाचहरू छन् । (२७) सात दहहरू छन् । (२८) सात महाप्रन्धी (पवुट) हरू छन् । (२९) सात (ठूला) पातहरू, (३०) सातशय (स्याना) पातहरू छन् । (३१) सात (ठूला) स्वप्नहरू, सातशय (स्याना) स्वप्नहरू छन् । (३२) असौलाख साना-ठूला कल्पहरूमा घुमफिर गरी मूर्ख तथा पण्डितहरूले दुःखको अन्त गर्न सक्छन् । (३३) फेरि त्यहाँ यो शीलद्वारा, यो व्रतद्वारा अथवा यो ब्रह्मचर्यद्वारा अपरिपक्व कर्मलाई परिपक्व गर्नेछु अथवा परिपक्व कर्मलाई भोग गरेर पार लगाउनेछु भन्ने पनि हुन सक्दैन । (३४) द्रोण (= पाथी) ले नापिराखेको जस्तै नापिराखेको यस संसारको सुख दुःखलाई घटी-बढी गर्न सकिन्न न उच-नीच (= ठूलो स्यामो) पार्न न सकिन्छ । जस्तै— बेरिराखेको धागोको डल्लो छाडिबिदा, धागोको प्रमाण भएसम्म मात्र जान्छ, त्यस्तै— मूर्ख र पण्डितहरूले (संसारमा) घुम-फिर गरेर मात्र दुःखको अन्त गर्ने छन् ।”

१. यहाँ उल्लिखित शब्दहरूमध्ये नबुझिएका वा स्पष्ट नभएका शब्दहरूको बारेमा लेखकका बु. प. भा-१, पृ. ८५ देखि ८८ र बु. रा. भा-२, पृ. ११४ देखि ११७ का पादटिप्पणीहरूमा हेर्नुं । यस्ता कुराहरू सं. नि. II. पृ. ४२३: महादिट्टिसुत्तं, दिट्टिसंगुत्तमा पनि उल्लेख भएका छन् ।

“सन्धक ! त्‍यहाँ बिज्ञपुत्रव बस्‍तो भन्छ—‘ती भद्र शास्‍ता यस्‍ता बाढी, यस्‍ता वृष्टिका छन्—(१) ‘यो सप्तकायहक अकृत र अकृतबिधा हुन् ।.....’ (३४) द्रोण (पाथी) ले नापे जस्‍तं नापिराखेको बस संसारको सुख दुःखलाई घटी-बढी गर्न सकिन्न न त उच्च-नीच (=ठूलो स्यानी) नं पानं सकिन्छ । जस्‍तं—बेरिराखेको घागोको उल्लो छाडिबिदा घागोको प्रमाण भएसम्म मात्र जाण्छ त्यस्‍तं—मूर्ख र पण्डितहरूले (संसारमा) घुम-फिर गरेर मात्र दुःखको अन्त गर्नेछन् । यदि यी भद्र शास्‍ताको वचन सत्य हो भने—नगरे पनि गरे जस्‍तं भयो र ब्रह्मचर्यवास नबसे पनि बसे जस्‍तं भयो । हामी बुबैले यहाँ समानरूपले समानता प्राप्त गर्‍यो । तर हामी बुबै घुम-फिर गरी दुःखको अन्त गर्नेछौं भनी म अग्निद्वि ।’ यी शास्‍ताको नग्नता, मुण्डता, टुकुरक बस्‍ने व्रत र केश लुछाउने व्रत (मेरोभन्दा) अधिक छ । म चाहिँ घरगृहस्थी भई सुनचाँदी स्‍वीकार्छु । (तंपनि) यी भद्र शास्‍ताको संगसंग परलोकमा मेरो गति समान हुनेछ । (त्यसोभए) के बेलेर के जानेर यी शास्‍ताको ब्रह्मचर्य पालन गर्ने ?—(अनि) उनी ‘यो अब्रह्मचर्यवास हो’ भनी जानेर त्यस ब्रह्मचर्यबाट बिरक्तिर जान्छन् । सन्धक ! जाग्नुभएका र बेलनुभएका यहाँ अरहत् सम्पक्‍सम्बुद्ध भगवान्‍ले पसरी चौथो अब्रह्मचर्यवास बताउनु भएको छ—जसमा बिज्ञपुत्रव निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्बेन र बसे पनि श्‍यायधर्मकुशल प्राप्त गर्न सक्बेन ।

१. यहाँका बाँकी कुराहरू माथि जस्‍तै ३३ नं. सम्म दोहन्‍याई पढ्नु ।

“सन्दक ! जान्नुभएका र बेहेनुभएका यहाँ धरहत् सम्यक्सम्बुद्ध भगवान्ने यो चार अब्रह्मचर्यवास बताउनु भएको छ—जसमा विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्बेन र गरेता पनि न्यायधर्मकुशल प्राप्त गर्न सक्दैन ।

चार आश्वासन नभएका ब्रह्मचर्यहरू

“आश्रयहो ध्यानन्द ! अबभूतहो ध्यानन्द ! सो कि जान्नु-भएका... भगवान्ने चार अब्रह्मचर्यवास समान भएर नै ‘अब्रह्मचर्यवास’ भनी बताउनु भएको हो—जसमा विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्दैन र बसे पनि न्यायधर्म कुशल प्राप्त गर्न सक्दैन । सो ध्यानन्द ! जान्नुभएका.. भगवान्ने बताउनु भएका चार आश्वासन नभएका ब्रह्मचर्यहरू कुन हुन् त ?—जहाँ विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्दैन गरेता पनि न्यायधर्मकुशल प्राप्त गर्न सक्दैन ?”

(१) “सन्दक ! यहाँ केही शास्ताहरू (आफूलाई) अपरिशेष ज्ञानदर्शन सर्वज्ञ सर्वदर्शी भनी भन्दछन्—‘हिँडिरहने बेलामा पनि बसिरहने बेलामा पनि सुतिरहने बेलामा पनि बिउँझिरहने बेलामा पनि कहिले पनि ज्ञानदर्शन उपस्थित भएको हुन्छ ।’ उनीहरू शून्य धरमा पनि पस्छन् मिश्रा पनि पाउंबेनन्, कुकुरले पनि टोक्छ, अण्ड हात्तीको सन्मुखमा पनि पछेन्, अण्ड घोडाको सन्मुखमा पनि पछेन्, अण्ड गोरसँग पनि सन्मुख पछेन्, स्त्रीको पनि पुरुषको पनि नामगोत्र सोच्छन् तथा गाउँको पनि निगमको पनि नाम पनि बाडो पनि सोच्छन् । ‘यो किन नि ?’ भनी

सोध्दा 'शून्य घरमा पस्नुपर्ने भएको थियो' त्यसैले पसेका हौं भनी उ भन्छन् । 'भिक्षा नपाउनुपर्ने थियो' त्यसैले नपाएको । 'कुकुरलाई टोकाउनु पर्ने थियो' त्यसैले टोकेको । 'चण्ड हात्तीसँग सन्मुख हुनु थियो' त्यसैले सन्मुख भएको । 'बण्ड घोडासँग सन्मुख हुनु थियो' त्यसैले सन्मुख भएको । 'बण्ड गोरूसँग सन्मुख हुनु थियो' त्यसैले सन्मुख भएको । 'स्त्रीको पनि पुरुषको पनि नाम र गोत्र सोध्नुपरेको थियो' त्यसैले सोधेको । 'गाउँको पनि निगमको पनि नाम र बाटो सोध्नु पर्ने थियो' त्यसैले सोधेको । सन्दक ! त्यहाँ बिज्ञपुरुष यस्तो भन्छ—'यो भद्र शास्ताहरू (आफूलाई) अपरिशेष ज्ञानदर्शन सर्वज्ञ सर्वदर्शी' भनी भन्छन्—'हिँडिरहने बेलामा पनि, ...जहिले पनि ज्ञानदर्शन उपस्थित भएको हुन्छ ।' उनीहरू शून्य घरमा पनि पस्छन्, ...गाउँको पनि निगमको पनि नाम पनि बाटो पनि सोध्छन् । 'यो किन नि ?' भनी सोध्दा 'शून्य घरमा पस्नुपर्ने भएकोले' ... 'गाउँको पनि निगमको पनि नाम र बाटो सोध्नुपर्ने थियो' त्यसैले सोधेको । अनि उनीहरू 'यो ब्रह्मचर्य आश्वासन नभएको' भनी जानी त्यस ब्रह्मचर्यबाट विरक्तिएर जान्छन् । सन्दक ! यो हो जानुभएका र देख्नुभएका वहाँ .. भगवान्ले बत्ताउनु भएको आश्वासन नभएको पहिलो ब्रह्मचर्य जसमा बिज्ञपुरुष ब्रह्मचर्यवाप्त गर्दैन गरेता पनि न्यायधर्म कुशल प्राप्त गर्न सक्दैन ।

(२) "सन्दक ! फेरि यहाँ केही शास्ताहरू अनुभूतिक हुन्छन् र अनुश्रवलाई सत्य मान्छन् । उनीहरू श्रुतिद्वारा यस्तो हो त्यस्तो हो भनी पिटक सम्प्रदायको आधारमा धर्मोपदेश गर्छन् । सन्दक ! श्रुतिको भरपर्ने शास्ताको अनुभूति-सत्य सु-श्रुत (=ठीक सुनेको) पनि हुन्छ, दुःश्रुत

(=बेठीक सुनेको) पनि हुन्छ, त्यस्तै पनि हुन्छ र अन्यथा पनि हुन्छ । सन्धक ! त्यहाँ बिज्ञपुरुष यस्तो भन्छ—‘यी भद्र शास्ता अनुभबिक छन्... त्यस्तै पनि हुन्छ, अन्यथा पनि हुन्छ’ भनी उनी ‘यो ब्रह्मचर्य आशवासन नभएको’ भनी जानी त्यस ब्रह्मचर्यबाट विरक्तिएर जान्छन् । सन्धक ! जान्नुभएका र देख्नुभएका वहाँ... भगवान्ले बताउनु भएको आशवासन नभएको यो दोश्रो ब्रह्मचर्य हो — जसमा बिज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यबास गर्दैन र गरेता पनि ग्यायधर्म कुशल प्राप्त गर्न सक्दैन ।

(३) “सन्धक ! फेरि यहाँ केही शास्ताहरू तार्किक र बिमर्शो हुन्छन् । उनीहरू तर्कद्वारा बिमर्शनद्वारा प्राप्त ज्ञानको आधारमा धर्मोपदेश गर्छन् । सन्धक ! तार्किक र बिमर्शन गर्ने शास्ताको तर्क ठीक पनि हुन्छ, बेठीक पनि; त्यस्तै पनि हुन्छ, अन्यथा पनि । सन्धक ! त्यहाँ बिज्ञपुरुष यस्तो भन्छ—‘यी भद्र शास्ता तार्किक र बिमर्शो छन् । उनीहरू तर्कद्वारा र बिमर्शनद्वारा प्राप्त ज्ञानले धर्मोपदेश गर्छन् । तार्किक र बिमर्शोको तर्क ठीक पनि हुन्छ, बेठीक पनि; त्यस्तै पनि हुन्छ अन्यथा पनि ।’ अनि उनीहरू ‘यो ब्रह्मचर्य आशवासन नभएको’ भनी जानी त्यस ब्रह्मचर्यबाट विरक्तिएर जान्छन् । सन्धक ! जान्नुभएका, देख्नुभएका वहाँ... भगवान्ले बताउनु भएको यो तेस्रो आशवासन नभएको ब्रह्मचर्य हो—जसमा बिज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यबास गर्दैन र गरेता पनि ग्यायधर्म कुशल प्राप्त गर्न सक्दैन ।

(४) “सन्धक ! फेरि यहाँ केही शास्ता मन्द बुद्धिका र अतिमूढ हुन्छन् । उनीहरू मन्दता र अतिमूढताको कारणले गर्दा

सम्बन्धित ठाउँमा प्रश्न सोध्दा बचन बिक्षेप र झमराबिक्षेप गर्छन् । (जस्तै)—‘यस्तो हो पनि हामी भन्दैनौ, उस्तोहो पनि हामी भन्दैनौ, अन्यथा हो पनि हामी भन्दैनौ, अन्यथा होइन पनि हामी भन्दैनौ, ‘होइन’ भनेकोलाई ‘होइन’ पनि भन्दैनौ ।’ सन्दक ! त्यहाँ विज्ञपुरुष यस्तो भन्छ—‘यी भद्र शास्ता मन्दबुद्धिका र अतिमूढ छन् । मन्वता र अतिमूढताको कारणले गर्दा सम्बन्धित ठाउँमा प्रश्न सोध्दा बचन बिक्षेप र झमराबिक्षेप गर्छन् । (जस्तै)—‘यस्तो हो पनि हामी भन्दैनौ, ...।’ अनि उनीहरू ‘यो ब्रह्मचर्य आश्वासन नभएको’ भनी जानी त्यस ब्रह्मचर्यबाट विरक्तिएर जान्छन् । सन्दक ! जान्नुभएका र देख्नुभएका वहाँ अरहत् सम्यक्सम्बुद्ध भगवान्ले बताउनु भएको यो चौथो आश्वासन नभएको ब्रह्मचर्य हो—जसमा विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्दैन र गरेता पनि न्यायधर्म कुशलप्राप्त गर्न सक्दैन ।

“सन्दक ! जान्नुभएका र देख्नुभएका वहाँ अरहत् सम्यक्सम्बुद्ध भगवान्ले बताउनु भएका यी चार आश्वासन नभएका ब्रह्मचर्यहरू हुन्—जसमा विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्दैन, गरेता पनि न्यायधर्मकुशल प्राप्त गर्न सक्दैन ।”

“आश्चर्यहो आनन्द ! अद्भूतहो आनन्द !! जो कि जान्नु-भएका र देख्नुभएका वहाँ अरहत् सम्यक्सम्बुद्ध भगवान्ले चार आश्वासन नभएका ब्रह्मचर्यहरूलाई नै आश्वासन नभएका ब्रह्मचर्य भनी बताउनु भयो—जसमा विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्य-वास गर्दैन र गरेता पनि न्यायधर्मकुशलप्राप्त गर्न सक्दैन । आनन्द !

यहाँ शास्ता चाहि कस्ता वादी र कस्तो बताउने हुनुहुन्छ नि ?—जसमा विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्छ र न्यायधर्मकुशल प्राप्त गर्ने सक्छ ?”

तथागतवाद

“सन्धक ! यहाँ तथागत घरहत्, सम्यक्सम्बुद्ध,’ बुद्ध भगवान् यस लोकमा उत्पन्न हुन्छन् । ^१ धनि उनी, पञ्चनीबरणलाई श्यागी, चित्तको उपलेश (चित्तमल) लाई प्रज्ञाद्वारा कमजोर पार्नेको निमित्त कामविषयबाट अलग भई, अकुशलबाट अलग भई, विकर्क र विचार युक्त भएको विवेक (=ध्यान) बाट उत्पन्न प्रीति तथा सुख भएको प्रथमध्यान प्राप्त गरी बस्छन् । सन्दक ! जुन शास्तासँग भावकले

१. यहाँका बाँकी कुराहरू लेखकका बु. ब्रा. भा-२, पृ. २२१: ‘तथागत उत्पन्न’ भन्ने शीर्षकमा, बु. रा. भा-२, पृ. १३४ को ‘यहाँ तथागत’ भन्ने शीर्षकमा र बु. प. भा-१, पृ. २८१ को ‘दुःख निरोध मार्ग’ शीर्षकमा हेनू ।
२. यहाँका बाँकी कुराहरू लेखकका बु. प. भा-१, पृ. २८१ को ‘दुःख निरोध मार्ग’ शीर्षकको ‘वहाँले देवमार सहित...’ भन्ने ठाउँदेखि पृ. २८८ को ‘प्रथमध्यान’ भन्ने सम्म अथवा बु. ब्रा. भा-२, पृ. २२१ को ‘वहाँले देवमार ब्रह्म सहित...’ भन्ने देखि पृ. २४२ को ‘प्रथमाधिध्यान’ सम्म पढ्नु ।

यस्तो उदार विशेषता प्राप्त गर्छं त्यस्तो (शासनमा) विज्ञपुष्प निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्छं । अनि न्यायधर्मकुशल प्राप्त गर्छं ।

“सन्धक ! फेरि भिक्षु वितर्क र विचारलाई उपशम गरी अभ्यन्तर सम्प्रसादलाई चित्तमा एकाग्र गरी वितर्क र विचार रहित समाधिजः प्रीतिसुख भएको द्वितीयध्यान प्राप्त गरी बस्छ, तृतीयध्यान प्राप्त गरी बस्छ, ... चतुर्थध्यान प्राप्त गरी बस्छ । सन्धक ! जुन शास्ताकहाँ भावकले यस्तो उदार विशेषता प्राप्त गर्छं त्यस्तो (शासनमा) विज्ञपुष्प निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास बस्छ । अनि न्यायधर्म कुशल-प्राप्त गर्छं ।

पूर्वानुस्मृतिज्ञान—“यसरी समाहित चित्त भएपछि, परिशुद्ध, स्वच्छ, निर्मल, बलेशरहित भएपछि, मृदु तथा कर्मण्य भइसकेपछि... निश्चलतामा पुगिसकेपछि—उसले पूर्वजन्मका स्मरण हुने ज्ञानतिर चित्त अघि बढाउँछ र चित्त मुकाउँछ । अनि उसले अनेक प्रकारका पूर्वजन्मका कुराहरू अनुस्मरण गर्छ । जस्तै—एक जन्मको कुरा . . . सन्धक ! जुन शास्ताकहाँ भावकले यस्तो उदार विशेषता प्राप्त गर्छं । त्यस्तो (शास्तामा) विज्ञपुष्प निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्छं अनि न्यायधर्म-कुशलप्राप्त गर्छं ।

व्युतिउत्पत्तिज्ञान—“यसरी समाहित चित्त भएपछि, . . . निश्चलतामा पुगेपछि उसले प्राणीहरूको व्युति र उत्पत्ति सम्बन्धी

-
१. यहाँका बाँकी कुराहरू लेखकको बु. प. भा-१, पृ. २६० वा बु. रा. भा-२, पृ. १६५ मा हेनुं ।

ज्ञानको निमित्त चित्त घट्टि बढाउँछ र चित्त झुकाउँछ । अनि उसले विशुद्ध समानुषीय दिव्यबक्षद्वारा च्युत भएका र उत्पन्न भएका प्राणीहरूलाई देख्छ — ...' आ-प्रापना कर्मानुसार उचनीच, सुवर्ण, दुर्वर्ण सुगति तथा दुर्गतिमा उत्पन्न भएका प्राणीहरूलाई देख्छ । सन्धक ! जुन शास्ताकहाँ आबकले यस्तो उदार विशेषता प्राप्त गर्छ । त्यस्तो (शास्तामा) विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्छ अनि श्यापधर्म कुशलप्राप्त गर्छ ।

आस्रवक्ष्यज्ञान—“यत्तरो समाहित चित्त भएपछि...उसले ब्राह्मणहरूको क्षय हुने ज्ञानको निमित्त चित्त घट्टि बढाउँछ र चित्त झुकाउँछ । अनि उसले 'यो दुःख हो' भनी यथार्थतः बोध गर्छ ।...’ 'जाति (=जन्म) क्षीणभयो, ब्रह्मचर्यवास पूराभयो, गर्नुपर्ने गरिसके अब उप्राप्त यहाँ आउनुपर्ने कुनै हेतु छैन' भन्ने ज्ञान पनि हुन्छ । सन्धक ! जुन शास्ताकहाँ आबकले यस्तो उदार विशेषता प्राप्त गर्छ त्यस्तो (शास्तामा) विज्ञपुरुष निश्चिन्त भई ब्रह्मचर्यवास गर्छ अनि श्यापधर्मकुशलप्राप्त गर्छ ।”

“भो आनन्द ! जो त्यो ब्रह्मचर्यवास पूरा गरेको, गर्नुपर्ने गरिसकेको, भार बिसाइसकेको, स्व-अर्थ प्राप्त गरेको, भवसंयोजनहरू

१. यहाँका बाँकी कुराहरू लेखकको बु. प. भा-१, पृ. २६१ मा वा बु. रा. भा-२, पृ. १६७ मा हेर्नु ।
२. यहाँका बाँकी कुराहरू लेखकको बु. प. भा-१, पृ. २६२ मा वा बु. रा. भा-२, पृ. १६८ मा हेर्नु ।

परिक्षीण भएको र आफैले रात्ररी जानी विमुक्त भएको घरहत् क्षीणात्तबी भिक्षुको— उसले कामविषय सेवन गर्न सक्छ के ?”

“सन्धक ! जो त्यो ब्रह्मचर्यवास पूरा गरेको,.....घरहत् क्षीणात्तबी भिक्षुहो उसले पाँच कारणहक सेवन गर्न सक्दैन । (१) क्षीणात्तबी भिक्षुले जानी जानी प्राणी हिंसा गर्न सक्दैन, (२) क्षीणात्तबी भिक्षुले नबिएको वस्तु चोरी गर्न सक्दैन, (३) क्षीणात्तबी भिक्षुले सैबुन सेवन गर्न सक्दैन, (४) क्षीणात्तबी भिक्षुले गृहस्थीमा झैं कुनै खाने वस्तुहरू रात बिताएर राखी खान सक्दैन । सन्धक ! जो त्यो ब्रह्मचर्य-वास पूरा गरेको,...घरहत् क्षीणात्तबी भिक्षुहो उसले यी पाँच कारणहक सेवन गर्न सक्दैन ।”

“भो ध्यानन्द ! जो त्यो ब्रह्मचर्यवास पूरा गरेको...घरहत् क्षीणात्तबी भिक्षुहो, के उसमा ‘मेरा धात्तवहक क्षीण भए’ भन्ने ज्ञान-बशान हिडिरहँदा पनि उभिरहँदा पनि सुत्दा पनि बिजेंझिदा पनि— सबै समयमा उपस्थित भएको हुन्छ के ?”

“सन्धक ! त्यसोभए उपमा बेछाउनेछु उपमाद्वारा पनि यहाँ केही विज्ञपुरुषले भनेको कुराको अर्थ जान्न सकिन्छ । सन्धक ! जस्तै—कुनै पुरुषका हातखुट्टा काटिएका हुन्छन् । के उसले हिडदा पनि उभिरहँदा पनि सुत्दा पनि बिजेंझिदा पनि—सबै समयमा ‘मेरा हातखुट्टा काटिएका छन्’ भनी जान्दछ ?”

“भो ध्यानन्द ! सो पुरुषले सबै समयमा ‘मेरा हातखुट्टा

काटिएका छन्' भनी जान्दैन । तर प्रत्यवेक्षणा गर्दा उसले 'मेरा हातखुट्टा काटिएका छन्' भनी जान्दछ ।”

“सन्दक ! त्यस्तैगरी जो त्यो ब्रह्मचर्यवास पूरा गरेको,... धरहत् क्षीणालवी भिक्षुहो उसमा हिंडवा पनि,... बिउंझिवा पनि 'मेरा आलवहरू क्षय भए' भन्ने ज्ञान-दर्शन सबै समयमा उपस्थित हुन्छ । तर जब प्रत्यवेक्षणा गर्छ तब 'मेरा आलवहरू क्षीण भए' भनी जान्दछ ।

“भो धानम्ब ! यस धर्मविनयमा कति धेरै निर्यात भएका (=उत्तीर्ण भएका) छन् ?”

“सम्बक ! एकशय मात्र होइनन्, बुइशय मात्र होइनन्, तीनशय मात्र होइनन्, चारशय मात्र होइनन् र पाँचशय मात्र होइनन् बल्कि यो धर्ममा उत्तीर्ण भएका धेरै छन् ।”

“आश्रयहो धानम्ब ! अद्भूतहो धानम्ब !! न त आफ्नो धर्मको बयान हुनेछ न त अर्काको धर्मको निम्बा हुनेछ । उचित कारणमा नै धर्मवेशना भएको छ । धेरै उत्तीर्ण हुने पनि देखिने छन् । यी आजीवकहरू चाहिँ मृतपुत्रहरूका पुत्र हुन् जो आफ्नो बयान गर्छन् र अर्काको निम्बा पनि । जो तीनजना मात्र उत्तीर्ण भएको देखाउँछन्— नग्द्वच्छ, किस संकिच्छ (कुश सां कृत्य) र मक्खलि ।”

१. यो कुरा सुनेर उनले आजीवकहरू मरेका जस्तै हुन् भन्ने सम्झे । भनाइको मतलब आजीवकहरूका धामा र पुत्रहरू मरेका छन् त्यसैले उनीहरूलाई 'मृतपुत्रहरूका पुत्र' भनिएको हो । पपं. सू. III. पृ. १६१: सन्दकसुत्तवण्णा ।

२—“जो बिषय मनुष्य र ब्रह्मकोषलाई रात्ररी अन्वेषण गरी यी सबं कोषहरूको बन्धनबाट मुक्त हुन्छ र अकम्पित तथा स्थिर भई बस्छ—उही कुशल हो ।

३—“जो शुद्ध प्राज्ञपुरुष भित्री र बाहिरी दुबैतिर अन्वेषण गरी कृष्ण र शुक्ललाई हटाई अकम्पित र स्थिर भई बस्छ—उही पण्डित हो ।

४—“सत् असत् धर्मलाई जानी भित्री र बाहिरी सबं लोकलाई जानी देवमनुष्यहरूद्वारा पूज्य भई बन्धनरूपी जालबाट जो मुक्त छ—उही मुनि हो ।”

अनि सभिय परिव्राजकले भगवान्को भाषणलाई अभिनन्दन र अनुमोदन गरी सन्तुष्टिता तथा प्रफुल्लित र प्रीतिसौमनस्यानुभव गरी भगवान्संग अर्को प्रश्न सोधे—

(घ) ‘‘के प्राप्त गरेकालाई वेदगु (= सर्वश्रेष्ठ ज्ञान प्राप्त) भन्दछन् ? कसरी अनुविज्ञ हुन्छ ? कसरी धीर्यवान् हुन्छ ? को आत्मानोप हो ? यी प्रश्नहरूको उत्तर भगवान्ले दिनुहोस् ।’’

भगवान् भन्नुहुन्छ—

१—“जसले धमण ब्राह्मणहरूका सबं शास्त्र (=समाधि) लाई जान्दछ, जो सबं वेदनाहरूबाट चिरक छ र जो ज्ञानमा पारंगत छ—उही वेदगु हो ।

२-“जो प्रपञ्च तथा नामरूपलाई जानी भित्री र बाहिरी शारीरिक रोगजरोलाई जानी सबै रोगजरो तथा बन्धनबाट मुक्त भई अकम्पित र स्थिर भई बस्छ—उही अनुविज्ञ हो ।

३-“जो सबै पापहरूबाट दूर भई नारकीय दुःखबाट पारभई धीर्यवान्, उदयमी, धीर, अकम्पित र स्थिर छ—उही धीर्यवान् हो ।

४-“जसको भित्री र बाहिरी बन्धनका जराहरू उखेल्सके, जो सबै बन्धनको बन्धनबाट मुक्त छ, जो अकम्पित र स्थिर छ—उही आत्मानिय हो ।”

अनि सभिय परिव्राजकले भगवान्को भाषणलाई अभिनन्दन र अनुमोदन गरी सन्तुष्टिता तथा प्रफुल्लित र प्रीतिसौमनस्वानुभव गरी भगवान्सँग प्रश्न सोधे—

(ङ) “के प्राप्त गरेकालाई सोत्तिय (=भृतवान् शास्त्री) भन्दछन् ? कसरी धार्य हुन्छ ? के गरेपछि चरणवान् हुन्छ ? परिव्राजक को हुन् ? यी प्रश्नहरूको उत्तर भगवान्ले विनुहोस् ।”

भगवान् भन्नुहुन्छ—

१-‘भृतमय ज्ञानद्वारा जसले यो लोकमा जन्मभरको सबोध र निर्बोधलाई सुनी राख्छरी जानी शंकासन्धेहबाट दूर भई सबै ठाउँमा निदुःखी भई बस्छ—उही सोत्तिय (=भृतवान् शास्त्री) हो ।

२—“जसले सबं आस्रव र आलयहरूलाई छेदन गर्छ त्यस्ता बिद्वान् गर्भवासमा उत्पन्न हुन्छ । त्रिविध संज्ञा^१ र बलेशलाई नष्ट गरी जो संसारचक्रमा पर्दैन —उही धार्य हो ।

३—“जो यहाँ चरणधर्महरूमा^२ परिपूर्ण हुन्छ र कुशल धर्महरूलाई संघं जान्दछ अनि कहिँ आसक्त हुन्छ, बिमुक्त हुन्छ तथा जसको कर्तं ह्येषभाव हुन्छ र शान्त हुन्छ—उही चरणवान् हो ।

४—“जुन माषि तल तेस्रो र सबैको बीचमा रहेको कर्मको दुःख विपाकलाई त्यागी ज्ञानपूर्वक आचरण गरी माया, ममता, अहंकार, लोभ, क्रोध तथा नामरूपको अन्त गरी प्राप्त गर्नुपर्नेलाई प्राप्त गर्छ—उही परिव्राजक हो ।

अनि सभिय परिव्राजकले भगवान्को भाषणलाई अमिनम्बन र अनुमोदन गरी सन्तुष्टिता तथा प्रफुल्लित र प्रीतिसौमनस्यानुभव गरी आसनबाट उठो उत्तरासङ्ग एकांश पारी जहाँ भगवान् हुनुहुन्थ्यो त्यतातिर अमिवादन गरी वहाँकै सम्मुख अनुकूल गायार्हकद्वारा स्तुति गरे—

-
१. काम, व्यापाद र बिहिंसा संज्ञा ।
 २. यी चरण धर्महरू भनेका कस्ता हुन् भन्ने बारेमा लेखकको बु. गृ. भा-१, पृ. २५६ को 'विदयाचरण सम्पन्न' शीर्षकमा हेर्नु ।

१-“श्रमणहरूको व्यवहार र कल्पनाको आधारमा हुने जुन त्रिसट्टी दृष्टिहरू हुन् ती दृष्टिरूपी बाढीबाट भूरिप्रज्ञा हुनुभएका तपाईं उत्तीर्ण हुनु भएको छ ।

२-“दुःखको घन्त गरी तपाईं पारहुनु भएको छ । म बिश्वास गर्छु, तपाईं अरहत् सम्यक्सम्बुद्ध क्षीणाल्मबी हुनुहुन्छ । ज्योतिमान्, मुक्तिमान्, प्रसस्त प्रज्ञा हुनु भएका तथा दुःखान्त गर्नुहुने तपाईंले मलाई तार्नुभयो ।

३-“शंका र सन्वेह हुने मनो जान्नु भई तपाईंले मलाई त्यसबाट पार तारिबिनुभयो । मुनि हुनु भएका तपाईं मुनिपथमा परिपूर्ण हुनुहुन्छ र तपाईं प्रादिर्यबन्धु शान्त हुनुहुन्छ ।

४-“जो ममा प्रथि शंका थियो त्यसबारे तपाईंले बताइदिनुभयो । तपाईं सम्बुद्ध निश्रय नं मुनि हुनुहुन्छ र तपाईंमा नीवरण पनि छैन ।

५-“तपाईंले सबै प्रकारका शोकहरूलाई ध्वस्तपारी निर्मूल-पारितकनुभयो । तपाईं शान्त, बान्त, धृतिमान् तथा सत्यवादी हुनुहुन्छ ।

६-“श्रेष्ठहरूमध्येमा श्रेष्ठ हुनु भएका तपाईं महावीरको भावणलाई बुझ्न नारव देवगणहरू सहित सबै देवहरूले अनुमोदन गर्छन् ।

१. सरकायदृष्टि सहित ब्रह्मजालसूत्रमा उल्लिखित ६२ दृष्टि समेतलाई यहाँ त्रिसट्टी दृष्टि भनिएको हो । सुत्त. नि. अ. क. II. पृ. २६५-६६: सभियसुत्तवण्णना, महावग्गो ।

७—“पुरुषहृक्मध्येना श्रेष्ठ र उत्तम हुनु भएका तपाईंलाई मेरो नमस्कार छ । देब सहित लोकमा तपाईं बराबरका पुरुष कुनै छैनन् ।

८—“तपाईं बुद्ध हुनुहुन्छ, तपाईं शास्ता हुनुहुन्छ र तपाईं पार विजेता पनि हुनुहुन्छ । अनुशयलाई छेदना गरी उत्तीर्ण हुनु भएका तपाईंले मलाई पनि उत्तीर्ण गराउनुभयो ।

९—“भासना बन्धनहरूबाट तपाईं पार हुनुभयो । आसन्नहरूलाई तपाईंले नाश गर्नुभयो । उपादान र भय नहुने तपाईं सिंह हुनुहुन्छ ।

१०—“सुन्दर पद्मकमलको फूलमा जसरी पानी झर्बन् त्यस्तैगरी तपाईं पुण्य र पापमा लिप्त हुनुहुन्न । हे वीर ! षट्ठा पसानुहोस् ! शास्तालाई सभिय बन्धना गछ ।”

अनि भगवान्को पाउमा शीरले ढोगी सभिय परिव्राजकले भगवान्संग यस्तो वित्तिगरे—

“धन्यहो भन्ते ! धन्यहो भन्ते ! भन्ते ! जस्तै घोप्टेकोलाई उत्तानो पारिबिदा वा ढाकेकोलाई उघारिबिदा वा बाटो भुलेकोलाई बाटो देखाइबिदा अबवा अन्धकारमा तेलको बियो बालिबिदा घाँडा हुनेसे रूप देख्छन् त्यस्तैगरी तपाईंले मलाई अनेक प्रकारले धर्म प्रकाश पारिबिनुभयो । अब म भगवान्को शरणमा पर्छु, धर्म र भिक्षुसङ्घको पनि । भन्ते ! भगवान्को समक्ष मैले प्रव्रज्या र उपसम्पदा पाऊँ ।”

“सभिय ! अघि अन्यतीर्थिय परिव्राजक भएकाले यस धर्म-विनयमा प्रव्रज्याएव र उपसम्पदा चाहन्छन् भने त्यस्ताले चारमहीनासम्म परिवात (=परिक्षणार्थ) बस्नुपर्छ । चारमहीनापछि आराधित भएका

[१५०]

बुद्धकालीन परिव्राजकहरू-३

मिक्षुहरूले उसलाई भिक्षुत्वको निमित्त प्रव्रजित र उपसम्पदा गर्छन् । तर मलाई व्यक्ति विशेषताको कुरा पनि थाहा छ ।”

“भन्ते ! यदि यस घर्मञ्चिनयमा प्रव्रज्या र उपसम्पदा चाहने अश्वतीथिषहरूले चारमहीनासम्म परिवास बस्नुपर्छ र चारमहीना परिवास बसिसकेपछि धाराघित भएका भिक्षुहरूले भिक्षुत्वको निमित्त उसलाई प्रव्रजित र उपसम्पदा गर्छन् भने म चारबर्ष परिवास बस्नेछु । चारबर्षपछि यदि भिक्षुहरू धाराघित भएमा भिक्षुत्वको निमित्त मलाई प्रव्रजित र उपसम्पदा गर्नु ।”

अनि सभिय परिव्राजकले भगवान्कहाँ प्रव्रज्या र उपसम्पदा पाए । उपसम्पदा भएको चिरकाल नबिर्दं.....आयुष्मान् सभिय अरहन्तहरूमध्ये एक भए ।

३४।११. सरभ परिव्राजक

प र ि च य

यी सरभ परिव्राजक राजगृहस्थित सप्पिनिका नदीको तीरको परिव्राजकाराममा बस्छे ।

त्यसबखत बुद्ध, धर्म तथा सङ्गलाई निकै लाभसत्कार भएकी थियो । बुद्धशासन प्रति मानिसहरूको प्रसन्नता निकै बढेकी थियो । राजगृहवासी अग्र्यतीय्य परिव्राजकहरू बुद्ध तथा वहाँको सङ्गको लाभसत्कार देखेर उनीहरू ईर्ष्या गर्दथे । उनीहरूलाई कम लाभसत्कार हुन्थ्यो र यसले उनीहरू चिन्तित थिए । कसरी लाभसत्कार प्राप्त गर्ने होला भन्ने विषयमा उनीहरू समय समयमा भेला भई कुरा गर्थे ।

एकदिन पाँचशय जति परिव्राजकहरू परिव्राजकाराममा भेला भई “भो ! भ्रमण गौतम उत्पन्न भएदेखि लाभसत्कारबाट हामीहरू वञ्चित भयौं । भ्रमण गौतमका भावकहरूको कुनै दोष पत्ता लगाउन-पन्थ्यो । उनीहरूमाथि कुनै दोषारोपण गरी लाभसत्कार प्राप्त गर्न पन्थ्यो” भनी सत्साह गरे । सो अनुसार उनीहरूले भिक्षुहरूको तथा बुद्धको कुनै

बोध भेदज्ञान सकेनन् । न त भिक्षुसङ्घको त्रिद्वार र आजीविका सम्बन्धी कुनै बोध देखनसके । अनि उनीहरूले “यी चार ठाउँ बाहेक भ्रष्ट कुनै ठाउँ छोज” भनी भने । अनि त्यसमध्ये एकजनाले यस्तो भन्यो—

“म त कुनै कारण देखन सकिन्न । यिनीहरू चाहिँ प्रत्येक बुद्ध-हृत्तामा भेला भई वंशो थुनी आवट्टनी माया अध्ययन गर्छन् । त्यसबखत त्यहाँ भ्रामणेरहरूलाई पनि ज्ञान विघ्नन् । यति मात्र होइन भोजन बिने दाताहरूलाई पनि ज्ञान विघ्नन् । यही आवट्टनी माया (=वशीकरण मन्त्र) द्वारा मानिसहरूलाई वशीकरण गरी जीविका गर्छन् । यदि हामीहरूले पनि त्यस्तो आवट्टनी माया सिक्नसक्यौं भने मानिसहरूलाई वशीकरण गर्न सक्नेछौं र यसबाट हाम्रो लाभसत्कार बढने छ ।”

भ्रष्टहरूले पनि यस्तै भने । सबैको मत एक भयो । अनि एकजनाले “यदि हामीमध्येबाट कुनै एकजनाले त्यो मन्त्र सिकेर आउनसक्यो भने हामी उनलाई हाम्रो नाइके बनाउनेछौं” भनी भन्यो । सबैले यस कुरालाई स्वीकारे । अनि “तपाईंले सक्नुहुन्छ के ? तपाईंले सक्नुहुन्छ के ?” भनी सोध्दा कसैले पनि “सक्छु” भनी भन्न नसकेपछि अन्तमा एकजनाले सरभसँग सोध्यो । “यदि मलाई नाइके बनाउनेछौ भने म सक्छु” भनी भने । त्यसपछि सबैले “हामी तपाईंलाई नाइके बनाउनेछौं । तपाईंले त्यो मन्त्र ल्याउनुहोस्” भनी भने ।

अनि उनी भन्छन्—“त्यो मन्त्र चोरिगरेर वा लुटेर ल्याउन सकिन्न । बरु त्यो ल्याउनलाई भ्रमण गौतमका आवकहरूकहाँ गई

उनीहरूको सेवा टहल गरी उनीहरूको चित्त बुझाई उनीहरूको जस्तै बस्न लगाएर उनीहरूसँग बसेमा मात्र ल्याउन सकिनेछ ।”

“जे गर्नुपर्छ त्यसो गरी त्यो मन्त्र ल्याउनुहोस् ।”

“त्यसोभए तपाईंहरूले भोलिदेखि मलाई बेखे पनि नदेखे जस्तो गर्नुहोला” भनी उनी बोल्छो बिन गूढकूट पर्वतमा गई भिक्षुहरूलाई छाडेर देखाई बग्दना गरी गर्नुपर्ने सेवाटहल गर्नथाले । उनको अर्द्धा र भावभक्ति देखेर भिक्षुहरू भन्नथाले—यो परिव्राजक एकहरू जस्ता देखिन्नन् । यिनमा निकै अर्द्धा देखिन्छ । यिनमा निकै विमोक्षता देखिन्छ । यिनी पनि भन्छन्—“भन्ते ! तपाईंहरू जानीबुझी यस शुद्ध बुद्धशासनमा प्रव्रजित हुनुभयो । हामी बाहि्र अर्द्धा भएर अनैर्वाणिक परिव्राजक सम्प्रदायमा प्रव्रजित भयौं ।” यस्तो भन्दै बेखे देखेका भिक्षुहरूलाई बडो भक्ति देखाई पञ्चाङ्ग प्रणाम गर्छन् । आवश्यक सेवाटहलको काम गरी पानी राख्न पर्ने ठाउँमा पानी राख्छिन्, सफा सुगन्ध गर्न पर्ने ठाउँमा सफा सुगन्ध गरी पाएको भोजन गरी त्यहाँ बस्नथाले । यसरी बस्तिरहँदा एकदिन एक महास्थबिरले उनलाई यस्तो भने—“तिमी निकै अर्द्धालु छौ । यस्ता अर्द्धावान् तिम्रो प्रव्रजित हुन चाहन्छो ?”

“भन्ते ! भिक्षुहरूका विपक्षीवलका हामीहरूलाई (परिव्राजक-हरू) कसले प्रव्रजित गर्ला र !”

“यद्यपि तिम्रो चाहन्छो भने म तिम्रोलाई प्रव्रजित गराउनेछु ।”

उनी पनि यस्तै खोजिरहेका थिए । अनि महास्थबिरले उनलाई भ्रामणेर बनाइदिए । भ्रामणेर भएदेखि उनी खूब शिक्षितभाव देखाई

भिक्षुहरू प्रति आज्ञाकारी जस्तो भई बडो विनीतभावले बस्नथाले । यो देखेर भिक्षुहरू निकै सन्तुष्ट हुनथाले । पछि महात्सवबिरलै उनलाई उपसम्पदा पनि गरिदिए । उपसम्पदा भएपछि उनी पनि उपोसथ गर्ने बिनमा सीमागृहमा गई प्रातिमोक्ष उद्देश्य गरेको सुन्नथाले । उपसम्पन्न भिक्षुहरू बाहेक धेरै कुनै अनुपसम्पन्न भ्रामणेर वा अग्र्य पुरुषहरू यो प्रातिमोक्ष पढेर सुनाउन विशेषरूपले बनाइराखेको घरमा वा कोठामा बस्न नपाइने नियम छ । यस प्रकारको विशेष गृहलाई 'सीमागृह' भनिन्छ ।

यही प्रातिमोक्ष शिक्षा बढ्दैलाई परिव्राजकहरू आबट्टनी माया अर्थात् बशीकरण मन्त्र भनी सम्मन्थे । यो देखेर सरभ भिक्षुले अब म चाँडैने यो सिकेर जानेछु भन्ने ठाने । अनि उनी उपाध्यायकहाँ गई यो पढिने के हो भनी सोध्दा उपाध्यायले "यसलाई प्रातिमोक्ष भन्दछन्" भनी भने । यो भिक्षुहरूले सिक्नुपर्ने शिक्षा हो । यसले बुद्धशासनको रक्षा गर्छ भन्ने कुरा पनि बताइदिए । त्यसपछि सरभले "बुद्धशासन रक्षा गर्ने शिक्षा यति मात्र हो कि अब पनि छन् ?" भनी सोध्दा "यति नै हो" भनी उपाध्यायले भनेको सुनी प्रातिमोक्ष शिक्षा अध्ययन गरी उनी केही दिनपछि चीवर छाडी गृद्धकूट पर्वतबाट आपन परिव्राजकाराममा गए ।

यही घटनालाई लक्ष गरी अगाडि अनुबिंत मूल सूत्रमा "त्यसबखत सरभ भन्ने परिव्राजकले यस धर्मविनयलाई हालसालै छाडेर गएका थिए" भनी उल्लेख भएको हो ।

१. मनो. र. पू. I. पृ. ४१२-१४: सरभमुत्तवर्णना, तिकनिपात ।

जब यी सरभ परिव्राजक परिव्राजकाराममा आए तब आरामका परिव्राजकहरू भेला भई उनिसँग सोछनथाले—“आचार्य ! हामीलाई लाग्छ कि शायद तपाईंले मन्त्र ल्याउन सक्नु भएन ।”

“आबुसो ! चिन्ता नगर । मैले ल्याएकोछु । अब उप्रान्त तपाईंहरू झगडा नगर्नुहोस् । मेल मिलाप राख्नुहोस् । अब हामीहरूको लाभसत्कार बढ्नेछ” भनी सरभले भने ।

“यदि तपाईंले सो मन्त्र ल्याइसक्नु भएको छ भने हामीलाई पनि सिकाइदिनुहोस्” भनी तिनीहरूले भनेपछि सरभले तिनीहरूलाई प्रातिमोक्षका सबै कुरा सुनाइदिए ।

भोसिपल्ट बिहान सबेरै नगरको ढोका खोल्नुभन्दा अगावै परिव्राजकहरू बुद्ध, बुद्धधर्म र भिक्षुसङ्घको निन्दा गर्ने नियत सिई राजगृह नगरमा गए । सरभ परिव्राजक पनि अरु परिव्राजकहरूको भाइमा बसी राजगृह नगरमा गई त्यहाँका मुख्य मुख्य राजद्वार, अमात्यद्वार आदि र चौर बाटोमा भेला भएका मानिसहरूको बीचमा “मैले भ्रमण शाक्यपुत्रहरूको सबै धर्महरू बुझिसकेकोछु । उनीहरूको धर्ममा कुनै सारत्व छैन । यदि गौतमको धर्ममा कुनै सार भएको भए म चीवर छाडी आउने थिइन । उनको धर्ममा कुनै सार छैन । उनीहरू केवल आबट्टनी मायाद्वारा जीविका गठ्छन् र संसार खाँदछन्” भनी खूब गर्जन गरी बुद्धको बदनाम गरे ।

त्यसदिन बिहान भगवान्ले राजगृहमा आज सरभ परिव्राजकले तीनै रत्नहरूको बदनाम गर्नेछन् भन्ने कुरा ध्यानद्वारा बाहापाउनु

भयो । अनि आनन्द स्थबिरलाई बोलाउनु भई भगवान्ले “प्राण राजगृहका अठारबटै बिहारका भिक्षुहरूसँग भिक्षाटन् जानेछु” भनी भन्नुभयो । आनन्द स्थबिरले सबै भिक्षुहरूलाई सूचित गर्नुभयो । सबै भिक्षुहरूद्वारा परिव्रस भई भगवान् द्वारगाउँ नजिकमा भिक्षाटन्को निमित्त जानुभयो । नगरभित्र सरभले जति चाहन्टन् त्यती बढनाम गरी प्रचार गर्नु भन्ने विचारले भगवान् नगरभित्र सरभहरू गएका सडकहरूमा भिक्षाटन्को निमित्त नजानु भएको हो ।

त्यधबखत केही जंगलमा बस्ने पाँचशय जति भिक्षुहरूले भगवान् कलाना ठाउँमा भिक्षाटन्को निमित्त जानुभएको छ भन्ने थाहापाई भिक्षाटन्को निमित्त नगरभित्र जाँदा त्यही सरभ परिव्राजकले ठाउँ ठाउँमा भेला भएका मानिसहरूलाई बुद्ध, बुद्धधर्म तथा भिक्षुसङ्घको बढनाम गरी कुरा गरिरहेको सुने । यो सुनेर सारं दुःखलाग्दो र भोजनपछि भगवान्कहाँ गई सबै कुरा सुनाई भगवान्लाई सत्पिनिका तीरको परिव्राजकाराममा गई सरभ परिव्राजकलाई बमन गर्नु हुन उनीहरूले प्रार्थना गरे । भगवान्ले उनीहरूको प्रार्थनालाई स्वीकार्नुभयो ।

अनि संध्या समयमा ध्यानबाट उठी भगवान् अरु भिक्षुहरूका साथ जाँदा लोकापवाद हुनसक्छ भन्ने कुरालाई ध्यानमा राखी बुद्धलीला बेडाउनु भई आफू एकलै मात्र सत्पिनिका तीरको परिव्राजकाराममा जानुभयो ।

१. मनो. र. पू. I. पृ. ४१४-१५: सरभमुत्तवण्णा, तिकनिपात ।

उता सरभ परिव्राजकहरू दिनभरी नगरमा बुढको बथ्बाई गरी आराममा फर्की कुरा गरिरहेको बेलामा एकजनाले सरभसँग यस्तो सोध्यो—“आचार्य ! यदि यसबखत गौतम बुढ यहाँ आए भने तपाईं के गर्नु हुन्छ ?”

‘यदि भ्रमण गौतम यहाँ आएमा तथा उमले एउटा भने म बुइवटा मन्नेछु । यदि उनले बुइवटा भनेमा म चारवटा मन्नेछु...’ आदि भनी सिंह जस्तै खूब गर्जे । यसरी कुरा भइरहेकै बेलामा भगवान् बुढ त्यहाँ घाईपुग्नु भयो । यो सपिनाका तीरको परिव्राजकाराममा जान नगरको मूल सडक भएर नै जानुपर्थ्यो । त्यसैले भगवान् घाइरहुनु भएको देखेर नगरका पक्ष विपक्षका (बुढेघरी) मानिसहरू भगवान्का पछि पछि लागेर आए । विशाल मानिसहरू जम्मा भए । यत्र तत्र रुखमनि बसिरहेका परिव्राजकहरू जम्मा भए । यत्तिकैमा सरभ परिव्राजक बुइ घुँडामा टाउको राखी शोकर बसे । भिक्षुहरू पनि त्यहाँ पुगे । चारै परिषद् त्यहाँ जम्मा भए ।

भगवान् यहाँ आउनुभएदेखि शत्रुसमान विरोधी भएका परिव्राजकहरूसँग अनिकता पनि कुनै अप्रिय ढंगले कुरा नगरी पूर्ण मैत्रीभावना सहित भगवान्ले कुरा गर्नुभएको देखेर परिव्राजकहरू छक्कपरे ।

अनि सरभ परिव्राजकसँग—“सरभ ! साँचैहो के तिम्रो ‘भ्रमण शाक्यपुत्रहरूको घर्मलाई बुझे तथा भ्रमण शाक्यपुत्रहरूको घर्मलाई बुझेर नै मैले चीवर छाडेको हुँ’ भनी भनेको ?” भनी सोध्नुभयो । सरभ परिव्राजक चूपलागेर बसे । बुइ तीन पटकसम्म सोध्दा पनि

सरभ परिव्राजक केही बोलेनन् । अनि पछि भगवान्‌ले “सरभ ! कसरी तिम्रीले भ्रमण शाक्यपुत्रहरूको धर्मलाई बुझ्यो ? यदि यस विषय सम्बन्धी तिम्रीमा केही कमी छ भने म त्यो पूरा गरिदिनेछु । यदि तिम्रीमा पूर्ण छ भने म अनुमोदन गर्नेछु” भनी बुद्ध तीन पटकसम्म सोध्दा पनि उनी झोक्रेर चूप लागी केही नबोली बसे । उनी चूप लागेर केही नबोली बसिरहेको देखेर धेरै परिव्राजकहरूले पनि उनलाई जबाफ दिन आग्रह गरे । तर उनी चूप लागेर नै बसे । अनि भगवान्‌ले बुद्धको वंशारब्धता सम्बन्धी उपदेश गरी आकाशमार्गद्वारा फर्कनुभयो । भगवान्‌ फर्कनु भएपछि परिव्राजकहरूले सरभ परिव्राजकहरूलाई खूब टोकसे^१ ।

धेरै कुराहरू अगाडि अनुदित मूल सूत्रमै प्रष्ट भएका छन् ।

×

×

×

Dhamma Digital

१. मनो. र. पू. II. पृ. ४१५-१६: सरभमुत्तवण्णना, तिकनिपात ।

केही सरभ नामहरू

- (१) सरभमिगजातकं—यो जातक जा. प्र. क. IV. पृ. २४६ मा उल्लेख भएको छ । नं. ४८३ यसको अनुवाद लेखकको जा. सं. भा-४, पृ. ६६ मा भएको छ । यो जातक सारिपुत्र महात्त्व-बिरको कारणमा बताइएको हो ।
- (२) सरभसुत्तं—यो सूत्र अं. नि-३, पृ. १७१ मा उल्लेख भएको छ । यसको अनुवाद यहाँ प्रगाडि भएको छ ।
- (३) सरभ परिव्राजक—यिनं परिव्राजकका कुरा यहाँ प्रगाडि उल्लेख भएको छ ।

×

×

×

श्रृल सूत्र—

चीवर छाडेर गएका सरभ परिव्राजक
(सरभसुत्त^१)

यस्तो मैले सुनें ।

एक समय, जगवान राजगृह स्थित गृहकूट पर्वतमा बस्तु भएको थियो । त्यसबखत सरभ भन्ने परिव्राजकले यस धर्मविनयलाई हालसालं छाडेर गएका थिए । उनले राजगृहको परिषद्लाई यस्तो भन्थे—“श्रमण शाक्यपुत्रीयहरूको धर्मलाई मैले बुझे । श्रमण शाक्यपुत्रीयहरूको धर्मलाई बुझेर नं मैले यस धर्मविनयलाई छाडेको हुँ ।”

अनि केही भिक्षुहरू पूर्वाह्न समयमा चीवर पहिरो पात्र-चीवर पहण गरी राजगृहमा भिक्षाटनको निमित्त गए । अनि ती भिक्षुहरूले सरभ परिव्राजकले राजगृहको परिषद्लाई यस्तो भनेको सुने—“श्रमण शाक्यपुत्रीयहरूको धर्मलाई मैले बुझे । श्रमण शाक्यपुत्रीयहरूको धर्मलाई बुझेर नं मैले त्यस धर्मविनयलाई छाडेको हुँ ।”

१. अं. नि-३, पृ. १७१: महावग्गो; अ. क. I. पृ. ४१२.

अनि ती भिक्षुहक राजगृहमा भिक्षाटन गरी भिक्षाटनबाट फर्की भोजनपछि जहाँ भगवान् हुनुहुन्थ्यो त्यहाँ गए । त्यहाँ गएर भगवान्लाई अभिवादन गरी एक छेउमा बसे । एक छेउमा बसेका ती भिक्षुहकले भगवान्लाई यस्तो भने—“भग्ते ! सरभ भग्ने परिव्राजकले यस धर्मविनयलाई हालसालै छाडेर गए । उनी राजगृह परिषद्लाई यस्तो भन्दछन्—“भमण शाक्यपुत्रीयहकको धर्मलाई मैले बुझें । भमण शाक्यपुत्रीयहकको धर्मलाई बुझेर नै मैले त्यस धर्मविनयलाई छाडेको हुँ ।” भग्ते ! भगवान् जहाँ स्रष्टिपिनिका तीरको परिव्राजकाराम हो जहाँ सरभ परिव्राजक छन् त्यहाँ गनुकम्पा राखी जानुभए बेश हुने थियो ।”

तूष्णीभाषद्वारा भगवान्ले स्वीकार गर्नुभयो ।

अनि संघ्या समयमा घ्यानबाट उठो जहाँ स्रष्टिपिनिका तीरको परिव्राजकाराम हो, जहाँ सरभ परिव्राजक थिए त्यहाँ भगवान् जानुभयो । त्यहाँ गएर बिच्छुघाइराखेको घासनमा बस्नुभयो । घासनमा बस्नुभएका भगवान्ले सरभ परिव्राजकलाई यस्तो भन्नुभयो—“सरभ ! साँच्चैहो के तिम्रो यस्तो भन्दछो ?—“भमण शाक्यपुत्रीयहकको धर्मलाई मैले बुझें । भमण शाक्यपुत्रीयहकको धर्मलाई बुझेर नै मैले त्यस धर्मविनयलाई छाडेको हुँ ।” यस्तो भन्नु हुँदा सरभ परिव्राजक अप्पलागे ।

बोधो पटक पनि सरभ परिव्राजकलाई भगवान्ले यस्तो भन्नुभयो—“सरभ ! भन भमण शाक्यपुत्रीयहकको धर्मलाई कसरी

बुझ्यो ? यदि तिमोमा अपरिपूर्ण छ भने म परिपूर्ण गरिदिनेछु । यदि तिमोमा परिपूर्ण छ भने म अनुमोदन गर्नेछु ।” बोधो पटक पनि सरभ परिव्राजक चूपलागेर बसे । तेस्रो पटक पनि भगवान्‌ले सरभ परिव्राजकलाई यस्तो भन्नुभयो—“सरभ ! भन्, कसरी तिमोले भ्रमण शाक्यपुत्रीपहृदको धर्मलाई बुझ्यो ? यदि तिमोमा अपरिपूर्ण छ भने म परिपूर्ण गरिदिनेछु । यदि तिमोमा परिपूर्ण छ भने म अनुमोदन गर्नेछु ।” तेस्रो पटक पनि सरभ परिव्राजक चूपलागेर बसे ।

यति ती परिव्राजकहृदले सरभ परिव्राजकलाई यस्तो भने—
“आबुसो सरभ ! जुन कुरा तिमो भ्रमण गौतमसंग मान्नेछौ सोही कुरा भ्रमण गौतमले दिनेछन् । सरभ ! भन्, कसरी तिमोले भ्रमण शाक्य-पुत्रीपहृदको धर्मलाई बुझ्यो ? यदि तिमोमा अपरिपूर्ण छ भने भ्रमण गौतमले परिपूर्ण गर्ने छन् । यदि तिमोमा परिपूर्ण छ भने भ्रमण गौतमले अनुमोदन गर्ने छन् ।” यस्तो भन्दा सरभ परिव्राजक चूपलागी, नाजबाक भई, शोर झुकाई, तलतिर हेरी, चिन्तित भई केही नबोली बसे ।

यति सरभ परिव्राजक चूपलागी, नाजबाक भई,... बसेको देखेर ती परिव्राजकहृदलाई भगवान्‌ले यस्तो भन्नुभयो—

तीन निर्भीकस्थान

(१) मलाई “जो परिव्राजक, ‘सम्यक्सम्बुद्ध जन्महुने तपाईंले यो धर्महरू समिसम्बोध गरेको छैन’ भनी भन्छ भने म उसँग त्यहाँ

सोष्ठु, प्रहण गराउंछु र कारण सोष्ठु । यसरी सोध्वा, प्रहण गराउंदा र कारण सोध्वा उ तीन कारणहरूमध्येमा कुनै एक कारणमा नजाला भनी भन्न सकिन्न—(१) एउटा कुरा सोध्वा अर्को कुरा बताउंछ र विषयबाहिर कुरा लंजान्छ, (२) कोप, द्वेष र अप्रसन्नता प्रकट गर्छ र (३) चूपलागी, नामबाफ भई, शीर झुकाई, तलतिर हेरी, चिन्तित भई, केही नबोली बस्छ । जस्तै यी सरभ परिव्राजक छन् ।

(२) मलाई “जो परिव्राजक ‘क्षीणाल्खी भनी भग्नुहुने तपाईंका धी भ्रात्रवहक क्षीण भएका छंभन्’ भनी भन्छ भने म उसंग त्यहाँ सोष्ठु, प्रहण गराउंछु र कारण सोष्ठु । यसरी सोध्वा.. उ तीन कारणहरूमध्येमा कुनै एक कारणमा नजाला भनी भन्न सकिन्न— (१) एउटा कुरा सोध्वा अर्को कुरा बताउंछ र विषयबाहिर कुरा लंजान्छ, (२) कोप, द्वेष र अप्रसन्नता प्रकट गर्छ र (३) चूपलागी,... चिन्तित भई, केही नबोली बस्छ । जस्तै यी सरभ परिव्राजक छन् ।

(३) मलाई “जो परिव्राजक ‘जसको निमित्त तपाईंले धर्म-वेशना गर्नुभएको छ त्यो त्यस अनुसार कामगर्नेलाई सम्बन्धरूपले दुःख क्षय हुंभैन’ भनी भन्छ भने म उसंग त्यहाँ सोष्ठु, प्रहण गराउंछु र कारण सोष्ठु । यसरी सोध्वा, प्रहण गराउंदा र कारण सोध्वा उ तीन कारणहरूमध्येमा कुनै एक कारणमा नजाला भनी भन्न सकिन्न— (१) एउटा कुरा सोध्वा अर्को कुरा बताउंछ र विषयबाहिर कुरा लंजान्छ, (२) कोप, द्वेष र अप्रसन्नता प्रकट गर्छ र (३) चूपलागी... चिन्तित भई, केही नबोली बस्छ । जस्तै यी सरभ परिव्राजक छन् ।

अनि सपिपनीका तीरको परिव्राजकाहाममा तीन पटक सिंहनाद गरी भगवान् आकाशतिर जानुभयो ।

भगवान् जानुभएको केही छिनपछि ती परिव्राजकहरूले सरभ परिव्राजकलाई चारैतिरबाट वचनरूपी कोरलि पिट्नथाले—“घावुसो सरभ ! जस्तै कुनै बूढो स्यालले महाबनमा सिंह जस्तै आवाज निकाल्छु भनी कराउँदा स्यालकै जस्तै आवाज हुन्छ, भेरण्डक जस्तै कराउँछ । घावुसो सरभ ! त्यस्तैगरी तिमिले पनि श्रमण गौतमको अनुपस्थितिमा सिंहनाद गर्छु भनी स्यालको आवाज जस्तै निकाल्यौ । भेरण्डकको आवाज मात्र निकाल्यौ । घावुसो सरभ ! जस्तै कुनै चल्लाले भाले कुखुरा जस्तै कराउँछु भनी करायो भने चल्लाकै जस्तै आवाज निकाल्छ त्यस्तै तिमिले पनि श्रमण गौतमको अनुपस्थितिमा भाले कुखुरा जस्तै कराउँछु भन्दा चल्लाकै जस्तै आवाज निकाल्यौ । घावुसो सरभ ! जस्तै कुनै गोहले कोही नभएको गोठमा चिच्याएर कराउनुपछं भन्ने ठान्दछ त्यस्तै तिमिले पनि श्रमण गौतमको अनुपस्थितिमा चिच्याएर कराउनुपछं भन्ने ठान्यौ ।” अनि ती परिव्राजकहरूले सरभ परिव्राजकलाई चारैतिरबाट वचनरूपी कोरलि पिते ।

३५।१२. सामण्डक परिव्राजक

प रि च य

यो सामण्डक परिव्राजकको सम्बन्धमा कुनै खास कुरा मूलपालि वा अर्थकथाहरूमा कतै उल्लेख भएको मैने देखेको छैन ।

केवल तीनवटा सूत्रहरूमा यिनको कुरा उल्लेख भएको पाइन्छ । सं. नि. III. पृ. २३३ को सामण्डकसूत्रमा यिनले वज्जी राज्यको उक्काचेठ गाउँमा बसिरहनुभएका सारिपुत्र महास्थविरसँग, निर्वाण भनेको केहो, भन्ने बारेमा प्रश्न सोधेका थिए । अर्को एक पटक मगध देशको नाळक गाउँमा बसिरहनुभएका सारिपुत्र महास्थविरसँग 'सुख दुःख' सम्बन्धी प्रश्न सोधेका थिए । फेरि अर्को एक पटक मगध देशको नाळक गाउँमै बसिरहनुभएका सारिपुत्र महास्थविरसँग बुद्धशासनमा केलाई सुख र केलाई दुःख भनिन्छ भन्ने कुरा सोधेका थिए । यी तीनवटा सूत्रहरूको अनुवाद अगाडि भएका छन् ।

×

×

×

मूल सूत्र—

१-केलाई निर्वाण भन्दछन् ?
(सामण्डकसुत्त^१)

एक समय, प्रायुष्मान् सारिपुत्र वज्जी स्थित उक्काचेड (गाउँ) को गङ्गानदीको तीरमा बस्नुभएको थियो ।

अनि सामण्डक परिव्राजक जहाँ प्रायुष्मान् सारिपुत्र ठुनुहुन्थ्यो त्यहाँ गए । त्यहाँ पुगेपछि सारिपुत्रसँग सम्मोदन गरे । सम्मोदनीय कुशलबार्ता गरिसकेपछि एक छेउमा बसे । एक छेउमा बसेका सामण्डक परिव्राजकले प्रायुष्मान् सारिपुत्रलाई पत्तो भने—

(१) प्र—“आवुसो सारिपुत्र ! ‘निर्वाण निर्वाण’ मनो भन्दछन् । आवुसो ! कुनचाहिँ निर्वाण हो ?”

उ—“आवुसो ! जुन् रागक्षय, द्वेषक्षय तथा मोहक्षय हुन्— यिनलाई निर्वाण भन्दछन् ।”

१. सं. नि. III. पृ. २३३; सामण्डकसंयुत्त^१; अ. क. III. पृ. ६२.

(२) प्र—“आवुसो ! यो निर्वाण साक्षात्कार गर्ने कुनै मार्ग तथा प्रतिपद छ के ?”

उ—“आवुसो ! यो निर्वाण साक्षात्कार गर्ने मार्ग तथा प्रतिपद पनि छ ।”

(३) प्र—“आवुसो ! यो निर्वाण साक्षात्कार गर्ने मार्ग तथा प्रतिपद कुन हो त ?”

उ—“आवुसो ! यही आर्यअष्टाङ्गिक मार्ग नै निर्वाण साक्षात्कार गर्ने मार्ग तथा प्रतिपद हो । जस्तै—सम्यक्दृष्टि, सम्यक्संकल्प, सम्यक्वाचा, सम्यक्कर्म, सम्यक्धाजोव, सम्यक्व्यायाम, सम्यक्समृति तथा सम्यक्समाधि ।”

“आवुसो ! निर्वाण साक्षात्कार गर्ने मार्ग तथा प्रतिपद रान्त्रै रहेछ । आवुसो सारिपुत्र ! अप्रमाद हुनको निमित्त यति नै बर्याप्त छ ।”

Dhamma.Digital

×

×

×

वृत्त सूत्र—

२-सुख दुःख भनेको के हो ? (पठमसुत्तसुत्त')

एक समय, आयुष्मान् सारिपुत्र मगध (देश) को नाळक गाउँमा बस्ने हुनुहुन्थ्यो । अनि सामण्डक परिव्राजक जहाँ आयुष्मान् सारिपुत्र हुनुहुन्थ्यो त्यहाँ गए । त्यहाँ पुगेपछि आयुष्मान् सारिपुत्रसँग सम्मोदन गरे । सम्मोदनीय कुशलबार्ता गरिसकेपछि एक छेउमा बसे । एक छेउमा बसेका सामण्डक परिव्राजकले आयुष्मान् सारिपुत्रसँग बस्तो सोधे—

“आवृत्तो सारिपुत्र ! सुख भनेको केहो ? र दुःख भनेको केहो ?”

“आवृत्तो ! जन्म हुनु दुःख हो र जन्म नहुनु सुख हो । आवृत्तो ! जन्म भएपछि धो दुःख सम्मब हुन्छ—जाडो, गर्मी, भोक, प्यास, बिता, पिसाब, आगोको स्पर्श, बग्डको स्पर्श, शस्त्रको स्पर्श र ज्ञातिबन्धु तथा मित्रहृदय आएर पनि रिताउँछन् । आवृत्तो ! जन्म भएपछि धो दुःख

१. अं. नि-१०, पृ. १६५: यमकबग्गो ।

सम्भव हृन्त ! आवुसो ! जन्म नमएमा यो सुख सम्भव हृन्त— न जाडो,
न गर्मी, न शोक, न प्यास, न विसा, न पिसाब, न आगोको स्पर्श,
न बण्डको स्पर्श, न हास्त्रको स्पर्श र ज्ञातिबन्धु तथा मित्रहृक् आएर पकि
रिसाउंवेनन् । आवुसो ! जन्म नमएमा यो सुख सम्भव हृन्त ।”

×

×

×

Dhamma.Digital

बुद्ध सूत्र—

३—यो धर्ममा के सुख हो ?

(दुत्तियसुखसुत्त^१)

एक समय, प्रायुष्मान् सारिपुत्र मगध (देश) को नाटक भन्ने गाउँमा बस्ने हुनुहुन्थ्यो । अनि सामण्डक परिव्राजक जहाँ प्रायुष्मान् सारिपुत्र हुनुहुन्थ्यो तहाँ गए । त्यहाँ पुगेपछि प्रायुष्मान् सारिपुत्रसँग सम्मोदन गरे । सम्मोदनीय कुशलवार्ता गरिसकेपछि एक छेउमा बसे । एक छेउमा बसेका सामण्डक परिव्राजकले प्रायुष्मान् सारिपुत्रसँग यस्तो सोधे—

“प्रावृत्तो ! यो धर्मविनयमा (=बुद्ध धर्ममा) के सुख हो र के दुःख हो ?”

“प्रावृत्तो ! यो बुद्धशासनमा (=बुद्ध धर्ममा) मन नलाग्नु दुःख हो र मन लाग्नु सुख हो । प्रावृत्तो ! मन नलाग्दा यो दुःख सम्भव हुन्छ—हिँडिरहे पनि सुख शान्ति हुँदैन, उभिरहे पनि सुख शान्ति हुँदैन, बसिरहे पनि, ...सुतिरहे पनि, ...गाउँमा गए पनि, ...छरप्यमा

१. अ. नि-१०, पृ. १९६: यमकवग्गो ।

गए पनि,...बखमनि गए पनि,...निजंन स्वानमा गए पनि,...खुला ठाउँमा गए पनि,...र भिक्षुहरूको बीच बसे पनि सुख शान्ति हुँदैन ।
आवुसो ! मन नलाग्दा यो दुःख सम्भव हुन्छ ।

“आवुसो ! मन लाग्दा यो सुख सम्भव हुन्छ—हिँडिरहे पनि सुख शान्ति हुन्छ, उभिरहे पनि सुख शान्ति हुन्छ, बसिरहे पनि,... सुतिरहे पनि,...गाउँमा गए पनि,...भरणमा गए पनि,...बखमनि गए पनि,...निजंन स्वानमा गए पनि,...खुला ठाउँमा गए पनि,...र भिक्षु-हरूको बीचमा गए पनि सुख शान्ति हुन्छ । आवुसो ! मन लाग्दा यो सुख सम्भव हुन्छ ।”

Dhamma.Digital

[१७२]

बुद्धकालीन परिव्राजकहरू-३

३६।१३. सुतवा परिव्राजक

प रि च य

राजगृहमा बसिरहुनुभएका भगवान्बाट ग्रहंत्हक्के गर्ने नसक्ने कुरा यी सुतवा परिव्राजकले एक पटक सुनेका थिए । पछि यिनले सुनीराखेका कुरा ठीक हो कि ह्योइन भनी भगवान्सँग सोधे । भगवान्ले ठीक हो भनी जग्गुभयो ।

×

×

×

केही सुतवा नामहरू

- (१) सुतवा—यो चाहिँ यसमन्दा ३३ कल्प अघि भएका चक्रवर्ती राजाको नाम हो । अम. डा. पा. I. पृ. ३६.
- (२) सुतवा—यो चाहिँ म. नि. III. पृ. १३२: इतिगलिसुत्तमा उल्लिखित एक प्रत्येक बुद्धको नाम हो । यो नाम चुल्स. नि. पृ. ३१६: खगविसाणमुत्त र सुत्त. नि. पा. पृ. ३१६: खगविसाणमुत्तमा पनि उल्लेख भएका छन् ।
- (३) सुतवा—यो चाहिँ राजगृहवासी एक परिव्राजकको नाम हो । यिनकै कुरा यहाँ अगाडि उल्लेख भएको छ ।
- (४) सुतवासुत्त—यो सूत्र अं. नि-६, पृ. १७ मा उल्लेख भएको छ । यसको अनुवाद यहाँ अगाडि भएको छ ।

×

×

×

मूळ सूत्र—

नौवटा कारणहरू अरहत्त्वे गर्न सक्दैन
(सुतसुत्^१)

एक समय, भगवान् राजगृह स्थित गुट्टकूट पर्वतमा बसिरहुनु-
भएको थियो । अनि सुतबा परिव्राजक जहाँ भगवान् हुनुहुन्थ्यो त्यहाँ
गए । त्यहाँ गएर भगवान्सँग सम्मोदन गरे । सम्मोदनीय कुशलवार्ता
गरिसकेपछि एक छेउमा बसे । एक छेउमा बसेका सुतबा परिव्राजकले
भगवान्लाई यस्तो भने—

“मन्ते । एक समय, म यही राजगृहमा बसेको थिएँ । मन्ते !
त्यहाँ मैले भगवान्को सन्मुखबाट यस्तो सुनेको थिएँ—‘सुतबा ! जो
भिक्षु अरहत्, क्षीणालबी, ब्रह्मचर्यवाप्त पूरा गरेको, गर्नुपर्ने गरिसकेको,
आर बिसाइसकेको, स्व-अर्थ प्राप्त गरिसकेको, परीक्षण भवसंयोजन
भएको र रात्ररी जानी मुक्त भएको छ उसले पाँच कारणहरू गर्न
सक्दैन—(१) क्षीणालबी भिक्षुले जानी जानी प्राणी हिंसा गर्न सक्दैन ।
(२) क्षीणालबी भिक्षुले नबिएको वस्तु चोरी गरेर लिन सक्दैन ।

१, अं. ति-६, पृ. १७: सम्बोधितवगो; अ. क. II. पृ. ७६६.

(३) क्षीणात्मबी भिक्षुले मैथुन सेवन गर्न सक्दैन । (४) क्षीणात्मबी भिक्षुले जानी जानी झूटो बोल्न सक्दैन । (५) क्षीणात्मबी भिक्षुले अघि गृहस्थीमा भैं कुनै खानेकुराहरू रात बिताएर राखेर खान सक्दैन । जन्ते ! के मैले यी कुराहरू रात्ररी सुनेको छु ? रात्ररी ग्रहण गरेको छु ? रात्ररी मनमा राखेको छु ? र रात्ररी धारण गरेको छु ?”

“सुतबा ! ठीकैछ, तिमीले यी कुराहरू रात्रँ गरी सुनेकाछौ, रात्रँ गरी ग्रहण गरेकाछौ, रात्रँ गरी मनमा राखेकाछौ र रात्रँ गरी धारण गरेकाछौ । सुतबा ! अघि पनि अहिले पनि म यस्तै भन्दछु— ‘जो भिक्षु घरहूत् क्षीणात्मबी... रात्ररी जानी मुक्त भएको छ उसले नौबटा कारणहरू गर्न सक्दैन—(१) क्षीणात्मबी भिक्षुले जानी जानी प्राणी हिंसा गर्न सक्दैन ।... (५) क्षीणात्मबी भिक्षुले अघि गृहस्थीमा भैं कुनै खानेकुराहरू रात बिताएर राखेर खान सक्दैन, (६) क्षीणात्मबी भिक्षु उन्वागतिमा जान सक्दैन, (७) क्षीणात्मबी भिक्षु द्वेषागतिमा जान सक्दैन, (८) क्षीणात्मबी भिक्षु मोहागतिमा जान सक्दैन, (९) क्षीणात्मबी भिक्षु मदागतिमा जान सक्दैन ।’ सुतबा ! अघि पनि अहिले पनि म यस्तो भन्छु— ‘जो भिक्षु घरहूत् क्षीणात्मबी ब्रह्मचर्यंवास पूरा गरेको, . रात्ररी जानी मुक्त भएको छ उसले यी नौबटा कारणहरू गर्न सक्दैन ।”

३७।१४. सुप्पिय परिव्राजक

प र ि च य

यो सुप्पिय (=सुप्रिय) परिव्राजक राजगृहबासी सङ्घय परिव्राजकका शिष्य हुन् ।

राजगृहको चारैतिर भएका अठारवटा विहारहरूमध्ये एउटा विहारमा बस्नुभएका भगवान् एकदिन भिक्षुसङ्घका साथ विहारबाट निस्की राजगृह नगरमा भिक्षाटन् गर्दै दिवाभोजनपछि भिक्षुसङ्घलाई पात्र-चोबर समाप्त लगाई नाळन्दा जानको निमित्त राजगृह नगरबाट निस्की बाटो लाग्नुभयो ।

त्यसबखत सुप्पिय परिव्राजक पनि आफ्नो परिवर्द्धका साथ राजगृह नगरमा भिक्षाटन् गरी खाना खाइसकेपछि नाळन्दा जानको निमित्त बाटो लागे । त्यसबेला भिक्षुसङ्घ सहित भगवान् बुद्ध अगाडि अगाडि जाँदै हुनुहुन्थ्यो र सुप्पिय परिव्राजक आफ्नो परिवर्द्धसँग पछि गइरहेका थिए । भगवान् पनि नाळन्दा जानको निमित्त बाटामा

१. सुमं. वि. I. पृ. ४७: ब्रह्मजालसुत्तवण्णना ।

गइरहनुभएको कुरा यिनलाई थाहा थिएन । पछि भगवान्को शरीरबाट रश्मी निस्केको देखेपछि यिनले भगवान् गइरहनुभएको थाहा पाए । तबस-बखत धेरैजसो असीति महाश्रावकहरू पनि मेघवर्ण पांसुकूल चौवर एकांश पारी हातमा सौरो लिई भगवान्को पछि पछि हिंडिरहेका थिए । पछिल्लिरबाट आइरहेका मुष्पिय परिव्राजकले टाउको उठाइ हेर्दा बुढलाई देखेथे ।

स्वभावतः यिनीहरू बुढको प्रादुर्भाव भएदेखि नै बुढलाई सहन सक्दैनथे । त्यसैले जब यिनले बुढको रश्मी तथा बुढलीलाबाट अगाडि अगाडि गइरहनुभएका बुढलाई देखे तथा शान्तपूर्वक गइरहेका भिक्षुसङ्घ-लाई देखे तब यिनले आफ्नो परिषद्तिर पनि आँखा घुमाएर हेरे । यी परिव्राजकपरिषद्मध्ये कसैको काँधमा झोला झुण्ड्याएका थिए भने कसैले कसैले काँधमा पोका झुण्ड्याएका थिए । कसैको हातमा त्रिबण्ड, कमण्डलु हुनुको साथै भाटाका पात्रको थैलो आदि आँगभरी झुण्डिएका थिए । यति मात्र होइन उनीहरू अनेक तरहका निरर्थक कुरा गरी हिंडिरहेका थिए । यो दृश्य देखेर मुष्पियको मन पनि खिन्न भएको थियो । हुन त यो देखेर उनले बुढ सहित वहाँको परिषद्को प्रशंसा गर्नुपर्थ्यो । तर उनी सर्वैव बुढलाई सहन नसक्ने स्वभावका भएकाले उनले यहाँ पनि प्रशंसाको सट्टा निन्दा नै गरे । यो सुनेर उनको पछि पछि लागेका उनकै तबण शिष्य ब्रह्मदत्त परिव्राजकले यस्तो विचार गरे—

“बिना सोचविचार बरी हात्रा आचार्यं मुखमा जे आयो सो ओस्दैछन् । भन्न नहुने कुरा भन्दैछन् । आफैले आगे जाए जस्तं, आफ्नै

हातले तरबारको धारमा मुम्मुम्याउने जस्तै, मुडकीले पहाड फुटाल्ने ञोजे जस्तै, प्रशंसनीय बुद्धरत्न, धर्मरत्न र सङ्करत्नको निन्दा गर्ने—यी बुद्ध अक्रियावादी हुन्, उच्छेदवादी हुन् र यिनमा उत्तरीय मनुष्यधर्म छैन । यिनको धर्म सु-प्रावृत्त छैन, नैर्वाणिक छैन, न त सांभूषिक नै छ । यिनको भिक्षुसङ्घ असल बाटोमा लागेको छैन, बाँगेटिङ्को बाटोमा लागेको छ भनी भन्छन् । प्रशंसनीय त्तिरत्नको अप्रशंसा गर्नाले हात्रा आचार्यलाई दुःखपीडा हुनसक्छ । आचार्यले गुरु वा आगो वा काँडा वा कालो सर्प कुल्चे भन्दांमा शिष्यले पनि कुल्चनुपछि भन्ने कुरा हुनसक्दैन । यी प्राणीहरू आ-प्रापना कर्मानुसार गतिमा जान्छन् । न कुनै पिता पुत्रको कर्मानुसार गतिमा जान्छ । न त कुनै पुत्र नै पिताको कर्मानुसार गतिमा जान्छ । न माता, न पुत्र, न माइबहिनी, न आचार्य, न शिष्य आचार्यको कर्मानुसार गतिमा जान्छन् । मेरा आचार्यले त्तिरत्नको निन्दा गर्छन् । यो काम ठीक छैन । आचार्यको अपवाद गर्नु राम्रो होइन ।”

यति कुरा ज्ञानपूर्वक विचार गरी आपना आचार्यको कुरा काट्दै पछि पछि गइरहेका तरुण ब्रह्मदत्तले अनेक प्रकारले त्तिरत्नको बर्णन गरे । त्यसैले अगाडि अनुदित मूल सूत्रमा “त्यहाँ मुत्पिय परिव्राजकले अनेक प्रकारले बुद्धको अपबर्णन गर्थे, ... । मुत्पिय परिव्राजकका अन्तेबासी ब्रह्मदत्त माणबले चाहिँ अनेक प्रकारले बुद्धको बर्णन गर्थे...” भनी उल्लेख भएको हो ।

पसरो हिंडिरहनुमएका भगवान् बुद्ध नात्तन्दा पुग्गुमग्वा
अग्गाडि सुयं अस्ताउन लागेको बेखेर राजगृह नगर र नात्तन्दाको
बीचबाटार्पने अम्बलट्टिका' भन्ने झाँपका रूखहरू भएको एक
बगेँचामा—जहाँ मगध राजाहरू बस्ने दरबारहरू पनि थिए—त्यहाँ
बास बस्नको निमित्त जानुभयो ।

“मगवान् बुद्ध बस्ने ठाउँमा कुनै उपद्रवहरू हुन्न र देवताहरूले
पनि आरक्षा गर्छन्” भन्ने ठानी भगवान्का पछि पछि आइरहेका
सुप्पिय परिव्राजक पनि सोही अम्बलट्टिका नामक बगेँचामा गई एक
छेउमा बसे ।

राती भगवान् बसिरहनु भएको ठाउँमा सुप्पिय परिव्राजक
खेवा लिन गए । त्यसबखत उनले ताराहरू छरिए जस्तैगरी भगवान्
सहित भिक्षुहरू बसिरहेको ठाउँमा बत्ती बलिरहेको देखे । भिक्षुहरूको
बीचमा भगवान् बसिरहनु भएको थियो । घेरा लगाई बसिरहेका कुनै
पनि भिक्षुहरूको हातखुट्टा चलेको वा हाछ्पू गरेको वा छोकेको आवाज-
सम्म पनि उनले सुनेनन् । आफ्नो सुविनीत शिक्षितताको कारणले र
बुद्धप्रतिको महत्त गौरवताको कारणले बतास नभएको ठाउँमा स्थिररूपले
बसिरहेको बत्ती जस्तै भिक्षुहरू निश्चलरूपले बसिरहेको उनले देखे ।

भिक्षुहरूको यो प्रभावशाली दृश्य हेरेर उनी आफ्नो परिषद्
बसेको ठाउँमा हेर्न गए । त्यसबखत त्यहाँ उनले केही परिव्राजकहरूले

१. लेखकको बु. ऋ. भा-२, पृ. ८३ को पादटिप्पणीमा हेर्नु ।

हात भाँचिरहेका, कुनै उपरखट्टी लगाई बसिरहेका, कुनै ढोकिरहेका, केही कुरा गरिरहेका, केही जिस्किरहेका, केही न्याल चुहाइरहेका, केही घुरिरहेका तथा कुनैले बाँत किटिरहेका देखे । त्यहाँ पनि उनले ईर्ष्याकै कारणले बुद्ध, धर्म तथा सङ्घको निन्दा नै गरे । उनका तरुण शिष्य ब्रह्मदत्तले पनि त्यहाँ आफ्ना आचार्यको बिरोधमा बुद्ध, धर्म तथा सङ्घको प्रशंसा र बयान नै गरे ।

अनि त्यस रात बितेपछि बिहानपख भिक्षुहरूको बोचमा सुपिय र ब्रह्मदत्त—गुरु शिष्य बुद्ध परिव्राजकहरूको बोचमा परस्पर विरोधी कुरा गर्दै बाटामा हिंडिरहेको कुरा चेत्यो । यसैबखत भगवान् पनि त्यहाँ आइपुग्नुभयो । भगवान् आउने बित्तिकै भिक्षुहरू चूप भए । अनि भगवान्‌ले वहाँ आइपुग्नुभन्दा अगाडि के कुरा चलिरहेको बिचो भनी सोध्नुहुँदा भिक्षुहरूले भैरहेको कुरा प्रष्ट पारे ।

अनि भगवान्‌ले यस प्रसंगमा भिक्षुहरूलाई अतिबुद्धि बिनुहुँदं—

“भिक्षुहो ! कसैले मेरो वा धर्मको अपवादा सङ्घको निन्दा अपवाद गर्नु भन्दैमा त्यसमा तिमिहरू रिसाउनु हुन्न, द्वेष गर्नु हुन्न र मनमा आघात बाँध्नु हुन्न । यसो गर्नाले आफ्नै हानी हुन्छ । जब त्यसलाई असत्य हो भन्ने मात्र बुझ्नसक्नुपर्छ । यदि कसैले मेरो वा धर्मको अपवादा सङ्घको बयान वा प्रशंसा गरेतापनि त्यसमा तिमिहरूले जाक फुलाउनु हुन्न, प्रफुल्लित हुनुहुन्न । यसो गर्नाले तिमिहरूकै हानी

हुन्छ । अब सधैलाई सत्य हो भन्ने मात्र बुझ्नसक्नुपर्छ । भिक्षुहो ! कुनै पृथक्जनले जतिमुक्त तयागतको बयान गरे पनि त्यो धोरं सम्झनुपर्छ” भनी भन्नुभयो ।

यसं कुरालाई लिएर वहलि अगाडि अनुबित ब्रह्मजाल बुद्ध प्रकाश पार्नुभएको हो ।

केही सुप्पिय नामहरू

- (१) सुप्पिय—यो चाहि सिद्धस्थ बुद्धका अग्र उपस्थाकको नाम हो ।
बु. बं. पा. पृ. ३५८: सिद्धस्थबुद्धवंतो ।
- (२) सुप्पिय—यो एक भावस्तीवासी स्थविरको नाम हो । यी स्थविर भावस्तीमा एक मूर्दा पोल्ने कुलमा जन्मेका थिए । पछि सोपाक स्थविरकहाँ गई उनको धर्म सुनी प्रसन्न भई पछि प्रव्रजित भई अरहत् भएका थिए । थेर. गा. पा. पृ. २४१: सुप्पियस्थेरगाथा; अ. क. I. पृ. ६२.
- (३) सुप्पिय—यो चाहि वाराणशीकी सुप्पिया (=सुप्रिया) भन्ने एक अडालु उपासिकाको पतिको नाम हो । महा. व. पा. पृ. २३४: मनुस्समंसपटिक्खेपकथा । हेतूँ लेखकको बु. म. भा-१, पृ. ३२२ मा ।
- (४) सुप्पिय—यो राजगृहवासी सञ्जय परिव्राजकका शिष्य परिव्राजकको नाम हो । यिनकै कुरा यहाँ अगाडि उल्लेख भएको छ । यी सुप्पिय परिव्राजकका ब्रह्मादत्त भन्ने तरुण शिष्य पनि थिए ।

×

×

×

श्रुत सूत्र--

सुप्पिय परिव्राजकको कुरा

(ब्रह्मजालसुत्त^१)

यस्तो मैले सुनें ।

एक समय, भगवान् वाचशय महान भिक्षुसङ्घका साथ राजगृह र नालन्दाको बीच बाटोमा गइरहुनुभएको थियो । सुप्पिय (सुप्रिब) परिव्राजक पनि आफ्नो अन्तेवासिक ब्रह्मदत्त माणबकका साथ राजगृह र नालन्दाको बीच बाटोमा गइरहेका थिए । तहाँ सुप्पिय परिव्राजकले अनेक प्रकारले बुद्धको अवर्णन गर्थे, धर्मको अवर्णन गर्थे र सङ्घको अवर्णन गर्थे । सुप्पिय परिव्राजकका अन्तेवासी ब्रह्मदत्त माणबले चाहिँ अनेक प्रकारले बुद्धको वर्णन गर्थे, धर्मको वर्णन गर्थे र सङ्घको वर्णन गर्थे । यस्तो गुह शिष्यका बीचमा परस्पर विरोधी कुरा गर्दै भगवान्को पछि पछि भिक्षुसङ्घको पछि पछि गइरहेका थिए ।

१. दी. ति. I. पृ. ३; अ. क. I. पृ. ३५.

अनि अम्बलट्टिका (मन्ने बगंचा) को राजकीय भवनमा एक रात बास बस्नको निमित्त भगवान् भिक्षुसङ्घका साथ जानुभयो । सुत्पिय परिव्राजक पनि अम्बलट्टिकाको राजकीय भवनमा एक रात बास बस्नको निमित्त अन्तेवासी ब्रह्मदत्त माणवकका साथ गए । त्यहाँ पनि सुत्पिय परिव्राजकले अनेक प्रकारले बुद्धको अवर्णन गर्थे, धर्मको अवर्णन गर्थे र सङ्घको अवर्णन गर्थे । सुत्पिय परिव्राजकका अन्तेवासी ब्रह्मदत्त माणवकले चाहिँ अनेक प्रकारले बुद्धको वर्णन, धर्मको वर्णन र सङ्घको वर्णन गर्थे । यसरी ती दुवै गुरु शिष्य परस्पर बिरोधी कुरा गरी बसेका थिए ।

अनि रातको प्रत्यूष समयमा उठेर मण्डलमालामा भेला भई बसिरहेका केही भिक्षुहरूको बीचमा यस्तो कुरा चल्‍यो—“आवुतो ! आश्रयंहो, आवुतो ! अद्भूत हो जहाँ कि जानुभएका देखनुभएका बहाँ भगवान् अरहत् सम्मक्सम्बुद्धले प्राणीहरूको नामा अभिप्रायलाई राञ्जरी बुझ्नु हुन्छ । यी सुत्पिय परिव्राजक अनेक प्रकारले बुद्धको अवर्णन गर्छन्, धर्मको अवर्णन गर्छन् र सङ्घको अवर्णन गर्छन् । तर सुत्पियका अन्तेवासी ब्रह्मदत्त माणवक चाहिँ अनेक प्रकारले बुद्धको वर्णन गर्छन्, धर्मको वर्णन गर्छन् र सङ्घको वर्णन गर्छन् । यसरी बुद्ध गुरु शिष्य परस्पर बिरोधी कुरा गर्दै भगवान्को र भिक्षुसङ्घको पछि पछि जान्छन् ।”

अनि ती भिक्षुहरूको बीचमा यस्तो कुरा चलिरहेको बुझ्नु भई भगवान् जहाँ मण्डलमाल हो त्यहाँ जानुभयो । त्यहाँ गएर बिचछथाइ-

राखेको आसनमा बस्नुभयो । बस्नुभएका भगवान्‌ले भिक्षुहरूलाई आमन्त्रण गर्नुभयो—“भिक्षुहो ! के कुरा गरी तिम्रोहरू यहाँ भेला भई बसिरहेका ? तिम्रोहरूको बीचमा के कुरा चलिरहेको थियो ?” यस्तो भन्नुहुँदा ती भिक्षुहरूले भगवान्‌लाई यस्तो भने—“भन्ते ! यहाँ रातको प्रथम समयमा उठी मण्डलमात्रमा भेला भई बसिरहेका हामीहरूको बीचमा यस्तो कुरा चलेको थियो—‘आवुसो ! आश्रयं हो, आवुसो ! अद्भुत हो; जहाँ कि जान्नुभएका देख्नुभएका वहाँ भगवान्‌ अरहत सत्यकसम्बुद्धले प्राणीहरूको नाना स्वभावलाई राक्षरी बुझ्नु हुन्छ । यी सुप्पिय परिव्राजक अनेक प्रकारले बुद्धको अवर्णन गर्छन्, धर्मको अवर्णन गर्छन् र सङ्घको अवर्णन गर्छन् । तर सुप्पिय परिव्राजकका अन्तैवासी ब्रह्मदत्त माणव चाहिँ अनेक प्रकारले बुद्धको वर्णन गर्छन्, धर्मको वर्णन गर्छन् र सङ्घको वर्णन गर्छन् । यसरी बुद्ध गुप्त शिष्य परस्पर विरोधी कुरा गरी भगवान्‌को र भिक्षुसङ्घको पछि पछि लाग्छन् ।’ भन्ते ! यही हामीहरूको बीचमा कुरा चल्यो थियो अनि भगवान्‌ आउनुभयो ।”

“भिक्षुहो ! अरुले मेरो अवर्णन गरे पनि, धर्मको अवर्णन गरे पनि, सङ्घको अवर्णन गरे पनि त्यहाँ तिम्रोहरूले आघात (बैर) वा असन्तोष वा मनमा कोप गर्नुहुन्न । भिक्षुहो ! अरुले मेरो अवर्णन गर्दा, धर्मको अवर्णन गर्दा, सङ्घको अवर्णन गर्दा यदि तिम्रोहरू रिसायो भने तथा असन्तोषी भयो भने त्यसले तिम्रोहरूकै हानी हुन्छ । भिक्षुहो ! अरुले मेरो अवर्णन गर्दा, धर्मको अवर्णन गर्दा र सङ्घको अवर्णन गर्दा यदि

तिमीहरूले त्यहाँ कोष गर्‍यो भने तथा असन्तोषी भयो भने के तिमीहरूले अरुले गरेको सुभाषितलाई वा दुर्भाषितलाई जान्न सकोला ?”

“भन्ते ! सकिन्छ ।”

“भिक्षुहो ! अरुले मेरो अवर्णन गरेमा, धर्मको अवर्णन गरेमा र सङ्घको अवर्णन गरेमा त्यहाँ तिमीहरूले असत्यलाई असत्य भनी हुटाउन सक्नुपर्छ—‘यो असत्य हो, यो तथ्य होइन, यो कुरा हामीमा छैन र यो कुरा हामीमा देखिदैन ।’

“भिक्षुहो ! अरुले मेरो वर्णन गरेमा, धर्मको वर्णन गरेमा र सङ्घको वर्णन गरेमा त्यहाँ तिमीहरूले आनन्द मान्नु हुन्छ, खुशी मान्नु हुन्छ तथा प्रफुल्लित हुनु हुन्छ । भिक्षुहो ! अरुले मेरो वर्णन गर्दा, धर्मको वर्णन गर्दा र सङ्घको वर्णन गर्दा यदि तिमीहरू आनन्दित भयो भने, खुशी भयो भने यस्तै प्रफुल्लित भयो भने यसबाट तिमीहरूकै हानी हुनेछ । अरुले मेरो वर्णन गरेमा, धर्मको वर्णन गरेमा र सङ्घको वर्णन गरेमा त्यहाँ तिमीहरूले सत्यलाई सत्य भनी जान्नसक्नु पर्छ—‘यो सत्य हो, यो तथ्य हो, यो हामीमा छ तथा यो हामीहरूमा देखिन्छ ।’

बुद्धमा-साधारण कुरा

(क) स्यानो शील

“भिक्षुहो ! जुन पृथक्जन्मले तथागतको वर्णन गर्छ त्यो धोर्ने मात्र हो, स्यानो मात्र हो र शील मात्र हो । भिक्षुहो ! पृथक्जन्मले

तथागतको वर्णन गर्ने त्यो थोरै मात्र, स्यानो मात्र र शील मात्र भनेको कस्तो हो त ?

१—“श्रमण गौतम प्राणीघातलाई त्यागी प्राणीघातबाट प्रलग्न भइरहन्छ—दण्ड रहित, शास्त्र रहित, लज्जालु तथा सबै प्राणी प्रति हितानुकम्पी भई बस्छ ।’ भिक्षुहो ! तथागतको वर्णन गर्ने पृथक्जनले यसरी वर्णन गर्छ ।

२—“श्रमण गौतम अविघ्नादानलाई त्यागी अविघ्नादानबाट विरत भई विघ्नादायी र दिएको वस्तुको मात्र अपेक्षा गर्छ । अनि यिनै पवित्रताले युक्त भई बस्छ ।’ भिक्षुहो ! तथागतको वर्णन गर्ने पृथक्जनले यसरी वर्णन गर्छ ।

३—“श्रमण गौतम अ-ब्रह्मचर्यलाई त्यागी ब्रह्मचारी हुन्छ—सैथुन धर्म, धाम धर्मबाट टाढा रही सैथुन धर्मबाट विरत भई बस्छ ।’ भिक्षुहो ! तथागतको वर्णन गर्ने पृथक्जनले यसरी वर्णन गर्छ ।

४—“श्रमण गौतम झटो कुरालाई त्यागी झटो कुराबाट प्रलग्न भई तथ्य बोल्छ, सत्यको विश्वासपात्र हुन्छ, लोकलाई फरक पारेर कुरा गर्दैन ।’ भिक्षुहो ! तथागतको वर्णन गर्ने पृथक्जनले यसरी वर्णन गर्छ ।

५—“श्रमण गौतम चुक्ली बोलीलाई त्यागी चुक्ली बोलीबाट प्रलग्न भई बस्छ । उनीहरूलाई फुटाउन, यता सुनेर उता बोल्दैन र उता सुनेर यता बोल्दैन बरु फुटेकालाई मिलाउँछ, मिलेकालाई प्रोत्साहित गर्छ, मेलमिलापमा रमाउँछ, मेलमिलापमा मन लगाउँछ, मेलमिलापमा

आनन्दित हुन्छ र मेलमिलाप हुने बचन बोल्छ ।' भिक्षुहो ! तयागतको वर्णन गर्ने पृथक्जनले यसरी वर्णन गर्छ ।

६-“ ‘श्रमण गौतम परुष बचन (=चित्तबुद्धिने बचन) लाई त्यागी, परुष बचनबाट विरत भई बस्छ । निर्दोष, कानमा आनन्द लाग्ने, प्रेमणीय, हृदयंगम, सबैलाई मनपर्ने, सबैले ह्वाउने र सबैलाई प्यारो लाग्ने जुन वचन हो त्यस्तो बचन बोल्छ ।’ भिक्षुहो ! तयागतको वर्णन गर्ने पृथक्जनले यसरी वर्णन गर्छ ।

७-“ ‘श्रमण गौतम सम्प्रलापलाई त्यागी सम्प्रलापबाट दूर भई समयमा बोल्छ—सत्यवादी, अर्थवादी, धर्मवादी, विनयवादी मनमा राखिराखन योग्य वाचा बोल्छ; उचित समयमा कारण सहित, टुंगो लगाई अर्थ सहित वाचा बोल्छ ।’ भिक्षुहो ! तयागतको वर्णन गर्ने पृथक्जनले यसरी वर्णन गर्छ ।

८-“ ‘श्रमण गौतम बिउ तथा बिरुवाहरू नाश गर्ने कामबाट अलग रहन्छ ।’...

९-“ ‘श्रमण गौतम रातपनुं भन्दा अगाडि विकास भोजनबाट विरत भई एकछाक भोजन गर्छ ।’...

१०-“ ‘श्रमण गौतम नाच, गान, बाजा तथा अश्व प्रदर्शनी हेर्ने कामबाट अलग रहन्छ ।’...

११-“ ‘श्रमण गौतम माला-सुगन्ध-लेपन धारण (=अलंकार लगाउने), मण्डन (=राप्ती गर्ने), विभूषणबाट अलग रहन्छ ।’...

१२-“ ‘अमण गौतम उच्चवासन र महासनबाट विरत रहन्छ ।’...

१३-“ ‘अमण गौतम सुन, चाँची ग्रहण गर्ने कामबाट दूर रहन्छ ।’...

१४-“ ‘अमण गौतम काँचो धान्यवर्ग ग्रहण गर्ने कामबाट अलग रहन्छ ।’...

१५-“ ‘अमण गौतम काँचो मासु ग्रहण गर्ने कामबाट अलग रहन्छ ।’...

१६-“ ‘अमण गौतम स्त्री तथा कुमारी ग्रहण गर्ने कामबाट अलग रहन्छ ।’...

१७-“ ‘अमण गौतम दास, दासी, ग्रहण गर्ने कामबाट अलग रहन्छ ।’...

१८-“ ‘अमण गौतम भेडाबाखा ग्रहण गर्ने कामबाट अलग रहन्छ ।’...

१९-“ ‘अमण गौतम कुखुरासुगुर ग्रहण गर्ने कामबाट अलग रहन्छ ।’...

२०-“ ‘अमण गौतम हात्ती, गाई, घोडा, घोडी ग्रहण गर्ने कामबाट अलग रहन्छ ।’...

२१-“ ‘अमण गौतम खेत तथा जमीन जग्गाहरू ग्रहण गर्ने कामबाट अलग रहन्छ ।’...

२२—“श्रमण गौतम (कुनै गृहस्थीको) दूतेय्य कामबाट झलग रहन्छ ।’...

२३—“श्रमण गौतम ऋय-बिक्रयबाट झलग रहन्छ ।’...

२४—“श्रमण गौतम तराजु, ढक, माना-पाथीमा छलकपट गर्ने कामबाट झलग रहन्छ ।’...

२५—“श्रमण गौतम घूस लिने बित्ते, छलकपट गर्ने, छकाउने र नकलो मुन चाँची बनाउने कामबाट झलग रहन्छ ।’...

२६—“श्रमण गौतम छेदन (=हातखुट्टा काट्ने), वध (माने पिट्ने), बन्धन (=बाँध्ने), लुट्ने, डाँकामार्ने कामबाट झलग रहन्छ ।’
मिक्षुहो ! तथागतको वर्णन गर्ने पृथक्जनले यसरी वर्णन गर्छ ।

(ख) मध्यम शील

१—“जस्तै कुनै कुनै श्रमण ब्राह्मणहरू भद्रामे दिएको भोजन छाएर यसरी बिउ तथा बिरुवाहरू नाश गर्ने काममा संलग्न भई बस्छन् । जस्तै—(१) मूलबीज (=हलेदो, अदुवा आदिको बीज), (२) स्कन्धबीज (=पीपल, बाँस आदिको बीज), (४) अग्रबीज (=टुप्पोबाट पलाउने बीज), (५) बीजबीज (=घान, गहुँ आदिको बीज) । श्रमण गौतम यसरी बिउ तथा बिरुवाहरू नाश गर्ने कामबाट झलग रहन्छ ।’
मिक्षुहो ! तथागतको वर्णन गर्ने पृथक्जनले यसरी वर्णन गर्छ ।

२—“ जस्तं कुनं श्रमणं ब्राह्मणहृत् श्रद्धाले बिएको भोजनं खाएर यसरी सन्निधिकार (=रात बिताएर राखेको) वस्तु परिभोग गर्ने काममा संलग्न भई बस्छन् । जस्तं— (१) अन्नसन्निधिकार, (२) पान सन्निधिकार, (३) वस्त्र' सन्निधिकार, (४) पानवाहन' सन्निधिकार, (५) सयन' सन्निधिकार, (६) गन्ध' सन्निधिकार, (७) भ्रामिस'

१. यहाँ 'चीवर वस्त्र' लाई 'वस्त्र' भनिएको हो । भिक्षुहरूको नियम अनुसार तीन चीवरभन्दा बढता राख्न हुन्न । अथवा अघिष्ठान विना बढता चीवर राख्न हुन्न । अघिष्ठान नगरिकन राख्नेलाई 'वस्त्र सन्निधिकार' भनिएको हो । सुमं. वि. I. पृ. १००: ब्रह्मजालसुत्तवण्णना ।

२. यहाँ 'पानवाहन' भनी भिक्षुहरूले लगाउने चप्पल आदिलाई भनिएको हो । भिक्षुहरूले एकजोर अरण्यको लागि तथा एकजोर पाउ धोएपछि लगाउनको लागि गरी जम्मा दुइजोर चप्पल राख्न हुन्छ । यसभन्दा बढी राख्नेलाई 'सन्निधिकार' दोष लाग्छ । सुमं. वि. I. पृ. १०१: ब्रह्मजालसुत्तवण्णना ।

३. 'सयन' भनेको बस्ने र सुत्ने आसन । योभन्दा बढी राख्दा 'सन्निधिकार' दोष लाग्छ । सुमं. वि. I. पृ. १०१: ब्रह्मजालसुत्तवण्णना ।

४. पाऊ वा खटिरा आदिको निमित्त चाहिने मलम आदिलाई यहाँ 'गन्ध' भनिएको हो । सुमं. वि. I. पृ. १०१: ब्रह्मजालसुत्तवण्णना ।

५. यहाँ 'भ्रामिस' भनी चाहिने मात्रा भन्दा बढी मात्राका वस्तुहरूलाई भनिएको हो । सुमं. वि. I. पृ. १०१: ब्रह्मजालसुत्तवण्णना ।

सन्निधिकार प्रादि । भ्रमण गौतम यसरी सन्निधिकार गरी परिभोग गर्दैन ।' भिक्षुहो ! तथागतको वर्णन गर्ने पृथक्जनले यसरी वर्णन गर्छ ।

३-“ जस्तै कुनै कुनै भ्रमण ब्राह्मणहरू श्रद्धाले दिएको भोजन खाएर यसरी विसूक्तदर्शन (= अशुचितदर्शन) गर्ने काममा संलग्न भई बस्छन् । जस्तै—नाच, गान, बाजा, नाटक, काटमारको नाटक, थपडी बजाउने, बाजाको ताल, गायत्री बजाउने, नाचनेहरूको टोली, फलामको डल्लोको खेल, बाँसको खेल, हड्डी बजाउने; हात्ती जुधाउने, घोडा जुधाउने, मंसी जुधाउने, गोरु जुधाउने, बोका जुधाउने, भेडा जुधाउने, कुखुरा जुधाउने, बट्टाई लडाउने; लट्टी लडाउने, मुडकी खेलाउने, कुशती लडने, मारपीट गर्ने, सेनाव्यूह (=अ्यारेक), सेना समूह प्रादि । भ्रमण गौतम यसप्रकारको अनुचित दर्शनबाट अलग रहन्छ ।' भिक्षुहो ! तथागतको वर्णन गर्ने पृथक्जनले यसरी वर्णन गर्छ ।

४-“ जस्तै कुनै कुनै भ्रमण ब्राह्मणहरू श्रद्धाले दिएको भोजन खाएर यसरी जूवा प्रादि प्रमादस्थानमा संलग्न भई बस्छन् । जस्तै—अष्टपद (=प्रत्येक पंक्तिमा आठ आठ जना खेल्ने), दशपद, आकाश (=आकाशमा खेल्ने), परिहारपथ (=भुइँमा मण्डल बनाई खेल्ने), सग्निक (=नजिकमा खेल्ने अर्थात् गिर्खाको थुप्रो राखी त्यसबाट एक एकबाट गिर्खा महल्लाइकन सिकने), खलिक (=पासा), घटिक (=लामो लट्टीले होचो लट्टीलाई पिट्ने), सलाकहृथं (=कुनै भिजेको काठको टुकामे मिसामा रूप कोर्ने), अषखं (=गेडीको खेल), पङ्कधीरं (=पातका ठाँठहरू खेल्ने), वड्कं (=हुम्नो बनाइ खेल्ने),

मोषञ्चिकं (= आकाशमा वा भुइंमा चक्का घुमाउने), विङ्गलिकं (= ताडको पात पिटेर घुमाउने), पत्ताहकं (= पातको भागो बनाई मापेर खेल्ने), रथको खेल (= खेलौना रथ), धनूषको खेल, अक्खरिकं (= आकाशमा वा पिठ्यूंमा अक्षर लेख्ने), मनमा चिताएको जान्ने, काना र लंगडा जस्तै भई खेल्ने खेल आदि । भ्रमण गौतम यस्ता प्रमाद-स्थानमा संलग्न भई बस्दैन । भिक्षुहो ! तयागतको वर्णन गर्ने पृथक्जनले यसरी वर्णन गर्छ ।

५-“ जस्तं कुने कुने भ्रमण ब्राह्मणहरू श्रद्धाले दिएको भोजन गरेर यसरी उच्चशयन महाशयनमा संलग्न भई बस्छन् । जस्तं— आसन्दि (= प्रमाणभन्दा ठूलो खाट), पल्लङ्कुं (= खाट वा कुर्सीको खुट्टामा कुनै पशुको चित्र कुँविएको आसन), गोनक (= लामा लामा रौं भएको), अितकं (= अनेक बुट्टा भएको तन्ना), पटिकं (= भेडाको सेती रौले बनेको तन्ना), पटलिक (= भेडाको रौंको तन्ना), कपासको बचछघान, निकतिकं (= सिंह आदिको बुट्टा भएको ऊनको तन्ना), उट्ठलोमि (= दुबँतिर झल्लर भएको ऊनको तन्ना), एकत्तलोमि (= एक तरफ उनको झल्लर भएको), कट्टिसं (= जरीले बुनेको अस्तरण), जरीले बुनेको रेशमको अस्तरण, कुत्तकं (= सोह्रजना स्त्री नाचन हुने बरी), हत्थत्थरं (= हासीमा बचछघाउने साज), अस्तत्थरं (= घोडामा बचछघाउने साज), रथत्थरं (= रथमा बचछघाउने साज), अजिनप्पवेणिं (= बोकाको छालाको बिचछघाउना), कबलिमृगको छाला, चँवुवा, बुबँतिर राता तकिया आदि । भ्रमण गौतम

यस्तो उच्चशायन महाशायनबाट अलग रहन्छ ।' भिक्षुहो ! तथागतको वर्णन गर्ने पृथक्जनले यसरी वर्णन गर्छ ।

६—“जस्तै कुनै कुनै भ्रमण ब्राह्मणहरू श्रद्धाले बिएको भोजन गरेर यसरी मण्डनविभूषण आदिमा संलग्न भई बस्छन् । जस्तै—अत्तर पाउडर लगाउने, तेल लगाउने, मालागन्ध लेपन गर्ने, मुखमा पाउडर लगाउने, मुखमा लेप लगाउने, हातमा बाला आदि लगाउने, कपालकोर्न, अलंकृत लट्टी, बुट्टेबार बट्टा, तरबार, बुट्टा भएको छाता, बुट्टा भएको जुत्ता, मुकुट धारण, मणि, चेंबर, लामा लामा सेतो कपडा आदि । भ्रमण गौतम यसप्रकारको मण्डन विभूषणबाट दूर रहन्छ ।' भिक्षुहो ! तथागतको वर्णन गर्ने पृथक्जनले यसरी वर्णन गर्छ ।

७—“जस्तै कुनै कुनै भ्रमण ब्राह्मणहरू श्रद्धाले बिएको भोजन गरेर यसरी तिरश्चीन कथामा संलग्न भई बस्छन् । जस्तै—(१) राजकथा, (२) चोरकथा, (३) महामात्यकथा, (४) सेनाकथा, (५) मयकथा, (६) युद्धकथा, (७) अन्नकथा, (८) पानकथा, (९) बस्त्रकथा, (१०) शयनकथा, (११) मालाकथा, (१२) गन्धकथा, (१३) ज्ञातिकथा, (१४) यानकथा, (१५) ग्रामकथा, (१६) निगमकथा, (१७) नगरकथा, (१८) जनपदकथा, (१९) स्त्रीकथा, (२०) शूरकथा (बहादुरी), (२१) चौबाटोकथा, (२२) पँधेराकोकथा, (२३) पूर्वप्रेतकथा, (२४) नाबात्कथा, (२५) लोकाख्यायिककथा, (२६) समुद्रख्यायिककथा, (२७) भवकथा तथा (२८) अमवकथा । भ्रमण गौतम यस्तो तिरश्चीनकथाबाट अलग रहन्छ ।' भिक्षुहो ! तथागतको वर्णन गर्ने पृथक्जनले यसरी वर्णन गर्छ ।

८—“ जस्तं कुनं कुनं श्रमण ब्राह्मणहरू श्रद्धाले दिएको भोजन गरेर विग्रह कषामा संलग्न भई बस्छन् । जस्तं—तिमी धो धर्मविनय जान्दैनौ, धो धर्मविनय म जान्दछु । तिमी धो धर्मविनय के जानौला र ? तिमी गल्लत बाटोमा छौ । म ठीक बाटोमा छु । मेरो कुरा सार्थक छ । तिम्रो कुरा निरर्थक छ । अघि मनुपूर्व पछि मनुपूर्व अघि मनुछौ । तिमिले धेरै दिनदेखि सिकेर आएको कुरा मेरो बावको अगाडि व्यर्थ छ ! तिमिमाथि वाद आरोप गर्छु । तिमी निग्रहित छौ । (मेरो बावबाट) मुक्त हुन तिमी बाहिर घुम । यदि सक्छौ भने मेरो कुराको जवाफ देऊ आदि । श्रमण गौतम यस्तो विग्रह कषाबाट अलग रहन्छ ।’ भिक्षुहो ! तथागतको वर्णन गर्ने पृथक्जनले यसरी वर्णन गर्छ ।

९—“ जस्तं कुनं कुनं श्रमण ब्राह्मणहरू श्रद्धाले दिएको भोजन गरेर यसरी दूतेय्य कामगर्नेमा संलग्न भएर बस्छन् । जस्तं—राजाहरूले, महामात्यहरूले, भत्रीहरूले, ब्राह्मणहरूले र गृहपतिहरूले, कुमारहरूले ‘फलाना ठाउँमा जाऊ, फलाना ठाउँमा आऊ, धो लंजाऊ, फलाना ठाउँमा धो ल्याऊ’ भन्ने आदि । श्रमण गौतम यस्तो दूतेय्य कामबाट अलग रहन्छ ।’ भिक्षुहो ! तथागतको वर्णन गर्ने पृथक्जनले यसरी वर्णन गर्छ ।

१०—“ जस्तं कुनं कुनं श्रमण ब्राह्मणहरू श्रद्धाले दिएको भोजन गरेर यसरी कुहक (=आफूमा नभएको गुण देखाउने बानी=पाखण्डी) हुन्छन्, लाभसत्कारको निमित्त कुरा गर्छन् । यसको कारणमा लक्षणका

कुराहरू बताउँछन् । बसंको कारणमा अर्कासँग झगडा पनि गर्छन् तथा साथले लाभको खोजी गर्छन् । अथन गौतम यस्ता कुराहरूबाट र कुहक कुरा गर्नेबाट दूर रहन्छ ।' भिक्षुहो ! तथागतको वर्णन गर्ने पृथक्जनले यसरी वर्णन गर्छ ।

(ग) महाशील

१— 'जस्तै कुनै कुनै श्रमण ब्राह्मणहरू भट्टाले दिएको भोजन खाएर यसरी तिरश्चीनविदद्याद्वारा मिथ्या जीविका गर्छन् । जस्तै— अङ्गविदद्या^१, निमित्तविदद्या^२, उत्पादविदद्या^३, स्वप्नविदद्या^४, लक्षणविदद्या^५, मुसाले काटेका विदद्या^६, अग्नि होम^७, भूस होम, कनिका होम, तण्डुल होम, घिऊ होम, तेल होम, मुख होम^८, रगत होम^९, अंगविदद्या, वास्तुविदद्या^{१०}, नक्षत्रविदद्या, मसानविदद्या^{११}, भूतविदद्या,

-
१. हात खुट्टा आदिको लक्षण हेरी यस्तो अङ्गले युक्त हुने दीर्घायु तथा यशवान् हुन्छ भनी जान्ने विदद्या ।
 २. 'निमित्तविदद्या' भनेको बाहिरको कुनै कारणलाई देखेर त्यस अनुसार भन्ने विदद्या । जस्तै—

पण्डराजाले तीनवटा मोती मुट्टीमा राखी निमित्तविदद्या जान्नेसँग सोधे—'मेरो हातमा के छ ?' उसले यताउति हेर्दा एउटा माकुराले शिगा समात्छु भनी दगुरेर जाँदा शिगा मुक्त भएर गयो । यो देखेर उसले 'मुक्ता=मोती' भनी भन्यो । फेरि

राजाले 'कतिबटा छ त ?' भनी सोधे । फेरि यताउति हेर्दा उसले नगिचमा तीनचोटि कुखुरा बासेको सुनेर 'तीनबटा' भनी भन्यो । यस्तालाई 'निमित्तविदद्या' भनिएको हो । सुमं. वि. I. पृ. ११०: ब्रह्मजालसुत्तवण्णना ।

३. 'उत्पादविदद्या' भनेको विजुली चम्केर बज्र खसेको देखेर यसबाट यस्तो हुनेछ भनी जान्ने विदद्या ।
४. 'स्वप्नविदद्या' भनेको फलाना फलाना समयमा यस्तो यस्तो स्वप्न देखेमा यस्तो यस्तो हुनेछ भन्ने विदद्या ।
५. 'लक्षण विदद्या' भनेको यस्तो यस्तो लक्षणले युक्त हुने राजा हुन्छ अथवा उपराजा हुन्छ भनी भन्ने विदद्या ।
६. कुनै बस्तु वा वस्त्र मुसाले काटेको देखेर यसबाट यस्तो यस्तो हुन सक्छ भनी भनिने विदद्या । सुमं. वि. I. पृ. ११०: ब्रह्मजाल-सुत्तवण्णना ।
७. यस्तो यस्तो किसिमको काठले होम गर्दा यस्तो यस्तो फल पाइन्छ भन्ने विदद्या ।
८. 'मुख होम' भनेको मुखमा राखेको भद्र आदि यज्ञशालामा युकेर गरिने होम । अथवा मन्त्र उच्चारण गरी गरिने होम ।
९. दाहिने काँधतिरको रगतले गरिने होम ।
१०. घरबारीको माटो हेरेर गुणदोष बिचार गर्ने विदद्या ।
११. मसानमा बसेर शान्ति सुरक्षा गर्ने विदद्या ।

सुरिबिदधा^१, सर्पबिदधा^२, बिबविदधा^३, बिच्छिबिदधा, मुसाको बिदधा, पक्षिबिदधा^४, कौवाको बिदधा^५, परिपक्वध्यान बिदधा^६, तीरपरित्राण बिदधा^७, मृग चक्रबिदधा^८ आदि । श्रमण गौतम यस्ता तिरश्रीन बिदधाबाट अलग रहन्छ ।' भिक्षुहो ! तयागतको वर्णन गर्ने पृथक्जनले यसरी वर्णन गर्छ ।

२—“ जस्तै कुनै कुनै श्रमण ब्राह्मणहरू श्रद्धाले दिएको भोजन गरेर यसरी तिरश्रीन बिदधाद्वारा मिथ्या जौविका गर्छन् । जस्तै— मणिलक्षण, वस्त्रलक्षण, षण्डलक्षण, शस्त्रलक्षण, तरबारलक्षण, तीर-लक्षण, धनुषलक्षण, आयुधलक्षण, स्त्रीलक्षण, पुरुषलक्षण, कुमारलक्षण, कुमारीलक्षण, बासलक्षण, दासीलक्षण, हात्तीलक्षण, घोडालक्षण, भैंसी-

१. ठूलो घरमा बस्नेहरूले पढनु पर्ने विदधा ।
२. सर्पले टोकेकोलाई निकोपार्ने मन्त्र विदधा ।
३. पुरानो त्रिपलाई छिन्नसक्ने र नयाँ विशलाई यत्नसक्ने विदधा ।
सुमं. वि. I. पृ. १११: ब्रह्मजालसुत्तवर्णना ।
४. प्वाँख भएका र प्वाँख नभएका तथा दुई खुट्टा र चार खुट्टा भएका पशुपक्षिहरूको आवाज र उडाइ हेरेर पशुपक्षि चिन्नसक्ने विदधा ।
५. कौवा कराएको आवाज सुनेर यस्तो यस्तो हुन्छ भन्ने विदधा ।
६. यो यति बाँच्नेछ यो यति बाँच्नेछ भनी भन्नसक्ने विदधा ।
७. आफूतिर आएको बाँणलाई फर्काउनसक्ने विदधा ।
८. पशुपक्षिहरूको आवाज सुनेर सबै पशुपक्षिहरू चिन्नसक्ने विदधा ।
सुमं. वि. I. पृ. ११२: ब्रह्मजालसुत्तवर्णना ।

स्लक्षण, साँडेलक्षण, गाईलक्षण, बोकालक्षण, भेडालक्षण, कुङ्कुरालक्षण, बट्टाईलक्षण, गोहीलक्षण, कणिका (=कानको गहना) लक्षण, कछुवा-लक्षण र मृगलक्षण आदि । श्रमण गौतम यस्तो तिरश्चीन विबद्याद्वारा मिथ्या जीविकाबाट छलग रहन्छ ।' भिक्षुहो ! तथागतको वर्णन गर्ने पृथक्जनले यसरी वर्णन गर्छ ।

३—“जस्तै कुनै कुनै श्रमण ब्राह्मणहरू भदाले दिएको भोजन गरेर यसरी तिरश्चीन विबद्याद्वारा मिथ्या जीविका गर्छन् । जस्तै— फलाना बेलामा राजा बाहिर निस्कनु हुन्छ । फलामा बेलामा राजा फर्कनुपर्छ । भित्रका राजा अगाडि बढ्नुपर्छ । बाहिरका राजा पछाडि हटेर जानुपर्छ । बाहिरका राजा पछाडि हटेर जानुपर्छ । भित्रका राजाको जय हुनेछ । बाहिरका राजाको पराजय हुनेछ । बाहिरका राजाको जय हुनेछ र भित्रका राजाको पराजय हुनेछ । यसरी यसको जय हुनेछ र यसको पराजय हुनेछ आदि । श्रमण गौतम यस्ता तिरश्चीन विबद्याद्वारा मिथ्या जीविकाबाट छलग रहन्छ ।' भिक्षुहो ! तथागतको वर्णन गर्ने पृथक्जनले यसरी वर्णन गर्छ ।

४—“जस्तै कुनै कुनै श्रमण ब्राह्मणहरू भदाले दिएको भोजन गरेर यसरी तिरश्चीन विबद्याद्वारा मिथ्या जीविका गर्छन् । जस्तै— चन्द्रग्रहण हुनेछ, सूर्यग्रहण हुनेछ, नक्षत्र ग्रहण हुनेछ, चन्द्रसूर्यहरू आ-आफ्नो बाटोमा रहनेछन्, चन्द्रसूर्यहरू आ-आफ्नो बाटो छाडेर अर्को बाटोमा लाग्नेछन् । नक्षत्रहरू आ-आफ्नो बाटोमा रहनेछन्, नक्षत्रहरू आ-आफ्नो बाटो छाडेर अर्को बाटोमा लाग्नेछन् । उल्कापात हुनेछ,

दिशा डाह हुनेछ । भूकम्प हुनेछ । सुख्खा बाबल गर्जिनेछ । चन्द्रसूर्य नक्षत्रहरूको उदय, अस्त, मलिन तथा परिशुद्ध हुनेछ । यो चन्द्र ग्रहणबाट यस्तो फल हुनेछ । यो सूर्य ग्रहणबाट यस्तो फल हुनेछ । यो नक्षत्र ग्रहणबाट यस्तो फल हुनेछ । यो चन्द्रसूर्यहरू आ-आपनो बाटोमा रहनाको फल यस्तो हुनेछ । यी चन्द्रसूर्यहरू आ-आपनो बाटो छाडेर अर्को बाटोमा लाग्नाको फल यस्तो हुनेछ । यी नक्षत्रहरू आ-आपनो बाटोमा रहनाको फल यस्तो हुनेछ । यी नक्षत्रहरू आ-आपनो बाटो छाडी अर्को बाटोमा लाग्नाको फल यस्तो हुनेछ । यो उल्कापातको फल यस्तो हुनेछ । यो दिशा डाहको फल यस्तो हुनेछ । यो भूकम्पको फल यस्तो हुनेछ । यो सुख्खा बाबल गर्जनाको फल यस्तो हुनेछ । यी चन्द्रसूर्य नक्षत्रहरूको उदय अस्त मलिन तथा परिशुद्ध हुनाको फल यस्तो हुनेछ आदि । अमण गौतम यस्ता तिरश्चीन विद्वद्याद्वारा मिथ्या जीविकाबाट दूर रहन्छ ।' भिक्षुहो ! तयागतको वर्णन गर्ने पृथक्जनले यसरी वर्णन गर्छ ।

५—“जस्तं कुनं कुनं अमण ब्राह्मणहरू अद्वाले बिएको भोजन गरेर यसरी तिरश्चीन विद्वद्याद्वारा मिथ्या जीविका गर्छन् । जस्तं— सुवृष्टि हुनेछ, दुर्वृष्टि हुनेछ । सुमिक्ष हुनेछ, दुर्मिक्ष हुनेछ । निर्मय हुनेछ, मय हुनेछ । रोग हुनेछ, निरोग हुनेछ । हस्तमुद्रा गणनविद्वद्या, संख्यानविद्वद्या^१, कवितापाठ र बितण्डवाच आदि आदि । अमण गौतम

१. यो विद्वद्या जान्नेले कुनै रुख देख्दा पनि 'यस रुखमा यति पातहरू छन्' भन्ने कुरा भन्नसक्छ । सुमं. बि. I. पृ. ११३: ब्रह्मजालमुत्त-वण्णना ।

यस्ता तिरश्चीन विद्ययाद्वारा मिथ्या जीविकाबाट दूर रहन्छ ।' भिक्षुहो !
तथागतको वर्णन गर्ने पृथक्जनले यसरी वर्णन गर्छ ।

६—“जस्तै कुनै कुनै भ्रमण ब्राह्मणहरू श्रद्धाले दिएको भोजन
गरेर यसरी तिरश्चीन विद्ययाद्वारा मिथ्या जीविका गर्छन् । जस्तै—
घाषाह (=कन्या ल्याउने) विवाह (=कन्या बिले) गर्नको लागि
साइत बताउने, उषारो उठाउने र दुर्भाग्य बताउने । गर्भपुष्टि गर्ने,
मन्त्रबलले जिभ्रो बाँध्ने, मन्त्रबलले बंगरा बाँध्ने, मन्त्रबलले प्रर्काको
हात उल्ट्याइबिने, मन्त्रबलले बंगरा मच्चल्ने गराइबिने, मन्त्रबलले बहिरो
गराइबिने । ऐनामा देवता बोलाई प्रश्न सोध्ने । कुमारीको शरीरमा
देवता प्रवेश गराई प्रश्न सोध्ने । देवदासीको शरीरमा देवता प्रवेश गराई
प्रश्न सोध्ने । जीविकाको लागि सूर्य र महाब्रह्माको पूजा गर्ने । मुखबाट
अग्निज्वाला निकाल्ने । श्रीको प्राज्ञान गर्ने आदि आदि । भ्रमण गौतम
यस्ता तिरश्चीन विद्ययाद्वारा मिथ्या जीविकाबाट दूर रहन्छ ।' भिक्षुहो !
तथागतको वर्णन गर्ने पृथक्जनले यसरी वर्णन गर्छ ।

७—“जस्तै कुनै कुनै भ्रमण ब्राह्मणहरू श्रद्धाले दिएको भोजन
गरेर यसरी तिरश्चीन विद्ययाद्वारा मिथ्या जीविका गर्छन् । जस्तै—
शान्तिकर्म^१, प्रणिधिकर्म^२, भूतकर्म, भूरिकर्म^३, पुरुषलाई नपुंसक
बनाउने कर्म, नपुंसकलाई पुरुष बनाउने कर्म, भूरिकर्म, भूमिपरिकर्म,

१. 'शान्तिकर्म' भनेको कुनै देवस्थलमा गई 'यदि मेरो यस्तो यस्तो
काममा सिद्ध भएको खण्डमा तपाइँलाई यो यो वस्तुद्वारा पूजा
गर्नेछ' भनी भाकल गर्ने काम ।

आचमन कर्म, नुहाउने कर्म, होम कर्म, उल्टी गराउने कर्म, बिरेचन कर्म, उध्वंबिरेचन कर्म, अघोबिरेचन कर्म, शीर्षबिरेचन कर्म, कानको तेल बनाउने कर्म, नेत्र तर्पण तेल बनाउने कर्म, नस हाल्ने कर्म, अञ्जन कर्म, शीतल अञ्जन दिने कर्म, शस्त्र अस्त्रद्वारा गरिने (चीरफार) कर्म, शल्यचिकित्सा कर्म, बालचिकित्सा कर्म, ञडीबुटीबाट औषधी दिने कर्म, क्षार औषधीको प्रभाव दूर गर्ने औषधी दिने कर्म आदि आदि । श्रमण गौतम यस्ता तिरञ्चीन विद्वान्द्वारा मिथ्या जीविकाबाट दूर रहन्छ ।' भिक्षुहो ! तयागतको वर्णन गर्ने पृथक्जनले यसरी वर्णन गर्छ ।

“भिक्षुहो ! जुन त्यो पृथक्जनले तयागतको वर्णन गर्छ त्यो थोरै मात्र हो, स्यानी मात्र हो, शील मात्र हो ।

बुद्धमा असाधारणता

Dhamma.Digital

बयसद्वी दार्शनिक मतहरू

“भिक्षुहो ! अर्कै धर्महरू छन्’—जो गम्भीर, बुद्धशंनीय,

-
२. ‘प्रणिधिकर्म’ भनेको उपरोक्ताकारले प्रार्थना गरेको काम सिद्ध भएपछि भाकल गरे बमोजिम पूरा गर्ने काम ।
 ३. सिकेको मन्त्रलाई घरमा बसी अभ्यास गर्ने काम । सुमं. वि. I. पृ. ११५: ब्रह्मजालसुत्तवर्णना ।
 १. यतिञ्जेलसम्म सुप्पिय, परिव्राजकका शिष्य ब्रह्मदत्त जस्ताले गर्ने बुद्धवर्णनका कुराहरू भनिएका हुन् । यहाँदेखि अगाडिका कुराहरू

दुरनुबोध, शाश्वत, प्रणीत, अतर्कविचर, निपुण तथा पण्डितवेदनीय छ—
जसलाई तथागतले स्वयं अभिज्ञाद्वारा साक्षात्कार गरी बताउनु हुन्छ र
जसलाई तथागतको वर्णन गर्नेले यथार्थतः वर्णन गर्छन् । भिक्षुहो !
ती कुमचाहिं धर्महरू हुन् त जो गम्भीर, बुद्धशनीय, दुरनुबोध, शाश्वत,
प्रणीत, अतर्कविचर, निपुण तथा पण्डितवेदनीय छ तथा जसलाई
तथागतले स्वयं अभिज्ञाद्वारा साक्षात्कार गर्नुभएको छ जसलाई तथागतको
वर्णन गर्नेले यथार्थतः वर्णन गर्छन् ?

(क) पूर्वान्तको सम्बन्धमा १८ धारणाहरू

“भिक्षुहो ! पूर्वान्तको सम्बन्धमा कल्पना (पुब्बानाकम्पिका)
गर्ने, पूर्वान्तानुसार दृष्ट हुने केही श्रमण ब्राह्मणहरू छन् जो अष्टार
(१८) कारणहरूद्वारा पूर्वान्तको सम्बन्धमा अनेक प्रकारका विचार
(अधिसुत्तिपदानि) प्रकट गर्छन् । कुन कारणले, कुन आधारमा ती भद्र
श्रमण ब्राह्मणहरू १८ कारणहरूद्वारा पूर्वान्तको सम्बन्धमा अनेक
प्रकारका विचार प्रकट गर्छन् त ?—

चाहिं भिक्षुहरूद्वारा गरिने वर्णनका कुरा सुनाउँदै “भिक्षुहो !
अर्कै धर्महरू छन्...” भनी शून्यताको कुरा प्रकाश पार्ने यस्तो
भन्नुभएको हो भनी सुम. वि. I. पृ. ११७: ब्रह्मजालसुत्तवर्णनले
उल्लेख गरेको छ ।

१. यहाँ ‘पूर्वान्त’ भनेको अधिको, भूतकालको भनिएको हो । ‘पूर्वान्त’
शब्दको अर्थ प्रकाश पाउँदै अर्थकथाहरूले यसरी उल्लेख गरेका
छन्—

(१) शाश्वतवाद-४

१-२-“भिक्षुहो ! चार कारणले केही शाश्वतवादी (=नित्य-वादी) भ्रमण ब्राह्मणहरू आफूलाई (=आत्मालाई) र लोकलाई शाश्वत (=नित्य) भनी भन्छन् । के कारणले, के आधारमा ती भद्र शाश्वतवादी भ्रमण ब्राह्मणहरू आफूलाई र लोकलाई शाश्वत भन्छन् ?

पूर्वानुस्मृति—“भिक्षुहो ! यहाँ केही भ्रमण वा ब्राह्मण प्राप्त गरी, वीर्य गरी, मेहनत गरी, स्मृति राखी तथा राम्ररी मनमा राखी त्यसप्रकारको चित्त समाधि प्राप्त गर्छन् जुन समाहित चित्त परिशुद्ध, स्वच्छ, निर्मल तथा क्लेश रहित मएपछि उनीहरूले अनेक प्रकारका पूर्वजन्मका कुराहरू अनुस्मरण गर्छन् । जस्तै—‘एक जन्मको कुरा, बुद्ध

Dhamma Digital

‘पुब्बन्तन्ति पुरिमकोट्टासं’ भनी पपं.सू. II. पृ. २५७: महातण्हासंखयमुत्तवण्णनाले उल्लेख गरेको छ ।

‘पुब्बन्तो वुच्चति अतीतानि खन्ध-धातायतनानि’ भनी धम्म. सं. पृ. २८३: तिकनिद्देसले उल्लेख गरेको छ ।

‘पुब्बन्त वुच्चति अतीतो भद्धा’ भनी महा. नि. पृ. १७७: पुराभेदमुत्तनिद्देसले उल्लेख गरेको छ ।

‘पुब्बन्तं कप्पेत्वा विकप्पेत्वा गण्हन्तीति पुब्बमाकप्पिका । पुब्बन्तकप्पो वा एतेसं अत्थीति पुब्बन्तकप्पिकां भनी सुमं. वि. I. पृ. १२१: ब्रह्मजालमुत्तवण्णनाले उल्लेख गरेको छ ।

जन्मको कुरा, तीन जन्मको कुरा, ...' शयहजार जन्मको कुरा । अमुक स्थानमा थियो, यस्तो नाम, यस्तो गोत्र, यस्तो वर्ण, यस्तो आहार-पान, यस्तो सुख दुःख भोग गर्ने र यति आयु थियो । अनि त्यहाँबाट च्युत भई अमुक ठाउँमा जन्म । त्यहाँ पनि यस्तो नाम, यस्तो गोत्र, यस्तो वर्ण, यस्तो आहार-पान, यस्तो सुख दुःख भोग गर्ने र यति आयु थियो । सो त्यहाँबाट च्युत भई यहाँ जन्म्यो ।' यसरी आकार सहित, उद्देश्य (=नाम र गोत्र) सहित । अनेक प्रकारले पूर्वजन्मका कुराहरू अनुस्मरण गर्छन् ।

b. “अनि उनीहरू (यसै ध्यानलाई सम्झेर) यस्तो भन्छन्— ‘आफू (आत्मा) पनि लोक पनि शाश्वत’ हो । कसैबाट उत्पन्न भएको होइन (वज्रको), पर्वत जस्तै स्थिर (कूटट्टो) र स्तम्भ जस्तै अचल छ । ती सवैहरू घताउता बगुछिन्, चल्छन्, च्युत हुन्छन् र उत्पन्न पनि हुन्छन्’;

१. यहाँका बाँकी कुराहरू लेखकको बु. प. भा-१, पृ. २६०: ‘पूर्वानुस्मृतिज्ञान’ मा उल्लेख भए जस्तै, अथवा बु. रा. भा-२, पृ. १६५: ‘पूर्वानुस्मृतिज्ञान’ मा उल्लेख भए जस्तै अथवा बु. ब्रा. भा-२, पृ. १६८ को (८) मा उल्लेख भए जस्तै दोह-याई पढ्नु ।
२. रूपादि मध्ये कुनै स्कन्धलाई आत्मा पनि लोक पनि भनी ग्रहण गरेर त्यो नित्य (=शाश्वत) हो, ध्रुव हो भनी भन्छन् । सुमं. वि. I. पृ. १२२-२३: ब्रह्मजालमुत्तवण्णना ।
३. कल्पनाद्वारा मात्र ‘अचल छ’ भनी भनिएको हुँदा अहिले फेरि आफ्नै कुराको खण्डन हुने गरी यहाँ ‘चल्छन्, च्युत हुन्छन्’ भन्दा वि. I. पृ. १२४: ब्रह्मजालमुत्तवण्णना ।

शाश्वतता पनि रहिरहन्छ ।’ किनभने ? हामी प्राप्त गरी,.. तथा रात्रि मना राखी त्यसप्रकारको चित्त समाधि प्राप्त गर्छौं जुन समाहित चित्त हुँदा अनेक प्रकारका पूर्वजन्मका कुराहरू संस्मरण गर्छौं । जस्तै— ‘एक जन्मको कुरा, दुइ जन्मको कुरा,.. । यसरी आकार सहित, उद्देश्य सहित अनेक प्रकारले पूर्वजन्मका कुरा संस्मरण गर्छौं । यस कारणद्वारा पनि हामी यो जान्दछौं कि आत्मा र लोक शाश्वत (=निरप्य) हो । कसैबाट उत्पन्न भएको होइन, पर्वत जस्तै स्थिर र स्तम्भ जस्तै अचल छ । ती सत्वहरू घटाउता वगुच्छन्, चलन्, च्युत हुन्छन् र उत्पन्न पनि हुन्छन् । शाश्वतता पनि रहिरहन्छ ।’ भिक्षुहो ! यो पहिलो स्थान हो जसको कारणले, जसको आधारमा केही शाश्वतवादी भ्रमण ब्राह्मणहरू आत्मा र लोकलाई शाश्वत (=निरप्य) हो भनी भन्छन् ।

२-a—“कुन दोश्रो कारणले, कुन दोश्रो आधारमा ती भद्र शाश्वतवादी भ्रमण ब्राह्मणहरू आफूलाई र लोकलाई शाश्वत भन्छन् ? भिक्षुहो ! यहाँ केही भ्रमण वा ब्राह्मण प्राप्त गरी,.. त्यसप्रकारको चित्त समाधि प्राप्त गर्छौं जुन समाहित चित्त परिशुद्ध,.. भएपछि उनीहरूले अनेक प्रकारका पूर्वजन्मका कुराहरू अनुस्मरण गर्छन् । जस्तै—एक संवर्त (=प्रलय) कल्प, दुइ संवर्त कल्प, तीन संवर्त कल्प, चार संवर्त कल्प, पाँच संवर्त कल्प, दश संवर्त कल्प: ‘अमुक स्थानमा थियो, यस्तो नाम, यस्तो गोत्र, यस्तो वर्ण, यस्तो आहार-पान, यस्तो सुख दुःख भोग गर्ने र यति आयु थियो । अग्नि त्यहाँबाट च्युत भई अमुक ठाउँमा जन्म्यो । त्यहाँ पनि यस्तो नाम, यस्तो गोत्र,.. यति आयु थियो । सो त्यहाँबाट

च्युत भई यहाँ जन्म्यो ।' यसरी आकार सहित...पूर्वजन्मका कुराहरू अनुस्मरण गर्छन् ।

b. "अनि उनोहरू यस्तो भन्छन्—'आफू पनि लोक पनि शाश्वत हो ।... '।' किनभने ? हामी आतप्त गरी,...तथा रात्ररी मनमा राखी त्यसप्रकारको चित्त समाधि प्राप्त गर्छौं जुन समाहित चित्त हुँदा अनेक प्रकारका पूर्वजन्मका कुराहरू संस्मरण गर्छौं । जस्तै—'एक संबर्त कल्प,...सो यहाँबाट च्युत भई यहाँ जन्म्यो ।' यसरी आकार सहित... अनेक प्रकारका पूर्वजन्मका कुरा संस्मरण गर्छौं । यसकारणद्वारा पनि हामी यो जान्छौं कि आत्मा र लोक शाश्वत हो । कसैबाट उत्पन्न भएको होइन, पर्वत जस्तै स्थिर र स्तम्भ जस्तै अचल छ । ती सत्त्वहरू घनाउता दग्छन्, चल्छन्, च्युत हुन्छन् र उत्पन्न पनि हुन्छन् । शाश्वतता पनि रहिरहन्छ ।' भिक्षुहो । यो दोश्रो स्थान हो जसको कारणले, जसको आधारमा केही शाश्वतवादी भ्रमण ब्राह्मणहरू आत्मा र लोकलाई शाश्वत हो भनी भन्छन् ।

३-४—"कुन तेथो कारणले, कुन तेथो आधारमा शाश्वतवादी भ्रमण ब्राह्मणहरू आफूलाई र लोकलाई शाश्वत भन्दछन् त ? भिक्षुहो ! यहाँ केही भ्रमण वा ब्राह्मण आतप्त गरी... त्यसप्रकारको चित्त समाधि प्राप्त गर्छन् जुन समाहित चित्त परिशुद्ध...अएपछि उनोहरूले अनेक प्रकारका पूर्वजन्मका कुराहरू अनुस्मरण गर्छन् । जस्तै— बरा संबर्त कल्प,

१. माथि पृ. २८ मा 'शाश्वत हो' भन्ने ठाउँबाट 'शाश्वतता पनि रहिरहन्छ' भन्ने ठाउँसम्मको बीचको कुरा दोह-याउनु ।

बीस संवत्तं कल्प, तीस संवत्तं कल्प, चालीस संवत्तं कल्प: 'अमुक स्थानमा पिय्यो' यस्तो नाम, यस्तो गोत्र, यस्तो वर्ण, यस्तो आहार-पान, यस्तो सुख दुःख भोग गर्ने र यति आयु पियो । अग्नि त्यहाँबाट च्युत भई अमुक ठाउँमा जन्म्यो । त्यहाँपनि यस्तो नाम, यस्तो गोत्र, ...यति आयु पियो । सो त्यहाँबाट च्युत भई यहाँ जन्म्यो ।' यसरी आकार सहित... पूर्वजन्मका कुराहरू अनुस्मरण गर्छन् ।

b-“अग्नि उनीहरू यस्तो भन्छन्—‘आफू पनि लोक पनि शाश्वत हो ।...।’ किनभने ? हामी आतप्त गरी,...तथा रात्ररी मनमा राखी स्वसप्रकारको चित्त समाधि प्राप्त गर्छौं जुन समाहित चित्त हुँदा अनेक प्रकारका पूर्वजन्मका कुराहरू संस्मरण गर्छौं । जस्तै—‘बश संवत्तं कल्प, बीस संवत्तं कल्प, ...चालीस संवत्तं कल्प सो त्यहाँबाट च्युत भई यहाँ जन्म्यो ।’ यसरी आकार सहित...अनेक प्रकारले पूर्वजन्मका कुरा संस्मरण गर्छौं । यसकारणद्वारा पनि हामी यो जान्छौं कि आत्मा र लोक शाश्वत हो । कसैबाट उत्पन्न भएको होइन, पर्वत जस्तै स्थिर र स्तम्भ जस्तै अचल छ ।...शाश्वतता पनि रहिरहन्छ ।’ भिक्षुहो । यो तेश्रो स्थान हो जसको कारणले, जसको आधारमा केही शाश्वतवादी भ्रमण ब्राह्मणहरू आत्मा र लोकलाई शाश्वत हो भनी भन्छन् ।

४-a-“कुन चौथो कारणले, कुन चौथो आधारमा शाश्वतवादी भ्रमण ब्राह्मणहरू आफूलाई र लोकलाई शाश्वत भन्दछन् त ? भिक्षुहो । यहाँ केही भ्रमण वा ब्राह्मण तार्किक र बिमर्शो हुन्छन् । उनीहरू तर्कको आधारमा, बिमर्शनको आधारमा आफूले जानेर यस्तो भन्छन्—‘आफू

पनि लोक पनि शाश्वत हो । कसंबाट उत्पन्न भएको होइन, पर्वत जस्तै स्थिर र स्तम्भ जस्तै अचल छ । ती सत्वहरू यताउता बगुछिन्, बल्छन्, च्युत हुन्छन् र उत्पन्न पनि हुन्छन् । शाश्वतता पनि रहिरहन्छ ।' भिक्षुहो ! यो चौथो स्थान हो जसको कारणले, जसको आधारमा केही शाश्वतवादी भ्रमण ब्राह्मणहरू आत्मा र लोकलाई शाश्वत हो भनी भन्छन् ।

“भिक्षुहो ! यी ती शाश्वतवादी भ्रमण ब्राह्मणहरू हुन् जो आत्मा र लोकलाई शाश्वत (=नित्य) भनी भन्छन् । भिक्षुहो ! जो ती शाश्वतवादी भ्रमण ब्राह्मणहरू हुन् उनीहरू सबै यी नौ चार कारणहरूले भ्रमण यीमध्ये कुनै एक कारणले आत्मा र लोकलाई शाश्वत हो भनी भन्छन् । यसभन्दा बाहिर अरु कारण छैन ।

“भिक्षुहो ! तथागत यो जान्दछन् कि—‘यो दृष्टिका स्थान-हरू यसरी ग्रहण गरेका छन्, यसरी परामर्श गरेका छन् र (उनीहरूको) यस्तो गति र सम्पराय हुन्छ ।’ त्यसलाई पनि तथागत जान्दछन् र त्यो भन्दा भाबिका पनि जान्दछन् । त्यो ज्ञानलाई परामर्श पनि गर्दैनन् । भिक्षुहो ! परामर्श नगर्नाले त्यसबाट (परामर्श गर्दा हुने क्लेशबाट) निवृत्ति भएको कुरा पनि आफैले अज्ञबोध गर्छ । वेदनाको

-
१. तृष्णादृष्टिमानले परामर्श गर्दैन । अर्थात् म जान्दछु, म देख्दछु भनी मान पनि गर्दैन भनिएको हो । सुमं. वि. I. पृ. १२७: ब्रह्मजालसुत्तवण्णना ।

समुदय^१ पनि अस्तगमन पनि आस्वाद्य पनि दुष्परिणाम पनि मुक्ति पक्कि यथार्थतः अद्यबोध गरी उपादान रहित तथागत विमुक्त छ ।

“मिक्षुहो ! यी धर्महरू गम्भीर, बुद्धशनीय, दुरनुबोध, शान्त, प्रणीत, अतर्कबचर, निपुण तथा पण्डितवेदनीय छ । जुन तथागत स्वयंले अभिज्ञाद्वारा साक्षात्कार गरी बताउँछ । जुन कुराद्वारा तथागतको वर्णन गर्नेले यथार्थतः वर्णन गर्न सक्छ ।

(प्रथम भागबार)

(२) केही शाश्वत र अशाश्वतवादी-४

प्रश्न र विवृत्त—१—“मिक्षुहो ! केही शाश्वत र केही अशाश्वतवादी भ्रमण ब्राह्मणहरू चार कारणले आफूलाई (=आत्मलाई) र लोकलाई केही शाश्वत र केही अशाश्वत भन्दछन् । कुन चार कारणले र कुन चार आधारमा ती भद्र भ्रमण ब्राह्मणहरू आफूलाई र लोकलाई केही शाश्वत र केही अशाश्वत भन्दछन् त ?

“मिक्षुहो ! त्यस्तो समय पनि हुन्छ कि जो कुनै समय पछि धेरै समय पछि यो लोक प्रलय (=संवट्ट) हुन्छ । प्रलय भएपछि धेरैजसो प्राणीहरू आत्मस्वर लोकवासी हुन्छन् । तिनोहरू त्यहाँ मनोमय,

१. “अत्रिदयाको कारणले वेदना,...तृष्णाको कारणले वेदना,... कर्मको कारणले वेदना,...स्पर्शको कारणले वेदना...” पटि. म. पा. पृ. १६-६२: भङ्गानुपस्सनावाणनिद्वेसो ।

प्रीतिभक्षी, स्वयंप्रभा, अन्तरीक्षचारी तथा शुभस्थायी^१ हुन्छन् र धेरै समयसम्म रहन्छन् ।

“भिक्षुहो ! त्यस्तो समय पनि आउंछ कि जो कुनै समय पछि धेरै समय पछि यो लोक विवृत्त (= विवृष्ट) हुन्छ । लोक विवृत्त भएपछि शून्य ब्रह्मविमान प्रादुर्भाव हुन्छ । अनि कुनै आयुक्षय वा पुण्यक्षय भएको प्राणी आमस्वर लोकबाट च्युत भई शून्य ब्रह्मविमान-मा उत्पन्न हुन्छ । उ त्यहाँ मनोमय, प्रीतिभक्ष, स्वयंप्रभा, अन्तरीक्षचारी तथा शुभस्थायी हुन्छ र धेरै समयसम्म रहन्छ ।

“त्यहाँ धेरै समयसम्म एकलं रहँदा उसमा अनभिरति (= उदासीनता) हुन्छ त्रास हुन्छ । (अनि उसले यस्तो सोचवछ)— ‘अहो ! अरु प्राणीहरू पनि यहाँ आए हुन्थे ।’ अनि अरु पनि आयुक्षय वा पुण्यक्षय भएका प्राणीहरू आमस्वर लोकबाट च्युत भई त्यो प्राणी भएको शून्य ब्रह्मविमानमा उत्पन्न हुन्छन् । उनीहरू पनि त्यहाँ मनोमय, प्रीतिभक्षी, स्वयंप्रभा, अन्तरीक्षचारी तथा शुभस्थायी हुन्छन् र धेरै समयसम्म रहन्छन् ।

“भिक्षुहो ! त्यहाँ जुन प्राणी पहिले उत्पन्न भयो उसलाई यस्तो लाग्छ—‘म नै ब्रह्मा, महाब्रह्मा, श्रेष्ठ, अकमिष्ठ, सर्वदर्शी, ब्रह्मवर्ती, (=सबैलाई ब्रह्ममा राख्ने), ईश्वर, कर्ता, निर्माता, श्रेष्ठ,

१. राम्रो उद्बचान र कल्पवृक्षमा बस्छन् भनिएको हो । सुमं. वि. I.

पृ. १२६: ब्रह्मजालसुत्तवण्णना ।

विभाजनकर्ता^१ वशी (=स्वामी) भूत भविष्यका प्राणीहरूका पिता, मैले यी प्राणीहरूलाई निर्माण गरें । किनभने ? मलाई नै पहिले यस्तो लागेको थियो—‘ग्रहा ! ग्रह प्राणीहरू पनि यहाँ आए हुन्थ्यो ।’ मेरो मनः प्रणिधिद्वारा नै यी प्राणीहरू यहाँ आएका हुन् ।

“जो ती प्राणीहरू त्यहाँ पछि उत्पन्न भए उनीहरूलाई पनि यस्तो लाग्छ—‘यी ब्रह्मा, महाब्रह्मा, जेष्ठ, अकनिष्ठ, सर्वदर्शी, वशावर्ती, ईश्वर, कर्ता, निर्माता, श्रेष्ठ, विभाजनकर्ता, वशी, भूत भविष्यका प्राणीहरूका पिता हुन् । यिनै ब्रह्मबाट हामीहरूको निर्माण भएको हो । किनभने ? यिनैलाई सर्वप्रथम यहाँ उत्पन्न भएको हामीले देख्यौं । हामी पछि उत्पन्न भएका हौं ।’

“भिक्षुहो ! जुन प्राणी त्यहाँ पहिले उत्पन्न भए तिनीहरू बढी बीर्घायु पनि हुन्छन्, बढी वर्णवान् पनि हुन्छन् र बढी शक्तिशाली पनि हुन्छन् । जुन प्राणीहरू त्यहाँ पछि उत्पन्न भए तिनीहरू कम आयुका हुन्छन्, कुर्वर्णो पनि हुन्छन् र कम शक्तिशाली पनि हुन्छन् ।

“भिक्षुहो ! कुनै प्राणी त्यस लोकबाट व्युत् भई यस आत्म-भावमा उत्पन्न हुनसक्छ । यस लोकमा आई घरबार छाडी अनगरिक

१. तिमो क्षत्री ह्वी, तिमो ब्राह्मण ह्वी, तिमो वैश्य ह्वी, शूद्र ह्वी, गृहस्थी ह्वी, प्रव्रजित ह्वी । तिमो ऊँट ह्वी, गाई ह्वी, भ्रादि प्रकारले प्राणीहरूलाई विभाजन गर्ने हुँ भनी उ ठान्दछ । सुमं. वि.

I. पृ. १३०: ब्रह्मजालसुत्तवण्णना ।

भई प्रव्रजित हुन्छ । घरबार छाडी प्रव्रजित भई आतप्त गरी वीर्य गरी अनुशोण गरी सम्पत्कृपले मनमा राखी त्यसप्रकारको चित्त समाधि प्राप्त गर्छ जुन समाधिमा समाधिष्ठ हुँदा पूर्वजन्मका कुराहरू अनुस्मरण गर्छ । त्यसबन्दा अधिका अनुस्मरण गर्न सक्दैन । अनि उ यस्तो भन्छ—‘जो ती ब्रह्मा, महाब्रह्मा, ...जसले हामीलाई निमित्त गरे उनी नित्य, ध्रुव, शाश्वत, अपरिवर्तनीय तथा सधैँसरी त्यस्तै रहिरहन्छन् । जो हामीहरू ती ब्रह्माद्वारा निमित्त भएका हौं ती हामीहरू अनित्य, अध्रुव, अस्थायु तथा च्युत हुने स्वभावका भई यस आत्मभावमा आर्यो ।’ भिक्षुहो ! यही पहिलो स्थान हो जसको कारणले, जसको आधारमा केही शाश्वत र केही अशाश्वतवादी श्रमण ब्राह्मणहरू आत्मा र लोकलाई केही शाश्वत र केही अशाश्वत भनी भन्छन् ।

श्रीडाप्रदूषिक देवता-२—“कुन दोषो कारणले, कुन दोषो आधारमा केही शाश्वत र केही अशाश्वतवादी श्रमण ब्राह्मणहरू आफूलाई र लोकलाई केही शाश्वत र केही अशाश्वत भन्दछन् त ? भिक्षुहो ! श्रीडाप्रदूषिक भन्ने देवताहरू छन् । उनीहरू घेरैँबेरसम्म हाँसेर श्रीडा गरी बस्छन् । घेरैँबेरसम्म हाँसेर श्रीडा गरी बस्दा उनीहरूको होस रहन्छ । होस नरहँदा ती देवताहरू त्यसकायबाट च्युत हुन्छन् ।

“भिक्षुहो ! कुनै प्राणी त्यसकायबाट च्युत भई यस आत्मभावमा उत्पन्न हुन सक्छ । यस लोकमा आई घरबार छाडी अनगारिक भई प्रव्रजित हुन्छ । घरबार छाडी प्रव्रजित भई आतप्त गरी ...पूर्वजन्मका

कुराहरू अनुस्मरण गर्छं । त्यसमन्दा अघिको अनुस्मरण गर्न सक्दैनं । अनि उ यस्तो भन्छ—‘जो ती भद्र देवताहरू क्रीडाप्रदूषिक हुन्छन् उनीहरू धेरैबेरसम्म हाँसेर क्रीडा गरी बस्दैनन् । हाँसेर क्रीडा नगर्ने तिनोहरूको स्मृति यातमा रहन्छ । स्मृति यातमा रहनाले ती देवताहरू त्यस कायबाट च्युत हुन्छन् । निरथ, ध्रुव, शाश्वत तथा अपरिवर्तनीय भई सधैँभरी त्यसं रहिरहन्छन् । जो हामीहरू क्रीडाप्रदूषिक भएँौं ती हामीहरू धेरैबेरसम्म हाँसेर क्रीडा गरी बस्नेँौं । धेरैबेरसम्म हाँसेर क्रीडामा लागिरहेका हामीहरूको होस यातमा रहेन । होस यातमा नरहनाको कारणले गर्दा हामीहरू त्यस कायबाट च्युत भई अनिरथ, अध्रुव र अल्पायुक्त भई च्युत भएर यहाँ आएँौं ।’ भिक्षुहो ! यही बोधो स्थान हो जसको कारणले, जसको आघारमा केही शाश्वत र केही अशाश्वतवादी भ्रमण ब्राह्मणहरू आत्मा र लोकलाई केही शाश्वत र केही अशाश्वत भनी भन्छन् ।

मनः प्रदूषिक देवता-३—“कुन तेश्रो कारणले, कुन तेश्रो आघारमा केही शाश्वत र केही अशाश्वतवादी भ्रमण ब्राह्मणहरू आफूलाई र लोकलाई केही शाश्वत र केही अशाश्वत भन्छन् त ? भिक्षुहो ! मनः प्रदूषिक भन्ने देवताहरू छन् । उनीहरू धेरैबेरसम्म परस्परमा चासो राख्छन् । धेरैबेरसम्म परस्पर चासो राखिरहँदा उनीहरूको चित्त विग्रन्छ । परस्पर चासो राखिरहँदा उनीहरूको काय र चित्त यावच्छ । अनि ती देवताहरू त्यस कायबाट च्युत हुन्छन् ।

“भिक्षुहो ! कुनै प्राणी त्यस कायबाट च्युत भई यस आत्म-

भावना उत्पन्न हुन सक्छ । यसलोकमा आई घरबार छाडी अनगारिक भई प्रव्रजित हुन्छ । घरबार छाडी प्रव्रजित भई भ्रातृपत्त गरी...पूर्व-जन्मका कुराहरू अनुस्मरण गर्छ । त्यसमग्धा अधिको अनुस्मरण गर्न सक्दैन । अनि उ यसो भन्छ— 'जो ती भद्र मनः प्रदूषिक हुन् उनीहरू धेरैबेरसम्म परस्परमा चासो राख्दैनन् । धेरैबेरसम्म परस्परमा चासो नराखनाले परस्पर चित्त बिग्रोदैन । परस्परमा चित्त नबिग्रनाले काय र चित्त याकी त्यस कायबाट च्युत हुन्न । निश्य, ध्रुव, शाश्वत तथा अपरिवर्तनीय भई संघंभरी त्यसै रहिरहन्छ । जो हामीहरू मनः प्रदूषिक भयो ती हामीहरूले धेरैबेरसम्म परस्पर चासो राख्यौं । धेरैबेरसम्म परस्पर चासो राखेकोले हामीहरूको चित्त दूषण भयो । दूषण चित्त भएका हामीहरूको काय र चित्त याकी त्यस कायबाट च्युत भई अनित्य, अध्रुव र अल्पायु भई च्युत भएर यहाँ आयौं ।' भिक्षुहो ! यही तेभो स्थान हो जसको कारणले, जसको आधारमा केही शाश्वत र केही अशाश्वतवादी भ्रमण ब्राह्मणहरू आत्मा र लोकलाई केही शाश्वत र केही अशाश्वत भनी भन्छन् ।

तार्किक र विमर्शी—४—“कुन चौथो कारणले, कुन चौथो आधारमा केही शाश्वत र केही अशाश्वतवादी भ्रमण ब्राह्मणहरू आफूलाई र लोकलाई केही शाश्वत र केही अशाश्वत भन्छन् त ? भिक्षुहो ! यहाँ केही भ्रमण वा ब्राह्मण तार्किक र विमर्शी हुन्छन् । उनीहरू तर्कको आधारमा, विमर्शनको आधारमा आफ्नो ज्ञानको आधारमा यस्तो भन्छन्—'जो यो चक्षु भनी भनिन्छ, ...श्रोत...घ्राण...जिह्वा...काय भनी भनिन्छ—यो आत्मा अनित्य, अध्रुव, अशाश्वत र परिवर्तनशील छ ।

जो यो चित्त वा मन वा विज्ञान भनी जनिन्छ— यो आत्मा नित्य, ध्रुव, शाश्वत र अपरिवर्तनशील छ र शाश्वतता पनि रहिरहन्छ ।' भिक्षुहो ! यही चौथो स्थान हो जसको कारणले, जसको आधारमा केही शाश्वत र केही अशाश्वतबाबो भ्रमण ब्राह्मणहरू आत्मा र लोकलाई केही शाश्वत र केही अशाश्वत भनी भन्छन् ।

“भिक्षुहो ! यी चार कारणले केही शाश्वत र केही अशाश्वत-बाबो भ्रमण ब्राह्मणहरू आफूलाई र लोकलाई केही शाश्वत र केही अशाश्वत भन्छन् । भिक्षुहो ! जो कोही भ्रमण वा ब्राह्मण केही शाश्वत र केही अशाश्वतबाबो छन् ती सबैले यी नौ चार कारणले अथवा यीमध्ये कुनै एक कारणले आत्मा र लोकलाई केही शाश्वत र केही अशाश्वत भनी भन्छन् । यसबन्दा बाहिर अरू कारण छैन ।

“भिक्षुहो ! तयागतले यो जान्दछ कि— ‘यो दृष्टिका स्थानहरू यसरी ग्रहण गरेका छन्, यसरी परामर्श गरेका छन् र (उनीहरूको) यस्तो गति र सम्पराय हुन्छ ।’ त्यसलाई पनि तयागत जान्दछ र त्योबन्दा माझको पनि जान्दछ । त्यो ज्ञानलाई परामर्श पनि गर्दैन । भिक्षुहो ! परामर्श भगनले श्यसबाट (परामर्श गर्दा हुने बलेशबाट) निवृत्ति भएको कुरा पनि आफैले अवबोध गर्छ । वेदनाको समुदय पनि अस्तगमन पनि आश्वास पनि बुद्धपरिणाम पनि मुक्ति पनि यथायतः अवबोध गरी उपादान रहित तयागत विमुक्त छ ।

“भिक्षुहो ! यो धर्महरू गम्भीर, दुर्बशनीय, दुरनुबोध, शाश्वत, प्रणीत, अतकविचर, निपुण तथा पण्डित वेदनीय छ । जुन तयागतः

स्वयंने अभिजातद्वारा साक्षात्कार गरी बताउंछ । जुन कुराद्वारा तथागतको वर्णन गर्नेले अर्थार्थतः वर्णन गर्न सक्छ ।

(३) अन्तानन्तिकवाद-४

१-“भिक्षुहो ! केही अन्तानन्तिकवादी (=अन्त र अनन्त भन्नेहरू) भ्रमण ब्राह्मणहरू चार कारणले अन्त (=परिधि) भएको र अन्त (=परिधि) नभएको भनी भन्छन् । कुन चार कारणले, कुन चार आधारमा ती भद्र अन्तानन्तिकवादी भ्रमण ब्राह्मणहरू लोकलाई अन्तानन्त (=अन्त र अनन्त) भन्दछन् त ?

“भिक्षुहो ! यहाँ केही भ्रमण वा ब्राह्मण आतप्त गरी...’ त्यस-प्रकारको चित्तसमाधि प्राप्त गर्छं जुन समाधिमा समाधिष्ठ हुँदा ‘लोक अन्त सहित छ’ भन्ने ठान्छ ।

“अनि उ यसो भन्छ—‘यो लोकको अन्त छ र परिच्छिन्न छ ।’ किनभने ? आतप्त गरी...त्यस्तो चित्तसमाधि प्राप्त गर्छं जुन समाधिमा समाधिष्ठ हुँदा ‘लोक अन्त सहित छ’ भनी ठानी म बिहार गर्छं । यसकारणले पनि म जान्दछु कि यो लोकको अन्त छ र परिच्छिन्न छ । भिक्षुहो ! यही बहिलो स्थान हो जसको कारणले, जसको आधारमा केही अन्तानन्तिकवादी भ्रमण ब्राह्मणहरू लोकलाई अन्तानन्त भन्दछन् ।

१. यहाँका बाँकी कुरा माथि पृ. ३८ मा उल्लिखित ‘आतप्त गरी...’ भन्नेबाट ‘त्यसप्रकारको...’ भन्ने सम्म दोहन्थ्याई पढ्नु ।

२—“कुन दोशो कारणले, कुन दोशो आधारमा ती अन्तान्तिकबाबी भ्रमण ब्राह्मणहरू लोकलाई अन्तानन्त मनी भन्दछन् त ? भिक्षुहो ! यहाँ केही भ्रमण वा ब्राह्मण आतप्त गरी...त्यसप्रकारको चित्तसमाधि प्राप्त गर्छं जुन समाधिमा समाधिष्ठ हुँदा ‘लोक अनन्त हो’ भनी ठान्छ ।

“अनि उ यसो भन्छ—‘यो लोक अनन्त छ र परिच्छिन्न छैन ।’ जो ती भ्रमण ब्राह्मणहरू ‘यो लोकको अनन्त छ र परिच्छिन्न छ’ भनी भन्छन् उनीहरूको कुरा झूटो हो । यो लोकको अनन्त छैन र परिच्छिन्न छैन । किनभने ? आतप्त गरी...त्यसप्रकारको चित्तसमाधि प्राप्त गर्छुं जुन समाधिमा समाधिष्ठ हुँदा म अनन्तछंझी भई बिहार गर्छुं । यस कारणले पनि म जान्दछु कि यो लोक अनन्त छ र परिच्छिन्न छैन । भिक्षुहो ! यही दोशो प्याम हो जसको कारणले, जसको आधारमा केही अन्तान्तिकबाबी भ्रमण ब्राह्मणहरू लोकलाई अन्तानन्त भन्दछन् ।

३—“कुन तेथो कारणले, कुन तेथो आधारमा ती भद्र अन्तान्तिकबाबी भ्रमण ब्राह्मणहरू लोकलाई अन्तानन्त मनी भन्दछन् त ? भिक्षुहो ! यहाँ केही भ्रमण वा ब्राह्मण आतप्त गरी...त्यसप्रकारको चित्त समाधि प्राप्त गर्छं जुन समाधिमा समाधिष्ठ हुँदा यो लोक अन्त र तस अनन्त छ भनी ठानी भन्छन् र तेसोतिर अनन्त छ भनी ठान्छन् ।

“अनि उ यसो भन्छ—‘यो लोकको अनन्त पनि छ अनन्त पनि छैन ।’ जुन भ्रमण ब्राह्मणहरू यो लोकको अनन्त छ र परिच्छिन्न छ भनी भन्छन् उनीहरूको यो कुरा झूटो हो । जुन भ्रमण ब्राह्मणहरू यो लोक अनन्त छ र परिच्छिन्न छैन भनी भन्छन् उनीहरूको कुरा पनि झूटो हो ।

यो लोकको अन्त पनि छ अन्त पनि छ । किनभने ? अतत्त गरी...
 स्वसप्रकारको चित्तसमाधि प्राप्त गर्छु जुन समाधिमा समाधिष्ठ हुँदा
 यो लोकको माथि र तल अन्तसंज्ञी भई बस्छु र तेसोतिर अन्तसंज्ञी
 भई बस्छु । यसकारणले पनि म यो लोक अन्त सहित र अन्तरहित
 भनी जान्दछु । भिक्षुहो ! यही तेस्रो स्थान हो जसको कारणले, जसको
 आधारमा केही अन्तान्तिकवादी भ्रमण ब्राह्मणहरू लोकलाई
 अन्तान्तिक भन्दछन् ।

४—“कुन चौथो कारणले, कुन चौथो आधारमा ती भद्र
 अन्तान्तिकवादी भ्रमण ब्राह्मणहरू लोकलाई अन्तान्त भनी भन्दछन्
 त ? भिक्षुहो ! यहाँ केही भ्रमण ब्राह्मण तार्किक र बिमर्शो हुन्छन् ।
 उनीहरू तर्कको आधारमा, बिमर्शनको आधारमा आफ्नो ज्ञानले यस्तो
 भन्छन्—‘न यो लोक अन्तसहित छ, न त अन्त न ।’ जो ती भ्रमण
 ब्राह्मणहरू यस्तो भन्छन्—‘यो लोकको अन्त छ, परिच्छिन्न छ ।’
 उनीहरूको यो कुरा झूटो हो । जुन ती भ्रमण ब्राह्मणहरू यस्तो भन्छन्—
 ‘यो लोक अन्त छ, परिच्छिन्न छैन ।’ तिनोहरूको कुरा पनि झूटो हो ।
 जुन ती भ्रमण ब्राह्मणहरू यस्तो भन्छन्—‘यो लोक अन्त पनि छ,
 अन्त पनि छ ।’ उनीहरूको यो कुरा पनि झूटो हो । यो लोकको
 न अन्त छ, न अन्त न ।’ भिक्षुहो ! यही चौथो स्थान हो जसको
 कारणले, जसको आधारमा केही अन्तान्तिकवादी भ्रमण ब्राह्मणहरू
 लोकलाई अन्तान्तिक भन्दछन् ।

“भिक्षुहो ! यही चार कारणले केही अन्तान्तिकवादी भ्रमण

ब्राह्मणहरू अन्तान्तिक लोक भनी भन्छन् । भिक्षुहो ! जो कौही अन्तान्तिकवादी श्रमण ब्राह्मणहरू अन्तान्तिक भन्दछन् भने ती सबै यी नं चार कारणले वा यीमध्ये कुनै एक कारणले भन्दछन् । यसभन्दा बाहिर अरु कारण छैन ।

“भिक्षुहो ! तथागतले यो जान्दछ कि—‘यी दृष्टिका स्थानहरू यसरी ग्रहण गरेका छन्, यसरी परामर्श गरेका छन् र (उनीहरूको) यस्तो गति र सम्पराय हुनेछ ।’ त्यसलाई पनि तथागत जान्दछ र त्योभन्दा माथिको पनि जान्दछ । त्यो ज्ञानलाई परामर्श पनि गर्दैन । भिक्षुहो ! परामर्श नगर्नाले त्यसबाट (परामर्श गर्दा हुने बलेशबाट) निवृत्ति भएको कुरा पनि आफैले प्रबोध गर्छ । वेदनाको समुदय पनि अस्तगमन पनि आस्वाद पनि दुष्परिणाम पनि मुक्ति पनि यथार्थतः प्रबोध गरी उपादान रहित तथागत विमुक्त छ ।

“भिक्षुहो ! यी धर्महरू गम्भीर, दुर्वर्शनीय, दुरनुबोध, शान्त, प्रणीत, अतर्कान्वर, निपुण तथा पण्डित वेदनीय छन् । जुन तथागत स्वयंले अभिज्ञाद्वारा साक्षात्कार गरी बताउँछ । जुन कुराद्वारा तथागतको वर्णन गर्नाले यथार्थतः वर्णन गर्न सक्छ ।

(४) अमराविक्षेपवाद-४

१—“भिक्षुहो ! केही अमराविक्षेपवादी श्रमण ब्राह्मणहरू चार कारणले त्यस त्यस प्रश्नमा वाचा विक्षेप गर्छन् अमराविक्षेप । ती भद्र

१. ‘अमरा’ भन्ने एक जातिको माछा छ । उ पानीमा डुब्न, उफन

अमराविक्षेपवादी भ्रमण ब्राह्मणहक कुन कारणले, कुन चार आधारमा ती ती प्रश्नमा वाचाविक्षेप गरी अमराविक्षेप गर्छन् त ?

“भिक्षुहो ! यहाँ कुन भ्रमण वा ब्राह्मण यो कुशल हो भनी यथार्थतः जान्दैन, यो अकुशल हो भनी यथार्थतः जान्दैन । अर्नि उसलाई यस्तो लाग्छ—‘यो कुशल हो भनी म यथार्थतः जान्दैन । यो अकुशल हो भनी म यथार्थतः जान्दैन । यो कुशल हो भनी यथार्थतः नजानौ, यो अकुशल हो भनी यथार्थतः नजानौ—‘यो कुशल हो भनी भनूँ भने, यो अकुशल हो भनी भनूँ भने—त्यहाँ ममा छन्द, राग, द्वेष वा प्रतिघ हुन सक्छ । जब ममा छन्द, राग, द्वेष वा प्रतिघ हुन्छ त्यो मेरो लागि झूटो हुन्छ । जो झूटो हो त्यो मेरो लागि आघात (=बिपात) हुन्छ । जो आघात हो त्यो मेरो लागि बिघ्न हो ।’ यसरी उ झूटो कुराको भएले, झूटो कुरा प्रतिको घृणाले—‘न यो कुशल हो भनी भन्छ, न यो अकुशल हो भनी भन्छ ।’ ती ती बिषयमा प्रश्न सोध्दा—‘यस्तो (मत) पनि मेरो छैन; त्यस्तो (मत) पनि मेरो छैन; अन्यथा (मत) पनि मेरो छैन; त्यस्तो (मत) छैन भन्ने पनि मेरो छैन; त्यस्तो (मत) छैन भन्ने पनि मेरो छैन भन्ने पनि मेरो छैन’ भनी वाचाविक्षेप अमराविक्षेप गर्छ । भिक्षुहो ! यो पहिलो स्थान हो जुन

तथा यताउता दगुर्न छिटो हुन्छ । उसलाई समात्न खूब कठिन पछे । त्यस्तै किसिमको अस्थिर वाचालाई यहाँ ‘अमराविक्षेप’ भनी भनिएको हो । सुमं. वि. I. पृ. १३४: ब्रह्मजालमुत्तवण्णना ।

कारणले, जुन आघारमा केही अमराविक्षेपबादी श्रमण ब्राह्मणहरू ती ती प्रश्नहरू सोध्दा वाचाविक्षेप र अमराविक्षेप गर्छन् ।

२—“कुन दोश्रो कारणले, कुन दोश्रो आघारमा ती भद्र श्रमण ब्राह्मणहरू ती ती प्रश्नहरू सोध्दा वाचाविक्षेप अमराविक्षेप गर्छन् त ? भिक्षुहो ! यहाँ कुन श्रमण वा ब्राह्मण यो कुशल हो भनी यथार्थतः जान्दैन, यो अकुशल हो भनी यथार्थतः जान्दैन । अनि उसलाई यस्तो लाग्छ—‘म यो कुशल भनी यथार्थतः जान्दैन, यो अकुशल भनी यथार्थतः जान्दैन । यो कुशल भनी यथार्थतः नजानी, यो अकुशल भनी यथार्थतः नजानी—यदि मैले यो कुशल हो भनी भनूँ भने, यो अकुशल हो भनी भनूँ भने—त्यहाँ मेरो छन्द, राग, द्वेष वा प्रतिघ हुन्छ । जहाँ ममा छन्द, राग, द्वेष वा प्रतिघ हुन्छ त्यो मेरो लागि उपादान हुनेछ । जो उपादान हो त्यो मेरो लागि आघात हुनेछ । जो आघात हो त्यो मेरो लागि बिचन हुनेछ ।’ यसरी उ उपादानको जयले, उपादान प्रतिको घृणाले—‘न यो कुशल हो भनी भन्छ, ...।’ ती ती विषयमा प्रश्न सोध्दा—‘यस्तो पनि मेरो छैन; ...’ भनी वाचाविक्षेप र अमराविक्षेप गर्छ । भिक्षुहो ! यो दोश्रो स्थान हो...।

३—“कुन तेश्रो कारणले, कुन तेश्रो आघारमा ती भद्र श्रमण ब्राह्मणहरू ती ती प्रश्नहरू सोध्दा वाचाविक्षेप अमराविक्षेप गर्छन् त ? भिक्षुहो ! यहाँ कुन श्रमण वा ब्राह्मण यो कुशल हो भनी यथार्थतः जान्दैन...अनि उसलाई यस्तो लाग्छ—‘यो कुशल भनी म यथार्थतः जान्दैन । ...यो कुशल हो भनी यथार्थतः नजानी—यो कुशल हो भनी

मनूँ मने... —रौंलाई चीरले झं अर्कासँग बाब गर्न सक्ने पण्डित नियुग भ्रमण ब्राह्मणहरू छन् को अर्काको दृष्टिलाई आपनो प्रज्ञासो काटछन् । उनीहरूले मसँग प्रश्न तथा कारण सोध्दा (देखाएको कारणमा पनि) बोध देखाउँदा उनीहरूलाई सन्तोष गरी जबाफ दिन सकिन मने—त्यो मेरो लागि आघात हुनेछ । जो आघात हो त्यो मेरो लागि बिघ्न हुनेछ ।’ यसरी उ प्रश्न सोध्दाइको भयले, प्रश्न सोध्दाई प्रतिको घृणाले— ‘न यो कुशल हो मनी भन्छ,....।’ ती ती विषयमा प्रश्न सोध्दा— ‘यस्तो पनि मेरो छैन;...’ मनी बाचाविक्षेप तथा अमराविक्षेप गर्छ । मिक्षुहो ! यो तेश्रो स्थान हो...।

४—‘कुन चौथो कारणले, कुन चौथो आधारमा ती भद्र भ्रमण ब्राह्मणहरू ती ती प्रश्नहरू सोध्दा बाचाविक्षेप अमराविक्षेप गर्छन् त ? मिक्षुहो ! यहाँ कुन भ्रमण ब्राह्मण यहाँ निबुद्धि र मूढ हुन्छ । उ निबुद्धि र मूढताको कारणले ती ती प्रश्न सोध्दा बाचाविक्षेप अमराविक्षेप गर्छ । (१) ‘यदि मसँग ‘परलोक छ के ?’ मनी सोधेमा यदि मलाई ‘परलोक छ’ मने लागेमा ‘परलोक छ’ मनी भन्नेछु । (अ) यस्तो हो पनि भग्निन, (आ) त्यस्तो होइन पनि भग्निन, (इ) अन्यथा हो पनि भग्निन, (ई) होइन पनि भग्निन, (उ) ‘होइन’ मनेकोलाई ‘होइन’ पनि भग्निन । (२) ‘परलोक छैन के ?’ मनी सोधेमा... (३) ‘परलोक छ पनि छैन पनि के ?’ मनी सोधेमा... (४) ‘परलोक न छ न छैन के ?’ मनी सोधेमा... (५) ‘औपपातिक सत्त्व छ के ?’ मनी सोधेमा... (६) ‘औपपातिक सत्त्व छैन के ?’ मनी सोधेमा... (७) ‘औपपातिक सत्त्व छ पनि छैन पनि के ?’ मनी

सोधेमा... (८) 'ध्रौवपातिक सत्त्व न छ, न छैन के?' भनी सोधेमा...
 (९) 'सुकृत्य दुष्कृत्य कर्मको फल छ के?' भनी सोधेमा... (१०)
 'सुकृत्य दुष्कृत्य कर्मको फल छैन के?' भनी सोधेमा... (११) 'सुकृत्य
 दुष्कृत्य कर्मको फल छ पनि छैन पनि के?' भनी सोधेमा... (१२)
 'सुकृत्य दुष्कृत्य कर्मको फल न छ, न छैन के?' भनी सोधेमा...
 (१३) 'तथागत (=प्राणी) मरणपछि हुन्छ के?' भनी सोधेमा...
 (१४) 'तथागत मरणपछि हुन्न के?' भनी सोधेमा... (१५) 'तथागत
 मरणपछि हुन्छ पनि हुन्न पनि के?' भनी सोधेमा (१६) 'तथागत
 मरणपछि न त हुन्छ, न त हुन्न के?' भनी सोधेमा यदि 'तथागत
 मरणपछि न त हुन्छ, न त हुन्न' भन्ने लागेमा त्यस्तै भन्ने छु ।
 (अ) त्यस्तो हो पनि भन्दिन, (आ) त्यस्तो होइन पनि भन्दिन,
 (इ) अन्यथा हो पनि भन्दिन, (ई) होइन पनि भन्दिन, (उ) 'होइन'
 भनेकोलाई 'होइन' पनि भन्दिन ।' भिक्षुहो ! यही चौथो स्थान हो
 जुन कारणले, जुन आधारमा केही अमरावेक्षेपवादी श्रमण ब्राह्मणहरू
 ती ती प्रश्नहरू सोध्दा वाचाविक्षेप र अमराविक्षेप गर्छन् ।

“भिक्षुहो ! यही चार कारणले केही अमराविक्षेपवादी श्रमण
 ब्राह्मणहरू ती ती प्रश्नहरू सोध्दा वाचाविक्षेप तथा अमराविक्षेप गर्छन् ।
 भिक्षुहो ! जो कोही अमराविक्षेपवादी श्रमण वा ब्राह्मण ती ती प्रश्न
 सोध्दा वाचाविक्षेप गर्छन् भने ती सबै यी नै चार कारणले वा यीमध्ये
 कुनै एक कारणले भन्दछन् । यसमग्दा बाहिर अरु कारण छैन ।

“भिक्षुहो ! तथागतले यो जान्दछ कि—‘यो दृष्टिका

स्थानहरू यसरी ग्रहण गरेका छन्,.....' उपादान रहित तथागत विमुक्त छ ।

“भिक्षुहो ! यो धर्महरू गम्भीर, दुर्दर्शनीय,...तथा पण्डित-वेदनीय छ । जुन तथागत स्वयंले अभिज्ञाद्वारा साक्षात्कार गरी बताउनु हुन्छ । जुन कुराद्वारा तथागतको वर्णन गर्नेले यथार्थतः वर्णन गर्न सक्छ ।

(५) आपसेआप उत्पन्न हुने वाद-२

१-“भिक्षुहो ! केही श्रमण ब्राह्मणहरू कारणविना (= आपसे-आप) उत्पन्न हुन्छ भन्ने वादी (अधिच्चसमुपपन्निका) छन् । (उनीहरू) दुइ कारणहरूबाट आफूलाई र लोकलाई कारणविना (आपसेआप) उत्पन्न हुन्छ भनी भन्दछन् । कुन दुइ कारणले, कुन दुइ आधारमा ती भद्र, कारणविना (आपसेआप) उत्पन्न हुन्छ भन्नेवादी श्रमण ब्राह्मणहरू आफूलाई र लोकलाई कारणविना (आपसेआप) उत्पन्न हुन्छ भनी भन्छन् त ?

“भिक्षुहो ! असंज्ञीसत्व (असञ्जीसत्ता) भन्ने देवताहरू छन् । संज्ञा उत्पन्न भएपछि ती देवताहरू त्यस (देव) कायबाट च्युत हुन्छन् ।

१. यहाँका बाँकी कुराहरू माघि पृ. २२० को दोस्रो पैरामा 'यसरी परामर्श गरेका छन्' भन्ने ठाउँदेखि दोहुर्याई पढ्नु ।

भिक्षुहो ! कुनै सत्त्व त्यस कायबाट च्युत भई यस आत्मभावमा आउन सक्ने कारण छ । अनि यस आत्मभावमा आएर उ घरबार छाडी अनगारिक भई प्रव्रजित हुन्छ । घरछाडी अनगारिक रूपमा प्रव्रजित भएर आतप्त गरी, ...त्यसप्रकारको चित्तसमाधि प्राप्त गर्छ जुन समाधिमा समाधिष्ठ हुँदा संज्ञा उत्पन्न भएको कुरासम्म उसले संस्मरण गर्छ र त्यसभन्दा उता संस्मरण गर्न सक्दैन । अनि उ यसो भन्छ— ‘आफू पनि लोक पनि कारणविना (आपसेआप) उत्पन्न भएको हो । किनभने अघि म थिइन, अब म नभएर पनि हुनेमा परिणत भएँ ।’ भिक्षुहो ! यो पहिलो कारण हो जुन कारणले, जुन आधारमा कारणविना उत्पन्न हुन्छ भन्नेवादी केही श्रमण ब्राह्मणहरू आफूलाई र परलोकलाई कारणविना उत्पन्न हुन्छ भनी भन्दछन् ।

२—‘कुन दोश्रो कारणले, कुन दोश्रो आधारमा कारणविना उत्पन्न हुन्छ भन्ने वादी ती भद्र श्रमण ब्राह्मणहरू आफूलाई र लोकलाई कारणविना (आपसेआप) उत्पन्न हुन्छ भनी भन्छन् त ? भिक्षुहो ! यहाँ केही श्रमण वा ब्राह्मण तार्किक र विमर्शा हुन्छ । उ तर्कको आधारमा विमर्शनको आधारमा आफ्नो ज्ञानले यसो भन्छ—‘आफू र यो लोक कारणविना (अधिच्चसमुत्पन्न) उत्पन्न भएको हो ।’

‘भिक्षुहो ! यो दोश्रो कारण हो जुन कारणले, जुन आधारमा कारणविना उत्पन्न हुन्छ भन्ने वादी केही श्रमण ब्राह्मणहरू आफूलाई र लोकलाई कारणविना उत्पन्न हुन्छ भनी भन्छन् ।

‘भिक्षुहो ! यही बुझ्नु कारणले कारणविना उत्पन्न हुन्छ भन्ने

वादी श्रमण ब्राह्मणहरू आफूलाई र लोकलाई कारणविना उत्पन्न हुन्छ भनी भन्छन् । भिक्षुहो ! जो कोही कारणविना उत्पन्न हुन्छ भन्ने वादी श्रमण ब्राह्मणहरू कारणविना उत्पन्न हुन्छ भन्दछन् भने ती सबै यी नै दुई कारणले वा यीमध्ये कुनै एक कारणले भन्दछन् । यसभन्दा बाहिर अरु कारण छैन ।

“भिक्षुहो ! तथागतले यो जान्दछन् कि – ‘यी दृष्टिका स्थानहरू यसरी ग्रहण गरेका छन्, ... उपादान रहित तथागत विमुक्त छ ।

“भिक्षुहो ! यी धर्महरू गम्भीर, दुर्दर्शनीय, ... तथा पण्डित-वेदनीय छन् । जुन तथागत स्वयंले अभिज्ञाद्वारा साक्षात्कार गरी बताउनु हुन्छ । जुन कुराद्वारा तथागतको वर्णन गर्नेले यथार्थतः वर्णन गर्न सक्छ ।

“भिक्षुहो ! यी (माथि उल्लिखित) अठार प्रकारले पूर्वान्तको कल्पना गर्ने, पूर्वान्तानुसार दृष्टि हुने ती श्रमण ब्राह्मणहरू पूर्वान्तको सम्बन्धमा अनेक प्रकारका विचार प्रकट गर्छन् । भिक्षुहो ! जो ती पूर्वान्तको कल्पना गर्ने, पूर्वान्तानुसार दृष्टि हुने श्रमण ब्राह्मणहरू पूर्वान्तको सम्बन्धमा अनेक प्रकारका विचार प्रकट गर्छन् ती सबै यी नै अठार (१८) कारणले अथवा यीमध्ये कुनै एक कारणले गर्छन् । यसभन्दा बाहिर अरु कारण छैन ।

“भिक्षुहो ! तथागतले यो जान्दछन् कि— ‘यी दृष्टिका स्थानहरू यसरी ग्रहण गरेका छन्, यसरी परामर्श गरेका छन् र (उनीहरूको) यस्तो गति र सम्पराय हुनेछ ।’ त्यसलाई पनि तथागत जान्दछन् र

त्योभन्दा माथिको पनि जाग्दछन् । त्यो ज्ञानलाई परामर्श पनि गर्दैन । भिक्षुहो ! परामर्श नगर्नाले त्यसबाट (परामर्श गर्दा हुने क्लेशबाट) निवृत्ति भएको कुरा पनि आफैले अवबोध गर्छ । वेदनाको समुदय पनि अस्तगमन पनि आस्वाद पनि दुष्परिणाम पनि मुक्ति पनि यथार्थतः अवबोध गरी उपादान रहित तथागत विमुक्त छ ।

“भिक्षुहो ! धी धर्महरू गम्भीर, दुर्वर्शनीय, दुरनुबोध, शान्त, प्रणोत, अतर्कविचर, निपुण तथा पण्डितवेदनीय छन् । जुन तथागत स्वयंले अभिज्ञाद्वारा साक्षात्कार गरी बताउनु हुन्छ । जुन कुराद्वारा तथागतको वर्णन गर्नेले यथार्थतः वर्णन गर्न सक्छ ।

(ख) अपरान्तको सम्बन्धमा ४४ धारणाहरू

“भिक्षुहो ! अपरान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने (अपरान्त-कल्पिका), अपरान्तनुसार दृष्टि हुने केही भ्रमण ब्राह्मणहरू छन् जो च्वात्सीस (४४) कारणहरूको आधारमा अपरान्तको सम्बन्धमा अनेक प्रकारका विचारहरू प्रकट गर्छन् । कुन कारणले, कुन आधारमा ती भद्र भ्रमण ब्राह्मणहरू ४४ कारणहरूको आधारमा अपरान्तको सम्बन्धमा अनेक प्रकारका विचारहरू प्रकट गर्छन् ?

१. अपरान्त शब्दको अर्थ उल्लेख गर्दै सुमं. वि. I. पृ. १३८: ब्रह्म-जालसुत्तवर्णनाले यसरी उल्लेख गरेको छ—

‘अनागत कोट्टाससङ्घातं अपरन्तं कप्पेत्वा गन्हन्तीति

(१) मरणपछि संज्ञा हुन्छ भन्ने वाद-१६

“भिक्षुहो ! मरणपछि आत्मामा संज्ञा हुन्छ भन्ने केही श्रमण ब्राह्मणहरू छन् । जो सोह्र (१६) कारणले मरणपछि आत्मामा संज्ञा हुन्छ भनी भन्दछन् । कुन कारणले, कुन आधारमा ती मरणपछि आत्मामा संज्ञा हुन्छ भन्ने वादी श्रमण ब्राह्मणहरू सोह्र कारणहरूको आधारमा मरणपछि आत्मामा संज्ञा हुन्छ भनी भन्दछन् ?

“१-‘रूपवान् आत्मा हो, मरणपछि नित्य (अरोगो) हुन्छ भन्ने ठानी’ (सञ्जी) त्यसलाई बताउँछन्; २-‘अरूपवान् आत्मा हो, मरणपछि नित्य हो भन्ने ठानी’ त्यसलाई बताउँछन्; ३-‘रूपवान् र अरूपवान् आत्मा हो,...; ४-‘न रूपवान्, न अरूपवान् आत्मा हो,...; ५-‘आत्माको अन्त हुन्छ,.....; ६-‘आत्माको अन्त हुन्न,.....; ७-‘आत्माको अन्त पनि हुन्छ अनन्त पनि हुन्छ,...; ८-‘आत्माको न अन्त हुन्छ, न अनन्त हुन्छ,...; ९-‘आत्मा एकात्मसंज्ञी हुन्छ,...; १०-‘आत्मा नानात्मसंज्ञी हुन्छ,.....; ११-‘आत्मा प्रमाणसहित

अपरन्त कप्पिका ।’ ‘अपरन्तकप्पो वा एतेसं अस्थी ति अपरन्त-कप्पिका ।’

अर्थात्—मविष्यको कुरा लिएर कल्पना गर्छन् भनी भनिएको हो । माथि पृ. २०३ को (क) पूर्वान्तको सम्बन्धमा १८ धारणाहरू भन्ने को पादटिप्पणीमा ‘पूर्वान्त’ शब्दको अर्थको ठीक विपरीत अर्थ हो भन्ने सम्झनु पर्छ ।

हुन्छ, ...; १२-‘आत्मा प्रमाण-रहित हुन्छ, ...; १३-‘आत्मा बिल्कुल सुखी हुन्छ, ...; १४-‘आत्मा बिल्कुल दुःखी हुन्छ, ...; १५-‘आत्मा सुखी र दुःखी हुन्छ, ...; १६-‘आत्मा अदुःखी असुखी हुन्छ, मरणपछि नित्य हुन्छ भन्ने ठानी’ त्यसलाई बताउँछन् ।

“भिक्षुहो ! यही सोह (१६) प्रकारले मरणपछि आत्मामा संज्ञा हुन्छ भन्ने वादी केही श्रमण ब्राह्मणहरू मरणपछि आत्मामा संज्ञा हुन्छ भनी भन्छन् । भिक्षुहो ! जो कोही मरणपछि आत्मामा संज्ञा हुन्छ भन्ने वादी श्रमण ब्राह्मणहरू मरणपछि आत्मामा संज्ञा हुन्छ भनी भन्छन् भने ती सबै यी नै सोह कारणले अथवा यीमध्ये कुनै एक कारणले भन्दछन् । यसभन्दा बाहिर अरु कारण छैन ।

“भिक्षुहो ! तथागतले यो जान्दछन् कि—‘यो दृष्टिका स्थानहरू यसरी ग्रहण गरेका छन्, ...उपादान रहित तथागत विमुक्त छ ।

“भिक्षुहो ! यी घर्महरू गम्भीर, दुर्दृशनीय, ...तथा पण्डित-वेदनीय छन् । जुन तथागत स्वयंले अभिज्ञाद्वारा साक्षात्कार गरी बताउनु हुन्छ । जुन कुराद्वारा तथागतको वर्णन गर्नेले यथार्थतः वर्णन गर्न सक्छ ।

(दोश्रो भागबार ।)

(२) मरणपछि संज्ञा छैन भन्ने वाद-८

“भिक्षुहो ! मरणपछि आत्मामा संज्ञा छैन भन्ने वादी केही श्रमण ब्राह्मणहरू छन् । जो आठ (८) कारणले मरणपछि आत्मामा

संज्ञा छैन भनी भन्छन् । कुन कारणले, कुन आधारमा ती मरणपछि आत्मामा संज्ञा छैन भन्ने वादी श्रमण ब्राह्मणहरू आठ (८) कारण-हरूको आधारमा मरणपछि आत्मामा संज्ञा छैन भनी भन्छन् ?

“१-‘रूपवान् आत्मा हो, मरणपछि नित्य हुन्न भन्ने ठानी (असञ्जी)’ त्यसलाई बताउँछन्; २-‘अरूपवान् आत्मा हो, मरणपछि नित्य हुन्न भन्ने ठानी’ त्यसलाई बताउँछन्; ३-‘रूपवान् र अरूपवान् आत्मा हो,.....’; ४-‘न रूपवान्, न अरूपवान् आत्मा हो,.....’; ५-‘आत्मा अन्तसहित हुन्छ,....’; ६-‘आत्मा अन्तरहित हुन्छ,....’; ७-‘आत्मा अन्तसहित र अन्तरहित हुन्छ,....’; ८-‘आत्मा न अन्तसहित न अन्तरहित हुन्छ, मरणपछि नित्य हुन्न भन्ने ठानी (असञ्जी)’ त्यसलाई बताउँछन् ।

“भिक्षुहो ! यहि नै आठ (८) कारणले मरणपछि आत्मामा संज्ञा छैन भन्ने वादी केही श्रमण ब्राह्मणहरू मरणपछि आत्मामा संज्ञा छैन भनी भन्दछन् । भिक्षुहो ! जो कोही मरणपछि आत्मामा संज्ञा छैन भन्ने वादी श्रमण ब्राह्मणहरू मरणपछि आत्मामा संज्ञा छैन भनी भन्छन् भने ती सबै यी नै आठ कारणले वा यीमध्ये कुनै एक कारणले भन्दछन् । यसभन्दा बाहिर अरु कारण छैन ।

“भिक्षुहो ! तथागतले यो जान्दछन् कि—‘यी दृष्टिका स्थानहरू यसरी ग्रहण गरेका छन्, ...उपादान रहित तथागत विमुक्त छ ।

“भिक्षुहो ! यी घमंहरू गम्भीर, दुर्दशनीय, ...तथा पण्डित-वेदनीय छन् । जुन तथागत स्वयंले अभिज्ञाद्वारा साक्षात्कार गरी बताउनु

हुन्छ । जुन कुराद्वारा तथागतको वर्णन गर्नेले यथार्थतः वर्णन गर्ने सक्छ ।

(३) मरणपछि नैवसंज्ञीनासंज्ञीवाद-८

“भिक्षुहो ! मरणपछि नैवसंज्ञीनासंज्ञी भन्ने वादी केही श्रमण ब्राह्मणहरू छन् । जो आठ (८) कारणले मरणपछि आत्मामा नैवसंज्ञी-नासंज्ञी भनी भन्दछन् । कुन कारणले, कुन आधारमा ती मरणपछि आत्मामा नैवसंज्ञीनासंज्ञी भन्ने वादी श्रमण ब्राह्मणहरू आठ (८) कारणहरूको आधारमा मरणपछि आत्मामा नैवसंज्ञीनासंज्ञी भनी मन्छन् ?

“१-‘रूपवान् आत्मा हो, मरणपछि नैवसंज्ञीनासंज्ञी नित्य हुन्छ’ भनी त्यसलाई बताउँछन्; २-‘अरूपवान् आत्मा हो, ..’; ३-‘रूपवान् र अरूपवान् आत्मा हो, ...’; ४-‘न रूपवान्, न अरूपवान् आत्मा हो, ...’; ५-‘आत्मा अन्तसहित हुन्छ, ...’; ६-‘आत्मा अन्तरहित हुन्छ, ...’; ७-‘आत्मा अन्तसहित र अन्तरहित हुन्छ, ...’; ८-‘आत्मा न अन्तसहित न अन्तरहित हुन्छ, मरणपछि नैवसंज्ञीनासंज्ञी नित्य हुन्छ’ भनी त्यसलाई बताउँछन् ।

“भिक्षुहो ! यही आठ (८) कारणले मरणपछि आत्मामा नैवसंज्ञीनासंज्ञी भन्ने वादी केही श्रमण ब्राह्मणहरू मरणपछि आत्मामा नैवसंज्ञीनासंज्ञी भनी मन्दछन् । भिक्षुहो ! जो कोही मरणपछि आत्मामा नैवसंज्ञीनासंज्ञी भन्ने वादी श्रमण ब्राह्मण मरणपछि आत्मामा नैवसंज्ञी-

नासंज्ञी भनी भन्दछन् भन्ने ती सबै यी नै आठ कारणले वा यीमध्ये कुनै एक कारणले भन्दछन् । यसभन्दा बाहिर अरु कारण छैन ।

“भिक्षुहो ! तथागतले यो जान्दछन् कि — ‘यी दृष्टिका स्थानहरू यसरी ग्रहण गरेका छन्, ... उपादान रहित तथागत विमुक्त छ ।

“भिक्षुहो ! यी धर्महरू गम्भीर, दुर्बर्शनीय, ... तथा पण्डित-वेदनीय छन् । जुन तथागत स्वयंले अभिज्ञाद्वारा साक्षात्कार गरी बताउनु हुन्छ । जुन कुराद्वारा तथागतको वर्णन गर्नेले यथार्थतः वर्णन गर्न सक्छ ।

(४) उच्छेदवाद-७

“भिक्षुहो ! उच्छेदवादी केही श्रमण ब्राह्मणहरू छन् । जो सात (७) कारणले विदग्धमान सत्त्वको उच्छेद, विनाश र अभाव हुन्छ भनी बताउँछन् । कुन कारणले, कुन आधारमा ती श्रमण ब्राह्मणहरू सात कारणहरूको आधारमा विदग्धमान सत्त्वको उच्छेद, विनाश र अभाव हुन्छ भनी बताउँछन् ?

१-“भिक्षुहो ! यहाँ केही श्रमण वा ब्राह्मण यस्तो वादी यस्तो बिचारको हुन्छ—‘भो जस्तै यो रूपवान् आमा-बाबुको कारणबाट हुने चातुर्महाभौतिक आत्मा कायबाट च्युत भएपछि उच्छिन्न हुन्छ, विनाश हुन्छ र मरणपछि हुन्छ । भो ! यो आत्मा यत्तिकैले बिल्कुल समुच्छिन्न हुन्छ ।’ यसरी विदग्धमान सत्त्वको उच्छेद, विनाश र अभाव हुन्छ भनी केही (श्रमण ब्राह्मणहरू) बताउँछन् ।

२—“उसलाई अकलि भन्छ—‘भो ! तिमिले भनेको त्यो आत्मा छ, न छैन भनी भन्छु । भो ! त्यो आत्मा यत्तिकैले बिल्कुल समुच्छिन्न हुन्न । भो ! दिव्यलोकमा उत्पन्न हुने कबलीकार आहार ग्रहण गर्ने रूपवान् कामाबचर अर्को आत्मा छ । त्यो तिम्रो जान्दैनौ, देख्दैनौ; म त्यो जान्दछु देख्दछु । भो ! जब त्यो आत्मा कायबाट च्युत भई उच्छिन्न हुन्छ, विनाश हुन्छ र मरणपछि हुन्न । भो ! तब त्यो आत्मा बिल्कुल समुच्छिन्न हुन्छ ।’ यसरी विदचमान सत्वको उच्छेद, विनाश र अभाव हुन्छ भनी केही (श्रमण ब्राह्मणहरू) बताउँछन् ।

३—“उसलाई अकलि भन्छ—‘भो ! तिमिले भनेका त्यो आत्मा छ, न त्यो छैन भनी भन्छु । भो ! त्यो आत्मा यत्तिकैले बिल्कुल समुच्छिन्न हुन्न । भो ! दिव्यलोकमा उत्पन्न हुने सर्वाङ्गप्रत्यङ्ग अहीन इन्द्रिय रूपवान् मनोमय अर्को आत्मा छ । त्यो तिम्रो जान्दैनौ देख्दैनौ, त्यो म जान्दछु देख्दछु । भो ! जब त्यो आत्मा कायबाट च्युत भई उच्छिन्न हुन्छ, विनाश हुन्छ र मरणपछि हुन्न । भो ! तब त्यो आत्मा बिल्कुल समुच्छिन्न हुन्छ ।’ यसरी विदचमान सत्वको उच्छेद, विनाश र अभाव हुन्छ भनी केही बताउँछन् ।

४—“उसलाई अकलि भन्छ—‘भो ! तिमिले भनेको त्यो आत्मा छ, न त्यो छैन भनी भन्छु । भो ! त्यो आत्मा यत्तिकैले बिल्कुल समुच्छिन्न हुन्न । भो ! सर्वतो रूपसंज्ञालाई अतिक्रम गरी, प्रतिघ संज्ञालाई अन्तगरी, नानात्वसंज्ञालाई मनन नगरी अनन्त आकाश भनी आकाशानन्त्यायतन प्राप्त गर्ने अर्को आत्मा छ । तिम्रो त्यो जान्दैनौ,

देखदैनौ; त्यो म जान्दछु, देख्दछु । भो ! जब त्यो आत्मा कायबाट च्युत भई उच्छिन्न हुन्छ, विनाश हुन्छ र मरणपछि हुन्छ । भो ! तब त्यो आत्मा बिल्कुल समुच्छिन्न हुन्छ । यसरी विदचमान सत्वको उच्छेद, विनाश र अभाव हुन्छ भनी केही (श्रमण ब्राह्मणहरू) बताउँछन् ।

५—“उसलाई अकलि भन्छ - ‘भो ! तिमिले भनेको त्यो आत्मा छ, न त्यो छैन भनी भन्छु । भो ! त्यो आत्मा यत्तिकैले बिल्कुल समुच्छिन्न हुन्छ । भो ! सर्वतो आकाशानन्त्यायतनलाई अतिक्रम गरी अनन्तविज्ञान भनी विज्ञानन्त्यायतन प्राप्त गर्ने अर्को आत्मा छ । त्यो तिमि जान्दैनौ, देख्दैनौ; त्यो म जान्दछु, देख्दछु । भो ! त्यो आत्मा जब कायबाट च्युत भई उच्छिन्न हुन्छ, विनाश हुन्छ र मरणपछि हुन्छ । भो ! तब त्यो आत्मा बिल्कुल समुच्छिन्न हुन्छ ।’ यसरी विदचमान सत्वको उच्छेद, विनाश र अभाव हुन्छ भनी केही बताउँछन् ।

६—“उसलाई अकलि भन्छ — ‘भो ! तिमिले भनेको त्यो आत्मा छ, न त्यो छैन भनी भन्छु । भो ! त्यो आत्मा यत्तिकैले बिल्कुल समुच्छिन्न हुन्छ । भो ! सर्वतो विज्ञानन्त्यायतनलाई अतिक्रम गरी केही छैन भनी आकिञ्चन्यायतन प्राप्त गर्ने अर्को आत्मा छ । तिमि त्यो जान्दैनौ, देख्दैनौ; त्यो म जान्दछु, देख्दछु । भो ! जब त्यो आत्मा कायबाट च्युत भई उच्छिन्न हुन्छ, विनाश हुन्छ र मरणपछि हुन्छ । भो ! तब त्यो आत्मा बिल्कुल समुच्छिन्न हुन्छ ।’ यसरी विदचमान सत्वको उच्छेद, विनाश र अभाव हुन्छ भनी केही बताउँछन् ।

७—“उसलाई अकलि भन्छ—‘भो ! तिमिले भनेको त्यो आत्मा

छ, न त्यो छैन भनी भन्छु । भो ! त्यो आत्मा यत्तिकैले बिल्कुल समुच्छिन्न हुन्छ । भो ! सर्वतो आकिञ्चन्यायतनलाई अतिक्रम गरी 'यो शान्त हो, यो प्रणीत हो' भनी नैवसंज्ञानासंज्ञायतन प्राप्त गर्ने अर्को आत्मा छ । तिमी त्यो जान्दानी, देख्दानी; त्यो म जान्दछु, देख्दछु । भो ! जब त्यो आत्मा कायबाट च्युत भई उच्छिन्न हुन्छ, विनाश हुन्छ र मरणपछि हुन्छ । भो ! तब त्यो आत्मा बिल्कुल समुच्छिन्न हुन्छ ।' यसरी विदग्धमान सत्वको उच्छेद, विनाश र अभाव हुन्छ भनी केही (श्रमण ब्राह्मणहरू) बताउँछन् ।

“भिक्षुहो ! यी सात कारणले ती उच्छेदवादी श्रमण ब्राह्मणहरू विदग्धमान सत्वको उच्छेद, विनाश र अभाव हुन्छ भनी बताउँछन् । भिक्षुहो ! जो कोही उच्छेदवादी श्रमण ब्राह्मणहरू विदग्धमान सत्वको उच्छेद, विनाश र अभाव हुन्छ भनी बताउँछन् भने ती सबै यी नै सात कारणको आधारमा वा यीमध्ये कुनै एकको आधारमा भन्दछन् । यसभन्दा बाहिर अरु कारण छैन ।

“भिक्षुहो ! तथागतले यो जान्दछन् कि 'यी दृष्टिका स्थानहरू यसरी ग्रहण गरेका छन्,...उपादान रहित तथागत विमुक्त छ ।

“भिक्षुहो ! यी धर्महरू गम्भीर, दुर्दर्शनीय,...तथा पण्डित-वेदनीय छन् । जुन तथागत स्वयंले अभिज्ञाद्वारा साक्षात्कार गरी बताउनु हुन्छ । जुन कुराद्वारा तथागतको वर्णन गर्नेले यथार्थतः वर्णन गर्न सक्छ ।

(५) दृष्टधर्मनिर्वाणवादी-५

“भिक्षुहो ! पाँच कारणले दृष्टधर्मनिर्वाणवादी केही श्रमण ब्राह्मणहरू विदग्धमान सत्वको (= प्राणीको) परम दृष्टधर्मनिर्वाण हो भनी बताउँछन् । कुन कारणले, कुन आधारमा ती दृष्टधर्मनिर्वाणवादी श्रमण ब्राह्मणहरू पाँच कारणहरूको आधारमा विदग्धमान सत्वको परम दृष्टधर्मनिर्वाण हो भनी बताउँछन् ?

१-“भिक्षुहो ! यहाँ कुनै श्रमण वा ब्राह्मण यस्तो वादी र यस्तो विचारको हुन्छ—‘भो ! जब यो आत्मा पञ्चकामगुणद्वारा समर्पित, समझी भई अभिरमण गर्छ । भो ! तब यो आत्माले परमदृष्टधर्मनिर्वाण प्राप्त गर्छ ।’ यसरी विदग्धमान सत्वको परमदृष्टधर्मनिर्वाण हो भनी केही (श्रमण ब्राह्मणहरू) बताउँछन् ।

२-“उसलाई अकलि भन्छ—‘भो ! तिमिले भनेको त्यो आत्मा छ, न त्यो छैन भनी भन्छ । भो ! यत्तिकैले यो आत्मा परमदृष्टधर्मनिर्वाणमा पुग्दैन । किनभने ? भो ! काम भनेको अनित्य दुःख विपरिणाम धर्म हो । उनीहरू विपरिणाम, अन्यथाभाव र शोकपरिदेव दुःख दीर्घमनस्य उपायासमा उत्पन्न हुन्छन् । भो ! जब यो आत्मा कामबाट विरत भई, अकुशल धर्मबाट विरत भई सवितर्क सविचार विवेकजः (= ध्यानजः) प्रीतिसुख भएको प्रथमध्यान प्राप्त गर्छ । भो ! तब यो आत्मा परमदृष्टधर्मनिर्वाणमा पुग्छ ।’ यसरी विदग्धमान सत्वको परमदृष्टधर्मनिर्वाण हो भनी केही (श्रमण ब्राह्मणहरू) बताउँछन् ।

३—“उसलाई अकलि भन्छ—‘भो ! तिमिले भनेको त्यो आत्मा छ, न त्यो छैन भनी भन्छु । भो ! यत्तिकैले यो आत्मा परमदृष्टधर्म-निर्वाणमा पुग्दैन । किनभने ? भो ! जुन त्यहाँ वितर्क र विचार हो त्यसलाई न स्थूल भनिन्छ । भो ! जब यो आत्मामा वितर्क विचार शान्त भई अध्यात्म सम्प्रसाद भई चित्तमा एकाग्र भई अवितर्क अविचार समाधिजः प्रीतिमुख द्वितीयध्यान प्राप्त गरी बस्छ । भो ! तब यो आत्मा परमदृष्टधर्मनिर्वाणमा पुगेको हुन्छ ।’ यसरी विदचमान सत्वको परमदृष्टधर्मनिर्वाण हो भनी केही बताउँछन् ।

४—“उसलाई अकलि भन्छ—‘भो ! तिमिले भनेको त्यो आत्मा छ, न त्यो छैन भनी भन्छु । भो ! यत्तिकैले यो आत्मा परमदृष्टधर्म-निर्वाणमा पुग्दैन । किनभने ? भो ! जो त्यहाँ प्रीतिले भरिएको चित्त हो त्यो न स्थूल भनिन्छ । भो ! जब यो आत्मा प्रीतिलाई त्यागी उपेक्षित भई विहार गर्छ, स्मृति सम्प्रजन्य पनि हुन्छ, कायले सुख अनुभव गरी बस्छ, जसलाई आर्यहरू स्मृतियुक्त सुखविहारी भनी भन्छन् त्यस्तो तृतीयध्यान प्राप्त गरी बस्छ । भो ! तब यो आत्मा परमदृष्टधर्म-निर्वाणमा पुगेको हुन्छ ।’ यसरी विदचमान सत्वको परमदृष्टधर्मनिर्वाण हो भनी केही बताउँछन् ।

५—“उसलाई अकलि भन्छ—‘भो ! तिमिले भनेको त्यो आत्मा छ, न त्यो छैन भनी भन्छु । भो ! यत्तिकैले यो आत्मा परमदृष्टधर्म-निर्वाणमा पुग्दैन । किनभने ? भो ! जो त्यहाँ ‘सुखी हुँ’ भन्ने चित्त-आस्वाद हो त्यो न स्थूल हो भनिन्छ । भो ! जब यो आत्माको सुखलाई

र दुःखलाई त्यागी, सौमनस्य दौर्मनस्यको अन्त हुन अगाबै अदुखम-
सुख भएको उपेक्षा स्मृति परिशुद्ध भएको चतुर्थध्यान प्राप्त गरी बस्छ,
भो ! तब यो आत्मा परमदृष्टधर्मनिर्वाणमा पुगेको हुन्छ ।' यसरी
विदचमान सत्वको परमदृष्टधर्मनिर्वाण हो भनी केही बताउँछन् ।

“भिक्षुहो ! यी पाँच कारणहरूको आधारमा ती दृष्टधर्म-
निर्वाणवादी श्रमण ब्राह्मणहरू विदचमान सत्वको परमदृष्टधर्मनिर्वाण
हो भनी बताउँछन् । भिक्षुहो ! जो कोही दृष्टधर्मनिर्वाणवादी श्रमण
वा ब्राह्मणहरू विदचमान सत्वको परमदृष्टधर्मनिर्वाण बताउँछन् ती
सबै यी नै पाँच कारणको आधारमा वा यीमध्ये कुनै एक कारणको
आधारमा भन्दछन् । यसभन्दा बाहिर अरु कारण छैन ।

“भिक्षुहो ! तथागतले यो जान्दछ कि—‘यो दृष्टिका स्थानहरू
यसरी ग्रहण गरेका छन्, ...उपादान रहित तथागत विमुक्त छ ।

“भिक्षुहो ! यी धर्महरू गम्भीर, दुर्दृशनीय, ...तथा पण्डित-
वेदनीय छन् । जुन तथागत स्वयंले अभिज्ञाद्वारा साक्षात्कार गरी बताउनु
हुन्छ । जुन कुराद्वारा तथागतको वर्णन गर्नेले यथार्थतः वर्णन गर्न
सक्छ ।

“भिक्षुहो ! यी (माथि उल्लिखित) चबालीस (४४) प्रकारले
अपरान्तको कल्पना गर्ने, अपरान्तानुसार दृष्टि हुने ती श्रमण ब्राह्मणहरू
अपरान्तको सम्बन्धमा अनेक प्रकारका विचारहरू प्रकट गर्छन् ।
भिक्षुहो ! जो कोही अपरान्तको कल्पना गर्ने, अपरान्तानुसार दृष्टि हुने
श्रमण वा ब्राह्मणहरू अपरान्तको सम्बन्धमा अनेक प्रकारका विचारहरू

प्रकट गर्छन् भने ती सबै यी नै चवालीस (४४) कारणको आधारमा अथवा यी मध्ये कुनै एक कारणको आधारमा बताउँछन् । यसभन्दा बाहिर अरू कारण छैन ।

“भिक्षुहो ! तथागतले यो जान्दछन् कि—‘यी दृष्टिका स्थानहरू यसरी ग्रहण गरेका छन्,...उपादान रहित तथागत विमुक्त छ ।

“भिक्षुहो ! यी धर्महरू गम्भीर, दुर्दशनीय,...तथा पण्डित-वेदनीय छन् । जुन तथागत स्वयंले अभिज्ञाद्वारा साक्षात्कार गरी बताउनु हुन्छ । जुन कुराद्वारा तथागतको वर्णन गर्नेले यथाथतः वर्णन गर्न सक्छ ।

“भिक्षुहो ! यी नै बयसट्टी (६२) प्रकारले पूर्वान्त र अपरान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने; पूर्वान्त-अपरान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने; पूर्वान्त-अपरान्तानुसार दृष्टि हुने श्रमण ब्राह्मणहरू पूर्वान्त अपरान्तको बारेमा अनेक प्रकारका विचारहरू प्रकट गर्छन् ।

“भिक्षुहो ! जो कोही पूर्वान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने वा अपरान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने वा पूर्वान्त-अपरान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने वा पूर्वान्त-अपरान्तानुसार दृष्टि हुने श्रमण वा ब्राह्मणहरू पूर्वान्त-अपरान्तको सम्बन्धमा अनेक प्रकारका विचारहरू प्रकट गर्छन् भने ती सबै यी नै बयसट्टी (६२) कारणका आधारमा अथवा यीमध्ये कुनै एक कारणको आधारमा बताउँछन् । यसभन्दा बाहिर अरू कारण छैन ।

“भिक्षुहो ! तथागतले यो जान्दछन् कि—‘यी दृष्टिका स्थानहरू यसरी ग्रहण गरेका छन्, यसरी परामर्श गरेका छन् र (उनीहरूको)

यस्तो गति र सम्पराय हुन्छ ।' त्यसलाई पनि तथागत जान्दछन् र त्योमन्दा माधिका पनि जान्दछन् । त्यो ज्ञानलाई परामर्श पनि गर्दैनन् । भिक्षुहो ! परामर्श नगनले त्यसबाट (परामर्श गर्दा हुने बलेशबाट) निवृत्ति भएको कुरा पनि आफैले अवबोध गर्छ । वेदनाको समुदय पनि अस्तगमन पनि आस्वाद पनि दुष्परिणाम पनि मुक्ति पनि यथार्थतः अवबोध गरी उपादान रहित तथागत विमुक्त छ ।

“भिक्षुहो ! यी धर्महरू गम्भीर, बुद्धशंनीय, दुरनुबोध, शान्त, प्रणीत, अतर्कावच्छर, निपुण तथा पण्डितवेदनीय छन् । जुन तथागत स्वयंले अभिज्ञाद्वारा साक्षात्कार गरी बताउनु हुन्छ । जुन कुराद्वारा तथागतको वर्णन गर्नेले यथार्थतः वर्णन गर्न सक्छ ।

दृष्टि भनेको त्रास र कम्पन मात्र हो

१—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती शाश्वतवादी श्रमण ब्राह्मणहरू चार (४) कारणको आधारमा आत्मा र लोकलाई शाश्वत बताउँछन्— तृष्णामा परेका ती भद्र श्रमण ब्राह्मणहरूको अज्ञान, अदर्शन, वेदना (मानसिक), त्रास र कम्पन मात्र हो ।

२—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती केही शाश्वतवादी केही अशाश्वत-वादी श्रमण ब्राह्मणहरू चार (४) कारणको आधारमा आत्मा र लोकलाई केही शाश्वत र केही अशाश्वत बताउँछन्— तृष्णामा परेका ती भद्र श्रमण ब्राह्मणहरूको अज्ञान, अदर्शन, वेदना (मानसिक), त्रास र कम्पन मात्र हो ।

३—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती अन्तानन्तिकवादी श्रमण ब्राह्मणहरू चार (४) कारणको आधारमा आत्मा र लोकलाई अन्तानन्त बताउँछन्—तृष्णामा परेका ती भद्र श्रमण ब्राह्मणहरूको अज्ञान, अवशान, वेदना, त्रास र कम्पन मात्र हो ।

४—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती अमराविक्षेपवादी श्रमण ब्राह्मणहरू चार (४) कारणको आधारमा त्यस त्यस प्रश्नमा वाचाविक्षेप गर्छन् अमराविक्षेप—तृष्णामा परेका ती भद्र श्रमण ब्राह्मणको अज्ञान, अवशान, वेदना, त्रास र कम्पन मात्र हो ।

५—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती कारणविना उत्पन्न (आपसेआप उत्पन्न) हुन्छ भन्ने वादी श्रमण ब्राह्मणहरू दुइ (२) कारणको आधारमा आत्मा र लोकलाई कारणविना उत्पन्न हुन्छ भनी बताउँछन्—तृष्णामा परेका ती भद्र श्रमण ब्राह्मणको अज्ञान, अवशान, वेदना, त्रास र कम्पन मात्र हो ।

६—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती पूर्वान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने, पूर्वान्तानुसार दृष्टि हुने केही श्रमण ब्राह्मणहरू छन् जो अठार (१८) कारणको आधारमा पूर्वान्तको सम्बन्धमा अनेक प्रकारका विचारहरू प्रकट गर्छन्—तृष्णामा परेका ती भद्र श्रमण ब्राह्मणहरूको अज्ञान, अवशान, वेदना, त्रास र कम्पन मात्र हो ।

७—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती मरणपछि आत्मामा संज्ञा हुन्छ भन्ने वादी केही श्रमण ब्राह्मणहरू छन् जो सोह्र (१६) कारणको आधारमा आत्मामा संज्ञा हुन्छ भनी बताउँछन्—तृष्णामा परेका

ती भद्र श्रमण ब्राह्मणहरूको अज्ञान, अदर्शन, वेदना, त्रास र कम्पन मात्र हुन् ।

८—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती मरणपछि आत्मामा संज्ञा छैन भन्ने बादी केही श्रमण ब्राह्मणहरू छन् जो आठ (८) कारणकी आधारमा मरणपछि आत्मामा संज्ञा छैन भनी बताउँछन्—तृष्णामा परेका ती भद्र श्रमण ब्राह्मणहरूको अज्ञान, अदर्शन, वेदना, त्रास र कम्पन मात्र हो ।

९—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती मरणपछि नैवसंज्ञीनासंज्ञी भन्ने बादी केही श्रमण ब्राह्मणहरू छन् जो आठ (८) कारणको आधारमा मरणपछि आत्मामा नैवसंज्ञीनासंज्ञी भनी बताउँछन्—तृष्णामा परेका ती भद्र श्रमण ब्राह्मणहरूको अज्ञान, अदर्शन, वेदना, त्रास र कम्पन मात्र हो ।

१०—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती उच्छेदवादी केही श्रमण ब्राह्मणहरू छन् जो सात (७) कारणको आधारमा सत्वको उच्छेद, विनाश र अभाव हुन्छ भनी बताउँछन्—तृष्णामा परेका ती भद्र श्रमण ब्राह्मणहरूको अज्ञान, अदर्शन, वेदना, त्रास र कम्पन मात्र हो ।

११—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती दृष्टधर्म निर्वाणवादी केही श्रमण ब्राह्मणहरू विदग्धमान सत्वको परम दृष्टधर्म निर्वाण पाँच (५) कारणको आधारमा बताउँछन्—तृष्णामा परेका ती भद्र श्रमण ब्राह्मणहरूको अज्ञान, अदर्शन, वेदना, त्रास र कम्पन त्रास हो ।

१२—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती अपरान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने, अपरान्तानुसार दृष्टि हुने केही श्रमण ब्राह्मणहरू छन् जो चवालीस (४४) कारणको आधारमा अपरान्तको सम्बन्धमा अनेक प्रकारका विचारहरू प्रकट गर्छन्—तृष्णामा परेका ती भद्र श्रमण ब्राह्मणहरूको अज्ञान, अदर्शन, वेदना (मानसिक) त्रास र कम्पन मात्र हो ।

१३—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती पूर्वान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने, अपरान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने र पूर्वान्त-अपरान्तानुसार दृष्टि हुने केही श्रमण ब्राह्मणहरू बयसट्टी (६२) प्रकारले पूर्वान्त र अपरान्तको सम्बन्धमा अनेक प्रकारका विचारहरू प्रकट गर्छन्—तृष्णामा परेका ती भद्र श्रमण ब्राह्मणहरूको अज्ञान, अदर्शन, वेदना (मानसिक) त्रास र कम्पन मात्र हो ।

स्पर्शको कारणले दृष्टि हुन्छ

१—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती शाश्वतवादी श्रमण ब्राह्मणहरू चार कारणले आत्मा र लोकलाई शाश्वत बताउँछन्—त्यो पनि स्पर्शको कारणले हो ।

२—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती केही शाश्वतवादी केही अशाश्वतवादी श्रमण ब्राह्मणहरू चार कारणले आत्मा र लोकलाई केही शाश्वत र केही अशाश्वत बताउँछन्—त्यो पनि स्पर्शको कारणले हो ।

३—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती अन्तान्तिकवादी श्रमण ब्राह्मणहरू

चार कारणले आत्मा र लोकलाई अन्तानन्त बताउँछन् — त्यो पनि स्पर्शको कारणले हो ।

४—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती अमराविक्षेपवादी श्रमण ब्राह्मणहरू चार कारणले त्यस त्यस प्रश्नमा वाचाविक्षेप गर्छन्—अमराविक्षेप— त्यो पनि स्पर्शको कारणले हो ।

५—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती कारणविना (आपसेआप) उत्पन्न हुन्छ भन्ने वादी श्रमण ब्राह्मणहरू दुइ कारणले आत्मा र लोकलाई कारणविना (आपसेआप) उत्पन्न हुन्छ भनी बताउँछन्—त्यो पनि स्पर्शको कारणले हो ।

६—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती पूर्वान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने, पूर्वान्तानुसार दृष्टि हुने केही श्रमण ब्राह्मणहरू छन् जो अठार कारणले पूर्वान्तको सम्बन्धमा अनेक प्रकारका विचारहरू प्रकट गर्छन्—त्यो पनि स्पर्शको कारणले हो ।

७—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती मरणपछि आत्मामा संज्ञा हुन्छ भन्नेवादी केही श्रमण ब्राह्मणहरू छन् जो सोह्र कारणले मरणपछि आत्मामा संज्ञा हुन्छ भनी बताउँछन्—त्यो पनि स्पर्शको कारणले हो ।

८—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती मरणपछि आत्मामा संज्ञा छैन भन्नेवादी केही श्रमण ब्राह्मणहरू छन् जो आठ कारणले मरणपछि आत्मामा संज्ञा छैन भनी बताउँछन् — त्यो पनि स्पर्शको कारणले हो ।

९—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती मरणपछि नैवसंज्ञीनासंज्ञी भन्ने

वादी केही श्रमण ब्राह्मणहरू छन् जो आठ कारणले मरणपछि आत्मामा नैवसंजीनासंज्ञी भनी बताउँछन् त्यो पनि स्पर्शको कारणले हो ।

१०—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती उच्छेदवादी केही श्रमण ब्राह्मणहरू छन् जो सात कारणले सत्त्वको उच्छेद, विनाश र अभाव हुन्छ भनी बताउँछन्—त्यो पनि स्पर्शको कारणले हो ।

११—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती दृष्टधर्म निर्वाणवादी केही श्रमण ब्राह्मणहरू विदद्यमान सत्त्वको परम दृष्टधर्म निर्वाण पाँच कारणले बताउँछन्—त्यो पनि स्पर्शको कारणले हो ।

१२—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती अपरान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने, अपरान्तानुसार दृष्टि हुने केही श्रमण ब्राह्मणहरू छन् जो चवालीस कारणले अपरान्तको सम्बन्धमा अनेक प्रकारका विचारहरू प्रकट गर्छन्—त्यो पनि स्पर्शको कारणले हो ।

१३—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती पूर्वान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने, अपरान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने र पूर्वान्त अपरान्तानुसार दृष्टि हुने केही श्रमण ब्राह्मणहरू ब्यसट्टी प्रकारले पूर्वान्त र अपरान्तको सम्बन्धमा अनेक प्रकारका विचारहरू प्रकट गर्छन्—त्यो पनि स्पर्शको कारणले हो ।

स्पर्श बाहेक अरु वेदना छैन

१—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती शाश्वतवादी श्रमण ब्राह्मणहरू

चार कारणले आत्मा र लोकलाई शाश्वत बताउँछन्—तिनीहरूले स्पर्श बाहेक अरु कुनै वेदना अनुभव गर्छन् भनी भन्नसक्ने कारण छैन ।

२—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती केही शाश्वतवादी केही अशाश्वतवादी श्रमण ब्राह्मणहरू चार कारणले आत्मा र लोकलाई केही शाश्वत र केही अशाश्वत बताउँछन्—तिनीहरूले स्पर्श बाहेक अरु कुनै वेदना अनुभव गर्छन् भनी भन्नसक्ने कारण छैन ।

३—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती अन्तान्तिकवादी श्रमण ब्राह्मणहरू चार कारणले आत्मा र लोकलाई अन्तान्तिक बताउँछन्— तिनीहरूले स्पर्श बाहेक अरु कुनै वेदना अनुभव गर्छन् भनी भन्नसक्ने कारण छैन ।

४—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती अमराविक्षेपवादी श्रमण ब्राह्मणहरू चार कारणले त्यस त्यस प्रश्नमा वाचाविक्षेप गर्छन्—अमराविक्षेप— तिनीहरूले स्पर्श बाहेक अरु कुनै वेदना अनुभव गर्छन् भनी भन्नसक्ने कारण छैन ।

५—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती कारणविना (आपसेआप) उत्पन्न हुन्छ भन्नेवादी श्रमण ब्राह्मणहरू दुई कारणले आत्मा र लोकलाई कारणविना (आपसेआप) उत्पन्न हुन्छ भनी बताउँछन्— तिनीहरूले स्पर्श बाहेक अरु कुनै वेदना अनुभव गर्छन् भनी भन्नसक्ने कारण छैन ।

६—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती पूर्वान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने, पूर्वान्तानुसार दृष्टि हुने केही श्रमण ब्राह्मणहरू छन् जो अठार कारणले पूर्वान्तको सम्बन्धमा अनेक प्रकारका विचारहरू प्रकट गर्छन्—तिनी-

हरूले स्पर्श बाहेक अरू कुनं वेदना अनुभव गर्छन् भनी भन्नसक्ने कारण छैन ।

७—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती मरणपछि आत्मामा संज्ञा हुन्छ भन्नेवादी केही श्रमण ब्राह्मणहरू छन् जो सोह्र कारणले मरणपछि आत्मामा संज्ञा हुन्छ भनी बताउँछन् — तिनीहरूले स्पर्श बाहेक अरू कुनं वेदना अनुभव गर्छन् भनी भन्नसक्ने कारण छैन ।

८—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती मरणपछि आत्मामा संज्ञा छैन भन्नेवादी केही श्रमण ब्राह्मणहरू छन् जो आठ कारणले मरणपछि आत्मामा संज्ञा छैन भनी बताउँछन्—तिनीहरूले स्पर्श बाहेक अरू कुनं वेदना अनुभव गर्छन् भनी भन्नसक्ने कारण छैन ।

९—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती मरणपछि नैबसंज्ञीनासंज्ञी भन्नेवादी केही श्रमण ब्राह्मणहरू छन् जो आठ कारणले मरणपछि आत्मामा नैबसंज्ञीनासंज्ञी भनी बताउँछन् - तिनीहरूले स्पर्श बाहेक अरू कुनं वेदना अनुभव गर्छन् भनी भन्नसक्ने कारण छैन ।

१०—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती उच्छेदवादी केही श्रमण ब्राह्मणहरू छन् जो सात कारणले सत्वको उच्छेद, विनाश र अभाव हुन्छ भनी बताउँछन्—तिनीहरूले स्पर्श बाहेक अरू कुनं वेदना अनुभव गर्छन् भनी भन्नसक्ने कारण छैन ।

११—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती दृष्टधर्म निर्वाणवादी केही श्रमण ब्राह्मणहरू विद्वन्मान सत्वको परम दृष्टधर्म निर्वाण पाँच कारणले

बताउंछन्—तिनीहरूले स्पर्श बाहेक अरू कुनै वेदना अनुभव गर्छन् भनी भन्नसक्ने कारण छैन ।

१२—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती अपरान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने, अपरान्तानुसार दृष्टि हुने केही श्रमण ब्राह्मणहरू छन् जो चालीस कारणले अपरान्तको सम्बन्धमा अनेक प्रकारका विचारहरू प्रकट गर्छन्—तिनीहरूले स्पर्श बाहेक अरू कुनै वेदना अनुभव गर्छन् भनी भन्नसक्ने कारण छैन ।

१३—“भिक्षुहो ! त्यहाँ जो ती पूर्वान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने, अपरान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने र पूर्वान्त अपरान्तानुसार दृष्टि हुने केही श्रमण ब्राह्मणहरू बयसट्टी प्रकारले पूर्वान्त र अपरान्तको सम्बन्धमा अनेक प्रकारका विचारहरू प्रकट गर्छन्—तिनीहरूले स्पर्श बाहेक अरू कुनै वेदना अनुभव गर्छन् भनी भन्नसक्ने कारण छैन ।

Dhamma.Digital

संसारचक्र दृष्टिगत छ

“भिक्षुहो ! जो ती शाश्वतवादी श्रमण ब्राह्मणहरू चार कारणले आत्मा र लोकलाई शाश्वत बताउंछन्, जो ती केही शाश्वतवादी केही अशाश्वतवादी श्रमण ब्राह्मणहरू,...जो ती अन्तान्तिकवादी श्रमण ब्राह्मणहरू,... — जो ती अमराविक्षेपवादी श्रमण ब्राह्मणहरू,...जो ती कारणविना (आपसेआप) उत्पन्न हुन्छ भन्नेवादी श्रमण ब्राह्मणहरू,... जो ती पूर्वान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने श्रमण ब्राह्मणहरू,...जो ती मरणपछि आत्मामा संज्ञा हुन्छ भन्नेवादी श्रमण ब्राह्मणहरू,...जो ती

मरणपछि आत्मामा संज्ञा हुन्न भन्नेवादी श्रमण ब्राह्मणहरू,... जो ती मरण-पछि नैवसंज्ञीनासंज्ञी भन्नेवादी श्रमण ब्राह्मणहरू,... जो ती उच्छेदवादी श्रमण ब्राह्मणहरू,... जो ती दृष्टधर्म निर्वाणवादी श्रमण ब्राह्मणहरू,... जो ती अपरान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने श्रमण ब्राह्मणहरू,... जो ती पूर्वान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने श्रमण ब्राह्मणहरू, अपरान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने, पूर्वान्त अपरान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने र पूर्वान्त अपरान्तानुसार दृष्टि हुने श्रमण ब्राह्मणहरू—बयसट्टी (६२) प्रकारले पूर्वान्त अपरान्तको सम्बन्धमा अनेक प्रकारका विचारहरू प्रकट गर्छन्—ती सबैले छ स्पर्शयित्तनले स्पर्श गर्ने ठाउँलाई अनुभव गर्छन् । उनीहरूलाई, वेदनाको कारणले तृष्णा, तृष्णाको कारणले उपादान, उपादानको कारणले भव (= जन्मने कारण), भवको कारणले जाति (= जन्म), जातिको कारणले जरा मरण शोक परिदेव दुःख दौर्मनस्य उपायास सम्भव हुन्छन् ।

दृष्टिजाल

“भिक्षुहो ! जब भिक्षु छवटं स्पर्शयित्तनको समुदय, अस्तगमन, आस्वाद, दुष्परिणाम र मुक्तिलाई यथार्थतः जान्नेछ तब उसले यही सबैभन्दा उत्तरोत्तर जानेको हुन्छ ।

“भिक्षुहो ! जो कोही श्रमण ब्राह्मणहरू वा पूर्वान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने वा अपरान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने वा पूर्वान्त-अपरान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने वा पूर्वान्त-अपरान्तानुसार दृष्टि हुनेहरू पूर्वान्त-

अपरान्तको सम्बन्धमा अनेक प्रकारका विचारहरू प्रकट गर्छन् - ती सबै यीनै बयसट्टी कारणहरूको जालभित्र पर्दछन् । यसैभित्र बसी माथि आउनेहरू माथि आउँछन्, यसै घेराभित्र रही यसै जालभित्र रही माथि आउनेहरू माथि आउँछन् ।

“भिक्षुहो ! जस्तै कुनै माझी वा माझीको अन्तेबासीले मसिनो प्वाल भएको जाल थोरै पानी भएको बहमा पयाक्छ । अनि उसलाई यस्तो लाग्छ—‘यो बहमा जे जति ठूला ठूला प्राणीहरू छन् ती सबै जालभित्र परे । यसैभित्र परी माथि आउनेहरू माथि आउँछन्, यसै घेराभित्र रही यसै जालभित्र रही माथि आउनेहरू माथि आउँछन् ।’ भिक्षुहो ! यस्तैगरी—जो श्रमण ब्राह्मणहरू वा पूर्वान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने... वा पूर्वान्त-अपरान्तको सम्बन्धमा अनेक प्रकारका विचार-हरू प्रकट गर्छन्—ती सबै यीनै बयसट्टी (६२) कारणहरूको जालभित्र पर्दछन् । यसै भित्रबसी माथि आउनेहरू माथि आउँछन्, यसै घेराभित्र रही यसै जालभित्र रही माथि आउनेहरू माथि आउँछन् ।

“भिक्षुहो ! संसाररूपी डोरी चुँडालिसकेका तथागतको शरीर रहन्छ । जबसम्म शरीर रहन्छ तबसम्म देवमनुष्यहरूले देख्छन् । शरीर छाडी जीवन सकिएपछि त्यसलाई देवमनुष्यहरूले देखदैनन् ।

“भिक्षुहो ! जस्तै भाँप भएको हाँगा काटेपछि जे जति भाँपहरू हाँगामा रहन्छन् ती सबै त्यही अनुसार हुन्छन् (खस्छन्) । भिक्षुहो ! त्यस्तैगरी—संसारको डोरी चुँडालिसकेका तथागतको शरीर रहन्छ ।

[२५२]

बुद्धकालीन परिव्राजकहरू-३

जबसम्म शरीर रहन्छ तबसम्म देवमनुष्यहरूले देख्छन् । शरीर छाडी जीवन सकिएपछि त्यसलाई देवमनुष्यहरूले देख्दैनन् ।”

यस्तो भन्नुहुँदा आयुष्मान् आनन्दले भगवान्सँग यस्तो बित्ति गरे—“आश्रयंहो भन्ते ! अद्भूतहो भन्ते !! भन्ते ! यो धर्मदेशनाको नाम के हो ?” “आनन्द ! त्यसोभए यो धर्मदेशनालाई ‘अर्थजाल’ भनेर पनि धारण गर; ‘धर्मजाल’ भनेर पनि धारण गर; ‘ब्रह्मजाल’ भनेर पनि धारण गर; ‘दृष्टिजाल’ भनेर पनि धारण गर; ‘अनुपम संग्रामजित’ भनेर पनि धारण गर ।”

पति भगवान्ले भन्नुभयो । सन्तुष्ट भई भिक्षुहरूले भगवान्को भाषणलाई अभिनन्दन गरे । यो धर्म व्याख्यान गर्नुहुँदा दशसहस्री लोकधातु कम्पित भयो ।

३८।१५. सुभद्र परिव्राजक

प र ि च य

यो सुभद्र (=सुभद्र) परिव्राजक महान धनाढ्य उदिच्च ब्राह्मण कुलमा जन्मेका थिए । ठूलो भएपछि कामविषयको दोषलाई देखी यिनी परिव्राजक सम्प्रदायमा प्रव्रजित भएका थिए ।

भगवान् बुद्धले बुद्धत्व प्राप्त गरी ४५ वर्षसम्म धर्म प्रचार गरी हिंडिरहेको बेलामा यिनले बुद्धलाई भेटेका थिएनन् । ४५ वर्षपछि जब भगवान् बुद्ध कुशीनगरमा परिनिर्वाण हुनलाग्नु भयो तब कुशीनगरमा बसिरहेका यिनले बुद्ध परिनिर्वाण हुने खबर सुने । त्यसबखत यिनको मनमा केही शंका थियो । यिनले यिनका आचार्य प्राचार्यहरूबाट बुद्धहरू भन्ने पुरुष लोकमा अति दुर्लभ हुन्छन् र कहिलेकाहिं मात्र जन्म हुन्छन् भन्ने कुरा पनि सुनेका थिए । यही कुरा सम्झी यिनको मनमा यस्तो लाग्यो—

१. सुमं. वि. II. पृ. २६६: महापरिनिब्बानसुत्तवण्णना; प्रप. दा.

म. क. पृ. ३१७: सुभद्रत्येरप्रपदानं ।

“अहो ! बुद्ध जन्मेर पनि आज वहाँको परिनिर्वाण हुँदँछ । मैले चाँहि वहाँलाई अरू गणाचार्यहरूभन्दा तरुण छन् भन्ने ठानी मनमा शंका लागेका कुरा सोध्न सकिन । वहाँसँग सोध्न पाइन भने मैले ठूलो पञ्चात्ताप गर्नुपर्ने छ । अतः आजै वहाँकहाँ गई मनमा लागेको कुरा सोध्नु पर्‍यो ।”

उनले यसभन्दा अघि भगवान्सँग भेट्न नसकेको कारण उल्लेख गर्दै दी. नि. अ. क. II. पृ. २९९-३००: महापरिनिब्बानमुत्तवण्णना; धम्म. प. अ. क. पृ. ६६१: सुभट्टपरिब्बाजकवत्थु र अप. वा. अ. क. पृ. ३१७: सुभट्टेरापदानले यस्तो उल्लेख गरेका छन्—

“अघि विपश्ची बुद्धको पालामा यी सुभट्ट परिव्राजक एक कुलगृहमा जन्मिदा यिनका महापाल भन्ने एक दाजु थिए । यिनको नाम चाँहि चुल्लकाल थियो ।

एकदिन खेतको धान काटी बुद्धलाई दानदिने विषयलाई लिएर यिनीहरूको बीच केही मतभेद भयो । दाजु चाँहिले खेतबाट धान काटनुभन्दा अगाडि नै नौ पटकसम्म दानदिने कुरा गरे । भाइ चाँहि चुल्लकालले यसरी दानदिदा खेतको अन्न बिग्रिन्छ भनी आफ्नो भाग खेत छुट्याई लिए । दाजु चाँहि महाकालले आफ्नो भागको खेतबाट नौ पटक दानदिए । भाइ चाँहिले पछि आफ्नो खेतबाट एक पटक दानदिए ।

“यसको प्रभावद्वारा दाजु हुने चाँहि अहिले भगवान्का पहिला

शिष्य कौण्डिन्य भए । भाइ हुने चाहिँ अहिले सुभद्र परित्राजक भए जो पछि भगवान्का अन्तिम शिष्य हुन पुगे ।”

जब यिनले आजं वहाँकहाँ गई मनमा लागेका कुरा सोध्ने निश्चय गरे तब यिनी तुरन्त कुशीनगरका मल्लहरूको उपवत्तन भन्ने शालवनमा गए । उनले त्यहाँ आनन्द महास्थविरसँग भेटे । मनिन्छ कि त्यसबखत भगवान् बुद्ध पर्दाभित्र लेटिरहनु भएको थियो' । अनि उमले महास्थविरलाई भगवान्सँग केही कुरा सोध्ने कुरा भने । महास्थविरले चाहिँ अब यो अन्तिम अवस्थामा भगवान्लाई तकलिक दिनु ठोक छैन भनी भन्नुभयो । सुभद्रले चाहिँ जिद्दी गरिरहेका थिए । यत्तिकेमा पर्दाभित्र हुनु भएका बुद्धले उनीहरूको बीच भद्रहेको कुरा सुन्नु भई आनन्द महास्थविरलाई सुभद्र परित्राजकलाई आफूकहाँ आउनदिने आज्ञा दिनुभयो । त्यसपछि महास्थविरले सुभद्रलाई “सुभद्र ! भगवान्ले वचन दिनुभयो; जाऊ” भनी भन्नुभयो ।

सुभद्र पर्दाभित्र पसे । खाटमनि बसे । मनमा लागेका कुरा सोध्ने । भगवान्ले दिनु भएको उत्तर सुभद्रले बुझे । यसपछि उनले

१. सुमं. वि. II. पृ. ३००: महापरिनिब्बानसुत्तवण्णना; धम्म. प. अ. क. पृ. ६६१: सुभद्रपरित्राजकवत्थु; मलवग्गो ।

२. सुभद्रले सोधेका प्रश्नको सम्बन्धमा धम्म. प. अ. क. र अग्गाडि अनुदित मूल सूत्रको कुरामा मलिकता फरक देखिन्छ ।

धम्म. प. अ. क. पृ. ६६१ ले (१) “आकाशमा कुनै चिनो लगाउन सकिन्छ के? (२) यहाँभन्दा बाहिर श्रमणहरू छन्

भगवान्सँग प्रव्रज्या र उपसम्पदा हुने आज्ञा मागे । भगवान्ले सुभद्र-लाई प्रव्रजित गराउने आज्ञा दिनुभयो । अनि आनन्द महास्थविरले सुभद्र परिव्राजकलाई तुरुन्त बाहिर एक छेउमा लगी पानीले टाउको भिजाई तचपञ्चक कर्मस्थान भद्रलगाई केश दाह्री क्षौर गरी चीवर बस्त्र पहिराई त्रिशरण-शील ग्रहण गराई भगवान्कहाँ लैजानुभयो । त्यसपछि भगवान्ले नै उपसम्पदा गरिदिनु भयो र कर्मस्थान भावनाका कुरा पनि सिकाइदिनुभयो । त्यसैले अपदानपालि I. पृ. १२० मा यस्तो उल्लेख भएको हो—

“उपवत्तने सासवने, पच्छिमे सवने मुनि ।

पम्बाजेसि महावीरो, हितो कारुणिको जिनो ॥”

त्यसपछि सुभद्र भिक्षु बाहिर गई चक्रमण गर्दै भावना गर्न थाले । भावना गर्दा गर्दै विषयना बढाई चारप्रतिसम्भवाज्ञान सहित

के ? (३) संस्कारहरू नित्य हुन सक्छन् के ? भनी सोधेका उत्तरहरू भगवान्ले “आकासे पदं नत्थि, समणो नत्थि बाहिरे” भनी उत्तर दिनुभएको कुरा उल्लेख गरेको छ ।

अगाडि अनुदित मूल सूत्रमा चाहिँ पूरण कश्यपादि गणाचार्यहरूले प्रकाश पारेका कुराहरूलाई उनीहरूले साक्षात्कार गरेका छन् कि छैनन् भनी सोध्दा भगवान्ले यस कुरालाई छाड्न लगाई बुद्धशासन बाहिर स्तोतापन्न, सकृदागामी, अनागामी तथा अरहत् हुने श्रमणहरू छैनन् भनी उल्लेख भएको छ । सुमं. वि. II. पृ. ३०१: महापरिनिम्बानमुत्तवण्णता ।

अरहत्फल प्राप्त गरी^१ भगवान्कहाँ गई वन्दना गरी भगवान् छेउ बसे ।
त्यसैले अगाडि अनुदित मूल सूत्रले “आयुष्मान् सुभद् अरहत्हरू
मध्येमा एक हुनुभयो” भनी उल्लेख गरेको हो ।

अप. दा. पा. I. पृ. १२० अनुसार, आयुष्मान् सुभद्
(=सुभद्) उसैदिन भगवान् संग संगं परिनिर्वाण पनि भए । त्यसैले
अप. दा. पा. पृ. १२० ले यसो उल्लेख गरेको हो—

“अज्जेव दानि पब्बज्जा, अज्जेव उपसम्पदा ।
अज्जेव परिनिब्बानं, सम्मुखा दिपदुत्तमे ॥”

आयुष्मान् सुभद् (=सुभद्) भगवान् बुद्धका अन्तिम शिष्य
थिए^२ ।

×

×

×

१. धम्म. प. अ. क. पृ. ६६१: सुभद्परित्राजकवत्थु, मलवगोले
चाहिं सुभद्दले अनागामीफल प्राप्त गरे भनी उल्लेख गरेको छ ।

२. सुमं. वि. II. पृ. ३०२: महापरिनिब्बानसुत्तवण्णना ।

केही सुभद्द नामहरू

- (१) सुभद्द—यो कोण्डञ्ज बुद्धका अग्रश्रावकको नाम हो । बु. वं. पा. पृ. ३२४: कोण्डञ्ज बुद्धवंसो ।
- (२) सुभद्द—यो चार्हि धम्मदस्सी बुद्धका अग्रउपस्थाकको नाम हो । बु. वं. पा. पृ. ३५६: धम्मदस्सी बुद्धवंसो ।
- (३) सुभद्द—यो चार्हि ककुसन्ध बुद्धलाई बुद्धत्व प्राप्त गर्ने दिनमा आठ मुठी घाँस दिने यवपालकको नाम हो । बु. वं. पा. पृ. २१०: ककुसन्ध बुद्धवंसवण्णना ।
- (४) सुभद्द—यो चार्हि उपक आजीवककी पत्नी चापाको तरफबाट जन्मेको छोराको नाम हो । थेरी. गा. अ. क. पृ. १७३: चापा-थेरीगाथद्वकथा ।
- (५) सुभद्द—यो चार्हि आनुममा बस्ने एक वृद्ध प्रव्रजित भिक्षुको नाम हो । महा. व. पा. पृ. २६२: बुद्धपब्बजितवत्थु ।

भगवान् परिनिर्वाण हुँदा कश्यप महास्थविर पावामा पुगिरहेको बेलामा यिनै सुभद्द भिक्षुले “रुनु पदेँन अब हामी गौतमको बन्धनबाट मुक्त भयौँ” भनी भनेका थिए । चुल्ल. व. पा. पृ. ४०६: पञ्चसत्तिकवखन्धकं; दी. नि. II. पृ. १२५: महापरिनिब्बानसुत्तं ।

- (६) सुभद् - यो चाहिं त्यो उपासकको नाम हो । जसको बारेमा नातिकमा बसिरहनुभएका भगवान्‌ले उनी अनागामी हुन् भनी भन्नुभएको थियो । दी. नि. II. पृ. ४७: महापरिनिब्बानसुत्त ।
- (७) सुभद्—यो चाहिं सुभद् परिव्राजकको नाम हो । यिनकं कुरा यहाँ अगाडि उल्लेख भएको छ ।
- (८) सुभद् परिव्राजकवत्थु—यो सुभद् परिव्राजकको कथा धम्म. प. अ. क. मलवर्ग पृ. ६६० मा उल्लेख भएको छ ।
- (९) सुभद्दत्थेरापदानं—यो अपदान चाहिं अप. दा. पा. I. पृ. ११८ मा उल्लेख भएको छ ।

Dhamma.Digital

×

×

×

मूल सूत्र—

सुभद् परिव्राजकको प्रव्रज्या

(सुभद्परिव्राजकवत्थु^१)

त्यसबखत सुभद् (सुभद्र) भन्ने परिव्राजक कुशीनगरमा बसिरहेका थिए । अनि सुभद् परिव्राजकले “आज कं रातको अन्तिम याममा श्रमण गौतमको परिनिर्वाण हुनेछ” भन्ने सुने । अनि सुभद् परिव्राजकलाई यस्तो लाग्यो—“परिव्राजकहरूका जेठापाका आचार्य प्राचार्यहरूले ‘कहिले काहिं मात्र तथागत अरहत् सम्यक्सम्बुद्धहरू लोकमा उत्पन्न हुन्छन्’ भनी भनेका कुरा मैले सुनेको छु । आजकं रातको अन्तिम याममा श्रमण गौतमको परिनिर्वाण हुनेछ भन्ने पनि मुन्दछु । ममा यस्तो शंका लागेको छ । श्रमण गौतममाथि म यति प्रसन्न छु—श्रमण गौतम मलाई त्यस्तो धर्मोपदेश गर्न सक्नुहुन्छ जसले गर्दा यो मेरो शंका दूर हुने छ ।” यति सोची सुभद् परिव्राजक जहाँ उपवत्तन भन्ने मल्लहरूको शालवन हो, जहाँ आयुष्मान् आनन्द

१. दी. नि. II. पृ. ११५: महापरिनिब्बानसुत्तबाट; अ. क. II.

हुनुहुन्थ्यो त्यहाँ गए । त्यहाँ पुगेपछि आयुष्मान् आनन्दसँग विन्तिगरे—“भो आनन्द ! मैले परित्राजकहरूका जेठापाका आचार्य प्राचार्यहरूले ‘कहिले काहिँ मात्र तथागत अरहत् सम्यक्सम्बुद्धहरू लोकमा उत्पन्न हुन्छन्’ भन्ने कुरा सुनेको छु । आजकै रातको अन्तिम याममा श्रमण गीतमको परिनिर्वाण हुनेछ । ममा यस्तो शंका लागेको छ । श्रमण गीतममाथि म यति प्रसन्न छु—श्रमण गीतम मलाई त्यस्तो धर्मोपदेश गर्न सक्नु हुन्छ जसले गर्दा यो मेरो शंका दूर हुनेछ । त्यसैले भो आनन्द ! मलाई श्रमण गीतमको दर्शन गर्ने मौका दिनुभए बेश हुने थियो ।” यस्तोभन्दा आयुष्मान् आनन्दले सुभद् परित्राजकलाई यस्तो भन्नुभयो—“आबुसो सुभद् ! भइहाल्यो, तथागतलाई कष्ट नदेऊ । भगवान् थाक्नु भएको छ ।” दोश्रो पटक पनि...तेश्रो पटक पनि सुभद् परित्राजकले आयुष्मान् आनन्दसँग यस्तो विन्तिगरे—“भो आनन्द ! मैले परित्राजकहरूका जेठापाका आचार्य प्राचार्यहरूले ‘कहिले काहिँ मात्र तथागत अरहत् सम्यक्सम्बुद्धहरू लोकमा उत्पन्न हुन्छन्’ भन्ने कुरा सुनेको छु । आजकै रातको अन्तिम याममा श्रमण गीतमको परिनिर्वाण हुनेछ । मलाई यस्तो शंका लागेको छ । श्रमण गीतम माथि म यति प्रसन्न छु—श्रमण गीतम मलाई त्यस्तो धर्मोपदेश गर्न सक्नु हुन्छ जसले गर्दा यो मेरो शंका दूर हुनेछ । त्यसैले भो आनन्द ! मलाई श्रमण गीतमको दर्शन गर्ने मौका दिनुभए बेश हुने थियो ।” तेश्रो पटक पनि आयुष्मान् आनन्दले सुभद् परित्राजकलाई यस्तो भन्नुभयो—“आबुसो सुभद् ! भइहाल्यो, तथागतलाई कष्ट नदेऊ । भगवान् थाक्नु भएको छ ।”

अनि भगवान्‌ले आयुष्मान्‌ आनन्दको सुभद्‌ परिव्राजकसँग भइरहेको कुराकानी सुन्नुभयो । अनि भगवान्‌ले आयुष्मान्‌ आनन्दलाई आमन्त्रण गर्नुभयो —

“आनन्द ! भइहाल्यो, सुभद्‌लाई न रोक, आनन्द ! सुभद्‌ले तथागतको दर्शन पाऊन्‌ । जो कुछ सुभद्‌ले मसँग सोध्नेछन्‌ त्यो सबै जान्ने अभिप्रायले सोध्नेछन्‌, दुःखदिने अभिप्रायले होइन । जुन प्रश्नको उत्तर बताउनेछु त्यो उनले चाँडै बुझ्नेछन्‌ ।”

अनि आयुष्मान्‌ आनन्दले सुभद्‌ परिव्राजकलाई यस्तो भन्नुभयो—“सुभद्‌ ! जाऊ, भगवान्‌ले अवकाश दिनुहुन्छ ।”

अनि सुभद्‌ परिव्राजक जहाँ भगवान्‌ हुनुहुन्थ्यो त्यहाँ गए । त्यहाँ गएर भगवान्‌सँग सम्मोदन गरे । सम्मोदनीय कुशलवार्ता गरि-सकेपछि एक छेउमा बसे । एक छेउमा बसेका सुभद्‌ परिव्राजकले भगवान्‌लाई यस्तो विन्ति गरे—“भो गौतम ! जो ती श्रमण ब्राह्मणहरू संघी, गणी, गणाचार्य, प्रख्यात, यशस्वी, तीर्थंकर र धेरैजनाको साधुसम्मत हुन्‌ जस्तै—पूरण कश्यप, मक्खली गौशाल, अजित केशकम्बल, प्रकुध कात्यायन, सञ्जय बेलट्टपुत्र र निगण्ठ-नाटपुत्र हुन्‌ । के ती सबैले आफूले प्रकाश गरेका कुरालाई साक्षात्कार गरेका छन्‌ ? वा गरेका छैनन्‌ ? अथवा केहीले साक्षात्कार गरेका छन्‌, केहीले गरेका छैनन्‌ ?”

“सुभद्‌ ! ती सबैले आ-आफूले प्रकाश गरेका कुरालाई साक्षात्कार गरेका छन्‌ वा छैनन्‌ अथवा केहीले साक्षात्कार गरेका छन्‌

केहीले गरेका छैनन् भन्ने यो कुरा छाडिदो। सुभद्र ! म तिमिलाई धर्मोपदेश गर्नेछु । त्यो रात्ररी सुन, रात्ररी मनमा राख, भन्नेछु ।”

“हवस्, भन्ते” भनी सुभद्र परित्राजकले भगवान्लाई प्रत्युत्तर दिए । भगवान्ले यस्तो भन्नुभयो—

“सुभद्र ! जुन धर्मविनयमा आर्य-अष्टाङ्गिक मार्ग पाइँदैन श्रमण पनि त्यहाँ पाइँदैन । दोश्रो श्रमण पनि त्यहाँ पाइँदैन । तेस्रो श्रमण पनि त्यहाँ पाइँदैन । चौथो श्रमण पनि त्यहाँ पाइँदैन । सुभद्र ! जुन धर्मविनयमा आर्य-अष्टाङ्गिक मार्ग पाइन्छ; श्रमण पनि त्यहाँ पाइन्छ । दोश्रो श्रमण पनि त्यहाँ पाइन्छ । तेस्रो श्रमण पनि त्यहाँ पाइन्छ । चौथो श्रमण पनि त्यहाँ पाइन्छ । सुभद्र ! यस धर्मविनयमा आर्य-अष्टाङ्गिक मार्ग पाइन्छ । सुभद्र ! यहीं श्रमण पाइन्छ । यहीं दोश्रो श्रमण, यहीं तेस्रो श्रमण, यहीं चौथो श्रमण पाइन्छ । अरू वादमा श्रमणहरूबाट शून्य छन् । सुभद्र ! यी भिक्षुहरू यहाँ ठीकसँग बसेमा यो लोक अरहन्तहरूबाट शून्य हुने छैन ।”

“एकूनतिसो बयसा सुभद्र,
यं पब्बजि किकुसलानुएसी ।
वस्सानि पञ्जास समाधिकानि,
यतो ग्रहं पब्बजितो सुभद्र ।
जायस्स धम्मस्स पदेसवत्ती,
इतो बहिद्धा समणो पि तत्थि ॥”

अर्थ—

“सुभद् ! उनन्तीस वर्षको उमेरमा जो म किंकुशल गवेशी भई प्रव्रजित भएँ ।

“सुभद् ! अहिले प्रव्रजित भएको पचास वर्षभन्दा बढी भइसक्यो ।

“न्याय धर्मको (=आर्यमार्गको) प्रदेशमा यसभन्दा बाहिर श्रमण पनि छैन ।

“दोश्रो श्रमण पनि छैन । तेस्रो श्रमण पनि छैन । चौथो श्रमण पनि छैन । श्रमणहरूबाट परवाद शून्य छन् । सुभद् ! यी भिक्षुहरू यहाँ ठीकसँग बसेमा यो लोक अरहन्तहरूबाट शून्य हुने छैन ।”

यस्तो भन्नुहुँदा सुभद् परिव्राजकले भगवान्लाई यस्तो भने—
 “धन्यहो भन्ते ! धन्यहो भन्ते !! भन्ते ! जस्तै घोस्टेकोलाई उत्तानो पारिदिँदा वा ढाकिएकोलाई उघारिदिँदा वा बाटो भुलेकोलाई बाटो देखाइदिँदा वा अन्धकारमा तेलको दियो बालिदिँदा आँखा हुनेहरूले रूपहरू देख्ने हुन् त्यस्तैगरी भगवान्ले अनेक प्रकारले धर्म प्रकाश पारिदिनुभयो । भन्ते ! अब म भगवान्को शरणमा पर्छुँ, धर्म र भिक्षुसङ्घको पनि । भन्ते ! भगवान् समक्ष मैले प्रव्रज्या र उपसम्पदा पाऊँ ।”

“सुभद् ! जो अघि अन्यतीर्थिय (सम्प्रदायमा साधु) भएकाले — यस धर्मबिनयमा प्रव्रज्या र उपसम्पदा हुन चाहन्छन् भने — उसले चार महीनासम्म परिवास बस्नुपर्छ । चार महीना बितेपछि यदि

भिक्षुहरू सन्तुष्ट भएमा (उनीहरूले) प्रव्रजित र भिक्षुत्वको निमित्त उपसम्पदा पनि गर्छन् । किन्तु मलाई व्यक्ति विशेषता पनि थाहाछ ।”

“भन्ते ! यदि पहिले अन्यतीर्थिय भएकाले—यस धर्मविनयमा प्रव्रज्या तथा उपसम्पदा चाहेमा—चार महीना परिवास बस्नुपर्छ र चार महीना बितेपछि सन्तुष्ट भएका भिक्षुहरूले भिक्षुत्वको निमित्त प्रव्रज्या र उपसम्पदा गर्छन् भने म चारवर्ष परिवास बस्नेछु । चारवर्ष पूरा भएपछि सन्तुष्ट भएका भिक्षुहरूले भिक्षुत्वको निमित्त मलाई प्रव्रज्या र उपसम्पदा गर्छन् ।”

अनि भगवान्‌ले आयुष्मान् आनन्दलाई बोलाउनुभयो—
 “त्यसोभए आनन्द ! सुभद्‌लाई प्रव्रज्या गर ।” “ह्वस्” भनी आयुष्मान् आनन्दले भगवान्‌लाई प्रत्युत्तर दिनुभयो । अनि सुभद् परिव्राजकले आयुष्मान् आनन्दलाई यस्तो भने—“आवुसो आनन्द ! यो मेरो निमित्त लाभ हो । आवुसो आनन्द ! यो मेरो निमित्त सुलाभ हो !! जो यहाँ मैले शास्ताको समक्ष अन्तेवासिक अभिषेकले अभिषेक लिन पाएँ ।” सुभद् परिव्राजकले भगवान् समक्ष प्रव्रज्या र उपसम्पदा पाए । उपसम्पन्न भएको केहीछिन पछि एकान्तवासमा बसी अप्रमत्त भई, आतप्तयुक्त वीर्य गरिरहँदा चाँडै नै आयुष्मान् सुभद्‌ले जसको निमित्त कुलपुत्रहरू सम्यकरूपले घरबार छाडी अनगारिक भई प्रव्रजित हुन्छन्—
 त्यो अनुत्तर फल प्राप्तगरी ब्रह्मचर्यवास पूरा गरी यसै जीवनमा स्वयं अभिज्ञा साक्षात्कार गरी उपशान्त भई बस्नुभयो । “जन्म क्षीणभयो, ब्रह्मचर्यवास पूराभयो, गर्नुपर्ने गरिसकेँ, अब उप्रान्त यहाँ आउनुपर्ने कुनै

‘कारण छैन’ भन्ने पनि जान्नुभयो । आयुष्मान् सुभद्र अरहत्हरूमध्येमा एक हुनुभयो । बहाँ भगवान्का अन्तिम साक्षिश्रावक हुनुहुन्छ ।

१. धम्म. प. ग्र. क. पृ. ६६१: सुभद्रपरिव्वाजकवत्थुमा चाहि अनामामी मात्र भएको कुरा उल्लेख भएको छ ।
२. भगवान्को जीवनकालमा भगवान् समक्ष प्रव्रजित भई अरहत्फल पाउने श्रावकहरूलाई ‘साक्षिश्रावक’ भनिन्छ । यी सुभद्र पनि भगवान् समक्ष प्रव्रजित भई भगवान् छोटा नै अरहत्त्व प्राप्त गर्ने भगवान्का अन्तिम श्रावक शिष्य थिए । त्यसैले वहाँलाई ‘साक्षिश्रावक’ भनिएको हो भनी दी. नि. ग्र. क. II. पृ. ३०२: महा-परिनिब्बानसुत्तवण्णनाले उल्लेख गरेको छ ।

३६।१६. सुसीम परिव्राजक

प र ि च य

त्यसबखत राजगृह नगरमा भगवान् बुद्धको ठूलो लाभसत्कार भएको थियो । भगवान् बुद्धलाई मानिसहरू खूब मान सत्कार तथा गौरव गर्थे । यो देखेर परिव्राजक सम्प्रदायका साधुहरू ईर्ष्या गर्बे । कसरी श्रमण गौतमले जस्तै हामीले पनि लाभसत्कार प्राप्त गर्ने ? भन्ने विषयमा चर्चा गर्थे ।

“श्रमण गौतम कवि छन् । खूब राम्रा राम्रा कविता बनाई भिक्षुहरूलाई सिकाइदिन्छन् । भिक्षुहरू ती कविताहरू सुनाई गृहस्थहरूलाई सन्तुष्ट पार्छन् । छन्द बद्ध स्वरले भिक्षुहरू उपदेश गर्छन् । त्यसबाट प्रसन्न भई गृहस्थीहरू उनीहरूको सम्मान गर्छन् । हामीहरूले पनि यदि श्रमण गौतमले सिकाएको धर्मलाई सिक्नसके त्यसमा हाम्रो धर्म भिलाई बताउन सक्ने थियौं र हामी पनि तिनीहरू जस्तै लामो हुन सक्ने थियौं । श्रमण गौतमकहाँ गई प्रव्रजित भई उनको धर्म कसले सिक्न सक्ला ?”

त्यसबखत सुसीम परिव्राजक धेरै परिव्राजकहरूका साथ राजगृहमा बस्थे । उनले वेदाङ्ग शास्त्र पढे लेखेका थिए । उनी दक्ष थिए । उनी सबल थिए । त्यसैले ती परिव्राजकहरू उनकहाँ गई—

“तपाईं श्रमण गौतमकहाँ गई प्रव्रजित भई उनको धर्म सिक्की हामीहरूलाई पढाउनुहोस् । यसो गर्वा हामीहरूको पनि लाभसत्कार बढ्नेछ” भनी भने । उनले यो कुरालाई स्वीकारे ।

अनि सुसीमले कसकहाँ गई त्यस धर्मलाई चाँडै सिक्न सकूला भनी विचार गरे । श्रमण गौतम चाहिँ गरुंगा छन् । उनी तेजस्वी छन् । उनकहाँ धेरै राजमहामात्यहरू जान्छन् । उनकहाँ एक्कासी जानु सजिलो छैन । श्रावकहरूमध्ये सारिपुत्र महाप्रज्ञावान् छन् । विषयना प्रज्ञाको बारेमा उनी अग्र छन् । महामौद्गल्यायन ऋद्धिवान्हरूमध्ये अग्र छन् । महाकश्यप धुताङ्गधारीहरूमध्ये, अनुरुद्ध दिव्यचक्षुहरूमध्ये, पूरणमन्ताणिपुत्र धर्मकथिकहरूमध्ये, उपालि स्थविर विनयधरहरूमध्ये अग्र छन् । यी आनन्द बहुश्रुत तथा त्रिपिटकधर हुन् । शास्ताले विभिन्न ठाउँहरूमा बताएका धर्महरू बताउन सक्छन् । पाँच पाँच स्थानमा अग्र छन् । भगवान्बाट आठवटा बरदान पाएका हुन् । चारवटा आश्रय धर्महरूले युक्त छन् । तिनकहाँ गएमा चाँडै धर्म सिक्न सक्नेछु । यति विचार गरी उनी आनन्द स्थविरकहाँ गए । त्यसैले अगाडि अनुदित मूल सूत्रमा “परिषद्को कुरा सुनी सुसीम परिव्राजक

१. सं. नि. प्र. क. II. पृ. ६३-६४: सुसिमपरिव्राजकसुत्तवण्णा, महावग्गो सत्तमो ।

२. बहुश्रुत, स्मृतिमान्, गतिमान्, धृतिवान्, उपस्थाकमध्ये अग्र छन् ।
अ. नि-१, पृ. २५: एतदगवगो ।
३. (१) आफूले पाएको उत्तम चीबर नदिने, (२) भिक्षा भोजन नदिने, (३) एकं गन्धकुटीमा बस्न नदिने, (४) निमन्त्रण स्वीकार गरी नजाने, (५) मैले स्वीकार गरेको निम्तोमा जाने, (६) देशका टाढा टाढाबाट आएकाहरूलाई भगवान्को दर्शन गराउन सक्ने, (७) जहिले मलाई शंका लाग्छ उहिले नै तुरन्त सोध्न सक्ने र (८) मेरो अनुपस्थितिमा कुनै धर्मोपदेश गर्नुभएमा मलाई पछि बताउने । दी. नि. अ. क. II. पृ. १०७: महापदान-सुत्तवर्णना ।
४. (१) "भिक्षुहो यदि भिक्षुहरू आनन्दलाई हेर्न जान्छन् भने उनीहरू आनन्दलाई देखेका नै प्रसन्न हुन्छन् । यदि त्यहाँ आनन्दले धर्मोपदेश गर्छन् भने त्यसबाट पनि उनीहरू प्रसन्न हुन्छन् । आनन्दलाई हेरेर भिक्षुहरू अतृप्त नै हुन्छन् । अनि आनन्द चूप लाग्छन् । (२) भिक्षुहो ! यदि भिक्षुणीहरू आनन्दलाई हेर्न जान्छन् भने... । (३) भिक्षुहो ! यदि उपासकहरू आनन्दलाई हेर्न जान्छन् भने... । (४) भिक्षुहो ! यदि उपासिकाहरू आनन्दलाई हेर्न जान्छन् भने... उपासिकाहरू अतृप्त नै हुन्छन् । अनि आनन्द चूप लाग्छन् । दी. नि. II. पृ. ११२: महापरिनिव्वान-सुत्त ।

जहाँ आयुष्मान् आनन्द हुनुहुन्थ्यो त्यहाँ गए” भनी उल्लेख भएको हो ।

जब आयुष्मान् आनन्दकहाँ प्रव्रज्या मागे तब आयुष्मान् आनन्दले “यी परिव्राजकहरू स्वयं आचार्यं घोषणा गरी हिंङ्छन् । कसलाई थाहा छ कि यिनी प्रव्रजित भएपछि बुद्ध शासनलाई हानी नगरोस् । म यिनको मनोभावलाई बुझ्न सकिदैन । भगवान्‌ले बुझ्न सक्नु हुनेछ । अतः यिनलाई भगवान्‌कहाँ लैजानुपर्‍यो” भन्ने सोच्नुभयो । यसपछि वहाँले उनलाई भगवान्‌कहाँ लैजानुभयो’ ।

भगवान्‌कहाँ पुगेपछि सुसीम परिव्राजकले प्रव्रज्या मागेको कुरा आयुष्मान् आनन्दले भगवान्‌लाई सुनाउनुभयो । त्यसपछि भगवान्‌ले किन यी सुसीम परिव्राजक यहाँ आएका होलान् भनी विचार गर्दा यिनी म प्रति वा धर्म प्रति अथवा सङ्घ प्रति श्रद्धा राखेर आएका होइनन् । यिनी धर्म चोर्ने अशुद्ध विचारले आएका हुन् भन्ने कुरा जान्नुभयो । अनि वहाँले यसको परिणाम के हुनेछ त भनी विचार गर्नुहुँदा असलै हुनेछ । अन्त्यमा यिनी अरहत हुनेछन् भन्ने कुरा बुझ्नुभई उनलाई प्रव्रजित गराउने आज्ञा दिनुभयो ।

प्रव्रजित भएपछि यी आयुष्मान् सुसीम जहाँ जहाँ भिक्षुहरू कुरा गरी रहन्थे त्यहाँ त्यहाँ गई कुरा सुनी बस्दथे ।

१. सं. ति. प्र. क. II. पृ. ६४: सुसिमपरिव्राजकसुत्तवर्णना, महावग्गो सत्तमो ।

एक पटक भगवान्संग ध्यानभावनाका कुरा सुनेपछि भिक्षुहरू कुनै अनुकूल ठाउँमा वर्षावास बस्न गए । वर्षावासभरी ध्यानभावना गरी वर्षावासको अन्त्यसम्ममा सबै भिक्षुहरूले अरहत्व साक्षात्कार गरे । त्यसपछि उनीहरू भगवान्कहाँ गई आ-आफूले प्राप्त गरेका अरहत्फल सम्बन्धी कुरा भगवान्लाई सुनाए । यो कुरा आयुष्मान् सुसीमले सुनिरहेका थिए । अनि उनले ती भिक्षुहरूसँग त्यस्ता अरहत्फल पाउनु भएका तपाईंहरूले अनेक प्रकारका ऋद्धिविध ज्ञान जान्नुहुन्छ के ? भनी सोधदा उनीहरूले जान्दैनौं भनी भने । एक प्रकारले उनीहरूलाई हैरान पार्ने जस्तो गरी उनी प्रश्न सोध्दथे । यसै प्रसंगमा एकदिन भगवान्ले आयुष्मान् सुसीमसँग अनेक धर्म सम्बन्धी कुरा सोधी प्रतित्यसमुत्पादका कुरा सुनाउनुभयो । त्यसपछि आयुष्मान् सुसीम अरहत् भएको कुरा सं. नि. अ. क. II. पृ. ९६: सुसिमपरिव्राजकमुत्तवण्णना, महावग्गले उल्लेख गरेको छ । आयुष्मान् सुसीमसँग भएको छलफलका कुरा अगाडि अनुबित मूल सूत्रमा उल्लेख भएको छ ।

×

×

×

मूल सूत्र—

सुसीम परिव्राजक प्रव्रजित भए (सुसिमपरिव्वाजकसुत्तं^१)

यस्तो मैले सुनें ।

एक समय, भगवान् राजगृहस्थित वेणुवनको कलन्दक-निवापमा बसिरहुनु भएको थियो । त्यसबखत भगवान् चीवर भिक्षा भोजन शयनासन ग्लान प्रत्यय भेषज्यं परिष्कार आदिद्वारा सत्कारित, गौरवान्वित, मानित, पूजित तथा आदरित भई लाभी हुनुहुन्थ्यो । भिक्षुसङ्घ पनि...लाभी थिए । अन्यतीर्थीय परिव्राजकहरू चीवर भिक्षा भोजन...आदिद्वारा असत्कारित, अगौरवान्वित, अमानित, अपूजित तथा अनादरित भई अलाभी थिए ।

त्यसबखत सुसीम परिव्राजक महत् परिव्राजक परिषद्का साथ राजगृहमा बस्दथे । अनि सुसीम परिव्राजकको परिषद्ले सुसीम परिव्राजकलाई यस्तो भने—“आवुसो सुसीम ! यता आउनु-होस्, तपाईं श्रमण गौतमकहाँ गई ब्रह्मचर्यवास गर्नुहोस् । तपाईंले

१. सं. नि. II. पृ. १०२: निदानसंयुत्तं; प्र. क. II. पृ. ६३.

(त्यहाँ) धर्म अध्ययन गरी हामीलाई सिकाउनुहोस् । त्यो अध्ययन गरी गृहस्थीहरूलाई हामी बताउनेछौं । यसरी हामी पनि चीवर भिक्षा भोजन.....आदिद्वारा सत्कारित.....तथा आदरित भई लाभी हुनेछौं ।” “तुन्छ, आवुसो” भनी आफ्नो परिषद्को कुरा सुनी सुसीम परिव्राजक जहाँ आयुष्मान् आनन्द हुनुहुन्थ्यो त्यहाँ गए । त्यहाँ गएर आयुष्मान् आनन्दसँग सम्मोदन गरे । सम्मोदनीय कुशलबार्ता गरिसकेपछि एक छेउमा बसे । एक छेउमा बसेका सुसीम परिव्राजकले आयुष्मान् आनन्दलाई यसो भने—“आवुसो आनन्द ! म यस धर्मविनयमा ब्रह्मचर्यवास गर्न चाहन्छु ।”

अनि आयुष्मान् आनन्द सुसीम परिव्राजकलाई लिएर जहाँ भगवान् हुनुहुन्थ्यो त्यहाँ जानुभयो । त्यहाँ पुगेपछि भगवान्लाई अभिवादन गरी एक छेउमा बस्नुभयो । एक छेउमा बस्नुभएका आयुष्मान् आनन्दले भगवान्सँग यस्तो भन्नुभयो—“भन्ते ! यो सुसीम परिव्राजक यस्तो भन्छन्—‘आवुसो आनन्द ! म यस धर्मविनयमा ब्रह्मचर्यवास गर्न चाहन्छु’ ।”

“आनन्द ! त्यसोभए सुसीम परिव्राजकलाई प्रव्रजित गर ।”

सुसीम परिव्राजकले भगवान्कहाँ प्रव्रज्या र उपसम्पदा पाए ।

त्यसबखत केही भिक्षुहरूले भगवान्को अगाडि “जन्म क्षीण भयो, ब्रह्मचर्यवास पूराभयो, गर्नुपर्ने गरिसके, अब उप्रान्त यहाँ आजन्म कुनै कारण छैन” भनी अरहत्व सम्बन्धी कुरा प्रकाश गर्दै थिए । यसरी अरहत्वको बारेमा भगवान्को अगाडि प्रकाश गरेको कुरा आयुष्मान्

सुसीमले सुने । अनि आयुष्मान् सुसीम तो भिक्षुहरूकहाँ गए । त्यहाँ पुगेर ती भिक्षुहरूसँग सम्मोदन गरे । सम्मोदनीय कुशलवार्ता गरिसके-पछि एक छेउमा बसे । एक छेउमा बसेका आयुष्मान् सुसीमले ती भिक्षुहरूसँग यस्तो भने—“तपाईं आयुष्मान्हरूले भगवान्को अगाडि ‘जन्म क्षीण भयो, ब्रह्मचर्यवास पूरा भयो, गर्नुपर्ने गरिसके, अब उप्रान्त यहाँ आजनुपर्ने कुनै कारण छैन’ भनी अरहत्वको सम्बन्धी कुरा प्रकाश गर्नुभएको साँच्चै हो ?”

“आवुसो ! साँच्चै हो ।”

१—“यस्तो जान्नुभएका, यस्तो देख्नुभएका तपाईं आयुष्मान्हरू—एक भएर पनि घेरें हुने, घेरें भएर पनि एक हुने; प्रकट पनि लोप पनि हुने; आकाशमा हिंडे जस्तै गरी परखाललाई नछोई वारपार गर्ने; पर्वतलाई नछोई वारपार गर्ने; पानीमा डुब्की लगाए जस्तै गरी पृथ्वीमा पनि डुब्ने र माथि आउने; पृथ्वीमा हिंडे जस्तै गरी पानीमा पनि पानीले नभिज्ने गरी हिंड्ने; पंक्षि भैं आकाशमा पनि पलेटीमारेर जाने; यस्तो महान तेजस्वी महापराक्रमी चन्द्रसूर्यलाई पनि हातले परामर्श र परिमार्जन गर्ने अनि ब्रह्मलोकसम्मलाई आफ्नो कायले बशमा राख्ने जस्ता आदि अनेक प्रकारका ऋद्धिविधज्ञान प्रत्यनुभव गर्नुहुन्छ, त ?”

“आवुसो ! गर्दैनौं ।”

२—“यस्तो जान्नुहुने, यस्तो देख्नुहुने तपाईं आयुष्मान्हरू

अमानुषीय अलौकिक विशुद्ध दिव्यश्रोतधातुद्वारा टाढा र नजिकका, दिव्य र मनुष्यका दुबै शब्दहरू सुन्नसक्नुहुन्छ त ?”

“आबुसो ! सक्दैनौं ।”

३-“यस्तो जान्नुहुने एवं यस्तो देख्नुहुने तपाईं आयुष्मान्हरू आफ्नो चित्तले अरू सत्व र पुद्गलहरूका सराग चित्तलाई सराग चित्त भनी, बीतराग चित्तलाई बीतराग चित्त भनी, सवोष चित्तलाई सवोष चित्त भनी, बीतदोष चित्तलाई बीतदोष चित्त भनी,...’ अविमुक्त चित्तलाई अविमुक्त चित्त भनी जान्न सक्नु हुन्छ त ?”

“आबुसो ! सक्दैनौं ।”

४-“यस्तो जान्नुहुने, यस्तो देख्नुहुने तपाईं आयुष्मान्हरू—अनेक प्रकारका पूर्वजन्मका कुराहरू संस्मरण गर्न सक्नु हुन्छ त ? जस्तै—‘एक जन्मका कुरा, दुई जन्मका कुरा,...’ सो त्यहाँबाट च्युत भई यहाँ उत्पन्न भयो ।’ यसरी साकार सञ्देश सहित अनेक प्रकारका पूर्वजन्मका कुराहरू संस्मरण गर्न सक्नुहुन्छ त ?”

“आबुसो ! सक्दैनौं ।”

-
१. यहाँका बाँकी कुराहरू लेखकको बु. रा. भा-१, पृ. ४५६ मा उल्लिखित ‘परचित्तज्ञान’ शीर्षकमा उल्लेख भए अनुसार ‘अविमुक्त’ चित्त भन्नेसम्म दोहो-याई पढ्नु ।
 २. यहाँका बाँकी कुराहरू लेखकको बु. रा. भा-१, पृ. ४६०-६१ मा उल्लिखित ‘त्यहाँबाट पनि च्युत भई यहाँ उत्पन्न भयो’ भन्ने ठाउँ-सम्म दोहो-याई पढ्नु ।

५—“यस्तो जान्नुहुने एवं यस्तो देख्नुहुने तपाईं आयुष्मान्हरू अमानुषीय अलौकिक विशुद्ध दिव्यचक्षुद्वारा हीन, प्रणीत, सुवर्ण दुर्बर्ण, सुगति दुर्गतिमा कर्मानुसार च्युत भएका र उत्पन्न भएका प्राणीहरूलाई जान्नुहुन्छ त ?—‘यी प्राणीहरू काय दुश्चरितले युक्त भई, वची दुश्चरितले युक्त भई, मनः दुश्चरितले युक्त भई; आर्यहरूको अपवाद गर्ने, मिथ्यादृष्टिक तथा मिथ्यादृष्टिक कर्म गर्ने; उनीहरू कायबाट च्युत भई मरणपछि अपाय, दुर्गति, विनिपात, नरकमा उत्पन्न भए । यी प्राणीहरू काय सुचरितले युक्त भई, वची सुचरितले युक्त भई, मनः सुचरितले युक्त भई; आर्यहरूको अपवाद नगर्ने, सम्यक्दृष्टिक तथा सम्यक्दृष्टिक कर्म गर्ने; उनीहरू कायबाट च्युत भई मरणपछि सुगति स्वर्गलोकमा उत्पन्न भए ।’ यसरी अमानुषीय अलौकिक विशुद्ध दिव्यचक्षुद्वारा हीन, प्रणीत, सुवर्ण दुर्बर्ण, सुगतिदुर्गतिमा कर्मानुसार च्युत हुने र उत्पन्न हुने प्राणीहरूलाई देख्नुहुन्छ त ?”

“आवुसो ! देख्दैनौं ।”

६—“यस्तो जान्नुहुने एवं यस्तो देख्नुहुने तपाईं आयुष्मान्हरू जो जो शान्त विमोक्ष रूपभन्दा परको अरूप हो त्यसलाई कायले स्पर्श गरी बस्नुहुन्छ त ?”

“आवुसो ! बस्दैनौं ।”

७—“आवुसो ! यहाँ आयुष्मान्हरूको यस्तो भनाइ र यी धर्महरूको अलाम ! यो कसरी नि ?”

“आवुसो सुसीम ! हामीहरू प्रज्ञाबाट मुक्त भएका हौं
(पञ्जाविमुत्ता) ।”

“आयुष्मान्हरूको यो संक्षेप कुराको विस्तृत अर्थ मैले बुझ्न
सकिन । आयुष्मान्हरूले त्यसरी बताउनुभए बेश हुन्थ्यो जसरी बताउनु-
हुँदा आयुष्मान्हरूको यो संक्षेप कुराको विस्तृत अर्थ म बुझ्न सकूँ ।”

“आवुसो सुसीम ! तिमिले बुझ्न सक वा नसक; परन्तु हामी
प्रज्ञाबाट मुक्त भएका हौं ।”

त्यसपछि आयुष्मान् सुसीम आसनबाट उठो जहाँ भगवान्
हुनुहुन्थ्यो त्यहाँ गए । त्यहाँ पुगेर भगवान्लाई अभिवादन गरी एक
छेउमा बसे । एक छेउमा बसेका आयुष्मान् सुसीमले जति कुरा ती
भिक्षुहरूसँग गरेका थिए ती सबै भगवान्लाई सुनाए ।

“सुसीम ! पहिले धर्मस्थितिज्ञान (= विषयनाज्ञान) उत्पन्न
हुन्छ । अनि पछि निर्वाणको ज्ञान उत्पन्न हुन्छ ।”

“भन्ते ! भगवान्‌ले संक्षेपमा भन्नुभएको यस कुराको विस्तृत
अर्थ मैले बुझ्न सकिन । भन्ते ! भगवान्‌ले त्यसरी भन्नुभए बेश हुने
थियो जसरी भन्नुहुँदा म विस्तृतरूपले अर्थ बुझ्न सकूँ ।”

“सुसीम ! तिमिले बुझ्न सक वा नसक परन्तु पहिले धर्म-
स्थितिज्ञान उत्पन्न हुन्छ अनि पछि निर्वाणको ज्ञान । सुसीम !
तिमी के भन्छौ ? (१) रूप नित्य हो कि अनित्य हो ?”

“भन्ते ! अनित्य हो ।”

“जो अनित्य हो त्यो दुःख हो कि सुख हो ?”

“भन्ते ! दुःख हो ।”

“जो अनित्य, दुःख तथा विपरिणाम स्वभावको हो त्यसलाई यो मेरो हो, यो म हूँ, यो मेरो आत्मा हो भनी हेर्नु ठीक छ त ?”

“भन्ते ! ठीक छैन ।”

(२) “वेदना नित्य हो कि अनित्य हो ?”

“भन्ते ! अनित्य हो ।”

“जो अनित्य, दुःख तथा विपरिणाम स्वभावको हो त्यसलाई यो मेरो हो, यो म हूँ, यो मेरो आत्मा हो भनी हेर्नु ठीक छ त ?”

“भन्ते ! ठीक छैन ।”

(३) “संज्ञा नित्य हो कि अनित्य हो ?”

“भन्ते ! अनित्य हो ।”

“जो अनित्य, दुःख तथा विपरिणाम स्वभावको हो त्यसलाई यो मेरो हो, यो म हूँ, यो मेरो आत्मा हो भनी हेर्नु ठीक छ त ?”

“भन्ते ! ठीक छैन ।”

(४) “संस्कार नित्य हो कि अनित्य हो ?”

“भन्ते ! अनित्य हो ।”

“जो अनित्य, दुःख तथा विपरिणाम स्वभावको हो त्यसलाई यो मेरो हो, यो म हूँ, यो मेरो आत्मा हो भनी हेर्नु ठीक छ त ?”

“भन्ते ! ठीक छैन ।”

(५) “विज्ञान नित्य हो कि अनित्य हो ?”

“भन्ते ! अनित्य हो ।”

“जो अनित्य, दुःख तथा विपरिणाम स्वभावको हो त्यसलाई
को मेरो हो, यो म हूँ, यो मेरो आत्मा हो, भनी हेर्नु ठीक छ त ?”

“भन्ते ! ठीक छैन ।”

“सुसीम ! त्यसैले जे जति भूत, भविष्य, वर्तमानका रूपहरू हुन्; जे जति भित्री वा बाहिरी रूपहरू हुन्; जे जति स्थूल वा सूक्ष्म रूपहरू हुन्; जे जति कमसल वा प्रणीत रूपहरू हुन् अथवा जे जति टाढाका वा नजिकका रूपहरू हुन्—ती सबै रूपहरू ‘न त्यो मेरो हो, न त्यो म हूँ, न त्यो मेरो आत्मा हो’ भनी सम्यक् प्रज्ञाले हेर्नुपर्छ । जे जति भूत, भविष्य, वर्तमानका वेदना हुन्; जे जति भित्री वा बाहिरी वेदना हुन्; जे जति स्थूल वा सूक्ष्म वेदना हुन्; जे जति कमसल वा प्रणीत वेदना हुन् अथवा जे जति टाढाका वा नजिकका वेदना हुन्—ती सबै वेदनाहरू—‘न त्यो मेरो हो, न त्यो म हूँ, न त्यो मेरो आत्मा हो’ भनी सम्यक् प्रज्ञाले हेर्नुपर्छ । जे जति भूत, भविष्य, वर्तमानका संज्ञा हुन्... —ती सबै संज्ञाहरू ‘न त्यो मेरो हो, न त्यो म हूँ, न त्यो मेरो आत्मा हो’ भनी सम्यक् प्रज्ञाले हेर्नुपर्छ । जे जति भूत, भविष्य, वर्तमानका संस्कार हुन् .. —ती सबै संस्कारहरू—‘न त्यो मेरो हो, न त्यो म हूँ, न त्यो मेरो आत्मा हो’ भनी सम्यक् प्रज्ञाले हेर्नुपर्छ । जे जति भूत, भविष्य, वर्तमानका विज्ञान हुन्... —ती सबै विज्ञानहरू—

‘न त्यो मेरो हो, न त्यो म हुँ, न त्यो मेरो आत्मा हो’ भनी सम्यक् प्रज्ञाले हेर्नुपर्छ ।

“सुसीम ! यसरी हेर्ने श्रुतवान् आर्यश्रावक रूपमा पनि विरक्त हुन्छ, वेदनामा पनि विरक्त हुन्छ, संज्ञामा पनि विरक्त हुन्छ, संस्कारमा पनि विरक्त हुन्छ, विज्ञानमा पनि विरक्त हुन्छ । विरक्त भएपछि त्याग छ । त्यागेपछि विमुक्त हुन्छ । विमुक्त भएपछि—‘जन्म क्षीण भयो, ब्रह्मचर्यवास पूरा भयो, गर्नुपर्ने गरिसकेँ, अब उप्रान्त यहाँ आउनु-पर्ने कुनै कारण छैन’ भन्ने पनि जान्दछ ।

“सुसीम ! जन्मको कारणले जरामरण हुन्छ भन्ने कुरा देख्छौ ?”

“भन्ते ! देख्छु ।”

“सुसीम ! भव (=जन्मिने कारण) को कारणले जन्म हुन्छ भन्ने कुरा देख्छौ ?” *Dhamma.Digital*

“भन्ते ! देख्छु ।”

“सुसीम ! उपादानको कारणले भव (=जन्मिने कारण) हुन्छ भन्ने कुरा देख्छौ ?”

“भन्ते ! देख्छु ।”

“सुसीम ! तृष्णाको कारणले उपादान हुन्छ भन्ने कुरा देख्छौ ?”

“भन्ते ! देख्छु ।”

“सुसीम ! वेदनाको कारणले तृष्णा, ...स्पर्शको कारणले वेदना, ...षडायतनको कारणले स्पर्श, ...नामरूपको कारणले षडायतन, ...

विज्ञानको कारणले नामरूप,.....संस्कारको कारणले विज्ञान,.....
अविदद्याको कारणले संस्कार हुन्छ भन्ने कुरा देख्छौ ?”

“भन्ते ! देख्छु ।”

“सुसीम ! जाति (=जन्म) निरोधको कारणले जरामरण
निरोध हुन्छ भन्ने कुरा देख्छौ ?”

“भन्ते ! देख्छु ।”

“सुसीम ! भव (=जन्मने कारण) निरोधको कारणले जाति
(=जन्म) निरोध हुन्छ भन्ने कुरा देख्छौ ?”

“भन्ते ! देख्छु ।”

“सुसीम ! उपादान निरोधको कारणले भव निरोध, .. तृष्णा
निरोधको कारणले उपादान निरोध, ..वेदना निरोधको कारणले तृष्णा
निरोध, ..स्पर्श निरोधको कारणले वेदना निरोध, ..षडायतन निरोधको
कारणले स्पर्श निरोध, ..नामरूप निरोधको कारणले षडायतन निरोध,
...विज्ञान निरोधको कारणले नामरूप निरोध, ..संस्कार निरोधको
कारणले विज्ञान निरोध, ..अविदद्या निरोधको कारणले संस्कार निरोध
हुन्छ भन्ने कुरा देख्छौ ?”

“भन्ते ! देख्छु ।”

१-“सुसीम ! यस्तो जान्ने, यस्तो देख्ने तिम्री अनेक प्रकारका
ऋद्विविध ज्ञान प्रत्यनुभव गर्छौ त ?—एक भएर पनि घेरै हुन्छौ, घेरै
भएर पनि एक हुन्छौ; प्रकट पनि लोप पनि हुन्छौ; आकाशमा हिंडे
जस्तै गरी परखाललाई नछोई बारपार गर्छौ; पवंतलाई नछोई बारपार

गछीं; पानीमा डुक्की लगाए जस्तै गरी पृथ्वीमा पनि डुब्ने र माथि आउने गछीं; पृथ्वीमा हिंडे जस्तै गरी पानीमा पनि पानीले नभिज्ने गरी हिंड्छीं; पक्षिभैं आकाशमा पनि जान्छीं; यस्तो महातेजस्वी महापराक्रमी चन्द्र सूर्यलाई पनि हातले परामर्श र परिमार्जन गछीं अनि ब्रह्मलोकसम्मलाई आफ्नो कायले बशमा राख्छी त ?”

“भन्ते ! राखिदन ।”

२-“सुसीम ! यस्तो जान्ने, यस्तो देख्ने तिम्री अलौकिक विशुद्ध विव्यचक्षुद्वारा टाढा र नजिकका, दिव्य र मनुष्यहरूका सबै शब्दहरू सुन्न सक्छी त ?”

“भन्ते ! सकिदन ।”

३-“सुसीम ! यस्तो जान्ने, यस्तो देख्ने तिम्री आफ्नो चित्तले अरू सत्त्वका र अरू पुद्गलहरूका सरागचित्तलाई सरागचित्त भनी,...तथा अविमुक्त चित्तलाई अविमुक्त चित्त भनी जान्न सक्छी त ?”

“भन्ते ! सकिदन ।”

४-“सुसीम ! यस्तो जान्ने, यस्तो देख्ने तिम्री अनेक प्रकारका पूर्वजन्मका कुराहरू संस्मरण गर्न सक्छी त ?—जस्तै—एक जन्मका कुरा,...’ यसरी साकार सहित सउद्देश सहित अनेक प्रकारका पूर्वजन्मका कुराहरू संस्मरण गर्न सक्छी त ?”

“भन्ते ! सकिदन ।”

५—“सुसीम ! यस्तो जान्ने, यस्तो देख्ने तिम्रो अमानुषीय विशुद्ध विव्यचक्षुद्वारा हीन प्रणीत, कर्मानुसार च्युत हुने र उत्पन्न हुने प्राणी-हरूलाई देख्न सक्छौ त ?”

“भन्ते ! सविदन ।”

६—“सुसीम ! यस्तो जान्ने, यस्तो देख्ने तिम्रो जो त्यो शान्त विमोक्ष रूपभन्दा परको अरूप हो त्यसलाई कायले स्पर्श गरी बस्छौ त ?”

“भन्ते ! बस्दिन ।”

७—“सुसीम ! यहाँ तिम्रो यो भनाइ र यी धर्महरूको अलाभ ! यो कसरी नि ?”

अनि भगवान्को पाउमा शीरले ढोगी भगवान्लाई आयुष्मान् सुसीमले यस्तो विन्तिगरे—“भन्ते ! यो मेरो अपराध हो । जस्तै कुनै मूर्ख, विमूढ र अकुशल पुरुषले अपराध गर्छ त्यस्तै गरी मैले जो यो सु-आख्यात धर्मविनयमा धर्म चोर्ने भई प्रव्रजित भएँ । भन्ते ! यो मेरो अपराधलाई अपराध भनी स्वीकार्नुहोस् । भविष्यमा संयम गर्नुछु ।”

“सुसीम ! जस्तै कुनै मूर्ख, विमूढ र अकुशल पुरुषले अपराध गरे भैं सु-आख्यात यो धर्मविनयमा धर्म चोर्ने भई तिम्रो प्रव्रजित भयो । सुसीम ! जस्तै — आगो जस्तो चोरलाई समाती (मानिसहरू) राजाकहाँ लैजान्छन्—‘हे देव ! यो आगो जस्तो चोर हो । यसलाई जस्तो चाहनुहुन्छ उस्तो दण्ड दिनुहोस् ।’ अनि राजाले यस्तो भन्छन्—‘भो ! जाऊ, यो पुरुषलाई बलियो डोरीले हात पछाडि राखी बलियो गरी

बाँध र छुराले मुण्डन गरी ढोलक बजाई सडकबाट सडक र चौदोबाटो-बाट चौदोबाटोमा लगी दक्षिणको ढोकाबाट निकाली नगरको दक्षिणतिर लबी टाउको काट ।' अनि राजपुरुषहरूले बलियो डोरीले हात पछाडि राखी बलियो गरी बाँधी छुराले मुण्डन गरी ढोलक बजाई सडकबाट सडक र चौबाटोबाट चौबाटोमा लगी दक्षिण ढोकाबाट निकाली नगरको दक्षिणतिर लगी टाउको काट्छन् । सुसीम ! के यस कारणबाट सो पुरुषलाई दुःखदोर्मनस्य वेदना हुन्छ ? यसमा तिम्रो के भन्छौ ?”

“भन्ते ! हुन्छ ।”

“सुसीम ! जो त्यो पुरुषलाई त्यसबाट दुःखदोर्मनस्य वेदना हुने हो, जो यस्तो सु-आख्यात धर्मविनयमा धर्म चोर्नको विमित्त प्रव्रज्या हुने हो — यो त्योभन्दा पनि दुःखतर विपाक र कटुतर विपाक हुन्छ, विनिपातमा पनि पुन्याउँछ । सुसीम ! जब कि तिम्रो अपराधलाई अपराध भनी जानी धर्मानुकूल प्रतिकार गर्छौं — त्यो हामी स्वोकाछौं । सुसीम ! आर्य धर्मविनयमा यो वृद्धि नै हो जो अपराधलाई अपराध भनी जानी धर्मानुकूल प्रतिकार गर्छ र भविष्यमा संयम गर्छ ।”

१. सं. नि. म. क. II. पृ. ६६: सुसीमपरिव्राजकसुत्तवण्णनानुसार यी प्रायुष्मान् सुसीम यो सूत्रको कुरा सुनी अरहत् भएका थिए ।

४०।१७. सूचिमुखी परिव्राजक

प र ि च य

राजगृहमा सूचिमुखी भन्ने एउटी परिव्राजिका बस्दथिन् । एकदिन यिनले सुन्दर रूप भएका सारिपुत्र महास्थविर भिक्षाटन् गइरहुनु भएको देखिन् । सारिपुत्र महास्थविरको सुन्दर रूप देखेर वहाँसँग ख्याल ठट्टा गर्ने विचार गरी वहाँको पछि पछि लागी गइन् । जब वहाँ एउटा भित्तामा अडेस लिई भोजन गर्न थाल्नुभयो तब यी सूचिमुखीले वहाँलाई “किन तलतिर हेरी खाना खान्छौ” भनी सोधिन् । अनि जब वहाँले “म तलतिर हेरी खाना खान्छु” भनी भन्नुभयो तब यिनले वादको रूपमा वहाँसँग अरु प्रश्नहरू गरिन् । जुन कुरा अगाडि अनुवित्त मूल सूत्रमा उल्लेख भएको छ ।

वहाँकी उत्तर सुनी यिनी निकै प्रभावित भएको मात्र होइनन् वहाँप्रति प्रसन्न भई नगरको सडक सडकमा गई श्रमण शाक्यपुत्रहरूलाई सबैले भिक्षा दिउन् भन्ने पनि अपिल गरिन् । यिनको अपिल सुनेर करीब पाँचशय परिवारहरू बुद्धको धर्ममा लागेको कुरा सं. नि. अ. क. II. पृ. २५३: सूचिमुखीमुत्तवण्णना, सारिपुत्तसंयुत्तले उल्लेख गरेको छ ।

×

×

×

मूल सूत्र—

तल र माथि हेरी खाने
(सूचिमुखीसुत्त^१)

एक समय, आयुष्मान् सारिपुत्र राजगृहस्थित वेणुवनको कलन्दकनिवापमा बस्नुभएको थियो ।

अनि आयुष्मान् सारिपुत्र पूर्वाण्ह समयमा चीवर पहिरो पात्र-चीवर ग्रहण गरी भिक्षाटनार्थं राजगृहमा जानुभयो । राजगृहमा क्रमैसँग भिक्षाटन् गरिसकेपछि एउटा भित्तामा अडेस लिई भिक्षा भोजन गर्दै हुनुहुन्थ्यो । अनि सूचिमुखी परिव्राजिका जहाँ आयुष्मान् सारिपुत्र हुनुहुन्थ्यो त्यहाँ गइन् । त्यहाँ पुगेपछि आयुष्मान् सारिपुत्रलाई यस्तो भनिन्—

“श्रमण ! किन तलतिर हेरेर खाँदछौ ?”

“बहिनी ! मैले तलतिर हेरेर खाएको छैन ।”

“श्रमण ! त्यसोभए माथितिर हेरेर खाँदछौ त ?”

१. सं. नि. II. पृ. ४५३: सारिपुत्तसंयुत्तं; अ. क. II. पृ. २५३.

“बहिनी ! मैले माथितिर हेरेर पनि खाएको छैन ।”

“श्रमण ! त्यसोभए चारंदिशातिर हेरेर खांदेछौ त ?”

“बहिनी ! चारंदिशातिर हेरेर पनि मैले खाएको छैन ।”

“श्रमण ! त्यसोभए विदिशातिर हेरेर खांदेछौ त ?”

“बहिनी ! विदिशातिर हेरेर पनि मैले खाएको छैन ।”

१—“श्रमण ! किन तलतिर हेरेर खांदेछौ ?” भनी सोध्दा ‘बहिनी ! तलतिर हेरेर मैले खाएको छैन’ भनी भन्छौ । २—‘श्रमण ! त्यसोभए माथितिर हेरेर खांदेछौ त ?’ भनी सोध्दा ‘बहिनी ! माथितिर हेरेर पनि मैले खाएको छैन’ भनी भन्छौ । ३—‘श्रमण ! त्यसोभए चारंदिशातिर हेरेर खांदेछौ त ?’ भनी सोध्दा ‘बहिनी ! चारंदिशातिर हेरेर पनि मैले खाएको छैन’ भनी भन्छौ । ४—‘श्रमण त्यसोभए विदिशातिर हेरेर खांदेछौ त ?’ भनी सोध्दा ‘बहिनी ! विदिशातिर हेरेर पनि मैले खाएको छैन’ भनी भन्छौ । श्रमण ! त्यसोभए कसरी खांदेछौ त ?”

१—“बहिनी ! जुन् श्रमण ब्राह्मणहरू—तिरश्रीनविदद्या भनिने वस्तुविदद्यावि’ मिथ्या जीवनद्वारा जीविका गर्छन्—त्यस्ता श्रमण

-
१. कुनै प्रकारका तरकारीहरू घषवा फल-फूलहरू उत्पादन गर्ने विदद्यालाई ‘वस्तुविदद्या’ (Vegetation) भनी भन्छन् । यस्ता विदद्याद्वारा उपलब्ध भएको लाभ-सत्कार तथा धनद्वारा जीविका गर्नु—बुद्ध धर्मको नीति अनुसार—श्रमण ब्राह्मणहरूका निमित्त मिथ्या-जीविका हुन जान्छ । सं. नि. प्र. क. II. पृ. २५३: सूचि-मुखिसुत्तवर्णना ।

ब्राह्मणहरूलाई—‘तलतिर हेरेर खाने’ भनी भन्दछन् ।

२—‘बहिनी ! जुन् श्रमण ब्राह्मणहरू— तिरश्रीनविदद्या भनिने नक्षत्रविदद्यादि’ मिथ्या जीवनद्वारा जीविका गर्छन्—त्यस्ता श्रमण ब्राह्मणहरूलाई—‘माथितिर हेरेर खाने’ भनी भन्दछन् । ३—बहिनी ! जुन् श्रमण ब्राह्मणहरू— यता-उता जाने-आउने दूतेय्यादि मिथ्या जीवन-द्वारा जीविका गर्छन्—त्यस्ता श्रमण ब्राह्मणहरूलाई ‘चारदिशातिर हेरेर खाने’ भनी भन्दछन् । ४—बहिनी ! जुन् श्रमण ब्राह्मणहरू— तिरश्रीनविदद्या भनिने अङ्गविदद्यादि’ मिथ्या जीवनद्वारा जीविका गर्छन्— त्यस्ता श्रमण ब्राह्मणहरूलाई—‘विदिशातिर हेरेर खाने’ भनी भन्दछन् ।

१. नक्षत्र-विदद्या भन्नाले ज्योतिष-लक्षण शास्त्र आदि विदद्यालाई भनिएको हो । ‘यस्तो लगन छ उस्तो लगन छ’ भनी आदि कुराहरू बताई त्यसद्वारा उपलब्ध भएको लाभ-सत्कार तथा धनद्वारा जीविका गर्नु पनि बुद्ध धर्मको नीति अनुसार श्रमण ब्राह्मणहरूका नितित्त मिथ्या जीविका हुन जान्छ । सं. नि. भ्र. क. II. पृ. २५३: सूचिमुखिसुत्तवण्णना ।

२. ‘अङ्गविदद्या’ भनी स्त्री वा पुरुषहरूको अङ्गप्रत्यङ्ग लक्षणादि हेर्नेलाई ‘अङ्गविदद्या’ भनी भनिन्छ । यस्ता लक्षणहरू हेरेर— ‘यस्तो हुन्छ उस्तो हुन्छ’ आदि भनी त्यसबाट उपलब्ध हुने लाभ-सत्कार तथा धनद्वारा जीविका गर्नु पनि बुद्ध धर्मको नीति अनुसार श्रमण ब्राह्मणहरूको निमित्त मिथ्या जीविका हुन आउँछ । सं. नि. भ्र. क. II. पृ. २५३: सूचिमुखिसुत्तवण्णना ।

“बहिनी ! न म त्यो तिरश्चीनविदद्या' भनिने वस्तुविदद्यादि मिथ्या जीवनद्वारा जीविका गर्छुं; न तिरश्चीनविदद्या भनिने नक्षत्र-विदद्यादि मिथ्या जीवनद्वारा नै जीविका गर्छुं; न त यताउता जाने आउने वृत्तेय्य कामद्वारा मिथ्या जीविका गर्छुं; न त तिरश्चीनविदद्या भनिने अङ्गविदद्यादि मिथ्या जीवनद्वारा नै जीविका गर्छुं बरू धर्मता-पूर्वक भिक्षा भोजन खोज्छु (= भिक्षाटन् गर्छुं) र धर्मतापूर्वक खोजी गरेको (= भिक्षाटन् गरेको) भिक्षा-भोजनद्वारा जीविका गर्छुं ।”

त्यसपछि सूचिमुखी परिव्राजिका राजगृहको सडक सडकमा र दोबाटो दोबाटोमा घुमी यस्तो भन्न थालिन्—“श्रमण शाक्यपुत्रीयहरू धर्मतापूर्वक आहार ग्रहण गर्छन् । श्रमण शाक्यपुत्रीहरू निरवदच

-
१. बुद्ध धर्मको नीति अनुसार तिरश्चीनविदद्या मिथ्या जीविका भनी के केलाई र कस्ता कस्तालाई भन्दछन् भन्ने बारेमा दीर्घनिकायको ब्रह्मजाल सूत्र I. पृ. १०, ११ तथा १२ मा सविस्तर उल्लेख भएको पाइन्छ । यो ब्रह्मजाल सूत्र यसै ग्रन्थमा अनुदित भएको छ । यसै ग्रन्थको सामञ्जसलसूत्र पृ. ५६, ६० तथा ६१ मा पनि समुल्लेख भएको पाइन्छ तथा उही महासीहनादसूत्र पृ. १४६ मा पनि विस्तृत वर्णन भएको पाइन्छ । यस सूत्रको अनुवाद पनि यसैमा मापि भएको छ । लेखकको बु. रा. भा-२, पृ. ६० मा सामञ्जसलसूत्रको अनुवाद भएको छ ।

[२६०]

बुद्धकालीन परिव्राजकहरू-३

(=दोषरहित) आहार ग्रहण गर्छन् । भ्रमण शाक्यपुत्रीयहरूलाई
भिक्षा-भोजन देऊ !”

आचार्य भिक्षु अमृतानन्दद्वारा संकलित
“बुद्धकालीन परिव्राजकहरू”

भाग-३, संग्रह-३,

समाप्त

-
१. परिव्राजिकाको कुरा सुनी पाँच शय परिवारहरू बुद्धमार्गी भएका
थिए भनी सं. नि. प्र. क. II. पृ. २५३: सूचिमुखिसुत्तवणना,
सारिपुत्तसंयुत्तले उल्लेख गरेको छ ।

नामावली

अकनिष्ठ १९, २११	१३६, महास्थविरसंग
अग्निवेस्सन ६७, ७१	निस्तो गएका थिए १३६,
अगसावकवत्थु ५६, ५७	सूत्रको अनुवाद १३६
अचेल कलारमट्टक १५, ले १५,	अपण्णकमुत्तवण्णना ११४, ११५
कहाँ गई १५	अम्बलट्टिका १७९, १८४, को
अचेल कोरकस्सत्तिय १३, लाई	राजकीय भवनमा १८४,
वेखेर १०	नामक बगंचामा गई
अचेल पाथिकपुत्रको कुरामा १७	१७९
अजातशत्रु ७६	अश्वजित् ७१
अजित केशकम्बल १३६, १४०,	अस्सजि भन्ने भिक्षु ७२
२६२, माथि १०१	अस्सजि स्थविर छेउ गए ६५
अनाथपिण्डकको ४८	अस्सजिलाई यस्तो भन्ने ७१
अनुप्रिय १, ४ ^१	अस्सजि स्थविरलाई देखे ६५
अनुपियमा पस्नुभयो ४	अस्सजि स्थविरले भन्ने भँ ६६
अनुरुद्ध २६६, महास्थविरको	अस्सजि स्थविरसंग ६५
छलफल भइरहेको थियो	अस्सजिसंग सम्मोदन गरे ७१
१३६, महास्थविरलाई	असञ्जीसत्ता भन्ने देवताहरू २२५
१३६, महास्थविरसंग	आनुममा बस्ने २५८
	आनन्द १०९, २६०, २७३, आइ-
	रहनुभएको देखे १०९,

कहाँ प्रव्रज्या मागे २७०,
 बहुश्रुत तथा त्रिपिटकधर
 हुन् २६८, मान्नु हुन्न
 १८६, संग २६१, संग
 बिनित्तगरे २६१, संग
 सम्मोदन गरे २७३, हुनु-
 हुन्थ्यो त्यहाँ गए २७३,
 लाई १०८, ११०, २७३,
 लाई देख्दा नै प्रसन्न हुन्छ
 २६९, लाई हेर्न जान्छन्
 २६९, लाई हेर्न जान्छन्
 भने २६९, लाई बोलाउनु
 भयो २६५, लाई यस्तो
 भने २६५, लाई आमन्त्रण
 गर्नुभयो २६२, ले ८८,
 १०८, ११०, २५२, २६१,
 २६२, २६५, २७०, २७३,
 ले धर्मोपदेश गर्छन् भने
 २६६, ले भगवान्लाई
 २७०, स्थविरकहाँ गए
 २६८, स्थविरलाई १५६,
 स्थविरले १५६, महास्थ-
 विर १०६, महास्थविर-
 लाई २५५, महास्थविरले
 १०७, २५६, महास्थविर-
 संग १०७, महास्थविरसंग

भेटे २५५, बस्नुहोस् १०९
 आभस्वर लोकबाट च्युत भई १६,
 २११
 आभस्वर लोकवासी हुन्छन् १८,
 २१०
 आयुष्मान् ७१, अस्सजि ७१,
 अस्सजिलाई ७१, आनन्द
 १०९, आनन्दलाई १०९,
 ११०, आनन्दले ११०,
 सभिय १३६, १५०,
 सभियको नाम १३६,
 सभियले १३६, सारिपुत्र
 १६६, १६८, २८६,
 सारिपुत्रसंग १६८, सुसीम
 २७०, २७१, २८४,
 सुसीमसंग २७१, सुभद्
 २५७, २६६
 आलार कालाम ३, ९४
 इसिगलिसुत्तं मा उल्लिखित १७३
 उक्काचेल गाउँको १६६
 उक्काचेल गाउँमा बसिरहनुभएका
 १६५
 उत्तरका भन्ने निगममा १०
 उद्दक रामपुत्रकहाँ जानुभन्दा
 अगाडि ३
 उदिच्च ब्राह्मण कुलमा २५३

उदेन भन्ने चैत्यभन्दा उताजाने

छैन १४

उपक आजीवककी पत्नी २५८

उपतिस्स र कोलितहरू ५६

उपतिस्स र कोलित परिव्राजकहरू

५६, ले ५६, ५७

उपवत्तन भन्ने मल्लहरूको शालवन

हो २६०

उपवत्तन भन्ने शालवनमा गए

२५५

उपालि स्थविर २३८

ओट्टुद्ध लिच्छवी ३३, को कुरा

३३, लाई बताइरहनु-

भएको हो ३३, ले ३७

अंगुलिमालको पिताको नाम हो ३

अंगुलिमालतत्रैरगाथट्टकथा ३

क

ककुसन्ध बुद्धलाई २५८

ककुसन्धबुद्धसंववण्णना २५८

कच्छपजातक ३

कम्मासदम्म भन्ने कुस्वासीहरूको

निगममा ३०

कलन्दक निवाप हो १४१

कलन्दक निवापमा ३८, ४१,

बसिरहनुभएको थियो

१३९, २७२, २८६

कलारमट्टक १४, को मृत्यु भयो

१६, को सम्बन्धमा १६,

लाई १६, संग प्रश्न सोधे

१५

कश्यप बुद्ध परिनिर्वाण भइसके

पछि १३१

कश्यप बुद्धको पालामा १३२

कश्यप बुद्धको पालामै परिनिर्वाण

भइसके १३२

कश्यप बुद्धलाई देखे १३१

कश्यप महास्थविर २५८

कात्यायन ४६, ४८, ४९, ५०,

५३

कालकन्धिक ११, १२

कालबुद्धरविखत स्थविर भई ६६

किस संकिच्च १२८

किसो संकिच्च ९०

क्रीडाप्रदूषिक देवता २१३

क्रीडाप्रदूषिका २१, देवता २१,

देवताहरूसम्मका कुरा

अनुस्मरण गर्छ २२, भन्ने

आचार्यवादलाई श्रेष्ठ भनी

भन्नुहुन्छ २२, भन्ने

[२९४]

बुद्धकालीन परिव्राजकहरू-३

आचार्यवादलाई श्रेष्ठ
भन्नुहुन्छ २१, भन्ने देवता-
हरू छन् २२, हुमन् २२

कुम्भकारजातक ३

कुरु (देश) को ३०

कुराशिनगरका मल्लहरूको २५५

कुराशिनगरमा बसिरहेका थिए २६०

कूटागार शालामा १४, १७, ८८

कृश सांस्कृत्य १२८

कोण्डञ्ज बुद्धका २५८

कोण्डञ्जबुद्धवंसो २५८

कोरकखत्तिय १०, कहाँ गई ११,

थिए १२, को मृत्यु हुनेछ

१२, को मृत्यु भयो १२,

को सम्बन्धमा १३, को

शब १३, लाई ११, १३,

लाई देखे १०

कोशलका राजा ७६

कोण्डण्य भए २५५

कोशाम्बिका १०६

कोशम्बीको घोषिताराममा ३१,

३३

कोशम्बी स्थित १०८

कोशम्बी नजिकको १०६

कोशम्बीमा बसेका छन् १०६

ख, ग, घ

खग्विसाणसुत्त १७३

गन्धकुटीमा बस्न नदिने २६६

गन्धार कुलमा जन्मे १३२

गृद्धकूट पर्वतबाट १५४

गृद्धकूट पर्वतमा १०३, १७४, गई

१५३, वस्नु भएको थियो

१६०, बसिरहुनुभएको

थियो १०४

गोतमक भन्ने चैत्यभन्दा उता जाने

छैन १४

घटिकार कुमालेलाई ३

घटिकारसुत्तमा ३

घोषिताराममा बस्नु भएको थियो

१०८

च, ज, ञ

चापाको तरफबाट २५८

चापाथेरीगाथट्टकथा २५८

चुल्लकाल थियो २५४

चुल्लकालले २५४

चुल्लसच्चकसुत्त ७०

चुल्लसच्चकसुत्तवर्णना ६४

चूलसच्चक्रमुत्तवर्णना ७३, ८१,
८५, ले ६७

जनपदकल्याणी चाहन्तु ४९

जनपदकल्याणीलाई तिम्री चाहन्छौ
४९

जनपदकल्याणीलाई ४६

जालिय परिव्राजकका साथ ३१

जेतवनमा जानुभयो ६१

जेतवनमा स्वधिरकहाँ जानू भनी
भन्नु ६१

जेतवनाराममा गई ६२

जेतवनाराममा गए ६१

जेतवनाराममा बसिरहनुभएका
४७

जातिको गिञ्जकावसथ भन्ने
विहारमा १३६

त, द, ध, न

तक्षशिलामा अध्ययन गरेका थिए
१३१

तिकनिपात १५४, १५६

तीर्थकर १३९, १४०

द्वारगाउँ नजिकमा १५६

दारुपत्तिक परिव्राजकका अन्तेवासी
३३

दिदिसंयुतं ११७, मा ११८

दीर्घनख परिव्राजक ५७, ले ५७

दुतिय सुखसुतं १७०

दुम्मुख लिच्छवीपुत्रलाई ८३

दुम्मुख लिच्छवीपुत्रले ८२

देवदत्तसूत्रानुसार १३५

धम्मदस्सी बुद्धका २५८

धम्मसुत्तवर्णना ५६

धम्मिकवग्गो ४०, ४४

धातुविभङ्गसुत्तं ३

धानञ्जानिसुत्तवर्णनाले उल्लेख

गरेको छ १३१

नन्दवच्छ ९०, १२८

नातिकमा बसिरहनुभएका भगवा-

नुले २५९

नालक गाउँमा बसिरहनुभएका
१६६

नालक भन्ने गाउँमा १७०

नालन्दा र राजगृहका बीच ५७

नालन्दा जानको निमित्त १७६

नालन्दा जानको निमित्त बाटो
लागे १७६

नालन्दाको बीच बाटो पर्ने १७९

नालन्दा पुग्नुभन्दा अगाडि १७९

निगण्ठनाटपुत्र १३९, १४०, २६२

निगण्ठपुत्र आइरहेको ८८

[२९६]

बुद्धकालीन परिव्राजकहरू-३

निगण्ठनाटपुत्रमाथि वादद्वारा १०१	पुक्कुसातिलाई ३
निगण्ठपुत्रले ७४	पूरणकश्यप ११३, १३९, १४०,
निगण्ठ हुं ५९	२६२, माथि वादद्वारा
निगण्ठलाई देखी ५६	१०१
निगण्ठले जवाफ दिए ५९	पूरणकश्यपादि २५८
निदानसंयुक्तं २७२	पूरण मन्ताणिपुत्र २६८
	फुस्सबुद्धवंसो १३८
	फुस्स बुद्धका उपस्थ्याक हुन् १३८
	बज्रपाणी ६७, यक्ष ७७
प, फ, ब, भ, म	बहुपुत्र भन्ने चेत्य उता जाने छैन
पञ्चसतिकवखन्धकं २५८	१४
पञ्चकङ्क थपति १३६, संग १३६	बाहिय दारुचीरियको परिचयमा
पटाचारा ६०	१३२
पठमसन्दिट्टिकमुत्तं ४४	बाहिय देशमा जन्मे १३२
पठमसन्दिट्टिकमुत्तवण्णना ४०	ब्रह्मजाल २५५
पठमसुखमुत्तं १६८	ब्रह्मजालमुत्तं १८३
प्रकुध कात्यायन १३९, १४०,	ब्रह्मजाल सूत्र १८१, २८९, मा
२६२, माथि १०१	१४८, वर्णना १९१
प्रसेदजित् ७६	ब्रह्मजालमुत्तवण्णना १६, ५७,
पांडुकम्बल ५०, मा राहदा ५०	१७६, १७८
पाथिकपुत्र १७, को खोक्रो घमण्ड	ब्रह्मदत्त परिव्राजकले १७७
१७	ब्रह्मदत्त भन्ने तरुण शिष्य १८२
पाथिकमुत्तं ४	ब्रह्मदत्तले १७८, पनि १८०
पाथिकमुत्तवण्णना १, ११	ब्रह्मदत्त जस्ताले २०२
पावामा पुगिरहेको बेलामा २५८	ब्रह्मदत्त माणव चाहि १८४
पिलवख गुफा १०६, (पिपल) को	
रूख १०६, मा १०८	

ब्रह्मदत्त माणवले १७८, चाहि १८३, १८५	मखलि १२८, गोसाल ९०, १३९, गोसालमाथि १०१, गोशाल १४०, गोशाल २६२
ब्रह्मदत्त माणवकका साथ १८३, गए १८४	मगधका राजा ७६
ब्रह्मदत्त माणवकले चाहि १८४	मगध देशको १६५, १७०, नालक गाउँमा बस्दै हुनुहुन्थ्यो १६८
बोधिसत्व छंदा नं ९३	मगध राजाहरू बस्ने दरवारमा १७९
भगव ३, ५, नामहरू ३, गोत्तिय परिव्राजक १, ३, ५, गोत्तिय परिव्राजक छन् ४, गोत्तिय (भागंब- गोत्रीय) परिव्राजक आराम हो ४, गोत्तिय परिव्राजकको आराम हो ४, गोत्तिय परिव्राजकलाई २, गोत्तिय परिव्राजकलाई सुनाउनु मयो १, गोत्तिय परिव्राजकले ४, ५, भन्ने ब्राह्मण पुरोहित भए ३	मण्डलमालमा १८४ मनः प्रदूषिका देवता २३, २१४ मनः प्रदूषिका भन्ने देवताहरू छन् २१४ मनः प्रदूषिका देवतासम्मको कुरा संस्मरण गर्छु २४ मनुस्समंसपटिकखेपकथा १८२
भागंब ३, ५, २७, गोत्रीय परि- व्राजक १, गोत्रीय परिव्रा- जकले २७	मललसेकरले १३६ मल्ल राजकुलमा जन्मे १३२ मल्लहरूको अनुष्पिय ४
भारद्वाजगोत्र ब्राह्मणको अग्नि- शालामा २८	महाकखन्धकं ५८ महाकालले आफ्नो भागको खेतबाट २५४
भारद्वाजगोत्र ब्राह्मणले २८	महाकाश्यप २६८
भारद्वाजगोत्र ३०	महादिट्टिसुत्तं ११७, ११८
भारद्वाजगोत्रीय ३०	

[२९८]

बुद्धकालीन परिव्राजकहरू-३

महावनको १४, १७, ८८, कूटा- गारशालामा गए ६६, कूटागारशालामा बस्नु- भएको थियो ६०	भागण्डिय ब्राह्मणका भान्जि हुन् २८ भागण्डिय ब्राह्मण कुरु देशका हुन् २८
महावनमित्र ७४, गई ७४ महापदानमुत्तवण्णना २६९ महापरिनिब्बानमुत्तबाट २६०	भागण्डिय ब्राह्मणकी २८ भागण्डिय भन्ने एउटी छोरी थिइन् २८
महापरिनिब्बानमुत्तं २५८, २५९, २६९ महापरिनिब्बानमुत्तवण्णना २५३, २५४, २५५, २५६, २५७	भागण्डिय ब्राह्मण चाहिं २८ भागण्डिय परिव्राजक २८, संग भगवान्को छलफल भयो २८, ले २८
महापाल भन्ने एक दाजु थिए २५४	भागण्डियसुत्तं ३० भागण्डिय सूत्र ३०
महाब्रह्मा १९, २०, २११, २१२, २१३	भागण्डिय र जालिय ३३ मुण्डिय परिव्राजक ३१
महामौद्गल्यायन २६८ महालिमुत्तंबाट ३३ महालिमुत्तवण्णना ३३, ६८, ६९ महावग्गो १३१, १३५, १३९, १४८, १६०	मोलिय सीबक परिव्राजक ३८, ३९, ४०, ४१, ४४, राजगृहवासी हुन् ३८, ले ४२
महासच्चकमुत्तवण्णनानुसार ६९ महासच्चकमुत्तं ८८ महासीहनादसूत्र २८९ भागण्डियको चित्त २८ भागण्डिय नामहरूको सम्बन्धमा २९	य, र, ल, व यमकवग्गो १६८ यवपालकको नाम हो २५८ राजगृहका १५६ राजगृहको २८९

राजगृहको चौतारी भएका १७६	१८२, अन्यतीर्थिय परि-
राजगृहको परिषद्लाई १६०	वाजकहरू १५१, हुन
राजगृहस्थित ३८, ४१, १०३,	सकछन् १०३
१०४, १३४, १३९, १४१,	लिच्छवीहरू ७२, उठी ६७, कहाँ
१५१, १६०, १७२, १७४,	गई ६५, को घरघरमा
२८६	घुमिरहेको बेलामा ६५
राजगृह नगर १७९, को द्वारको	लिच्छवी परिषद्का साथ ७४
भासपास १३१, मा १३१,	लिच्छवी पुत्रहरूद्वारा परिवृत्त भई
२६७, मा गई १५५, मा	७४
गए १५५, मा भिक्षाटन्	लिच्छवीहरूमध्ये कसेले ६६
गई १७६, बाट निस्की	लिच्छवीहरूमध्ये पनि ७४
१७६	लिच्छवी राजपुत्रहरूलाई ६४
राजगृह परिषद्लाई १६१	लिच्छवीहरूलाई यस्तो भने ७२
राजगृहमा १५५, गई १३४,	लिच्छवीहरूलाई सम्बोधन गरे ८७
चारिकार्थ गए १४१,	लिच्छवीहरूले ५९, ८७, कूलो
चारिका गई १४१, जानु-	सम्मानको दृष्टिले हेर्बथे
भयो २८६, भिक्षाटन्को	६४
निमित्त १६०, भिक्षाटन्	लिच्छवी राजाहरूले ५९
गरी १६१, बस्दथे ५८,	लोला ६०
२७२, बसेको थिए १०४,	लंका द्वीपमा ६९
१७४	वच्छगोत्त १३६
राजगृह र नालन्दाको बीच १८३,	वज्रपाणि यक्षलाई ७७
बाटोमा गइरहेको थिए	वज्जी (वृजी) गाउँमा बस्दथे १७
१८३	वज्जी स्थित १६६
राजगृहवासी १३६, १७३, १७६,	वज्जी राज्यको १६५
	वशवर्ती १९, २०, २११, २१२

वत्सगोत्र १३६	वंशालीको परिषद्मा तिमिले ८१
विपश्वी बुद्धको पालामा २५४	वंशालीको परिषद्मा यस्तो भाषण
वीरणस्थम्भ १२	गर्दथे ७०
वीरणस्थम्भ नामक ११	वंशालीको परिषद्लाई यिनी यस्तो
वीरणस्थम्भ भन्ने श्मशानमा	भन्दथे ६४
कालिदिए १२	वंशालीको पूर्वतिरको १४
बुद्धपद्मबजितवत्थु २५८	वंशालीको सभाषद्मा १७
वृजी गाउँमा ८, ९, १४, १५	वंशाली स्थित १४, १७, ६६, ७०,
वृजी मल्लहरूले ७६	८८
वेखनस ४८, परिव्राजक ४६, ४८,	वंशाली नगरमा आइपुगे ५९
परिव्राजकले ४८, ५३,	वंशालीमा ७१, ८८, बस्दथे ७०,
५५, परिव्राजक रिसाई	भिक्षाटनको निमित्त गए
५४, परिव्राजक राजगृह-	७१
वासी हुन् ४६	वंशालीमै बसिरहेका थिए ६४
वेखनसुत्तं ४८	
वेखनसुत्तवण्णना ४६	श्र
वेणुवनको ३८, ४१, १३९, १४१,	
२७२, २८६	श्रमण गीतम १४१, १८७, १८८,
वेणुवनमा १३४	१८९, १९०, १९२, १९३,
वेदनासंयुत्तं ३९, ४१	उत्पन्न भएदेखि १५१,
वंशालीका सबै चैत्यहरू पार गर्ने-	कवि छन् २६७, कहाँ गई
छन् १६	६५, १४०, ४१५, कहाँ
वंशालीका चैत्य पार गरेपछि १६	ब्रह्मचर्यवास गर्नुहोस्
वंशालीको उत्तरतिरको १४	१२९, को धर्ममा १०७,
वंशालीको दक्षिणतिर १४	को अनुपस्थितिमा १६४,
वंशालीको पश्चिमतिरको १४	पनि १४०, को सन्मुख

भएमा २८, अडछन् ७२,
 र उनका भिक्षुहरू २६,
 न मरे न मर्दछन् ९५,
 मरेका होइनन् ९५, मृत्यु
 भयो ९५, न अज्ञानी हुन-
 सक्छन् ५४, ले ६१, ७१,
 ७३, १४२, ले सिकाएको
 धर्मलाई सिक्नसके २६७,
 अरहत् हुन् ९५, लाई
 ७३, लाई घोप्ट्याउनेछु
 ७३, माथि ६६, माथि
 वादारोपण गर्न सक्छन्
 ७३, यहाँ आएमा १५७,
 सँग कुराकानी हुनेछ ७२,
 ७३, सँग भेटो ६५,
 ज्ञानवादी हुन् १७
 श्रमण शाक्यपुत्र भन्छौ १०
 श्रमण शाक्यपुत्रहरूको १५५
 श्रमण शाक्यपुत्रीय भन्छौ १५
 श्रमण शाक्यपुत्रीयहरूको धर्मलाई
 मैले बुझे १६१
 श्रावस्तीको जेतवनाराममा ६१
 श्रावस्ती स्थित ४८
 श्रावस्तीमा गए ४६
 श्रावस्ती नगरमा आइपुगे ६१
 श्रावस्ती नगरमा भिक्षाटन जानु-

भएको बेला ६१
 श्रावस्तीमा १३६, पुगेपछि ४६
 श्रावस्तीवासी स्वविरको नाम हो
 १८२

स

सकुलदायि परिव्राजक ४६, का
 कुरा ४६
 सकुलादायिलाई ४६
 सच्चक ६७, का अनुयायी ६६
 सच्चकको निम्तो ८६
 सच्चकको पछि पछि लागे ६६
 सच्चकको भित्री मनमा शान्ति
 चाहिँ भएन ६८
 सच्चकको श्रद्धा १०१
 सच्चक चूपलागेर न बसे ६७
 सच्चक नाजवाफ भई चुपलागे ६६
 सच्चक भगवान्कहाँ गई ६६
 सच्चक भगवान्कहाँ गए ७२
 सच्चक र भगवान्को बीचमा ६८
 सच्चकले ६५, ६६, ६७, ६८
 सच्चकले आत्मवादको कुरा सुनाए
 ६६
 सच्चकले के वादारोपण गर्न
 सक्लान् र ६६

सच्चक नक्षत्र शास्त्र जान्दथे ७०	सञ्जयका नामहरू ५७
सच्चक निगण्ठपुत्र ६४, ६६, ६९, ७०, ७२, ७४, ७८, ८२, ८३, ८७, ८८, ८९, १०२	सञ्जयको प्रतिष्ठा ५६ सञ्जय निगण्ठपुत्र ५६ सञ्जय बेलट्टपुत्र १३९, १४०, २६२, माथि १०१
सच्चक निगण्ठपुत्र आउंईछन् ८८	सञ्ज परिवाजक १०३, १०४, ले १०४
सच्चक निगण्ठपुत्रकहाँ ८७	सञ्जसुत्तं १०४
सच्चक निगण्ठपुत्रको ८३, प्रश्न ८८, माथि ७७	सत्तम्ब भन्ने चंत्यमन्दा उता जाने छँन १४
सच्चक निगण्ठपुत्र माथि ७४, के बादारोपण गर्तान् २ ७३	सन्दकले आज्ञा दिए १०६
सच्चक निगण्ठपुत्रलाई ७७, ९१, देखेर ८२	सन्दक परिव्राजक १०६, १०८, १०९, पनि १०९, थिए १०६, लाई ११०, ले १०६, १०७, १०९, ११०, १२६
सच्चक निगण्ठपुत्रले ६५, ७१, ७४, ७७, ८६, ८७, ८६, ९१, १००, १०१	सन्दकमुत्तं १०८
सच्चक निगण्ठपुत्रले नै ७३	सन्दकसुत्तबण्णना ११०, १११, ११२, १२८
सच्चा ६०	सपिनिका तीरको १५६, १६१, १६४, परिव्राजकाराममा १५७
सञ्जय परिव्राजक ५६, ५८, कहाँ ५६, कं शिष्य थिए ५६, लाई छाडी बुद्धकहाँ गए ५७, लाई छाडी बुद्धकहाँ जानुभयो ५७, लाई पनि ५७, का शिष्य १८२, का शिष्य हुन् १७६, राजगृह- वासी हुन् ५६	सम्बोधिबगो १०४ सभिय १३१, १३८, ले १३१, १३३, १३५, लाई १३३,

- १३६, लाई सिकाएकी थिइन् १३३, कच्चान १३७, कच्चान भनी उल्लेख भएको छ १३६, कच्चान भन्ने व्यक्ति नै १३६, कच्चान भन्ने व्यक्तिको बारेमा १३६, कच्चानसुत्तं १३८, नामले प्रसिद्ध भई १३२, नामहरू १३८, परिव्राजक १३०, १३५, १३८, १३९, १४१, परिव्राजकका प्रश्नहरूको उत्तर १३९, परिव्राजकसँग १४०, परिव्राजकको प्रश्न १४९, परिव्राजकको मनमा १३४, १४०, १४१, १४२, परिव्राजकलाई १३२, १३४, १३९, परिव्राजकले १४१, १४३, १४४, १४५, १४६, १४७, १४९, १५०, परिव्राजक हुन् १३६, १३८, परिव्राजककी आमा १३३, बन्धना गर्छ १४९, रहन गएको हो १३०
- सभियसुत्तं १३८, १३९, १४१
- सभियसुत्तवर्णना १३०, १३१, १३५, १४८, ले १३३
- सभियथेर १३८
- सभियथेरगाथा १३८
- सभियथेरगाथटुकथाद्वारा बुझिन्छ १३६
- सभियथेरगाथटुकथाले १३०, चाहिं १३३, भने १३२
- सरभ नामहरू १५९
- सरभले १५४, १५५, १५६
- सरभहरू गएका सडकहरूमा १५६
- सरभ परिव्राजक १५१, १५५, १५७, १५९, केही बोलेनन् १५८, पनि १५५, लाई १६१, १६२, १६४, लाई दमन गर्नु हुन १५६, लाई यस्तो भने १६२, थिए १६१, छन् १६१, १६३, संग १५७, ले १५५, १५६, १६, चूपलागी १६२, चूपलागे १६१, चूपलागेर बसे १५७, १६२
- सरभ भन्ने परिव्राजकले १५४, १६०, १६१

सरभ परिव्राजकहरू १५७, लाई खूब टोके १५८	कारणमा १५६, संग १६५
सरभसंग यस्तो सोधयो १५७	सारिपुत्र महाप्रज्ञावान् छत् २६८
सरभमिगजातकं १५६	सारिपुत्रसंग सम्मोदन गरे १६६, १६८, १७०
सरभमुत्तं १५६, १६०	
सरभमुत्तवण्णना १५४, १५६, १५८	सारिपुत्तमोगल्लान पढ्बज्जाकथा ५६, ५८
सरभ भिक्षुले १५४	सारिपुत्र मौद्गल्यायनको प्रव्रज्या ५८
सामञ्जफलमुत्तमा पनि ११७	
सामञ्जफलमुत्तवण्णना १११, ११२	सारिपुत्र र मौद्गल्यायनहरू ५६ सारिपुत्र भन्नेले ढाल्न लगाउनु भएको हो भनी भने ६१
सामञ्जफल सूत्र २८६	
सामञ्जफल सूत्रको अनुवाद २८९	सारिपुत्तत्थेर अपदानं ५६
सामण्ड परिव्राजक १६५, १६६, १६८, १७०, को सम्बन्ध- मा १६५, ले १६६, १६८, १७०	सारिपुत्तत्थेर अपदानवण्णना ५६ सारिपुत्तसंयुत्तं २८६ सारिपुत्र हुनुहुन्थ्यो १७० सिद्धत्थबुद्धवंसो १८२
सामण्ड सूत्रमा १६५	सिलावतका ६०
सारिपुत्र १७०, २८६, लाई १६६, स्थविरका भाञ्जा ५७, स्थविर पनि संगै थिए ६१, स्थविरले देख्नुभयो ६१, ले ढाल्न लगाएको हो भनी भन्नु ६१	सिवावतिका ६० सीवक ४४, ४५ सीवक हो ३८ सीवक परिव्राजकले ४१, ४४ सीवकमुत्तं ४१ सीवकमुत्तवण्णना ३६ मुत्तवा १७३, नामहरू १७३
सारिपुत्र महास्थविर २८५, को	

सुतवा परिव्राजक १७२, १७४, ले

१७२, १७४

सुतसुत १७३, १७४

सुनक्खत्त ! आऊ मेरो नाममा बस

५

सुनक्खत्त लिच्छवीपुत्र ९, १२,

१३, १४, को मनको कुरा

१०, को मनमा १५, आए

१५, गए १५, लाई ५,

१०, १३, १५, १६, लाई

पछाडी राखी १०, ले १,

५, ९, १०, १२, १६,

१७, मकहाँ आएका थिए

५

सुनक्खत्त लिच्छवीले भनेका यी

कुरा सत्य हुन् ५

सुनक्खत्त लिच्छवीपुत्रका गृही

साथी थिए १

सुनक्खत्त लिच्छवीपुत्रसँग भएका

अनेक कुराहरू १

सुनक्खत्तले १२, बुद्धधर्म छाडे ४

सुप्पिय ५७, १७६, १८२, १८३,

का अन्तेवासी १८४, परि-

व्राजक १७६, १७९, १८४,

१८५, परिव्राजकका १८२,

परिव्राजकका शिष्य २०२,

परिव्राजकको कुरा १८३,

परिव्राजकले १७७, १७८,

१८३, १८४, परिव्राजक-

का अन्तेवासी १७८, परि-

व्राजकका शिष्य १८२, को

मन पनि खिन्न भएको

थियो १७७, परिव्राजक

पनि १७९, १८४, नामहरू

१८२

सुप्पियत्थेरगाथा १८२

सुप्पिय र ब्रह्मदत्त १८०

सुप्रिय ५७

सुप्रिय परिव्राजक १७६

सुप्रिय परिव्राजकका अन्तेवासी

१८३, १८४, १९५

सुप्रिय परिव्राजक पनि १८३

सुप्पिया १८२

सुप्रिया १८२

सुभद्र २५३, २५७, २५८, २५९,

२६०

सुभद्र परिव्राजक २५५, २६०,

२६२

सुभद्रपरिव्राजकको कथा २५९

सुभद्र परिव्राजकलाई २६०, २६१,

२६२

सुभद्द परिव्राजकले २६०, २६१, २६२, २६३, २६४, २६५	सुमङ्गलविलासिनी ५७ सुसीम २७४, २७७, ले २६८, २७४, २७७, २८३, ले
सुभद्दलाई नरोक २६२	मुनिरहेका थिए २७१, परिव्राजक २६७, २६८, २७२, २७३, परिव्राजक-
सुभद्दलाई प्रव्रज्या गर २६५	को परिषद्दे २७२, परि-
सुभद्द परिव्राजकको नाम हो २५६	व्राजकलाई यस्तो भने
सुभद्द परिव्राजकको प्रव्रज्या २६०	२७२, परिव्राजकलाई
सुभद्द परिव्राजकसँग २६२	लिएर २७३, परिव्राजक-
सुभद्द नामहरू २५८	लाई प्रव्रजित गरे २७३, परिव्राजक यस्तो भन्छन्
सुभद्द पनि २६६	२७३, सँग भएको छल-
सुभद्दले अनागामिफल प्राप्त गरे २५७	फलका कुरा २७१, परि-
सुभद्दले तथागतको दर्शन पाऊन् २६२	व्राजकले २७०, २७३
सुभद्दत्थेर अपदानं २५३	सुसीमपरिव्राजकसुत्तं २७२
सुभद्दपरिव्राजकवत्थु २५४, २५५, २५७, २५६, २६०, २६६	सुसीमपरिव्राजकसुत्तवण्णना २६८, २७०, २७१
सुभद्दत्थेरापदानं २५९	सूचिमुखी २८५, ले २८५
सुभद्दत्थेरापदानले २५४	सूचिमुखी परिव्राजिका २८५, २८६, २८६
सुभद्द २५७, २६०, परिव्राजकलाई २५३, २५५, २५६, लाई	सूचिमुखीसुत्तं २८६
प्रव्रजित गराउने आज्ञा	सूचिमुखीसुत्तवण्णना २८५, २८८, २९०
दिनुभयो २५६, ले चाहिं	
२५५, पर्दाभिन्न पसे २५५, ले बुझे २५५, भिक्षु २५६, भिक्षुले २५८	सोपाक स्थबिरकहाँ १८२

शब्दावली

अ	२८३
अकनिष्ठ २०, २१२	अकृत र अकृतविधा हुन् ११६, ११७, ११९
अकम्पित १४४, र स्थिर छ १४६, तथा स्थिर भई १४५, र स्थिर भई बस्छ १४४, १४५	अकें अकें कुरा गरी १०१ अकें जीव हो र अकें शरीर हो ३१ अकें जीव अकें शरीर भनी भन्दैन ३५
अर्काको निन्दा पनि १२८	अकें जीव अकें शरीर हो भनी
अकालिक ४४, ४५	जान्दैन ३६, ३७
अर्का साथी कहाँ छन् त भनी विचार गर्दा १३२	अकें जीव अकें शरीर हो ३३, ३५, ३६, ३७
अक्रियवादी हुन् १७८	अकें धर्महरू छन् २०३
अकुशल ३६, बाट अलग भई ३५, १२४, बाट विमुक्त भई ६७, बाट रहित छ ९७, भनी यथार्थतः नजानी २२२, हो भनी यथार्थतः जान्दैन २२२, भनी यथा- र्थतः जान्दैन २२२, वेदना हुन जान्छ ३६, पुरुषले	अकें योग गर्नेले २७ अर्को दिनमा उनले सोचे कि ६८ अकखं १६२ अङ्गविदद्या १६६, २८८ अङ्गविदद्यादि २८८, २८९ अग्र उपस्थाकको नाम हो २५८ अग्र हुन् २६८ अग्र हो भन्ने कुरा बताउँछु ७

अग्र हो भन्ने कुरा बताउनु हुनेछ ८	अधि गरेको हेतुले भएका हुन् ३८
अग्र हो भन्ने ज्ञान पनि म जान्दछु १८, २१	अधि गृहस्थीमा भं १०५
अग्र (=श्रेष्ठ) हो भन्ने पनि म जान्दछु १८	अधि भन्नु पनेंमा पछि भन्छौं १६५
अप्रफललाई ८५	अघिल्लिर तान्छ ७३
अप्रबीज १६०	अधि म थिइन २२६
अप्रभावकको नाम हो २५८	अघिल्लोबाट पछिल्लोसँग ७८, ७९
अप्रज्ञान पनि म जान्दछु २१, २३, २४, २६	अचेतन गर्भहरू छन् ११८
अप्रज्ञानको बारेमा १८	अचेतन स्तम्भसँग ७१, ८२, वाद गरें भने ६४
अगाडि अगाडि जाँदै हुनुहुन्थ्यो १७६	अचेतन स्तम्भ पनि कम्पित हुनेछ भने ६४
अगाडितिर ७३, तान्छ ७२, तान्छु ७२ -	अचल छ २०५
अगाडि पछाडितिर तान्छ ७२	अचेल १७
अगाडि पछाडितिर तान्छु ७२	अचेलकहरूले ६०
अगाडि पछाडि तान्छ ७३	अल्छी हुन्नथ्यो ६४
अगाडि पछाडितिर तान्नेछु ७३	अछली ५५
अगारिक भई २२६	अञ्जनकर्म २०२
अगौरवान्वित २७२	अञ्जन दिने कर्म २०२
अघाडि पछाडि साँदै घुम्छ ७३	अजीर्णद्वारा १२
अधिको अनुस्मरण गर्न सक्दैन २१४	अजीर्ण रोगद्वारा १२
अधिको कारणले भएको हो भन्नु असम्पूर्ण हो ३६	अजीर्ण रोगले १२
	अजीर्ण (अलसक) रोगले मृत्यु हुनेछ ११
	अजिनप्पवेणिं १६३
	अष्टपद १६२
	अष्टाङ्गिकमार्गलाई नै ८५

अठार (१८) कारणले २२७	अन्तान्तिकवादी २१७, २१८,
अठार प्रकारले पूर्वान्तको कल्पना गर्ने २२७	२१९, २४२, २४४, २४७, २४९, अमण ब्राह्मणहरू २१७, २१८, २१९
अठारवटा विहारहरूमध्ये १७६	अतिबुद्धि विनेछु ५५
अठारवटै विहारका भिक्षुहरूसँग १५६	अतिबुद्धि विनुहुँदैं १८०
अढाइशय परिव्राजकहरू ५८	अन्तिम अवस्थामा २५५
अणुमात्र दोष देखि ३५	अन्तिम श्रावक शिष्य थिए २६६
अतर्कावचर २०३, २१०, २१६, २२०, २२८, २४१	अतीत समयमा ९६
अस्तगमन २५०, पनि २१६, २२०, २२८, २४१	अत्तोपत्तो पाउन सकेन भनी भने ६३
अन्त २१७, छ २१८, छ र परि- च्छिन्न छ २१७, पनि छ २१८, २१९, पनि छैन २१८, र अनन्त २१७	अर्थजाल २५२
अन्तर कल्पहरू छन् ११७	अर्थयुक्त र व्यञ्जन युक्त ३४
अन्तरीक्षचारी १९, २११	अर्थवादी १८८
अन्तानन्त २१७, बताउंछन् २४२, २४५, भनी भन्दछन् २१८, २१९	अर्थहीन हुनजान्छ ५०
अन्तानन्तिक बताउंछन् २४७	अर्थहीन हुन्न त ? ५०
अन्तानन्तिक भन्दछन् २१९, २२०	अदर्शन २४१, २४२, २४३, २४४
अन्तानन्तिक लोक भनी भन्छन् २२०	अदिग्नादानबाट विरत भई १८७
अन्तानन्तिकवाद २१७	अदिग्नादानलाई त्यागी १८७
	अदिग्नादान लिन्छ ३९
	अदुखमसुख भएको उपेक्षा २३९
	अदुवा आदिको बीज १९०
	अन्धकारमा तेलको दियो बालि- दिवा १४९
	अध्ययन गरी १५४
	अर्धरातको ५२, समयमा ५२

अर्धं कर्म पनि छन् ११७	अनन्त छ २१८
अर्धरातको मेघरहित स्वच्छ	अनन्त पनि छ २१९
आकाशको ५२	अनन्त विज्ञान भनी २३५
अध्यापन गराई ६४	अनन्तसंज्ञी भई बिहार गर्छु २१८
अन्धा भएर १५३	अन्य आचार्यकले जान्न गाह्रो छ
अधिच्चसमुत्पन्न २५, भन्ने आचार्य-	५४
बादलाई श्रेष्ठ बताउनु	अन्य आचार्य हुनेले २७
हुन्छ २५, भन्ने आचार्य-	अन्य आचरण गर्नेले ५४
बादलाई श्रेष्ठ भन्नु हुन्छ	अन्य तीर्थिय परिव्राजक भएकाले
२५, वेदना २५	१४९
अधिच्चसमुत्पन्निक २२५	अन्य तीर्थिय भएकाले २६४, २६५
अधिष्ठान नगरीकन १९१	अन्य तीर्थियहरूले १५०
अधिष्ठान विना बढता १९१	अन्य दृष्टिकले २७, ५४
अधिमुक्त चित्त २७५	अन्य दृष्टिकहरूले ४७
अधिक चम्किलो छ ५०, ५१, ५२	अन्यथाभाव २३७
अध्रुव २१, २२, २४, २१३,	अन्यथा हो पनि हामी भन्दैनाँ
२१४, २१५	१२३
अधोबिरेचन कर्म २०२	अन्यथा हो पनि भन्दैन २२४
अन्नकथा १९४	अन्यथा होइन पनि हामी भन्दैनाँ
अनगारिक भई २२, २३, २५,	१२३
३४, ६४, २१२, प्रव्रजित	अन्य धर्मावलम्बीहरू ११५
हुन्छ २०	अन्य रुचिकले ५४
अनगारिक भएँ ६३	अन्य विचारधाराकाले २७
अनगारिक रूपमा प्रव्रजित भएर	अन्य विश्वासिकले २७
२२६	अन्य विश्वासीले ५४
अनन्त आकाश भनी २३४	

अनभिरति २११, हुन्छ १६	अनुकम्पा राखी ८६
अन्नलाई जीव भन्दछन् ११५	अनुचित दर्शन १६२
अन्नसन्निधिकार १६१	अनुत्तर ३४, फल प्राप्त गरी २६५
अनागत कोट्टाससङ्घातं अपरन्तं कप्पेत्वा गणहन्तीति २२८	अनुत्तरियले युक्त हुन्छ ८५
अनागत समयमा ६६	अनुत्तरिय विमुक्ति भनिएको हो ८५
अनात्म भनी ८१	अनुपसम्पन्न श्रामणेर १५४
अनागामी २५६, मात्र भएको कुरा २६६, भई १३२	अनुपम संग्रामजित २५२
अनागारिक भई २१३, २१५	अनुपुब्ब अनुधम्मं व्याकरोहि मे १४१
अनाश्रित भई १४४	अनुभवहरू ४२, हुन्छन् ४१
अग्निस्कन्धसंब जोरी खोज्ने पुरुष- को ८६	अनुस्मरण गर्छं १२५, २१५
अग्निज्वाला निकाल्ने २०१	अनुस्मरण गर्न सबदैम २०, २२, २१५
अग्निशालामा ३०	अनुस्मरण गरे ६८
अग्निहोत्र गर्ने दलानमा ३०	अनुमोदन गरी १४३, १४४, १४६, १४७
अग्निहोम १६६	अनुयोग गरी २०
अनित्य २१, २२, २४, ८१, २१४, २१५, २७८, हो ७६, ८०, २७७, दुःख विपरि- णामधर्म हो २३७	अनुशयलाई छेदन गरी १४६
अनित्यवादको कुरा सुनाउनु भयो ६६	अनुश्रवलाई सत्य मान्छन् १२१
अनिर्मित अनिर्मापित हुन् ११६, ११७	अनुश्रविक छन् १२२
	अनुश्रुति १२१
	अनुश्रुतिक हुन्छन् १२१
	अनेक प्रकारले १४६
	अनेकशत परिषद्लाई ९९
	अन्वेषण गरी १४५

अपथ्य खाना ४३, को कारणले ३८	अपरिपूर्ण छ भने म परिपूर्ण गरि- दिनेछु १६२
अपथ्यरूपले खानाले पनि ४२	अपरिशेष ज्ञानदर्शन १२०, १२१
अपमान १३४, १४१	अल्पहारता ९६
अपरन्त कप्पिका २२८, २२९	अपाय २७६
अपरन्तकप्पो वा एतेसं अत्योति अपरन्तकप्पिका २२६	अल्पायु २१३, भई च्युत भएर यहाँ आयौं २१५
अपरन्तको कल्पना गर्ने २३९	अल्पायुक २१, २२, २१४, भई च्युत भएर यहाँ आयौं
अपरन्तको सम्बन्धमा २२८, २४४, २४६, २५१, कल्पना गर्ने २४०, २४४, २४६, २४६, २५०	२४ अपूजित २७२ अप्रमत्त भई ९८, ९९
अपरान्तानुसार दृष्टि हुने २२८, २३९, २४४, २४६, २४९	अप्रमाद हुनको निमित्त १६७ अप्रसन्नता प्रकट गर्छ १६३ अप्रसन्नता प्रकट गरी १४० अप्रसन्नता प्रकट गरेको कुरा १०१, १०२
अपरान्तलाई नदेखी ५४	
अपराध गर्छ २८३	
अपराध हो २८३	
अपराधलाई अपराध भनी २८४, जानी २८४, स्वीकार्नुहोस् २८३	अप्राणक ध्यान ६५ अप्रिय ढंगले कुरा नगरी १५७ अब उप्रान्त ६६, १२६, १५५, यहाँ आउनुपर्ने कुनै कारण छैन २६५, यहाँ आउनु- पर्ने कुनै हेतु छैन भनी जान्दछौ ? ५४, यहाँ आउनुपर्ने कुनै हेतु छैन ३७, ५४
अपरामर्श गरी १८, २१, २३, २४, २६	
अपरिपक्व कर्मलाई ११८	
अपरिवर्तनीय २०, २१३, २१४, भई २२, २४, २१५	

अब भने म सिद्धि ६७

अब म नमएर पनि हुनेमा परिणत
भए २२६

अब्रह्मचर्यवास १२०, हो ११३,
११४, ११६, बताउनु-
भएको छ ११३, ११४,
१२०

अब्रह्मचर्यलाई त्यागी १८७

अन्याकृत वेदना हुनजान्छ ३९

अन्याकृत हुनसक्छन् ३९

अभ्यन्तर सम्प्रसादलाई १२५

अभवकथा १६४

अभाव हुन्छ २३३, २३५, २३६,
२४६, भनी बताउछन्
२४८

अभावित काय र अभावित चित्त
हुन्छ ६१

अभावित काय पनि अभावित चित्त
पनि हुन्छ ६२

अभावित काय भएकोले ६०, ६२

अभावित चित्त भएकोले ९०, ६२

अभिजातिहरूमा ११६

अभिनन्दन १४६, गरे २७, ३७,
२५२, र अनुमोदन गरी
१०२, १४५

अभिवादन गरी ७४

अभिज्ञाद्वारा साक्षात्कार गरी
१११, २०३, २२५, २२७,

२३१, २३३, २३९, २४०,

बताउछ २१०, २१७,

२२०, २२८, २३०, २३६

अभिज्ञाद्वारा साक्षात्कार गर्नुभएको
धर्मोपदेश गर्नुहुन्छ ३४

अभिवृद्धिको बाधक हुन् २८

अभिसम्बोध गरेको छैन भनी भन्छ
भने १६२

अद्भुत हो ५३, १२३, १२८,
१८४, १८५, आनन्द !

१२०, भन्ते ! २५२, भो

गौतम ! १०१

अमरा २२०

अमराविक्षेप २२०, २२१, २४५,
२४७

अमराविक्षेपवाद २२०

अमराविक्षेपवादी २२४, २४२,
२४५, २४९, श्रमण

ब्राह्मणहरू २२०, २२१,

२२२, २२४, २४७

अमराविक्षेप गर्छ २२१, २२२,
२२३

अमराविक्रम्ये गर्हन् १२३, २२४
अमात्यद्वारा १५५

अमानित २७२

अमानुषिय २७५, २७६, २८३

अमुक स्थानमा थियो २०५

अमूढता १००, भनी मन्दछु १००,
हो १००

अयोग्य कुरा सुन्नपन्थो ७२

अरण्यमा गए पनि १७०, १७१

अरहत् १७४, प्राप्त भएका ५४,
फल प्राप्त गरी २५७,
भएका थिए २८४, भएको
कुरा २७१, हुने हुन् २७०,
हुने श्रमणहरू छैनन् २५६

अरहत्ले गर्न सक्दैन १०४

अरहन्तहरूमध्ये एक भए १५०

अरहत्हरूमध्येमा एक हुनुभयो
२५७, २६६

अरहत्त्व प्राप्त गरे १३५

अरहत्त्व सम्बन्धी कुरा २७३,
२७४

अरहत्त्व साक्षात्कार गरे २७१

अरहत् सम्यक्सम्बुद्धलाई भैं ९९

अरहत् सम्यक्सम्बुद्धले १८४,
१८५

अरहत् सम्यक्सम्बुद्ध भगवान्‌ले
११०, १११, ११३, ११६

अरहत् सम्यक्सम्बुद्ध भन्ने पुरुष
देखिदैन ७०

अरहत् क्षीणाल्मबी ५४, १७५,
भिक्षुहो १२७, १२८

अरहन्त हुनेछन् ६९

अरहन्त प्रति ईर्ष्या गर्नुहुन्छ १६

अरहन्तहरूबाट शून्य हुने छैन
२६३, २६४

अरहन्तले गर्न सक्दैन १७४

अरहन्त श्रमणलाई होच्याए १५

अरहत्नी भए ६३

अरूप हो २७६, २८३

अरूले मेरो वर्णना गर्दा १८६

अरू प्राणीहरू पनि आए हुन्थ्यो
१९

अरू प्राणीहरू पनि यहाँ आए
हुन्थ्यो २११

अरू प्राणीहरू पनि यहाँ आए २०

अरूले मेरो अवर्णन गरेमा १८६

अरूपवान् आत्मा हो २२६, २३२

अलाभी थिए २७२

अलौकिक २७६, २८२, ऋद्धि-
प्रातिहार्य ७, १३, १७,

ऋद्धिप्रातिहार्यं देखाउनेछु	अशाश्वत भन्दछन् २१०
६, ऋद्धिप्रातिहार्यले के	अशाश्वतवादी २४१, २४४, श्रमण
गच्छं त ? ७, ऋद्धिप्राति-	ब्राह्मणहरू २१६, २४७
हार्यं देखाउनु हुनेछ ६,	अशुभ भनी (योगी) जान्दछ २६
ऋद्धिप्रातिहार्यं देखाउँदा	अश्रुतवान् पृथग्जनलाई ९२
पनि १४	अश्रुमुखी भई ६४
अलंकार लगाउने १८८	असत्कारित २७२
अलंकृत लट्टी १६४	असठ ५५
अवर्णन गरे १८५	असत्य २६, हो १८६, लाई असत्य
अवर्णन गरे पनि १८५	भनी १-६
अवबोध गरी २२८	असन्तोष १८५, प्रकट गरे १५
अवितर्क अविचार २३८	असन्तोषी भयो भने १८५
अविनाशी हुन्छ ४७	असन्तोषी भयो भने १८६
अविदद्याको कारणले वेदना २१०	असम्भाव्य भइसक्यो १०१
अविदद्याको कारणले संस्कार हुन्छ	असल बाटोमा लागेको छैन १७८
भन्ने कुरा देख्छौ ? २८१	अल्सी छन् कि ? ४६
अविदद्या नाश भयो ६८, ९९	असीति महाश्रावकहरू १७७, को
अविदद्या निरोधको कारणले	नामको क्रममा १२७
संस्कार निरोध हुन्छ २८१	असीलाख साना-ठूला कल्पहरूमा
अविमुक्त चित्त भनी २७५	११८
अविदद्यालवबाट पनि विमुक्त हुन्छ	असुरकायमा ११, १२, १३, उत्पन्न
३७	भए १२, उत्पन्न हुनेछन्
अवीतद्वेषी ८७	११
अवीतमोही ८७	असंज्ञ देवलोकसम्मका कुरा संस्म-
अवीतरागी ८७	रण गर्छं २५
अशाश्वत बताउँछन् २४४	

[३१६]

बुद्धकालीन परिव्राजकहरू-३

असंज्ञसत्व भन्ने देवताहरू छन् २५
असंज्ञी ११८, सत्व २२५
अहंतृहरूले गर्न नसक्ने कुरा १७२
अहीन इन्द्रिय २३४
अहेतु अप्रत्ययद्वारा ११४, ११६
अहंकार १४७
अज्ञान २४१, २४२, २४३, २४४
अज्ञानता १००

आ

आइमाई जाति तिमीहरू ६३
आइमाई जाति भएको हुनाले ६२
आउन दिने आज्ञा दिनुभयो २५५
आउनुहोस् भन्ते ४
आउनुहोस् तपाईं आनन्द १०९
आऊ हेर ४४
आकार सहित २०५, २०६, २०७,
२०८
आकाश १९२, जस्तै हो ९४, मा
६७, मा उज्यालोपन देखी
१३३, मा कुनै चिनो
लगाउन सकिन्छ के?
२५५, मा खेल्ने १९२,
मार्गद्वारा फर्कनुभयो
१५८, मा हिडे जस्तै गरी

२८१, तिर जानुभयो
१६४
आकाशानन्त्यायतन प्राप्त गर्ने
अर्को आत्मा २३४
आकिञ्चन्यायतन अतिक्रम गरी
२३६
आकिञ्चन्यायतन प्राप्त गर्ने अर्को
आत्मा छ २३५
आँखा हुनेले रूप देख्दछन् १४६
आगोको ज्वाला हो ५१
आगोको स्पर्श १६८, १६९
आगो खाए जस्तै १७७
आघात १८५, २२१, हुनेछ २२३
आश्रय हो ५३, १२३, १२८,
१८४, १८५, आनन्द !
१२०, भन्ते ! २५२, भो
गौतम ! १०१
आश्रय धर्महरूले युक्त छन् २६८
आचमन कर्म २०२
आचार्य १७८, को अपवाद गर्नु
राम्रो होइन १७८, को
कर्मानुसार गतिमा जान्छन्
१७८, को बिरुद्धत्वमा
१८०
आचार-गोचरले सम्पन्न भई ३५
आचारवती ६०

आचार्य प्राचार्यहरूबाट २५३
 आचार्य प्राचार्यहरूले २६०, २६१
 आचार्यवादलाई श्रेष्ठ बताउँछन्
 १८, २१, २५
 आचार्यवादलाई सर्वश्रेष्ठ बताउनु-
 हुन्छ २१
 आचार्यले १७८
 आजकै रातको, अन्तिम याममा
 २६०
 आजानीय हो १४६
 आजीवकहरू १२८, चाहि १२८
 आजीवक व्रतहरू छन् ११७
 आठ आठजना खेल्ने १९२
 आठकुने पारी राम्ररी कुँदैको ५०
 आठ मुठी २५८
 आतप्त गरी २०, २२, २३, २५,
 २०६, २१३, २१५, २१७,
 २१८, २१९, २२६
 आतप्त युक्त २६५
 आदरित २७३
 आदिकल्याण ३४
 आदित्यबन्धु १४८
 आधा आधा महीनामा ९०
 आनन्दित भयो भने १८६
 आफ्ना शिष्यहरूलाई ६५
 आफ्नै वादको मात्र ७६

आफ्नै हातले ८७
 आफ्नै हानी हुन्छ १००
 आफ्नो खेतबाट २५४
 आफ्नो चित्तले २७५, २८२
 आफ्नो नियन्त्रणमा राख्ने ६६
 आफ्नो परिषद्लाई १०६, १२९
 आफ्नो बयान गर्छन् १२८
 आफ्नो भाग खेत २५४
 आफ्नो वशमा राख्छ ७७
 आफ्नो ज्ञानको आधारमा २१५
 आफू काय ११७
 आफूका रूखहरू भएको १७९
 आफू धातु आफू समूहमा पुगछ
 १११
 आपसेआप २२५, उत्पन्न हुन्छ
 २२५, २४२, २४५,
 उत्पन्न हुने वाद २२५
 आफू भएको हाँगा काटेपछि २५१
 आफूहरू २५१
 आफू एक्लै १५६
 आफू पनि लोक पनि २२६, शाश्वत
 हो २०७, २०८
 आफूभित्र ४४, ४५, भएका द्वेष-
 लाई ४५, द्वेष छ भन्ने
 जान्दछौ ? ४५, लोभ छ
 भन्ने जान्दछौ ? ४४,

भएको लोभलाई ४५, मोह छ ४५, मोहधर्म छैन भन्ने जान्दछौ ? ४५, मोह छन् भन्ने जान्दछौ ? ४५	आत्माको अन्त पनि हुन्छ अनन्त पनि हुन्छ २२६
आफूलाई र लोकलाई कारण विना २२७	आत्मा अदुःखी अमुखी हुन्छ २३० आत्मा एकात्मसंज्ञी हुन्छ २२९ आत्मा न अन्तसहित २३१ आत्मा न अन्तसहित न अन्तरहित हुन्छ २२२
आफूले पाएको उत्तम चीवर नदिने २६६	आत्माको न अन्त हुन्छ न अनन्त हुन्छ २२९
आफूभित्र नभएको द्वेषलाई ४५ आफूभित्र नभएको लोभलाई ४४ आफूभित्र नभएको मोहलाई ४५ आफूले मुक्तिको अनुभव गरे २१, २४, २६	आत्मा नानात्मसंज्ञी हुन्छ २२६ आत्मा नै परमवर्ण हो ४५ आत्मामा नैवसंज्ञीनासंज्ञी भनी बताउँछन् २४८ आत्मामा नैवसंज्ञीनासंज्ञी भनी भन्दछन् २३२
आत्म र अनात्मवाद ७४	
आत्मभावमा आउन सक्ने कारण छ २२६	आत्मा र लोकलाई २०७, २१४, २१५, २१६, २४५, २४७
आत्मभावमा आएर २२६	आत्मा र लोकलाई शाश्वत बताउं- छन् २४७, २४६
आत्मवादको कुरा ठीक छ भने ६६	आत्मा र लोकलाई शाश्वत हो भनी भन्छन् २०६, २०९
आत्मको अन्त हुन्छ २२९	आत्मा र लोकलाई शाश्वत हो भनी भनिन्छन् २०८
आत्मा अन्तसहित हुन्छ २३१, २३२	आत्मा बिल्कुल दुःखी हुन्छ २३० आत्मा बिल्कुल सुखी हुन्छ २३०
आत्माको अन्त हुन्न २२६	
आत्मा अन्तसहित र अन्तरहित हुन्छ २३१, २३३	

आत्मा बिल्कुल समुच्छिन्न हुन्छ २३५, २३६	आर्यअष्टाङ्गिकमार्ग नं १६७
आत्मामा संज्ञा हुन्छ २२६, २४८, २४९	आर्यअष्टाङ्गिकमार्ग पाइन्छ २६३
आत्मामा संज्ञा हुन्छ भन्नेवादी २२९	आर्यअष्टाङ्गिकमार्ग पाइँदैन २६३
आत्मामा संज्ञा छैन २३१, २४२, २४५	आर्यको अपवाद गर्ने २७६
आत्मामा संज्ञा छैन भनी बताउँ- छन् २४८	आर्यधर्मविनयमा २८४
आत्मामा नैवसंज्ञानासंज्ञी भन्नेवादी २३२	आर्यमार्गमा २६४
आत्मा र लोक शाश्वत (=नित्य) हो २०६	आर्यविनयमा ९१
आत्मा सुखी र दुःखी हुन्छ २३०	आर्यहरूको अपवाद नगर्ने २७६
आत्मा प्रमाण सहित हुन्छ २२९	आर्य हो १४७
आत्मा प्रमाण रहित हुन्छ २३०	आर्यज्ञान विशेषतालाई प्राप्त गर्न सक्ने छैन ९६
आत्मा हुन्छ ५०	आयुको प्रथम चरणमा ९४
आत्मा छैन १११	आयुक्षय वा पुण्यक्षय भएका २११, प्राणीहरू १६
आमा-बाबुको कारणबाट २३३	आयुक्षय वा पुण्यक्षय भएको प्राणी १९, २११
आमा-बाबुहरूले उनीहरूलाई यसो भने ६०	आराधित भएका भिक्षुहरूले १५०
आमा-बाबुहरूसँग सिकेका ६२, ६४	आरामका परिव्राजकहरू १५५
आमिस १९१, सन्निधिकार १९१	आराममा ८७
आयहरू २३८	आलोक उत्पन्न भयो ६८, ९९
	आलोपालो गरी खाने गरी बस्थे ९०
	आवाट काय ६०
	आवाह २०१
	आषट्ठी माया १५२, १५४

आवट्टनी माया अध्ययन गर्छन् १५२	आसन बिछ्याइराखेको छ १०६ आसन सहित पञ्चम पुरुष १११।
आवट्टनी मायाद्वारा जीविका गर्छन् १५५	आस्रव र आलयहरूलाई छेदन गर्छ १४७
आवट्टनी माया सिक्नसक्यो भने १५२	आस्रव निरोध हुने मार्ग हो ९९, भनी यथार्थतः बोध गर्छ ३७
आश्वासन नभएका १२०, ब्रह्मचर्य- हरू १२०, ब्रह्मचर्य हो १२३, ब्रह्मचर्य भनी वताउनुभयो १२३, ब्रह्म- चर्यहरूलाई नै १२३, ब्रह्मचर्य हुन् १२३	आस्रवक्षय ज्ञान १२६, मा ९८, मा चित्त अधि बढाउँछ ३६ आस्रवहरूको क्षय हुने ज्ञानको निमित्त १२६
आश्वासन नभएको ब्रह्मचर्य हुन् १२३	आस्रवहरू नष्ट भएका छैनन् १०० आस्रवहरू नष्ट नहुनु नै १००
आश्वासन नभएको पहिलो ब्रह्मचर्य १२१	आस्रवहरू नष्ट हुनु नै १०० आस्रवहरूलाई तपाइँले नाश गर्नु- भयो १४९
आश्वासन नभएको यो दोस्रो ब्रह्मचर्य हो १२२	आस्रवहरू क्षीण भएका छन् भनी भन्छ १६३
आश्वासन नहुने ११०	आस्रवहरू हुन् १०१
आश्रम बनाई १३१	आस्वाद २५०, पनि २१०, २१६, २२०, २२८, २४१
आश्रमबाट निकालिदिए १३०	आहार-पान २०५, २०८
आशंका नगर्ने ८३, ८४	आहारहरू त्याग्ने मार्ग ६६
आसक्त हुन्न १४७	आज्ञाकारी जस्तो भई १५४
आसन्दि १९३	
आसनबाट उठी १४७	

इ, ई	उच्छेदवाद २३३, हुन्छ ३१
इष्ट ५३	उच्छेदवादी २४३, २४६, २४८, २५०, छन् १७८, केही
इन्द्र भएर ७३	श्रमण ब्राह्मणहरू छन्
इन्द्रियहरू १४३, छन् ११७,	२३३, श्रमण ब्राह्मणहरू
आकाशतिर लाग्छन् १११	२३६
इन्द्रिय परिपक्व भएपछि ५५	उल्टो गराउने कर्म २०२
इन्द्रियलाई रक्षा गर्छ ३५	उत्तम उत्तम खानाहरू पनि
इन्द्रियसंवर ३५	खान्छन् ६१
इहलोक र परलोकलाई जानी	उत्तम हुनु भएका तपाईंलाई १४९
१४४	उत्तर दिए ६३
ईश्वर १९, २०, २११, २१२	उत्तरदिन नसकेपछि १४०
ईश्वरकृत १८, २१	उत्तरदिन सकेनन् ६७
ईश्वर निर्वाणवाद १८	उत्तरदिने वचन दिनुहुन्छ भने ७५
ईर्ष्या गर्दथे १५१	उत्तरासङ्ग ८२, एकांश पारी
ईर्ष्या गर्थे २६७	१४७
ईर्ष्याकै कारणले १८०	उत्तरीय मनुष्यधर्म ६६, छैन १७८
	उत्तरोत्तर जानेको हुन्छ २५०
उ, ऊ	उत्तानो पान्छु ७३
	उत्तानो पारेर ७३
उत्कापातको फल २००	उता सुनेर यता बोल्दैन १८७
उत्कापात हुनेछ १९९	उत्तीर्ण भएका १२८
उच्च-नीच ११९, १२६	उत्तीर्ण हुनु भएका तपाईंले १४२
उच्चासन १८९	उस्तो हो पनि हामी भन्दैनाँ १२३
उच्छिन्न हुन्छ २३३, २३४, २३५	उद्दलोमि १६३
उच्छेद २३३, २३६, २४६	उदान प्रकट गरे ४८

उदासीनता हुन्छ २११	उपादान निरोधको कारणले भव
उद्देश्य सहित २०६	निरोध २८१
उर्ध्वविरेचन कर्म २०२	उपादान रहित ८४, २१०, २१६,
उनन्तिस वर्षको उमेरमा २६४	२२८, २३१, २३३, २३६,
उनीहरूको धर्ममा १५५	२४०
उनीहरूलाई फुटाउन १८७	उपादान रहित तथागत विमुक्त छ
उपक्रम गर्ने ९६	२२०, २२५, २२७
उपस्थाकमध्ये अग्र छन् २६९	उपादान र भव नहुने तपाईं १४६
उपग्रवहरू हुन्छन् १७९	उपाध्यायकहाँ गई १५४
उपवेश गर्छन् ७१	उपायासमा उत्पन्न हुन्छन् २३७
उत्पन्न पनि हुन्छन् २०५	उपासकको नाम हो २५६
उत्पन्न भएका १२६	उपासिकाहरू अतृप्त नै हुन्छन्
उत्पन्न भएको दुःखवेदनाले ६२	२६६
उत्पन्न भएको होइन २०६	उपेक्षी भई जो बस्छ १४३
उत्पन्न हुने २८३	उपेक्षित भई विहार गर्छ २३८
उपमा भन्न मनलाग्छ ७५, ८२	उपोसथ दिनको ५२
उपमा देखाई ६७	उपोसथ गर्ने दिनमा १५४
उपसम्पदा पनि गरिदिए १५४	उपोसथ व्रत पालन गर्छ ३६
उपसम्पदा भएको चिरकाल नबित्दै	उभिइरहँदा पनि १२७
१५०	उभिरहे पनि सुखशान्ति हुन्छ
उपसम्पदा हुने आज्ञा मागे २५६	१७१
उपरखुट्टी लगाई बसिरहेका १८०	उभिरहे पनि सुखशान्ति हुँदैन
उत्पादविदद्या १९६, १९७	१७०
उपादानको कारणले भव २५०	उमेर पूरा भएका १४०
उपादानको कारणले भव हुन्छ	उमेरले चर्चाह बुद्धभन्दा पनि यिनी
२८०	जेठा थिए ५७

उरुस्तम्म पनि हुनेछ ८६, ९०

उल्लंघन गर्छन् ४२

उही जीव उही शरीर ३३, ३५,
३६

उही जीव उही शरीर हो ३५,
३६, ३७

उही जीव उही शरीर हो कि ३३

उही जीव हो र उही शरीर हो ३१

ऊँट ११४, हौस् १९, ह्वी २१२

ऋ

ऋजु स्वभावको पुरुष ५५

ऋतु ४३, परिवर्तनको कारणले
३८, परिवर्तनको कारणले
पनि ४२

ऋद्धिप्रातिहार्यं देखाउँदा पनि १४

ऋद्धिप्रातिहार्यं देखाउनु हुन्न ६,
१४, भनी मन्छौ १७

ऋद्धिविधज्ञान २७४, जान्नु हुन्छ
के ? २७१, प्रत्यनुभव
गर्छौं त ? २८१

ऋद्धिवान्हरूमध्ये अग्र छन् २६८

ए, ऐ

एउटा कुरा सोध्दा अर्को कुरा
बताउँछ १६३

एउटा नाम भनेको के हो ? ६३

एउटा भने म बुझ्दछु भन्नेछु १५७

एउटै प्रश्न सोध्नेछु ६२

एक छेउमा उभिए ३३, ४८, ७१

एक छेउमा उभिएका ७१

एक छेउमा बसे ४१, ४४, ६६,

७४, ८६, १०४, ११०,

१४१, १६१, १६६, १६८,

१७०, २६२

एक छेउमा बसेका ८६

एक जन्मका कुरा २७५, २८२

एक जन्मको कुरा १२५, २०४,
२०६

एक जोर अरुण्यको लागि १६१

एक जोर पाउ धोएपछि लगाउनको
लागि १६१

एकन्तलोर्मि १६३

एक स्त्रीको कोखमा जन्मे १३२

एक निगण्ठ र एक निगण्ठी ५६

एक पटक दान दिए २५४

एक भएर पनि धेरै हुन्छौ २८१

एक भएर धेरै हुने २७४

एक समय १०४	क
एकशय मात्र होइनन् १२८	
एकलं गएर ८६	
एकलं सुतुक्क जानुपयो ६८	कछुवा लक्षण १६६
एकाग्र गरी १२५	कष्ट नदेऊ २६१
एकाग्र गराउंछु ६६	कट्टिसं १६३
एकाग्र भई २३८	कट्टु ६६
एकेन्द्रिय प्राणी ११५, ह्रू ११५	कट्टतर विपाक हुन्छ २८४
ऐनामा देवता बोलाई प्रश्न सोध्ने २०१	कणिका १६६
ओ, ओ, ओ	कर्ता १९, २०, २११, २१२
	कस्तालाई क्षत्रजित भन्दछन् १४४
	कस्तावादी १२४
ओषधीतारा ५१, ५२, हो ५२	कस्तो कुरा सुन्नपयो २८, भन्ने अप्रसन्नता व्यक्त गरेका थिए ६५
ओषधी दिने कर्म २०२	
ओपचारिक सत्य न छैन छैन के २२४	स्कन्धबीज १६०
ओपपातिक (=मरेर पुनः उत्पन्न हुने) सत्वहरू छैनन् १११	कनिकाहोम १६६
ओषधी गरेर पनि ३९	कल्पनाको आधारमा १४८
अँध्यारोमा देखाएको नाच जस्तै ८९	कल्पना गर्ने २२८
अँध्यारोमा नाच देखाउने जस्तो हुनेछ ६८	कल्पनाहरूलाई १४३
अंगविदधा १६६	कम्पन नहोस् ७०, ८२
	कम्पन मात्र हो २४१
	कम्पन हुनेछ ७१, ८२
	कपाल कोर्ने १६४
	कपालमा जुरो बाँध्दथे ३८
	कफ ४३, आदिको कारणले पनि

हुन्छ ३६, को कारणले	कविता बनाई २६७
३८, ४२	कविताहरू सुनाई २६७
कबलीकार आहार ग्रहण गर्ने २३४	कसको जय ६३
कम आयुका हुन्छन् २०	कसको पराजय भयो त ? ६३
कर्मको कारणले वेदना २१०	कसरी अनुविज्ञ हुन्छ १५८
कर्मको दुःख विपाकलाई त्यागी	कसरी अभावितकाय र अभावित
१४७	चित्त हुन्छ ? ९२
कमजोर पार्नको निमित्त १२४	कसरी आर्य हुन्छ ? १४६
कमण्डलु १७७	कसरी कुशल हुन्छ ? १४४
कर्मण्य भई ९७, ९८	कसरी खांदेछौ त ? २८७
कर्मभोगको कारणले ३८, उत्पन्न	कसरी दान्त हुन्छ ? १४२
भएको ३९	कसरी स्नातक हुन्छ ? १४३
कमलका डाठहरू ६२	कसरी पण्डित हुन्छ ? १४४
कम लाभस्त्कार हुन्थ्यो १५१	कसरी बुद्ध भनिन्छ ? १४२
कर्मविपाक हो ४३	कसरी भावितकाय र भावित चित्त
कर्मविपाकको कारणले पनि ४२	हुन्छ ? ९२
कर्महरू छन् ११७	कसरी भिक्षु शीलसम्पन्न हुन्छ ?
कर्मानुसार १२६, २७६, गतिमा	३५
जान्छ १७८, च्युत हुने	कसरी मुनि हुन्छ ? १४४
२८३	कसरी लाभस्त्कार प्राप्त गर्ने
कमी छ भने म त्यो पूरा गरिदिनेछु	होला भन्ने विषयमा १५५
१५८	कसरी वीर्यवान् हुन्छ ? १४५
क्रय-विक्रयबाट अलग रहन्छ १६०	कसरी श्रमण हुन्छ ? १४३
कराउँदं होहल्ला गर्दै १०९	कसरी शान्तवान् हुन्छ ? १४२
कलह जन्मे शान्त हुन्छ १३५	कसलाई नाग भनिन्छ ? १४३
कवितापाठ २००	कसले प्रव्रजित गर्ला र १५५

कसैले १८०, गरेर केही हुन सक्दैन

११५

कसैको पनि हिंसा गर्दैन १४३

कसैको प्रत्यय नचाहिने हुन्छ ८३

कसैबाट उत्पन्न भएको होइन २०९

कसैले बल गरेन ११५

कसैलाई थाहाहुने छैन ६८

कहिले काहिँ मात्र २६०, २६१

कहिले कहिले ९१

काँचो धान्यबगं ग्रहण गर्ने कामबाट

दूर रहन्छ १८९

कान्छा भाइ हुन् ६४

काटमारको नाटक १९२

काठको टुक्राद्वारा ८३

काठको टुकाले १९२

काठको पात्र लिई ३१

काठले होम गर्दा १९७

काँडा वा १७८

काँधमा १७१

कान्त ५३

कानमा आनन्द लाग्ने १८८

कान समाती ७३

काम १४७, बाट कामसुख ५४,

बाट कामसुख हुन्छ ५३,

बाट बिरत भई २३७,

भनेको २३७

कामबाट च्युत भएपछि २३३

कामसुख भन्दा कामाग्रसुख

(निर्वाण) ५४, अग्र छ

५३, त्यहाँ अग्र देखिन्छ

५३, ५४

कामसुख भनिन्छ ५३

काम भन्ने वा कामसुख ५४

काम र अकुशलबाट रहित छ ९७

कामविषयबाट अलग भई ३५,

१२४

कामविषयबाट निवृत्त भई ९७

कामविषयबाट रहित छ ९७

कामाग्रसुख भन्ने कुरा जान्न सक्छन्

५४

कामाग्रसुख भन्ने कुरा ५४

कामावल्लवबाट ३७

कामूपसंहित ५३

कायको बशमा (चित्त) हुन्छ ८६

काय बुझ्नरितले युक्त भई २७६

कायबाट च्युत भई २२, २०६,

२१४, २३४, २३५,

उच्छिन्न हुन्छ २३५,

२३६

कायबाट च्युत हुन्न २१५

कायभावना ९१, भनेको ९१, भनी

भन्ची ९१, भनी सुनेकाछी	क्रीडा गरी बस्दा २२, २१३,
९०, नभएकोले ९२, मा	हाँसेर २१३
होइन ९०, मा लागेर	क्रीडा गरी बस्दैन २२, २१४
बसेका हुन्छन् ८९	क्रीडा गरी बस्यो २२
काय र चित्त थाक्छ २१४	क्रीडा नगर्ने तिनीहरूको स्मृति
काय र चित्त थाक्छन् २३	थातमा रहन्छ २२
काय र चित्त थाक्दैन २४	क्रीडाप्रदूषिक भयो २१४
कायविज्ञेय स्पर्शहरू ५३	क्रीडाप्रदूषिक हुनन् २१४
कायले मुख अनुभव गरी बस्छ	क्रीडामा लागिरहेका २१४, हामी-
२३८	हरूको २२
कायसुचरितले युक्त भई २७६	कुकुरको व्रत १०
कारणविना २२५, आपसेआप	कुकुरलाई टोकाउनु पर्ने थियो
उत्पन्न हुन्छ २४५, उत्पन्न	१२१
२४२, उत्पन्न हुन्छ २४७,	कुकुरले जस्तै १०
उत्पन्न भएको हो २२६,	कुकुरले पनि टोक्छ १२०
उत्पन्न हुन्छ भन्ने वादी	कुखुरा जुष्ठाउने १९२
२२६	कुखुरा बासेको मुनेर १९७
कालोकेश छँदाछंदे ९४	कुखुरा लक्षण १९९
कालो छन् कि ४६	कुखुरा सुगुर ग्रहण गर्ने कामबाट
कालो सर्प कुल्चे भन्दैमा १७८	१८९
काषायबस्त्र धारण गरी ३४, ९३,	कुत्तकं १९३
९४	कुशती लड्ने १६२
कि कुशल गवेषी भई ९४	कुन किसिमको उपदेश धेरै सुनाउनु
किन तलतिर हेरेर खाँदछी ?	हुन्छ ? ६५
२८६	कुनचाहिँ निर्वाण हो ? १६६
क्रीडा गरी बस्छन् २२, २१३	कुनप्रकारको उपदेश ७५

कुन वर्ण हो त ? ४९	जान्दन २२२, मनी यथा-
कुनै प्रत्यय छैन ११४, ११६	थंत: नजानी २२२
कुनै पृथक्जनले जतिसुकै १८१	कुशलक्षेम कुराकानी गरी ६६
कुनै मूर्ख २८३	कुहक १६५
कुनै वेदना अनुभव गछन् मनी २४७	कूटस्थ ११६, ११७
कुनै कुनै श्रमण ब्राह्मणहरू १९०	कूटटो २०५
कुनै श्रमण ब्राह्मण २२३	कृष्ण र शुक्ललाई हटाई १४५
कुनै श्रमण ब्राह्मणहरू १९१, १९२,	के कुरा गरी बसिरहनुभएको
टिक्न सक्ने छैनन् ६४	थियो ? १०६
कुराकानी सुन्नुभयो २६२	के कुरा गरेर बसेका थियो ?
कुरागरिरहेका १८०	११०
कुरा चलिरहेको थियो ११०	के गरेपछि चरणवान् हुन्छ १४६
कुरा भइरहेकै बेलामा १५७	के गोत्र ४६
कुशल ३६, कार्यकर्म ३५, धर्म- हरूलाई संघे जान्दछ	के जानेर ११६
१४७, प्राप्त गर्न सक्दैन	केटाहरूले ८३
१११, मनी यथार्थतः	केटाहरूसँग ६१
जान्दन २२२, बार्ता	केटीहरू ८२, ले ८३
गरिसकेपछि ३३, ४१,	के दुःख हो ? १७०
४८, ७१, ७४, ८९,	के देखेर ? ११६
१०४, १४१, १६६, १७४,	के देखेर के जानेर ? ११४
वेदना हुनजान्छ ३६, हो	के नाम ? ४९
१४५, हो मनी मनु मने	के प्राप्त गर्नेलाई ब्राह्मण भन्द- छन् ? १४३
२२२, हो मनी यथार्थतः	के प्राप्त गर्नेलाई भिक्षु भन्दछन् ? १४२

के प्राप्त गरेकालाई सोत्तिय (श्रुतवान् शास्त्री) भन्द- छन् ? १४६	केही शास्ता ११३, ११४, ११६, १२२
केराको बोट देख्छ ८१	केही शास्ताहरू १११, १२०, १२१, १२२
केलाई निर्वाण भन्दछन् ? १६६	केही शाश्वत २१०, २१३, २४१, २४७
केवली भई १४४	केही शाश्वत र अशाश्वतवादी २१०
केश दाही क्षौर गरी ३४, ९३, ९४, २५६	केही शाश्वत र केही अशाश्वतवादी २१४, २१५
केश लुछ्याउने व्रत ११४, ११६, ११९	केही शाश्वत र केही अशाश्वत भन्दछन् त २१३
केही अनुभवहरू ४२	केही शाश्वत र केही अशाश्वत भनी भन्छन् २१५
केही अशाश्वत बताउँछन् २४१, २४७	केही शाश्वतवादी २४६
केही अशाश्वत भन्दछन् त ? २१०	केही श्रमण वा ब्राह्मण २१८
केही अशाश्वत भनी भन्छन् २१३	केही श्रमण ब्राह्मणहरू ४१, ५४, २२५, २२६, २३०, २३१, छन् १८, २१, २३, २५, २२८, २२९, २३२, २४६, बताउँछन् २३६, २३७, बिदग्धमान सत्वको २३७, ले २६
केही अशाश्वतवादी २४९, श्रमण ब्राह्मणहरू २१०	केही श्रमण ब्राह्मणहरू ४१, ५४, २२५, २२६, २३०, २३१, छन् १८, २१, २३, २५, २२८, २२९, २३२, २४६, बताउँछन् २३६, २३७, बिदग्धमान सत्वको २३७, ले २६
केही कुरा सोध्न चाहन्छु ७५	के मुख हो ? १७०
केही गर्न सक्दैन ११५	
केही नबोली बस्छ १६३	
केही नबोली बसे १५८, १६३	
केही भन्न सकेनन् ६१	
केही भिक्षुहरू ७४	
केही लिच्छवीहरूले यस्तो भने ७३	
केहीले ७४	

को आजानीय हो ? १४५
 कोदालो लिएर ८१
 क्रोध १४७
 कोप १०१, १०२, १६३, गर्नुहुन्न
 १८५, गन्थी भने १८६,
 द्वेष १५
 कोरलि पिट्ठनथाले १६४
 कोषहरूको १४५
 कोवा कराएको आवाज सुनेर
 १६८

ख

खर्खण्डा ७२
 खटेरा १६१
 खण्डन गर्ने कारणहरू प्रस्तुत गर्दै-
 छन् ६७
 खराब विचारधाराको विवेचना
 गर्न सक्नेछौ ७२

खरो ६६
 खलिकं १६२
 खाट् १११, मनि बसे २५५
 ख्यातिप्राप्त १३६, १४०
 खादद्यभोज्य ८७
 खादद्य भोज्यहरू तयारपारी ८७
 खाना खाइसकेपछि १७६

खानाहरू खान्छन् ६१
 खामेकुराहरू १०५, १७५
 खानेवस्तुहरू १२७
 खिड्ढापदोसिकं २१
 खुट्टा पसानुहोस् १४६
 खुट्टा भाँचिएको गंगटो ८३
 खुला ठाउँमा ७४, गए पनि १७१
 खुशी मान्नु हुन्न १८६
 खुशी भयो भने १८६
 खेत १८६

खेतको अन्न विभिन्न २५४
 खेल खेल्छ ७३
 खोकिरहेका १८०
 खोकेको आवाजसम्म पनि १७६
 खोको ८१, मात्र हुन्छ ५४

ग

गङ्गानदीको तीरमा बस्नुभएको
 थियो १६६
 गर्जन गरी १५५
 गणन विदद्या २००
 गणाचार्य ८१, १३६, १४०,
 १६२, हर्कहाँ गई १३४,
 हर्कमन्दा २५४, हर्क
 रिताएका कुरा चाँहि ६८,

ह्रस्वे प्रकाश पारेका	गभिणी भएको थाहापाएपछि
कुराहरूलाई २५६	१३०
गणी १३६, १४०, २६२	गम्भीर २०२, २०३, २१०,
ग्रहण गरेका छन् २४०	२१६, २२०, २२५, २२७,
गह्रु आदिको बीज १६०	२२८, २३०, २३१, २३३,
गति ११३, जान्दछु १३, जान्दछौ	२३६, २३९, २४०, २४१
के ? १३	
गतिमान २६६	गर्मी १६८
गति र सम्पराय हुनेछ २२७	गरेको पापलाई ११४
गति समान हुनेछ ११४	गरेता पनि १२२, १२३
गदाहा ११४	गरेर गराएर ११३
गन्धकथा १६४	गलत बाटोमा छौ १६५
गन्ध भनिएको हो १६१	गुरु शिष्य दुइ परित्राजकहरूको
गन्ध सन्निधिकार १६१	बीचमा १८०
गर्नुपर्ने काम ७५	गृहको अन्तिम महीनामा १००
गर्नुपर्ने गरिसके ३७, ५४, ६६,	गृहस्थहरूलाई सन्तुष्ट पार्छन् २६७
१२६, २६५, २७३, २७४,	गृहस्थीहरूलाई हामी बताउनेछौं
२८०	२७३
गर्नुपर्ने गरिसकेका ५४, ८४	गृहस्थीसँग केटी जान्छे ६०
गर्नुपर्ने गरिसकेको १०४, १२६,	गृहस्थीमा भं १०५, १२७, १७५
१७४	गृहस्थी ह्यौ १६, २१२
गर्भपुष्टि गर्ने २०१	गाई ११४, १८६, होस् १६, ह्यौ
गर्भबासमा उत्पन्न हुन १४७	२१२
गर्भहरू ११८	गाईलक्षण १६६
गभिणी भइन् १३०	गाउँमा गए पनि १७१
	गाउँमा गए पनि १७०

गाउँको पनि निगमको पनि १२०, १२१	गोरूसँग सन्मुख हुनु थियो १२१ गौतम कहाँ बसिरहुनु भएको छ ? ७४
गाथो बनाउने १६२	गौतमका श्रावकहरू ६०, १०६
गाँठो फुकाल ७६	गौतमसँग जोरी खोज्ने ८६
गाथाद्वारा यत्नो भने १४१	गौरव गर्छ ८५
गान १६२	गंगटालाई पानीबाट निकाली ८३
ग्रामकथा १६४	गंगटाले ८३
ग्रामधर्मबाट टाढा रही १८७	गंगटो छ ८२
गिर्खाको थुप्रो राखी १६२	
गिर्खा नहल्लाइकन खेल्ने १६२	
गुणगानको कुरा ११२	घ
गुफाको अधिल्लिर १०६	घटिकं १६२
गुफामा जानुभयो १०६	घटि-बढी गर्न सकिन्न ११८
गुफामा बस्दथे १०६	घमण्ड देखाउँदै ६४
गुफा हेर्न जाऔं १०८	घमण्डी भयो ८६
गुफा हेर्न जानुभएको थियो १०६	घरगृहस्थी भई ११४, ११६
गुरु शिष्य १८४, १८५, का बीच- मा १८३	घरगृहस्थी भई सुनचाँदी स्वीकाछुं ११६
गुह्र वा आगो १७८	घरबाट निस्की ३४, ६४
गेडीको खेल १६२	घरमा बस्नु बाधापूर्ण छ ३४
गोठमा १६४	घरमा बसेर ३४, ६४
गोनक १६३	
गोरू जुधाउने १६२	घरबार छाडी २०, २२, २३, २५, ६३, २१२, २१३, २१५, २२६, अनगारिक भई
गोहीलक्षण १६६	
गोरूले १६४	
गोरूसँग पनि सन्मुख पछिन् १२०	

प्रव्रजित हुन्छन् २६५,	च
प्रव्रजित भई २०, २२,	
२३, २५	चम्किलो छ ५१, ५२
घरबार त्यागी ३४	चल्छन् २०५
घरबारीको माटो हेरेर १६७	चतुर्थध्यान जान्दछु ३६
घरवास भनेको बाधापूर्ण हो ६३	चतुर्थध्यान प्राप्त गरी बस्छु ३६,
घाऊ १६१	१२५, २३९
घ्राणविज्ञेय गन्धहरू ५३	चतुर्थध्यान प्राप्त गरी बसे ६७
घाँस दिने २५८	चन्द्रग्रहणबाट २००
घिऊ होम १६६	चन्द्रग्रहण हुनेछ १६६
घुँडामा टाउको राखी १५७	चन्द्रमा हो ५२
घुमफिर गरेर मात्र ११८, ११९	चन्द्रसूर्यका आमासले हुन सक्दैन
घुमफिर गरी ११८	५३
घुम्दै फिर्दै ६५	चन्द्रसूर्यको भन्दा अधिक तेजिलो
घुम्न जाँदा ६०	हुन्छ ५३
घोप्टेकोलाई उत्तानो पारिदिदा	चन्द्रसूर्यहरू आ-आपनो बाटोमा
१४९, २६४	रहने छन् १६६
घोडा १८९	चन्द्रसूर्यलाई पनि २७४
घोडाको सम्मुखमा पनि पर्छन्	चप्पल आदिलाई भनिएको हो
१२०	१६१
घोडा जुधाउने १६२	चप्पल राख्न हुन्छ १६१
घोडासँग सम्मुख हुनु थियो १२१	चमक ५०, निस्किन्छ ५०
घोडी ग्रहण गर्ने कामबाट १८९	चरणवान् हो १४७
	चरणधर्महरू १४७, मा परिपूर्ण
	हुन्छ १४७

चल्लाकं जस्तं आवाज निकाल्छ १६४	चारमहीनासम्म परिवास बस्नुपर्छ १५०
चल्लाकं जस्तं आवाज निकाल्यो १६४	चारवर्ष पछि १५०
चल्लाले १६४	चारवर्ष परिवास बस्नेछु १५०, २६५
४४ कारणहरूको आधारमा २२८	चारवटा ब्रह्मचर्यवास १०८
चक्षु भनी भनिन्छ २१५	चारशय मात्र होइनन् १२८
चक्षुविज्ञेय रूपहरू ५३	चारतिरबाट १६४
च्याँघ्राको रौं समाती ७२	चारदिशातिर हेरेर खाने २८८
चाटेर खान्थे १०	चारदिशातिर हेरेर खाँदँछौ त ? २८७
चातुर्महाभौतिक आत्मा २३३	चारदिशातिर हेरेर पनि मैले खाएको छैन २८७
चातुर्महाभौतिकद्वारा बनेको १११	चासो राखिरहँदा २१४
चामल ११५	चाहिने मात्रा भन्दा बढी १६१
चार अन्नह्यचर्यवास १११, हरू ११०	चिङ्गलिकं ११३
चार छोरो भए ६०	चितकं १६३
चारजना परिव्राजकहरू ६२	चित्त ८६, अधि बढाउँछ १२५, १२६, अनुसार हुन्छ ६०
चार दिशामा उभिई ६२	चित्तको उपक्लेशलाई १२४
चारदोब्बर पट्याइराखेको संघाटि बिछ्याई १००	चित्तको बशमा (शरीर) हुन्छ ६०
चारप्रतिसम्भवाज्ञान सहित २५६	चित्त भुकाउँछ ३६, १२५, १२६
चारमहीना पछि १४६	चित्त भुकाएँ ९८
चारमहीना परिवास बस्नुपर्छ २६५	चित्तबुझ्ने वचनलाई त्यागी १८८
चारमहीनासम्म १४६, २६४	चित्त बिग्रन्छ २१४

चित्त बिगारुंन् २३	२०४, प्राप्त गर्छुं २१८,
चित्त बुझाई १५३	२१६
चित्तभावनाको बारेमा ९१	चित्त समाती राखेको ६३
चित्तभावनामा मात्र लागेर बस्छन् ६०	चिन्तित भई १६२, १६३
चित्तभावनामा लागेर बसेका हुन्छन् ९०	चिन्तित थिए १५१
चित्तभावनामा होइन ८९	चिहाएर हेर्छुंन् २३
चित्तभावना भनी सुनेकाछौ त ? ९१	चिहाएर नहेर्ने भएकाले २४
चित्तभावना भनेको कस्तो हो ? ६१	चिहाएर हेरिरहँदा २३
चित्तभावना भन्ने जानौला ९१	चिहाएर हेर्न्यौं २४
चित्तभावना नभएकोले ९२	चीरफार कर्म २०२
चित्तमा प्राप्त गर्छुं २२, २४, २५	चीवर छाडी १५४
चित्तलाई राख्छु ९९	चीवर छाडी आउने थिएन १५५
चित्तलाई समाती राख्छु ६२	चीवर छाडेर गएका सरभ १६०
चित्तलाई समाती राख्दैन ६२, ६३	चीवर छोडेको हुँ १५७
चित्तलाई समाती बस्दैनध्यो ९५	चीवर छाडेर गए ६
चित्तले (कुशल चित्तले) चित्तलाई ६४	चीवर पहिरो ७१, ८७, ८८, १६०, २८६
चित्त विकृति पाउँदैनन् २४	चीवर-वस्त्र १९१
चित्त विमुक्त भएका भिक्षु ८४	चीवर-वस्त्र पहिराई २५६
चित्तविक्षेप भई ८६, ६०	चुटाइकुटाइ ४३, को कारणले पनि ४२
चित्तसमाधि २१८, प्राप्त गर्छुं २१७, २२६, प्राप्त गर्छुंन्	चुटाइको कारणले ३८
	च्युत भई अमुक ठाउँमा जन्म्यो २०६
	च्युत भएर यहाँ आयो २२
	च्युत भएर यहाँ आयो २१४

च्युत भएका १२६, २७६	चोरकथा १०६, १६४
च्युत हुन्छन् २०५, २०६	चोरि गरेर वा १५२
च्युत हुने स्वभावका भई २१३	चोरि गरेर लिन सक्दैन १०४
च्युत हुने स्वभावका ह्यौ २१	चोरी गर्न सक्दैन १२७
च्युतिउत्पत्तिज्ञान १२५	चोरी गरेर लिन सक्दैन १७४
चूपलाग्नुहोस् १०९	चौथो ब्रह्मचर्यवास बताउनु भएको
चुक्ली बोलीबाट अलग भई बस्छ	छ ११६
१८७	चौदोबाटोबाट चौदोबाटोमा लगी
चुक्ली बोलीलाई त्यागी १८७	२८४
च्युत र उत्पन्न हुने ज्ञानतिर ६८	६४ वटा स-साना द्वारहरू भएका
चूप लाग्नु दुष्मुख ८३	कुरा १३१
चूपलागी ८२, १५८, १६३	चक्रमण गर्दै थिए ७४
चूपलागे ७७	चक्रमण गर्दै भावना गर्नथाले २५६
चूपलागेर बस्नुपन्यो ८६	चेंबर १६४
चूपलागेर बस्ने समय होइन ६७	
चूपलागेर बसेका थिए ६७	छ
चूपलागेका हुन् ६७	
चूपलागेका सच्चक ८२	छ-अभिजाति ११५, मा रहेर
चूपलागेर नै बसे १५८	११५, हरूमा ११५
चूपलाग्ने बेला होइन ७७	छटपटाहट हो ८३
चूपिले चट् चट् काट्ने भैं ६२	छन्दबद्ध स्वरले २६७
चेला लिन गए १७६	छन्दागतिमा जान सक्दैन १७५
चंतसिक दुःखवेदना अनुभव गर्छन्	छ भन्नुमा पनि ६७
६०	छलकपट गर्ने कामबाट अलग
चंतसिक दुःखवेदनाले ६०	रहन्छ १६०
चोर १५५, लाई समाती २८३	छलफल गरे ४७

छत्रिवर्ण स्वच्छ १०१, १०२	जम्बुशाखा गाडिराखेको ६१
छाडिदिनुहोस् ती कुराहरू ११०	जम्बुशाखा गाडे ६१
छाडिदिनुहोस् यो कुरा १०६	जम्बुशाखा ढालेको देखेर ६१
छाता १६४	जबसम्म शरीर रहन्छ २५२
छाती पीटेर रुन्छ ६२	जन्मको कारणले जरामरण हुन्छ २८०
छाती पीटेर रुन ६२	जन्म नभएमा १६६
छाना भएको १०६	जन्म नभएमा यो मुख सम्भव हुन्छ १६६
छिद्रहरूका बीचमा ११७	जन्म हुनु दुःख हो १६८
छुट्याइ लिए २५४	जन्म नहुनु मुख हो १६८
छेदन १६०, गरेर गराएर ११३	जन्म भएपछि यो दुःख सम्भव हुन्छ १६८
ज	
जग्गाहरू ग्रहण गर्ने कामबाट अलग रहन्छ १८६	जन्म मरण हुने १००, १०१
जस्तो हुनु पर्ने हो ११५	जन्म मरणबाट मुक्त छ १४४
जनपदकथा १६४	जन्मले पनि तरुण छन् १४१
जब यो आत्मा २३७, २३८	जन्म क्षीण भयो ५४, ६६, २६५, २७४, २८०
जम्बुद्वीप नाम रहन गएको हो ६०	जमीन १८६
जम्बुद्वीपभर भ्रमण गरी १३१	जमुनाको शीतल छायामा बसी ६६
जम्बुद्वीपमा १३२, घुम्न गए ६०, घुम्दै फिर्ने ५६, डुल्दछु ५६	जय हुनेछ १६६
जम्बुवृक्षको कारणले ६०	जरो उच्छेद भएको तालवृक्ष भें १००, १०१
जम्बुवृक्षको शाखा लिई ६०	जरोको वृद्धि ७५
जम्बुशाखा गाडी ६०	जवाफ बेऊ ७७

जसको काखीबाट पसिना न निस्कियोस् ७०,	जाति (जन्म) क्षीण भयो ३७, १२६
जसको जन्म क्षीण भइसक्यो १४३	जातिले ब्राह्मण थिए ५६
जहाँ आयुष्मान् आनन्द हुनुहुन्थ्यो २७०	जानी जानी १२७, १७४, १७५ जानी जानी भूटो बोलन सबदेन १०५
जहाँ जहाँ जानु पर्ने हो ११५, ११६	जानिने ज्ञानलाई २३
जहाँ ती भिक्षुहरू थिए त्यहाँ गए ७४	जान्नु भएका ११०, १११, ११४, ११६, १२८, १८४, १८५, र देख्नुभएका ११३, ११६
जहाँ भगवान् हुनुहुन्थ्यो ८६	जान्नुभएको १२२
जहाँ भगवान् हुनुहुन्थ्यो त्यहाँ गए ७४, १६१	जान्नु हुने २७४, २७५, २७६
जहाँ मण्डलमाल हो त्यहाँ जानुभयो १८४	जान्ने अभिप्रायले सोध्नेछन् २६२ जानेका छँनौ ६१
जहाँ महावन हो त्यहाँ गए ७४	जानेको कुराको पनि उल्लंघन गर्छन् ४२
जहिले पनि ज्ञानदर्शन उपस्थित भएको हुन्छ १२०, १२१	जानेको भए उत्तर दिनेछौं भनी भने ६२
जाँड छाल्ने चाल्नीको कान समाती ७३	जान्ने वा जान्ने लगाउने छैनन् ११७
जाँड बनाउने पुरुष ७२	जालभित्र परे २५१
जाँड पकाएको भाँडो ७२	जालभित्र रही २५१
जाडो १६८, १६९	जिस्किरहेका १८०
जातिको कारणले जरामरण २५०	जिद्दि गरिरहेका थिए २५५
जाति (जन्म) निरोधको कारणले २८१	जिझो बाँध्ने २०१ जिह्वाविज्ञेय रसहरू ५३

जीर्ण १४०	जे चाहन्छी सोध मनी मन्नुभयो
जीवकाय ११७	६६
जीवनभर मांगो रहनेछु १४	जेठ १६, २०, २१२
जीवनभर ब्रह्मचारी रहनेछु १४	जेठापाका २६०, २६१
जीवनभर शरणमा आएको उपासक	जे हुनुपर्ने हो ११५
४३	जे अनित्य हो ७९, ८०
जीवनभर शरणमा आएको उपासक	ज्योतिर्मान् १४८
हो मनी ५५	ज्योतिष लक्षण शास्त्र २८८
जीव मनिएको हो ११५	जे ती ब्राह्मण २०
जीवलाई मारेको हुन ११७	जे ती श्रमण ब्राह्मणहरू २६२
जीवहरू ११५	जेरो खोज्ने पुरुषको ८६
जीविका गर्छु २८६	जेसंग वाद गर्ने हो ६५
जुत्ता १९४	जे हामीसंग वाद गर्न चाहन्छ ६०
जुनकिरीकोभन्दा पनि हीनतर ५३	जे ११५
जुनकिरीको वर्ण ५१	जंगलमा बस्ने १५६
जुनकिरीबाट निस्कने जुन भास	
हो ५०, ५१	झ
जुन धर्मविनयमा २६३	
जुन पृथक्जनले तथागतको वर्णन	झगडा नगर्नुहोस् १५५
गर्छ १८६	झगडा पनि गर्छन् १६६
जुन समयमा शुभविमोक्ष (ध्यान)	झिगा मुक्त भएर गयो १६६
प्राप्त गरी बस्छ २६	झूटो २६, कुराको भयले २२१,
जुन समाधिमा समाधिष्ठ २०,	कुरा प्रतिको घृणाले २२१,
हुँदा २५	कुराबाट अलग भई १८७,
जुनसुकै मुख दुःख ४१, ४२	कुरामाई त्यागी १८७,
जूवा १६२	बोल्छ ३६, बोल्न सक्दैन

१७५, हुन्छ २२१, हो २१८, २१९	टुक्रा टुक्रा पारिदिन्छन् ८३ टुक्रा टुक्रा पारिदिनुभयो ८३ टुक्रुक्क बस्ने व्रत ११४, ११६, ११९
कोक्रेर ८२, बसे १५७, १५८ कोला भुण्ड्याएका थिए १७७	टुप्पो काटेको ताडवृक्ष १०१ टुप्पोबाट पलाउने बीज १९०
कोसी कोसी कुरा गर्दा पनि १०१, १०२	टोकेको १२१ टुप्पो काट्छ ८१
फोसेर कुरा सुनाउँदा ६८ फोसेर कुरा सुनाउँदा पनि ६८ फोसेर गरेको हो ९३	ठ

ट

टक्टक्याउनेछु ७३
टक्टक्याएर धुन्छ ७३
टर्हिलिंदै ७१
टाउको उठाइ हेर्दा १७७
टाउको काट २८४
टाउको काट्छन् २८४
टाढाका वा नजिकका २७९
टाढा टाढाबाट आएकाहरूलाई
२६९
टाढेबाट आइरहेको देखे ७१
टाढादेखि आएकाछौं १४२
टाढा वा नजिकका ८३
टाढेदेखि देख्नुभयो ८८
टाढेबाट १०९

ठीक छ त ? ८०
ठीक छन् कि छैनन् ? १०३
ठीक छैन ८०, २७९
ठीक पनि हुन्छ १२२
ठीकसँग बसेमा २६३, २६४
ठीकसँग भन्न नसकेपछि २२
ठीकसँग भन्न सक्दैनन् २२
ठीकै छन् १०३

ड

डराई ७७
डराउँछु १७
डाँकामार्ने कामबाट अलग रहन्छ
१९०
डाँठहरूबाट ८१
डाह हुने १००, १०१
डुल्दं टर्हिलिंदै ८८

ढ	२३०, २३२, २३३, २३६, २४०
ढक १९०	तथागतको शरीर रहन्छ २५१
ढाकेकोलाई उधारिदिदा १४६, २६४	तथागत जान्दछ २१६, २२०
ढालिदेओ ६१	तथागत जान्दछन् २०६, २२७, २४१
ढोलक बजाई २८४	तथागत प्रति श्रद्धा उत्पन्न हुन्छ ३४
त	तथ्य बोल्छ १८७
तर्कको आधारमा २०८, २१५, २१६, २२६	तथागत मरणपछि हुन्छ कि हुन्न १३६
तर्कद्वारा १२२	तथागत मरणपछि हुन्छ कि हुन्न भन्ने कुरा १३८
तचपञ्चक कर्मस्थान भन्न लगाई २५६	तथागत मरणपछि हुन्न के ? २२४
तण्डुल होम १६६	तथागत मरणपछि न त हुन्छ न त हुन्न के ? २२४
त्यस्तो समय पनि हुन्छ कि २१०	तथागतमा दुःख आउँदैन १८, ११, २३, २४, २६
तथागत अरहन् सम्म्यक्सम्बुद्ध ३४, १२४	तथागतलाई कष्ट नदेऊ २६१
तथागत उत्पन्न १२४	तथागतलाई नै सत्कार गर्छ ८५
तथागतको कुरामा विश्वास थिएन १२	तथागतले धर्मोपदेश गर्छन् ६६
तथागतको बयान गरे पनि १८१	तथागतले यो जान्दछ २१६, २२४
तथागतको वर्णन गर्ने १८७, पृथक्- जनले १८७, १८८, १६०, १६२, ले २०३, २२८,	तथागत यो जान्दछन् कि २०६, २२७, २३०, २३१, २३३, २३६, २४०
	तथागतबाब १२४

तथागत विमुक्त छ २१६, २२८, २३०, २३१, २३३, २३६, २३६, २४०, २४१	तबसम्म देवमनुष्यहरूले देहछान् २५२ तमः नाश भई ६८, ६६
तथागत स्वयंले २१०, २१६, २२०, २२१, २२५, २२८, २३०, २३१, २३३, २३६, २३६, २४०, २४१	स्तम्भ जस्तं अचल छ २०५, २०६, २०७, २०९ स्तम्भ समान ११७, निश्चल छन् ११६
तथ्य हो १८६	तरकारीहरू २८७
तथ्य होइन १८६	तराजु १६०
तन्नेरी छेँदाछेँदै ९४	तरुण छन् भन्ने ठानी २५४
तपाईं आनन्दको स्वागत छ १०९	तरुण भए पनि १४१
तपाईंकेहाँ आएको छु १४१	तरुण शिष्य १७७, १८०
तपाईंको जय ६३	तरुण श्रमण गौतम १३४
तपाईंको धर्ममा ३१	तरबारको धारमा सुम्सुम्याउने जस्तं १७८
तपाईंको वाद ३१, मा ३१	तल र माथि हेरी खाने ८६
तपाईं पार हुनुभएको छ १४८	तलतिर हेरी १६२, खाना खान्छी २८५, खाना खान्न २८५
तपाईं अरहत् सम्यक्सम्बुद्ध १४८	तलतिर हेरेर खाएको छैन २८६
तपाईं बराबरका पुरुष कुनै छैनन् १४९	तलतिर हेरेर खाने भनी भन्दछन् २८८
तपाईं बुद्ध हुनुहुन्छ १४९	त्यस कायबाट च्युत भई २३, २४, २५, २१४, २२६
तपाईं भार विजेता पनि हुनुहुन्छ १४६	त्यस कायबाट च्युत हुन्छन् २५
तपाईं लिच्छवीहरू आउनुहोस् ७२, ७३	त्यस कायबाट च्युत हुन्छन् २२, २३, २४, २१३, २१४
तपाईंले १४८	
तपाईं शास्ता हुनुहुन्छ १४६	

त्यसको उच्छेद २३५	तातो रगत पनि ९०
त्यसताकाका १३४	तार्नुभयो १४८
त्यस देवकायबाट च्युत हुन्छन् २२५	तालुमा जिभ्रो पुन्याई ९४
त्यस धर्मविनयलाई छाडेको हुँ १६१	त्रास र कम्पन मात्र हुन् २४३
त्यसप्रकारको समाधि २२, २५	त्रास र कम्पन मात्र हो २४१,
त्यसभन्दा अधिका कुराहरू २२	२४२
त्यसभन्दा अधिको अनुस्मरण गर्न सक्दैन २४, २५, २१३	त्रास हुन्छ १६
त्यसभन्दा माथि माथिको ज्ञान पनि म जान्दछु २१	त्यो आत्मा छ २३८
त्यस रात बितेपछि १८०	त्रिण वछ्याइराखेको आसनमा ३०
त्यस लोकबाट च्युत भई २०, २१२	त्रिदण्ड १७७
त्यहाँ त्यहाँ गई ११६	तिमी जस्ता २७
त्यहाँ गए १७०	तिमीहरूको बोचमा के कुरा चलि- रहेको थियो १८५
त्यहाँबाट च्युत भई २०५, २०८, २७५	तिमीहरूकै हानी हुन्छ १८०, १८५
ताकिर्क २२६	तिमी त्यो जान्दैनौ २३४, २३५, २३६
ताकिर्क र विमर्शा २१५, छन् १२२, हुन्छन् १२२, २१५, २१६, को तर्क १२२	तिमीहरू रिसायौ भने १८५
ताकिर्क र विमर्शन गर्न शास्ताको तर्क १२२	तिमीहरूकै हानी हुनेछ १८६
त्यागेपछि विमुक्त हुन्छ २८०	तिमीहरूले एउटा प्रश्नको पनि उत्तर दिन सकेनौ ६३
	तिमीले रूपमा नियन्त्रण छ भनी भन्यौ ६७
	तिमीहरूले हजार प्रश्न सोध्यौ ६३
	तिरश्चीन कथामा १६४
	तिरश्चीन कथाबाट अलग रहन्छ १९४

तिरश्चीन कथाहरू भन्दा १०६	तृष्णीभावद्वारा ८६, १६१
विरत्नको वर्णन गरे १७८	तृष्णा ८१
तिरश्चीनबिदद्या २८९, भनिने २८७, २८८, द्वारा १९६, १६६, २००, २०१	तृष्णाको कारणले उपादान २५०, हुन्छ भन्ने कुरा देख्यो २८०
त्रिशरण-शील ग्रहण गराई २५६	तृष्णा निरोधको कारणले उपादान निरोध २८१
त्रिसट्टी दृष्टि भनिएको हो १४८	तृष्णाको कारणले वेदना २१०
स्त्रीकथा १९४	तृष्णामा परेको २४१, २४२, २४३
स्त्रीको पनि पुरुषको पनि १२०, नाम र गोत्र १२१	तृष्णामा परेका ती भद्र श्रमण २४४
ब्रौन चीवरभन्दा बढ्ता राख्न हुन्न १६१	तृष्णा दृष्टिमानले २०९
सौन जन्मको कुरा २०५	तृष्णा न हुने हो १४४
स्त्री तथा कुमारी ग्रहण गर्ने काम- बाट १८६	तृप्तोयध्यान ३६, प्राप्त गरी बस्छ १२५, २३८
तीर्थंकर २६२	तृतीय विदद्या ९९
ती देवताहरू २२, २३, २५, ५६	तेज ५०, काय ११७, धातु तेज समूहमा पुग्छ १११, निस्किन्छ ५०, निस्केको ७७
तीनजना १३१	तेलको दियो बालिबिंदा २६४
तीनशय मात्र होइनन् १२८	तेलको बत्तीको वर्ण ५१
तीनै रत्नको बदनाम गर्ने छन् १५५	तेलको बत्ती हो ५१
ती प्राणीहरू २०, त्यहाँ पछि उत्पन्न भए २१२	तेल बनाउने कर्म २०२
तीन ६६	तेल लगाउने १६४
तीरण प्रज्ञाद्वारा ८१	
तुच्छ २६, ८१	

तेल होम १६६	थोरं वा धेरं ज्ञाति परिवारहरूलाई
तेस्रो अब्रह्मचर्यवास ११६	त्यागी ३४
तेस्रोतिर अनन्तसंज्ञी भई बस्छु	थोरं सम्झनु पर्छ १८१
२१६	
त्यो आत्मा २३४, २३५, २३६,	द
छ २३४, २३५, २३७,	
२३८	दण्डको स्पर्श १६६
त्यो जानिने ज्ञानलाई २६	दण्डरहित १८७
त्यो त्यस्तै हुन्छ ११५	दमन गराउनुको निमित्त धर्मोपदेश
त्यो भन्दा माथिको पनि जान्दछ	गर्नुहुन्छ ८६
२२०	दमनद्वारा ११३
त्यो म जान्दछु २३५	दर्शन गर्न चाहन्छौं ७४
	दर्शन गर्ने मौका दिनुभए २६१,
थ	बेश हुने थियो २६१
	दर्शनको शब्दार्थ ८५
थपडी बजाउने १९२	दर्शन भनिएको हो ८५
स्थविर १४०	दर्शनानुत्तर ८५
थाक्नु भएको छ २६१	दर्शनानुत्तरिय ८५
थाहा पाउने छैनन् ८६	दशपद १६२
थाहा छैन ४९	दस सहली लोकधातु कम्पित भयो
स्थिर र अकम्पित भई बस्छु १४४	२५२
स्थिर हुन्छ १४४	दहहरू छन् ११८
स्थूल वा सूक्ष्म ८३, २७६	दाँत फिटिरहेका देखे १८०
थोरं मात्र १८७	दाँत बाँधी ९४
थोरं वा धेरं भोगसम्पत्तिलाई छाडी	दान्त १४८, हो १४३, हुनु भएका
३४	वहाँ भगवान्‌ले ८६

दाताहरूलाई पनि जान दिन्न १५२	दिसा १६८, १६९ दिसा पिसाब गर्दैनथे ९०
दान कथाको पुण्य ८७	दीर्घायु पनि हुन्छ २०
दानको फल छैन १११	दुइ इन्द्रिय प्राणीहरूलाई ११५
दानद्वारा ११३	दुइ जन्मको कुरा २०४, २०६, २७५
दान दिन्छ ३९	दुइ तीन पटक सोझा पनि ६७, १५७, १५८
दानपात्रलाई ८७	दुइवटा भनेमा म चारवटा भन्नेछु १५७
दास दासी ग्रहण गर्ने कामबाट १८९	दुइशय मात्र होइनन् १२८
दाहिनेतिरबाट १००	दुष्करचर्या ९०, ९४, को कटुताको कारणले गर्दा ९५, द्वारा ९६
दिएको वस्तुको मात्र अपेक्षा गर्छ १८७	दुःख ८१, २७८
द्वितीयध्यान ३६, प्राप्त गरी बस्छ १२५, २३८	दुःखकाय ११७
दिनमा मुत्तु भएको कुरा थाहा छ ९९	दुःखको अन्त गर्न सक्छन् ११८
दिनादायी १८७	दुःखको अन्त गर्ने छन् ११८, ११९
दिव्य १४५	दुःखको अन्त गरी १४८
दिव्यचक्षुद्वारा १२६	दुःखतर विपाक २८४
दिव्यचक्षुहरूमध्ये २६८	दुःखतिर जान्छ ८०
दिव्यलोकमा उत्पन्न हुने २३४	दुःखतिर लागेर ८१
दिव्यक्षेत्र १४४	दुःख दौर्मनस्य २३७, बेवना २८४
दिवा भोजनपछि १७६	दुःख निरोध मार्ग शीर्षकमा हेर्नु १२४
दिवा विहारको निमित्त महाबन भित्र गई ६६	दुःख पनि हुन्न ११६
दिवाविहार गर्दै हुनुहुन्छ ७४	

दुःख भनेको के हो ? १६८	२३९, २४०, २४१, छ
दुःखमा टाँसिएर ८१	२१६
दुःख टाँसिएर बस्छ ८०	दुष्परिणाम २५०, पनि २१०,
दुःखलाई नै ८०	२१६, २२०, २२८
दुःखलाई भोगेर ८१	दुबं शब्दहरू २७५
दुःख विपाकको १००, १०१	दुर्भिक्ष हुनेछ २००
दुःख वेदना अनुभव गरे ९६	दुरनुबोध २१०, २१६, २२०,
दुःख वेदना अनुभव गर्छन् ९६	२२८, २४१
दुःख वेदना अनुभव गर्ने छन् ९६	दुराचार गर्छ ३६
दुःख वेदना उत्पन्न पनि ९५	दुर्वर्ण १२६
दुःख वेदना उत्पन्न हुन्छ ९२	दुर्वर्णी पनि हुन्छन् २०
दुःख वेदना उत्पन्न हुँदा ९३, पनि ९५	दुर्वृष्टि हुनेछ २००
दुःख वेदनाले ९३, स्पर्शित ९२	दुर्वंजनालाई एक ठाउँमा राखे ५९
दुःख हटाई बस्न सक्ला त ? ८१	दुवं पक्षबाट उत्पन्न भएको ९३
दुःख हो ८०, ९८, २७८, कि सुख हो ? २७८, कि सुख हो त ? ७९, ८०	दुःश्रुत (= बेठीक सुनेको) पनि हुन्छ १२१
दुःख क्षय हुन्छ ७	दुस्साहस गरेको कुरा ६८
दुःखान्त गर्नु हुने तपाइँले मलाई १४८	दुस्सुतं ७२
दुर्गति २७६	दूतेय्य कामबाट अलग रहन्छ १९०, १९५
दुर्दर्शनीय २०२, २०३, २१०, २२०, २२५, २२७, २२८, २३०, २३१, २३३, २३६,	दूतेय्य कामद्वारा २८९
	दूतेय्य काम गर्नेमा १९५
	दूतेय्यावि २८८
	दूरनुबोध २०३
	दूषण चित्त भएकाले २४

दृष्टधर्म निर्वाण २४३, २४६, २४८	६५, ले पनि आरक्षा गर्छन् १७६, ले यसो भने ६५
दृष्टधर्म निर्वाण हो २३७	
दृष्टधर्म निर्वाणवादी २३०, २३६, २४३, २४६, २५०	देवमनुष्यका शास्ता ३४ देवमनुष्यद्वारा पूज्य १४५
दृष्टिका स्थानहरू २२७, २३०, २३३, २३६, २३६, २४०	देवमनुष्य लोकमा नजन्मिने १४४ देवमनुष्य सहित लोकलाई ३४
दृष्टिजाल २५०, २५२	देवमनुष्यहरूले देख्छन् २५१
दृष्टि भनेको २४१	देवमनुष्यहरूले देख्दैनन् २५१,
दृष्टिरूपी बाढीबाट १४८	२५२
दृष्टिले हेर्छ ८१	देवमार ब्रह्मसहित १२४
दृष्टिहरू हुन् १४८	देवमार सहित ३४, १२४
देखाएको हुन्छ कि हुँदैन ? १३	देव सहित लोकमा १४६
देख्दछु २३५	देशलाई आफ्नो वशमा राख्छ ७६
देख्नुभएका ११०, १११, ११४, ११६, १२०, १२२, १८४, १८५	द्वेष १०१, १०२, १४०, १६३, गर्नु हुन्न १८०, भाव हुन्न १४७, क्षय १६६
देख्नुहुने २७४, २७५, २७६	द्वेषगतिमा जान सक्दैन १७५
देवगणहरू सहित १४८	दंलो धुनी १५२
देवहरू छन् ११८	द्रोण ११८, (=पाथी) ले नापे जस्तै नापिराखेको ११६
देवहरूले अनुमोदन गर्छन् १४८	दोबाटो दोबाटोमा २८८
देवता प्रवेश गराई २०१	दोष देख्नसके १५२
देवताहरू २१३, कं तेज ५३, ले ६५, त्यस कायबाट च्युत हुन्छन् २२, त्यस कायबाट च्युत हुन्नन् २१४, ले देखी	दोष पत्ता लगाउन पन्थो १५१ दोष भेट्टाउन सकेनन् १५२ दोष रहित २६०

दोषारोपण गरी १५१
दोस्तो विद्वधा प्राप्त गरे ६८
दोस्तो श्रमण पनि छैन २६४

ध

ध्वजा फिक्न लगाउनु भएको हो
३२

धन्य हो भो गौतम ४३, ५५

धर्म अध्ययन गरी २७३

धर्मकथिकहरूमध्ये २६८

धर्मको अवर्णन गर्छन् १८४, १८५

धर्मको अवर्णन गर्थे १८३, १८४

धर्मको अवर्णन गर्दा १८५

धर्मको अवर्णन गरेमा १८६

धर्मको अवर्णवादी ८६

धर्मको वर्णन १८४, गर्छन् १८४,

१८५, गरेमा १८६, गर्थे

१८३, गर्दा १८६, गरिए-

को छ ६६

धर्मचक्र प्रवर्तन गरी १३४

धर्म चोर्नको निमित्त २८४

धर्म चोर्ने अशुद्ध विचारले आएका

हुन् २७०

धर्म चोर्ने भई २८३, प्रव्रजित भएँ

२८३

धर्मजाल २५२

धर्मस्थिति ज्ञान उत्पन्न हुन्छ २७७

धर्मदेशना गरेको कुरा ६६

धर्म प्रकाश पारिदिनुभयो १४६

धर्ममा के सुख हो ? १७०

धर्मरत्न १७८

धर्म र भिक्षुसङ्घको पनि १४६,

२६४

धर्मलाई प्रतिक्षेप गर्न सक्दैन १०५

धर्मलाई बुझेर नै १५७

धन लिई केटी दिने चलन छैन ६०

धर्मविनय जान्दछु १६५

धर्मविनय जान्दैनौं १६५

धर्मविनयबाट विमुख भएर गए

१४

धर्मविनयमा १२८

धर्मविनयलाई छाडेको हुँ १६०

धर्मविनयलाई हालसालै छाडेर गए

१६१

धर्मवादी १८८

धर्महरू बुझिसकेको छु १५५

धर्महरू अनात्म छन् ७१

धर्मोपदेश गर्नेछु ५५, २६३

धर्मोपदेश गर्छु १२२

धर्मोपदेश गर्नुहुन्छ ८६

घागोको प्रमाण भएसम्म मात्र	घेरं समयपछि १८, १९, २११
जान्छ ११८, ११९	घेरं समयसम्म एकलै रहँदा १९
घागोले बाँधेको हुन्छ ५५	घेरं समयदेखि प्रव्रजित भएका
घान ११५, १९०, काटी २५४	१४०
ध्यानजः ३५, ९७	घेरं समयसम्म रहन्छ १९
ध्यानबाट उठी १५६, १६१	ध्वंश भयो ८६
धार्मिक काय भावना होइन ९१	
धार्मिक कथाहरू सुनाउनु भए बेश	न
हुने थियो ११०	
धारण गरेका छोँ १०५	न अन्तरहित हुन्छ २३१
धार भएको शस्त्रले ११७	न अनन्त नै २१९
धुताङ्गधारीमध्ये २६८	नगरकथा १९४
घ्रुब २०, २२, २४, २०५, २१३,	नगरको छेउमा ६१
२१४, २१५, २१६	नगरको ढोका खोल्नु अगावै १५५
घूलो लाग्ने ठाउँहरू ११८	नगरद्वारनिर १३१
धृतिमान् १४८, २६९	नगरबाट बाहिर निस्कँदा ६१
घेरं काम छ १०२	नगरभित्र गई ६१
घेरं गर्नुपर्ने छ १०२	नगरभित्र गए ६१
घेरंदिनदेखि १०९	नगरमा भिक्षाटन गरी ६१
घेरंदिनपछि ४	नगरे पनि गरे जस्तं भयो ११४,
घेरंदिन भएका १४०	११६, ११९
घेरं घेरं देवताहरू छन् ५३	न चल्छन् ११६, ११७
घेरं भएर पनि एक हुने २७४	न छैन भनी मन्छु २३४
घेरं भएर पनि एक हुन्छौं २८१	नजिक पुग्याउन ४४
घेरंबेरसम्म २२, २३, २४, २१४,	नजिकमा खेल्ने १९२
२१५	नष्ट भइसके १००, १०१

न टुप्पो जान्नसके ६३
 न डगमगाई रहन सक्ने छैन ८२
 न डगमगियोस् ८२
 न त अनन्त नै २१६
 न त फेद नै ६३
 न त्यो म हुँ ८३, ८४, २७६, २८०
 न त्यो मेरो आत्मा हो ८४, २७६,
 २८०
 न त्यो मेरो हो ८३, ८४, २७६
 न त्यो छैन भनी भन्छु २३४,
 २३५, २३७, २३८
 न स्थूल भनिन्छ २३८
 नदिएको वस्तु १०४, १२७
 नग्नता ११४, ११६
 न परस्पर दुःखको लागि हुन्छन्
 ११७
 न परस्पर बिघ्नबाधा दिन्छन्
 ११६, ११७
 नपुंसक बनाउने कर्म २०१
 नपुंसकलाई पुरुष बनाउने कर्म
 २०१
 न परस्पर सुखको लागि हुन्छन्
 ११७
 न भएको कुरा भन्दछन् २६
 नमस्कार छ १४६
 न यो अकुशल हो भनी भन्छ २२१

न यो कुशल हो भनी भन्छ २२१
 न यो लोक अन्तसहित छ २१६
 नरकमा उत्पन्न भए २७६
 नरकमा जान्छ १४
 नरकगामी पुरुष १४, नरकमा
 जान्छ ६
 नरकहरू छन् ११७
 न रूपवान न अरूपवान् आत्मा हो
 २२६, २३१, १३२
 न विपरीत हुन्छन् ११६, ११७
 नस हाल्ने कर्म २०२
 नक्षत्रका कुरा ६४
 नक्षत्र ग्रहण हुने छ १६६
 नक्षत्र विदद्या १६६, २८८, २८९
 नक्षत्र शास्त्र पनि जान्दथे ६४
 नक्षत्रहरू १६६, २००
 नाइके बनाउनेछौं १५२
 नाइके बनाउनेछौं भने १५२
 नाक फुलाउँदथे ६४
 नाक फुलाउनु हुन्न १८०
 नागवासहरू छन् ११७
 नाग हो १४४
 नाच १६२
 नाघनेहरूको टोली १६२
 नाजवाफ भई १६२, १६३
 नाटक १६२

स्नातक हो १४४	निश्चल छन् ११७
नानात्व संज्ञालाई मनन नगरी २३४	निश्चलतामा पुगेपछि ३६
नामगोत्र सोच्छन् १२०	निश्चलतामा पुगिसकेपछि १२५
नाम पनि बाटो पनि सोच्छन् १२०	निश्चल भएपछि ६७, ६८
नाम र गोत्र मुनाई एक छेउमा ७४	निश्चिन्त भई ११३, ११४, ११६, १२५, १२६, ब्रह्मचर्यवास गर्देन १२०
नामरूपको कारणले षडायतन २८०, निरोध २८१	निर्जनस्थानमा गए पनि १७१
नामरूपलाई जानी १४६	नित्य २०, २१, २४, २१३, २१४, २१५
नामरूपको अन्तगरी १४७	निस्तो गरे ८७
नामले लाभको खोजी गर्छन् १६६	निदाइरहेको १३३
न्यायधर्म १११, कुशल ११०, ११३, ११४, कुशल प्राप्त गर्छ १२५, १२६, कुशल प्राप्त गर्न सक्छ १६४, कुशल प्राप्त गर्न सक्दैन ११६, ११६, १२०, १२१, १२२, १२३, को २६४	निदाउने प्रश्न ८६
निकतिकं १६३	निन्दा गर्ने नियत लिई १५५
निष्काशन गर्न योग्यलाई निष्काशन गर्ने ७६	निवृत्ती भई बस्छ १४६
निकं बढेको थियो १५१	निर्वोष १८८
निगमकथा १६४	निपुण २०३, २१०, २१६, २२०, २२८, २४१
निगमको नजिकमा ८२	निष्फल ११६
निर्ग्रन्थी गर्भहरू छन् ११८	निवृद्धि र मूढ हुन्छ २२३
	निर्भीकस्थान १६२
	निर्मल ३६, १२५, भई बस्छ १४४, भएपछि ६७
	निर्भय हुनेछ २००
	निर्माण गरे २०
	निर्माता १६, २०, २११, २१२

निमित्त विदधा १६६, १६७
नियन्त्रण छैन भनी भन्छौं ६७

निरर्थक कुरा गरी १७७
निरोग हुनेछ २००

निर्वाणको ज्ञान २७७
निर्वाण निर्वाण भनी भन्दछन्
१६६

निर्वाण भन्दछन् १६६
निर्वाण भनेको के हो ? १६५
निर्वाण साक्षात्कार गर्ने १६७,
मार्ग १६७, मार्ग तथा
प्रतिषद् हो १६७
निवृत्ति भएको कुरा २२०, २२८,
पनि २०६, २१६

निःशब्दताको वर्णवादी हुन् १०६
निःशब्दताद्वारा विनीत भएका हुन्
१०६

निःशब्दतालाई रुचाउँछन् १०६
निःशब्द भई ८२, चुपलागी ८२
निःशब्द परिषद् ठानेर १०६

निःशब्द रहन १०६
नीवरण पनि छैन १४८
नुहाउने कर्म २०२
नैर्घाणिक छैन १७८
नैर्घाणिक मार्गमा प्रतिपन्न भई
१११

नैवसंज्ञानासंज्ञायतन प्राप्त गर्ने
अर्को आत्मा छ २३६

नैवसंज्ञानासंज्ञी भनी बताउँछन्
२४६
नैवसंज्ञानासंज्ञी भन्ने वादी २३२,
२४३, २४८, २५०

नो कारणहरू गर्न सक्दैन १०५
नो पटक दान दिए २५४
नो पटकसम्म दानदिने कुरा गरे
२५४

नौवटा कारणहरू गर्न सक्दैन १७५

प

पङ्गुचौरं १६२

पञ्चकाम गुणहरू ५३, को कारणले
सुख र सौमनस्य
(=मानसिक सुख)
उत्पन्न हुन्छ ५३

पञ्चकामद्वारा समर्पित २३७
पञ्चनीवरणलाई त्यागी १२४
पञ्चम पुरुष १११, ले १११
पञ्चाङ्ग प्रण.भ गच्छन् १५३
पचास वर्षभन्दा बढी भइसक्यो
२६४

पछाडित्तिर ७३, तान्छ ७२, तान्छ ७२	पदचिन्ह भनिएको हो ११२
पछि उत्पन्न भए २०, २१२	पदचिन्ह मनिन्छ ११२
पछि उत्पन्न भएका ह्वौं २१२	पर्दाभिन्न लेटिरहुनु भएको थियो २५५
पछि पछि आइरहेका १७६	पर्दाभिन्न हुनु भएका बुद्धले २५५
पछि पछि गइरहेका १७८, थिए १७६	पेंघेराको कथा १६४
पछि पछि लागि २८५	पन्नरसी (=पूर्णमा) को ५२, दिनको ५२
पछि निर्वाणको ज्ञान उत्पन्न हुन्छ २७७	पद्मकमलको फूलमा १४६
पछि मन्नुपर्ने अधि मन्थौ १६५	पर्यवशान कल्याण हुने धर्मोपदेश गर्नु हुन्छ ३४
पछिल्लिर तान्छ ७३	परखाललाई नछोई २७४, २८१
पछिल्लोबाट अधिल्लोसंग ७८, ७९	परचित्तज्ञान २७५
पछ्यौरा ८२	परस्पर चित्त विकृति नपानलि २४
पञ्जाविजुत्ता २७७	परस्पर चिहाएर हेरेकाले २४
पटलिक १६३	परस्पर चिहाएर हेरिरहुँदा २३
पटिकं १६३	परस्पर चिहाएर हेर्नेनन् २४
पण्डित पनि थिए १३५	परस्परमा चासो राख्नुन् २१४
पण्डितमानी ७०, ८८, भई ६४	परस्पर विरोधी १८४, कुरा गरी १८५, गर्दै १८०, १८३, १८४
पण्डित हो १४५	परस्पर सुख दुःखको लागि नै हुन्छन् ११६
पण्डितवेदनीय छ २०३, २१०, २१६, २२०, २२१, २२५, २२८, २३०, २३१, २३३, २३६, २३६, २४०, २४१	परमदृष्ट धर्म निर्वाण प्राप्त गर्छं २३७
पत्ताहकं १६३	
पदचिन्ह देखिन्छ १११	

परमदृष्ट धर्म निर्वाण बताउँछन् २३६	पराजय हुनेछ १६६
परमदृष्ट धर्म निर्वाणमा पुगछ २३७	पराजित गर्न सकें ८९
परमदृष्ट धर्म निर्वाणमा पुग्दैन २३७, २३८	पराजित भएँ भने ६८
परमदृष्ट धर्म निर्वाणमा पुगेको हुन्छ २३८, २३६	पराजित भएर ८९
परमदृष्ट धर्म निर्वाण हो १३७, १३८	पराजित भयो ८१
परमदृष्ट धर्म निर्वाण हो भनी केही बताउँछन् २३८, २३६	परामर्श २१, गर्दा हुने क्लेशबाट २२८, गर्दिन १८, २१, २३, पनि गर्दैनन् २०६, २४१, गरेका छन् २१६, २२०, २२७, २३०, पनि गर्दैन २२०, २२८, नगर्न- नाले २०६, २१६, २२८
परलोक छ भनी भन्नेछु २२३	परिव्राजक ५७, ले १३६, हो १४७
परलोक छ भन्ने लागेमा २२३	परिव्राजिकाको कोखमा १३०
परलोक छैन १११	परिव्राजिकाको कोखमा जन्मी १३२
परलोकमा ११३, ११४	परिव्राजिकाको कोखमा जन्मे १३२
परलोकलाई कारणविना उत्पन्न हुन्छ भनी भन्छन् त ? २२६	परिव्राजकको नाम हो १७३
परमवर्ण ४६, ४७, को बारेमा ४६, को विषयमा ४५, भनी भन्छी ५३, हो ४६, कुनचाहिँ हो ? ४८	परिव्राजक धर्मका सबै कुराहरू ५६
पराक्रम छैन ११४	परिव्राजक प्रयज्या छन् ११७
पराकाष्ठामा पुगेको शरीरले ६७	परिव्राजक परिषद्का साथ १०६
	परिव्राजकलाई सुम्पिएका थिए १३०
	परिव्राजकाराममा १६४, आए १५५, गई १५६, गए

१५४, जानुभयो १५६, भेला भई १५१, हो १६१	परिनिर्वाण भएको २०० वर्ष जति पछि ६६
परिव्राजकहरू ३३, ६१, १५५, बसेका थिए १०६, मध्ये १३५, चुपलागे १०६, छक्क परे १५७, जम्मा भए १५७, भन्दा यिनी पण्डित थिए ६४, लाई १६२, ले मलाई यस्तो भने ३३, ३४, ६२	परिनिर्वाण हुनलाग्नु भयो २५३ परिनिर्वाण हुनु भएका वहाँ भग- वान्ले ८६ परस्पर मुख पनि हुझ ११६ परिपक्व कर्मलाई ११८ परिपक्व गर्नेछु ११८ परिपूर्ण छ भन्ने म अनुमोदन गर्नेछु १६२
परिव्राजक सम्प्रदायक साधुहरू २६७	परिपूर्ण भएको ३४ परिपूर्णरूपले ९४
परिव्राजक सम्प्रदायमा २५३, दक्षित भई १३२, प्रव्र- जित भई १३१, प्रव्रजित भयो १५३	परिभोग गर्ने काममा १६१ परिवर्तनशील छ २१५ परिवास (=परिक्षणार्थ) बस्नुपर्छ १४६, २६४
परिव्राजिका भए ६० परिच्छिन्न छ २१८, २१९ परिच्छिन्न छैन २१८, २१९ परिदेव गर्छ ६२ परिदेव गर्दैन ६२	परिशुद्ध ३६, १२५, आजीविकाले युक्त हुन्छ ३५, भएको ब्रह्मचर्य प्रकाश पार्नुहुन्छ ३४, भएपछि ६७, रूपले ६४
परिनिर्वाण हुने छ २६०, २६१ परिनिर्वाण हुँदैन २५४ परिनिर्वाण हुनेछ भन्ने पनि सुन्दछु २६०	परिहारपथ १६२ परुष वचन १८८, बाट विरत भई बस्छ १८८ पलाउन नसक्ने १०० पल्लङ्क १९३
परिनिर्वाण गराउनको निमित्त ८६	

पर्वत जस्तै स्थिर २०५, २०६, २०७, २०९	पाखण्डी १६५
पर्वतलाई न छोई २७४, २८१	पाँच कारणहरू गर्न सबदेन १०४
स्पर्शको कारणले हो २४४, २४५, २४६	पाँच कारणहरू सेवन गर्न सबदेन १२७
स्पर्शको कारणले वेदना २१०, २८०	पाँच पाँच शय प्रश्नहरू सिकी ५९
स्पर्श निरोधको कारणले वेदना निरोध २८१	पाँचशय जति ७४
स्पर्शको कारणले दृष्टि हुन्छ २४४	पाँचशय जति परिव्राजकहरू १५१
स्पर्श बाहेक २४७, २४८, २४९	पाँचशय थाली पक्वान ८७, हक ६४
स्पर्श बाहेक अरु वेदना छैन २४६	पाँच पाँच शय प्रश्नहरू उनीहरूले पनि सिके ६०
स्पर्शागतको समुदय २५०	पाँचशय परिव्राजकहरू २८५, २६०
स्पर्शागतनले स्पर्श गर्ने ठाउँलाई अनुभव गर्छन् २५०	पाँचशय भिक्षुसंघका साथ १८३
पशुपक्षि चिन्नसक्ने विदधा १६८	पाँचशय मात्र होइनन् १२८
पसिना अहिले तप्केको छ ८२	पाँचशय लिच्छवीकुमारहरू ६६
पसिना छैन ८२	पात्रको थैलो १७७
पसिना न निस्कियोस् ८२	पात्र-चीवर ग्रहण गरी १०, ७१, ८७, ८८, १६०, २८६
पहाड फुटाल्न खोजे जस्तै १७८	पात्र-चीवर समात्न लगाई १७६
पहिले उत्पन्न २११, भयो १६, २०, भए २१२	पातका डाँठहरू खेल्ने १९२
पहिले धर्मस्थिति ज्ञान २७७	पात छुट्याउँछ ८१
पहिलो प्रश्न हो ६३	पातहरू छन् ११८, २००
पक्षि भैं २७४, आकाशमा पनि जान्छौं २८२	पातबाट डाँठहरू छुट्याउँदा ८१
	पाथीले नापिराखेको जस्तै ११८
	पानी अड्दैन १४९

[३५८]

बुद्धकालीन परिव्राजकहरू-३

पान कथा १६४	वेदना हुन्छ ३९, को
पानी भरिएको १०८	कारणले शरीरमा रोग
पानीमा डुब्की लगाए जस्तै २७४, गरी २८२	लाग्यो ३९
पानीले नभिज्ने गरी हिड्छौ २८२	पिता पुत्रको कर्मानुसार गतिमा
पानीले नभिज्ने गरी हिड्ने २७४	जान्छ १७८
पानी राख्ने खरखण्डा जस्तै ५७	पिसाब १६८, १६९, हरू ११८
पानी राख्नपर्ने ठाउँमा पानी	पीडा हुन्थ्यो ६५
राखीन १५३	पीडित हुन्छ ६२
पानी लिने डाडु जस्तो बन्न सकिदैन	पीडित हुन्न ९२
५७	पीपल १६०
पान सन्निधिकार १६१	पुण्य आउँदैन ११३, ११४
पापक दृष्टि ११, उत्पन्न भयो	पुण्य पाइँदैन ११३
११, १६	पुण्य पापलाई हटाई १४४
पापहरूलाई पखाली निर्मल भई	पुण्य र पाप लिप्त हुनुहुन्न १४६
१४३	पुण्य वा अपुण्य लाभ गर्छ ७५, ७६
पारतारि दिनुभयो १४८	पुण्य सम्भार ८७
पार लगाउनेछु भन्ने पनि हुन	पुण्यक्षेत्र हो ६
सक्दैन ११८	पुत्र १७८
व्यास १६८, १६९, १९२	पुनर्भव हुन्न १४३
पांसुकूल चीवर १७७	पुनर्भविक १००, १०१
पिटक सम्प्रदायको आधारमा	पूर्वानुस्मृतिज्ञान २०५
धर्मोपदेश गर्छन् १२१	पुरुषदम्भ सारथी ३४
पित्त ४३, को कारणले ३८, ४१, को कारणले पनि ४१, को	पुरुषहरूमध्येमा १४९
प्रकोपले शरीरमा दुःख	पुरुषार्थ छैन ११४
	पूजा गर्छ ८५
	पूजित २७२

पूर्णं छ भने म अनुमोदनं गच्छं १५८
पूर्वकृत हेतुको कारणले भएका हुन्
४१, ४२

पूर्वकृत हेतुले भएका हुन् ४२

पूर्वकृत हेतुले मात्र वेदना हुन्न ४१

पूर्वजन्मका कुराहरू ६८, १२५,
२०६, २१५, २७५, २८२

पूर्वजन्मका कुराहरू अनुस्मरण
गच्छं २०, २२, २४, २५,
२०५, २१३

पूर्वजन्मका कुराहरू अनुस्मरण
गच्छन् २०४, २०६, २०७,
२०८

पूर्वजन्मका कुराहरू संस्मरण गच्छीं
२०६

पूर्वप्रेतकथा १९४

पूर्वजन्मका स्मरण हुने १९५

पूर्वान्ति २०३, अपरान्तको बारेमा
२४०, अपरान्तको सम्बन्धमा
२५०, अपरान्तको सम्बन्धमा कल्पना गर्ने
२५०, अपरान्तानुसार
दृष्टि हुने २४०, २४४,
२४६, २४६, अपरान्तानु-
सार दृष्टि हुने हुन् २५०,
र अपरान्तको सम्बन्धमा

२४४, २४६, र अपरान्त-
को कुरा छाडिदेऊ ५५, र
अपरान्तको सम्बन्धमा
कल्पना गर्ने २४०, को
कल्पना गर्ने २२७, को
सम्बन्धमा २०३, २२७,
२२९, २४२, २४६, को
सम्बन्धमा १८ धारणाहरू
२०३, को सम्बन्धमा
कल्पना २०३, को सम्ब-
न्धमा कल्पना गर्ने २४०,
२४२, २४४, २४५, २४६,
२४७, २४६, २५०, २५१

पूर्वान्तानुसार दृष्टि हुने २०३,
२२७, २४२, २४५, २४७

पूर्वानुस्मृति २०४

पूर्वान्तलाई नजानी ५४

पूर्वान्तलाई न जानौं ५४

पूर्वाह्न समयमा ७१, ८७, ८८,
१६०, २८६, चीवर
पहिरी १०

पेटमा फलामको पेटो बाँधी ६४

पेट फुटन सक्छ ६४

पेयहरू पनि पिउँछन् ६१

४५ वर्षपछि २५३

४५ वर्षसम्म घर्म प्रचार गरी
२५३

पोका भुण्ड्याएका थिए १७७
पोखरी ८२, मा ७३, ८३, मा
ओल्हीं ८३

पूर्वेनिवासानुस्मृतिज्ञान १८५, तिर
६८

प्रकट पनि लोप पनि हुन्छौ २८१

प्रकट पनि लोप पनि हुने २७४

प्रकम्पन हुनेछ ७१, ८२

प्रकम्पन नहोस् ८२

प्रख्यात २६२

प्रचार गरे ६१

प्रणीत २०३, २१०, २१६, २२०,
२२८, २४१, २७६, २८३

प्राणी प्रति हितानुकम्पि भई बस्छ
१८७

प्रणीधिकर्म २०१, २०२

प्रत्यय नचाहिने हुन्छ ८४

प्रत्यवेक्षणा गर्छ १२८

प्रत्यवेक्षण गर्दा १२८

प्रत्येक वेदना ३९

प्रतिघसंज्ञालाई अन्त गरी २३४

प्रतित्यसमुत्पादका कुरा सुनाउनु-
भयो २७१

प्रतिपद् छ के ? १६७

प्रतिपदा पनि ८५

प्रतिपदा भनिएको हो ८५

प्रतिपदानुत्तरिय ८५, भनिएको हो
८५

प्रतिपदाहरू छन ११७

प्रत्युत्तर दिए ६१

प्रत्यूष समयमा १८४

प्रत्येक बुइ हप्तामा १५२

प्रत्येकबुद्धको नाम हो १७३

प्रथमध्यान १२४

प्रथमध्यान प्राप्त गर्छ २३७

प्रथमध्यान प्राप्त गरी बस्छ ३५

प्रथमध्यान प्राप्त गरी बस्छन्
१२४

प्रथमध्यानमा बसेको कुरा ६७

प्रथम विदद्या मैले प्राप्त गरे ६८

प्रश्न सोध ६२

प्रश्न सोध्न चाहन्छु ६६

प्रश्न सोध्ने इच्छा १३५, गरी
१३५, १४२

प्रश्न सोध्ने विचारले १४१

प्रश्नहरूको उत्तर १४३

प्रश्नहरू सोधे ६२, का थिए १३४

प्रश्न सोध्दा पनि १४०

प्रश्नहरू ६२, १३३, १४०

प्रश्नहरू तयारपारी १३३, ल्याए- को छु १३३	प्रव्रज्या र उपसम्पदा पाऊँ १४९, २६४
प्रश्नहरू नसोधूँ १४१	प्रव्रज्या र उपसम्पदा पाए १५०,
प्रश्नहरू सभियलाई सिकाएकी थिइन् १३३	२६५, २७३
प्रश्नहरू सिकाएका थिए १३४, १३६	प्रव्रज्या र उपसम्पदा चाहन्छन् भने १४६
प्रश्नहरू सिकी १३४	प्रव्रज्या मागेको कुरा २४०
प्रपञ्च १४६	प्रव्रज्या हुनु खुला आकाश जस्तो हो ३४
प्रफुल्लित १४३, १४५, १४७	प्रव्रजित भएँ २६४
प्रभावित भएका थिए १३५	प्रव्रजित हुन्छ २२, २३, २५, ३४, २१३, २१५, २२६
प्रफुल्लित भयो भने १८६	प्रव्रजित हुनसक्छौ ६३
प्रफुल्लित हुनुहुन्छ १८०, १८६	प्रव्रजित नहूँ ३४, ६४
प्रलय भएपछि १८	प्रव्रजित ह्यौ १६, २१२
प्रलापवाचा मात्र ८३	प्रव्रजित गराउने आज्ञा दिनुभयो २७०
प्रभावशाली दृश्य हेरेर १७९	प्रव्रजित र उपसम्पदा गर्छन् १५०, मने १५०
प्रमादस्थानमा संलग्न भई बस्छन् १६२	प्रव्रजित हुन चाहन्छौ १५३
प्रलय २०६	प्रशंसाको सट्टा निन्दा नै गरे १७७
प्रलय (=संवट्ट) हुन्छ २१०	प्रशंसा गरेता पनि १८०
प्रलय र द्विवृत्त २१०	प्रशंसनीय बुद्धरत्न १७८
प्रव्रज्यात्बले पनि नयाँ नै छन् १४१	प्रज्ञाबाट मुक्त भएका ह्यौ २७७
प्रव्रज्या दिनुभयो २९	प्रज्ञाले हेर्नु पर्छ २८०
प्रव्रज्या पनि मागे २६	प्रज्ञा हुनु भएका १४८
प्रव्रज्या भनेको ६३	

प्राणीघाटबाट अलग भइरहन्छ १८७	प्रातिमोक्ष संवरशीलले युक्त भई ३५
प्राणीघातलाई त्यागी १८७	प्राज्ञपुरुष १४५
प्राणी भनिएको हो ११५	प्रियरूप ५३
प्राणीहरू ११५	प्रोतिभक्षी १८, १९, २११
प्राणीहिंसा गर्छ ३९	प्रोति तथा मुख भएको १२४
प्राणीहिंसा गर्न सक्दैन १०४, १०५, १२७, १७४	प्रोतिले भरिएको चित्त २३८
प्राणीहिंसाबाट बिरत भई बस्छ ३५	प्रोतिलाई त्यागी २३८
प्राणीहिंसालाई त्यागी ३५	प्रोतिमुख भएको ३५, ९७, २३७
प्राणीहरूको नाना स्वभावलाई १८५	प्रोतिसौमनस्यानुभव गरी १४२, १४३, १४४, १४५, १४६, १४७
प्राणीहरूका पिता १९, २१२, हुन् २०	पृथक्जनले १८६
प्राणीहरूलाई विभाजन गर्ने हुं भनी उ ठान्दछ २१२	पृथ्वीकाय ११७
प्राप्त गरे ९९	पृथ्वीकै आधार लिएर ७५
प्रातिमोक्ष २११	पृथ्वीधातु पृथ्वीधातु समूहमा पुग्दा १११
प्रातिमोक्ष उद्देश्य गरेको सुन्नथाले १५४	पृथ्वीमा पनि ढुङ्गे २७४, २८२
प्रातिमोक्ष भन्दछन् १५४	पृथ्वीमा हिंडे जस्तै गरी २७४, २८२
प्रातिमोक्ष शिक्षा १५४	पृथ्वीमै बसेर गरिन्छ ७५
प्रातिमोक्षका सबै कुरा सुनाइदिए १५५	पृथ्वीमै बसेर हुन्छ ७५
	प्रेमणीय १८८

फ

फरक पारेर कुरा गर्देन १८७
 फलद्वारा उत्पन्न हुने प्राणी ११५
 फल-फूलहरू २८७
 फलामको डल्लोको खेल १६२
 फलाना गाउँमा, ४९, घो ल्याऊ
 १६५
 फलाना ठाउँमा जाऊ १६५
 फलाना नगरमा ४९
 फलाना निगममा ४६
 फुटेकालाई मिलाउँछ १८७
 फेद काट्छ ८१
 फेरी पलाएर आउन सक्दैन १०१

ब

बगैचा १८४, मा १७६
 बज्र खसेको देखेर १६७
 बज्र लिई ६७
 बज्र समाति ७७
 बट्टा १६४
 बट्टाई लडाउने १६२
 बट्टाई लक्षण १६६
 बतास नभएको ठाउँमा १७९
 ब्यक्ति विशेषताको कुरा पनि

थाहाछ १५७

ब्यक्ति विशेषता पनि थाहाछ २६५
 बत्ति बलिरहेको देखे १७६
 ३२ वटा ठूला ठूलाद्वार १३१
 बदनाम गरी प्रचार गर्नु १५६
 बन्धन १६०, का जराहरू उखेलि-
 सके १४६, बाट मुक्त छ
 १४६, बाट मुक्त हुन्छ ५५,
 १४५, बाट मुक्त भयो
 २५८, भने जान्दैन ५५,
 हल्लाई चुँडालिसक्यो
 १४४
 बयासट्टी कारणहरूको जालमित्र
 पर्दछन् २५१
 बयासट्टी (६२) कारणका आधा-
 रमा २४०
 बयासट्टी दार्शनिक मतहरू २०२
 बयासट्टी (६२) प्रकारले २४४,
 २४६, २५०
 बयान नै गरे १८०
 बल छैन ११४
 बलमा छैनन् ११५
 बलवान् ७३, पुरुषले ७२
 बलिरहेको बत्ती जस्तै १७९
 बश छ त ? ७७, ७८
 बशमा छन् १४३

बशमा छैनन् ११५	बाबु छैन १११
बशमा छैन ७८	ब्यारेक १६२
बसाल्छु ६६	बालक जन्माइन् १३०
बसिरहुनु भएको थियो १३४	बालकलाई ५५
बसिरहने बेलामा पनि १२०	बालचिकित्साकर्म २०२
बसिरहे पनि १७०	बाला लगाउने १९४
बसे पनि १२०, १७१	बालुवाको कुनै थुप्रोमा ६०
बस्ने र मुत्ने आसन १९१	बाँस आदिको बीज १९०
बहिरो गराइदिने २०१	बाँसको खेल १९२
बहुला पनि हुनेछ ८६, ६०	बास बस्नको निमित्त १८४
बहुश्रुत २६६	बास बस्नको निमित्त जानुभयो १७६
बाङ्गोटिङ्गो बाटोमा लागेको छ १७८	बिउ १९०, तथा बिस्वाहरू नाश गर्ने कामबाट अलग रहन्छु १६०, र जरोबाट पलाउने ७५
बाजा १६२, को ताल १६२	बिउँछिदा पनि १२७, १२८
बाँझो ११६	बिउँछिरहने बेलामा पनि १२०
बाटोमा गइरहुनुभएको थियो १८३	बिछ्याइराखेको आसनमा ८७, बस्नुभयो ८६, १६१, १८५
बाटो देखाइदिदा १४९	बिच्छिविदद्या १६८
बाटो भुलेकोलाई १४९	बिजुली चम्केर १६७
बाटोमा भेला भएका १५५	बिस्वाहरू नाश गर्ने कामबाट अलग रहन्छ ९०
बाटो लाग्नुभयो १७६	
बाँणलाई फर्काउन सक्ने विदद्या १६८	
बाँध २८४	
बाँधने १६०	
बाँधी २८४	
ब्यापाद १४७	

बिरुवाहरू नाश गर्ने काममा संलग्न भई बस्छ १६०	बुद्धको पालामा १३१
बिहानपख १८०	बुद्धको बथवाई गरी १५७
बिहान सबेरै १५५	बुद्धको बदनाम गरे १५५
बीज बीज १६०	बुद्धको बयान सुने १३४
बुद्ध उत्पन्न भएको कुरा याहा थिएन १३१	बुद्धको रश्मी १७७
बुद्ध उत्पन्न भएको कुरा चाहिं भनेनन् १३३	बुद्धको वर्णन १८४, गछ्छन् १८४, १८५, गर्थे १७८, १८३
बुद्ध उत्पन्न भएको ज्ञान रहेन छ १३२	बुद्धको शरणमा पनि गए २९
बुद्धको अवर्णन गछ्छन् १८४, १८५	बुद्धको शरणमा परेका थिए ४५
बुद्धको अवर्णन गर्थे १८३, १८४	बुद्ध जन्मेर पनि २५४
बुद्धको अवर्णवादी ८९	बुद्ध धर्मको नीति अनुसार २८७, २८८, २८९
बुद्धको उपासना गर्ने बाटो सिका- इदिनेछु १३२	बुद्ध धर्ममा १७०
बुद्धकहाँ गई ६८	बुद्ध धर्म तथा भिक्षुसङ्घको बदनाम गरी कुरा गरिरहेको सुने १५६
बुद्धकहाँ गएका थिए १३४	बुद्ध धर्म सङ्घको प्रशंसा १८०
बुद्धकहाँ लैजाने ५७	बुद्ध धर्म सम्बन्धी केही ज्ञान नभएकोले ६५
बुद्धका अन्तिम शिष्य थिए २५७	बुद्धन सकिन २७७
बुद्धकै शरणमा परी ६७	बुद्ध प्रति घृणा ३०
बुद्धको ठूलो लाभसत्कार भएको थियो २६७	बुद्ध परिनिर्वाण हुने खबर सुने २५३
बुद्धको धर्म सञ्जयको धर्मभन्दा श्रेष्ठतर नहुँदो हो त ५७	बुद्धत्व प्राप्त गरिसक्नु भएपछि १३४

बुद्धत्व प्राप्त हुन अगाडि ६३	बुद्ध सिद्धान्तका कुरा सुनी ६५
बुद्ध भगवान् १२४	बुद्धहरू भन्ने पुरुष २५३
बुद्धमा असाधारणता २०२	बुद्ध हुनु भएका वहाँ भगवान्ले
बुद्धमार्गी भएका थिए २९०	८५
बुद्धमा साधारण कुरा १८६	बुद्ध हो १४३
बुद्ध यहाँ आए भने १५७	बुद्धि नै हो २८४
बुद्धलाई जित्न सकेनन् ६८	बूढो स्यालले १६४
बुद्धलाई देखे १७७	बेठीक पनि १२२
बुद्धलाई देखेदनथे ११७	बेरिराखेको धागोको डल्लो छाडि-
बुद्धलाई प्रतिक्रिया गर्न सकेन १०५	दिदा ११८, ११९
बुद्धलाई भेटेका थिएनन् २५३	बेश्या हुन् ४६
बुद्धलाई बादारोपण गर्नुपयो ६५	वंश प्राप्त १४०
बुद्धलाई सहन सकेनथे १७७	बोका जुघाउने १६२
बुद्धलीला देखाउनु भई १५६	बोका लक्षण १९९
बुद्धलीलाबाट १७७	बोधको माग हो ९७
बुद्धवर्णका कुराहरू २०२	बोध गराउनको निमित्त ८५, ९९
बुद्धशासनको रक्षा गर्छ भन्ने कुरा	बोधिलाभ गर्न सक्नुला कि ९७
पनि बताइदिए १५४	बोधिसत्त्वचर्या ९३
बुद्धशासन प्रति १५१	बोल्न नसकी बसे ८२
बुद्धशासन बाहिर २५६	बोक्ने चारजना मानिसहरूलाई
बुद्धशासनमा विक्रित भइसकेका	१११
थिए २८	बोलाउँदा जान्थे ६०
बुद्धशासनमा प्रव्रजित हुनुभयो	बोसो पनि बढाउँछन् ९१
१५३	बंगरा नचल्ने गराइदिने २०१
बुद्धसँग खूब वाद गर्न चाहन्थे ६५	बंगरा बाँधने २०१
बुद्ध सहित भिक्षुसङ्घलाई ८७	

ब्र	ब्रह्मचर्यवास नबसे पनि बसे जस्तै भयो ११४, ११६
ब्रह्मकृत १८, २१	ब्रह्मचर्यवास पूराभयो ३७, ९९, १२६, २६५, २७३, २७४, २८०
ब्रह्मचर्यवास पालन गर १३३	ब्रह्मचर्यवास बस्छ १२५
ब्रह्मचर्य (= श्रेष्ठचर्या) पालन गर्न सजिलो छैन ३४, ९४	ब्रह्मचर्यवास बस्दैन ११०, १११
ब्रह्मचर्य पालन गर्ने ११४, ११६, ११९	ब्रह्मचर्यहरू कुन कुन हुन्त ? १२०
ब्रह्मचर्यवास पूराभयो ५४	ब्रह्मचर्य र अब्रह्मचर्य सम्बन्धी कुरा १०७
ब्रह्मचर्यबाट विरक्तिएर जान्छ ११३	ब्रह्मचर्यहरू भन्नुभएको छ ११०
ब्रह्मचर्यबाट विरक्तिएर जान्छन् ११४, ११६, ११९, १२२	ब्रह्मचारी हुन्छ १८७
ब्रह्मचर्यवास गर्छ १२६	ब्रह्मबाट हामीहरूको निर्माण भएको हो २१२
ब्रह्मचर्यवास गर्दैन ११३, ११४, ११६, ११६, १२०, १२२, १२३	ब्रह्मलोकमा उत्पन्न भइन् १३३
ब्रह्मचर्यवास गर्छ १२४, १२५	ब्रह्मलोकलाई ३४
ब्रह्मचर्यवास गर्न चाहन्छु २७३	ब्रह्मक्षेत्र १४४
ब्रह्मचर्यवास गर्नको निमित्त १०७	ब्रह्मा २०, २१३
ब्रह्मचर्यवास गर्न नसक्ने कुरा १०७	ब्रह्माद्वारा निमित्त भएका हौं २१३
ब्रह्मचर्यवास गर १३९	ब्रह्माद्वारा निमित्त भएका हामीहरू २१
ब्रह्मचर्यवास पूरा गरेका ५४	ब्रह्माबाट हामीहरूको निर्माण भएको हो २०
ब्रह्मचर्यवास पूरा गरेको १०४, १२६, १२७, १२८, १७४	ब्रह्मा भएर ७३
	ब्रह्माले भने १३३
	ब्राह्मण (= श्रेष्ठ) हो १४४

ब्राह्मण ह्यो १९
ब्राह्मणी हुन् ४९

भ

भएको लोभलाई ४०
भगवान्‌कहाँ गई ३८
भगवान्‌कहाँ गएका थिए १३४
भगवान्‌कहाँ ब्रह्मचर्यवास गर्नको
निमित्त भ्रष्टाए १२६
भगवान्‌कहाँ लंजानुभयो २५६,
२७०
भगवान्‌का अन्तिम शिष्य हुन पुगे
२५५
भगवान्‌का पछि पछि लागेर आए
१५७
भगवान्‌कं त्राण छोर्दै ७८
भगवान्‌कं भरोसा छोर्दै ७८
भगवान्‌कं शरण पर्दै ७८
भगवान्‌को नाममा बस्नेछु ५
भगवान्‌को नाममा बस्ने छैन ५
भगवान्‌को नाममा बस्दैन ५
भगवान्‌को पाउमा २८३, शीरले
ढोगी १४९
भगवान्‌को पछि पछि १८३
भगवान्‌को साधणलाई २७, १४४

भगवान्‌को शरणमा १३५, पछु
१४९, २६४
भगवान्‌को भावकसङ्घ ६
भगवान्‌को स्वागत छ ४
भगवान्‌ गइरहनु भएको थाहापाए
१७७
भगवान्‌ छेउ बसे २५७
भगवान्‌ जानुभएको केहीछिन पछि
१६४
भगवान्‌ जानुभयो १८५
भगवान्‌ थाक्नुभएको छ २६१
भगवान्‌ बुद्ध ३४, १३४, १७६,
बस्ने ठाउँ १७६, ले बुद्धत्व
प्राप्त गरी २५३
भगवान्‌ मनुहुन्छ १४२, १४३,
१४४, १४५, १४६
भगवान्‌ प्रति मेरो प्रसन्नता हो २७
भगवान्‌ परिनिर्वाण हुँदा २५८
भगवान्‌माथि वादारोपण गर्लान्
त ? ७४
भगवान्‌माथि वादारोपण गर्न
सक्दैन ७३
भगवान्‌लाई छाड्छु ५
भगवान्‌लाई छाडिसकें ५
भगवान्‌लाई नै कुरा सुनाउँदै ५४
भगवान्‌लाई नै निन्दा गर्दै ५४

भगवान्लाई तकलिफ दिनु ठीक छैन २५५	भव र विभवलाई त्यागी बस्छ १४३
भगवान्लाई र भिक्षुहरूलाई २६ भगवान्ले १२२, १२३, अवकाश दिनु हुन्छ २६२	भवसंयोजन १७४, भएको १०४, हूँ परिक्षीण भएका ५४, हूँ परिक्षीण भएको १२६
भगवान्ले नै ७४, उपसम्पदा गरि- दिनु भयो २१६	भवाल्लवबाट ३७
भगवान्ले यस्तो भन्नुभयो १६२	भविष्य २७६, को कुरा लिएर कल्पना गर्छन् २२६, मां पलाउन नसक्ने १०१, मां संयम गर्नेछु २८३, बाणी गरे १२, १३
भगवान्ले वचन दिनुहुन्छ भने ६६	
भगवान्ले स्वीकार्नुभयो ८६	
भगवान् समक्ष २६५	
भगवान्सँग ६६, कुरा गरिरहेको छु ८३, प्रश्न सोधे १४२, संगं परिनिर्वाण पनि भए २५७, सम्मोदन गरी ७४, सम्मोदन गरे २६२	भाँचि दिन्छन् ८३ भाँचिदिनु भयो ८३ भात र दाल आदि जस्ता ६७ भात रोटी खाँदै १६ भात रोटी खाने छैन १४
भद्रयौवन अवस्थामै ६४	भार्या सहित १६, विचरण गरी १६
भग्न गरिदिनुभयो ८३	भार बिसाइसकेको १०४, १२६
भग्नेछु ६१, १००	भाले कुखुरा जस्तै कराउँछु भन्दा १६४
भयकथा १६४	भाले कुखुरा जस्तै कराउँछु भनी १६४
भय हुनेछ २००	
भयागतिमा जान सक्दैन १७५	
भवकथा १६४	
भव (=जन्मिने कारण) को कारणले जन्म हुन्छ २८०	भावितकाय पनि ६३
भवको कारणले जाति २५०	भावितचित्त पनि हुन्छ ६३
	भावितकाय भएकोले ६२

भावितकाय र भावितचित्त ६३	भिक्षा भोजनद्वारा २८९
भाइबहिनी १७८	भिक्षा-भोजन देऊ २६०
भार बिसाइसकेको १७४	भिक्षा भोजन नदिने २६९
भारमुक्त भएका ८४	भिक्षुत्व निमित्त १५०
भाषणलाई १४३	भिक्षु भइसकेपछि १३५
भावितचित्त भएकोले ९३	भिक्षु सङ्घको पछि पछि जान्छन् १८४
भास ५०, ५१, निस्कन्छ ५०	भिक्षुसङ्घलाई निम्त्याएको, कुरा ६८
भित्र र बाहिर १४३	भिक्षुसङ्घ सहित १७६
भित्रको वा बाहिरको ८३	भिक्षु शीलसम्पन्न हुन्छ ३५
भित्तामा अडेस लिई २८५, २८६	भिक्षुहरू अतृप्त नै हुन्छन् २६९
भित्ती र बाहिरी १४४, १४६, दुबँतिर अन्वेषण गरी १४५, सबैलोकलाई जाने १४५	भिक्षुहरू आराधित भएमा १५०
भित्ती वा बाहिरी २७९	भिक्षुहरूको बीच बसे पनि मुख- शान्ति हुँदैन १७१
भिक्षाटनको निमित्त ८८, जानुभयो १५०	भिक्षुहरूको बीचमा १७६, १८४, गए पनि मुखशान्ति हुन्छ १७१
भिक्षाटन जानेछु १५६	भिक्षुहरूलाई आदर देखाई १५३
भिक्षाटन गइरहुनु भएको देखिनु २८५	भिक्षुहरूलाई निम्त्याएका थिए १३६
भिक्षाटनार्थ २८६	भिक्षुहरूले सिक्नुपर्ने शिक्षा हो १५४
भिक्षाटनबाट फर्केर १००	भिक्षु हो १४३
भिक्षा दिउनु २८५	भिक्षुणी उपश्रयमा गई ६३
भिक्षा नपाउनुपर्ने थियो १२१	भिक्षुणीसङ्घमा पठाउनुभयो ६३
भिक्षा पनि पाउँदैनन् १२०	
भिक्षा भोजन खोज्छु २८९	

भुइँमा खसेको छ ८२	भेला भएका मानिसहरूलाई १५६
भुइँमा टेकी १०	भैंसी जुधाउने १६२
भुइँमा मण्डल बनाई खेल्ने १६२	भोक १६८, १६९
भुइँमा राख्छन् ८३	भोग गरेर ११८
भुस होम १६६	भोजनपछि ६६, ८७, १००, १६१
भूकम्पको फल २००	भोजन तयार छ ८७
भूकम्प हुनेछ २००	भोलिको निमित्त ८६, ८७
भ्रत २७९, हरू ११५	
भ्रतकर्म २०१	म
भ्रत भनिएको हो ११५	
भ्रत भविष्यका प्राणीहरूका पिता	म जबाफ दिनेछु ७८
हुन् २१२	म जान्दछु २३५, देख्दछु २३४,
भ्रत भविष्य र वर्तमानका ८४	२३६
भ्रतविद्या १६६	मकौलो कदकी छु ४९
भ्रुरिकर्म २०१	मण्डन १८८
भ्रुमिपरिकर्म २०१	मण्डलमालमा भेला भई बसिरहेका
भ्रुरिविद्या १६८	१८५
भेटघाट हुन सक्नेछ ७२	मन्त्र उच्चारण गरी गरिने होम
भेडा बाढा ग्रहण गर्ने कामबाट	१६७
१८९	
भेडा जुधाउने १६२	म त्यो जान्दछु देख्दछु २३४
भेडालक्षण १६९	मन्त्र बलले २०१
भेरण्डक जस्तै कराउँछ १६४	मन्त्र ल्याउन सक्नुभएन १५५
भेरण्डकको आवाज मात्र निकाल्यो	मन्त्र ल्याउनुहोस् १५२, १५३
१६४	मन्दता र अतिमूढताको कारणले
भेलाभई १५२	गर्दा १२२, १२३

मग्द बुद्धिका १२२, र अतिमूढ छन् १२३	मनमा राखिराखन योग्य वाचा बोल्छ १८८
मध्यकल्याण ३४	मन लाग्दा यो सुख सम्भव हुन्छ १७१
मध्यममार्गद्वारा धर्मोपदेश गर्नुभएको सुनेर ३२	मन लाग्नु सुख हो १७०
मध्यम शील १६०	मन लागिरहेका छन् ६५
मध्याह्न समयको ५२	मन वा विज्ञान भनी भनिन्छ २१६
मध्याह्नको समयमा ६६	मनः सुचरितले युक्त भई २७६
मनः दुश्चरितले युक्त भई २७६	मनाप ५३
मनन गरी २०	मनुष्य र ब्रह्मलोकलाई १४५
मन नलाग्दा यो दुःख सम्भव हुन्छ १७०, १७१	मनुष्यहरू छन् ११८
मन नलाग्नु दुःख हो १७०	मनुष्यक्षेत्र १४४
मनः प्रदूषिक भयो २१५	मनेच्छौ भन्ने कुरा १३५, थाहा हुन्छ १३५
मनः प्रदूषिक हुन् २१५	म नै ब्रह्मा १६, २११
मनः प्रदूषिका भन्ने आचार्यवाद- लाई श्रेष्ठ बताउनु हुन्छ २३	मनोभावलाई बुझ्न सबदेन २७०
मनः प्रदूषिका भन्ने आचार्यवाद- लाई श्रेष्ठ भन्नुहुन्छ २४	मनोमय १८, १९, २१०, २११, अर्को आत्मा छ २३४
मनः प्रदूषिका भन्ने देवताहरू छन् २३	म परामर्श पनि गर्दिन २४, २६
मनः प्रदूषिका हुन् २४	म पहिले थिइन २५
मनपर्ने ५३	म भएँ २५
मनमा आघात बाँध्न हुन्न १८०	म भगवान् प्रति सारै प्रसन्न छु २६
मनमा जे छ त्यो मसँग सोध १४२	ममता १४७
	ममा अधि शांका थियो १४८
	ममा वादारोपण गर्न सक्छु ६७

स्मरणको साथ साथे ज्ञान भयो ६७	मरणपछि आत्मामा नैवसंज्ञीना- संज्ञी भन्ने वादी २३२
मरणपछि आत्मामा संज्ञा हुन्छ २२६, २३०, २४५, भनी भन्छन् २३०, भन्ने वादी २३०	मरणपछि नैवसंज्ञीनासंज्ञी नित्य हुन्छ २३२
मरणपछि आत्मामा संज्ञा हुन्न २५०	मरणपछि नैवसंज्ञीनासंज्ञीवाद्य २३२
मरणपछि आत्मामा संज्ञा छैन २३१, २४३, २४५, २४८	मरण हुन्छ १११
मरणपछि आत्मामा संज्ञा छैन भनी भन्छन् २३१	मरण हुन्छ भन्ने कुरा भन्नु- भाएको छैन १३७
मरणपछि आत्मामा संज्ञा छैन भन्ने वादी २३१	मरण भयले भयभीत भई ६७
मरणपछि नित्य (अरोगी) हुन्छ २२६, भनी ठानी २३०	मरणपछि संज्ञा हुन्छ भन्नेवाद्य २२६, २३०
मरणपछि नित्य हुन्न २३१, भन्ने ठानी २३१	मरणपछि हुन्न २३३, २३४, २३५, २३६
मरणपछि नित्य हो भन्ने ठानी २२९	मलम आदिलाई १६१
मरणपछि निरोगी (=अविनाशी) परमवर्ण हुन्छ ५०	मलाई थाहा छ ६६, कि १०१
मरणपछि आत्मामा नैवसंज्ञीना- संज्ञी भनी भन्दछन् २३२	मलाई थाहा छैन ४९
मरणपछि नैवसंज्ञीनासंज्ञी भन्ने २४५	मलाई पनि उत्तीर्ण गराउनुभयो १४९
	म विश्वास गर्छु १४८
	मशानमा १३, १११, छाड्ने छन् ११
	मसान पुगुञ्जेलसम्म ११२
	मशानमा फाल्नेछन् १२
	मशानमा लैजाने बेलासम्म ११२
	मसानमा गई ११

मसानविदधा १९६	माथि र तल २१९, अनन्त छ २१८
महाग्रन्थी (पवुट) हरू छन् ११८	मान ८१, गर्छ ८५, पनि गर्दैन
महानुभाव हुन्छन् १४१	२०९
महाभिनिष्क्रमणपछि ३	मान्न योग्यलाई मान्ने ७६
महामात्यकथा १९४	माना पाथीमा १९०
महावादी भई १३१	मानित २७२
महावीरको भाषणलाई १४८	मानिसहरूको प्रसन्नता १५१
महाशील १९६	मान्ने पिट्ने १९०
महासनबाट विरत रहन्छ १८९	मान्ने वा मान्न लगाउने छैनन् ११७
महासीहनाद सूत्र २८९	मामा ५७
म हुँ २७८, २७९	माया १४७
माकुराले १९६	मारपिट गर्ने १९२
मार्गफल विमुक्तिलाई नै ८५	मालाकथा १९४
पाँच कामगुणहरू हुन् ५३	माला-सुगन्ध-लेपन-धारण १८८
माछा छ २२०	मामुले यापन गर्नेछु १४
माटोको ढिस्कोमा ६०	मिथ्या जीविका २८९, गर्छन्
मात्रा जानेर पानी पिऊ १२	१९६, १९९, २००, २०१
मात्रा जानेर भोजन गर १२	मिथ्या जीवनद्वारा २८९, जीविका
माछी २५१, को अन्तेवासीले २५१	गर्छन् २८७, २८८
माता १७८	मिथ्या जीविकाबाट २०१, अलग
माथि आउनेहरू माथि आउँछन्	रहन्छ १९९, दूर रहन्छ
२५१	२०१, २०२
माथितिर हेरेर खाँदछौ त ? २८६	मिथ्या जीविका हुन जान्छ २८७,
माथितिर हेरेर खाने २८८	२८८
माथितिर हेरेर पनि खाएको छैन	मिथ्यादृष्टिक २७६, कर्म २७६
२८७	मित्रहरू आएर १६९

रिभलेकालाई प्रोत्साहित गर्छ १८७	मुनि हुनु भएका तपाईं १४८
मुकुट धारण १९४	मुनि हो १४५
मुखबाट डराउँदिन ९७	मुसाको विवधा १९८
मुखबाट निस्कने छ ९०	मुसाले काटेका विवधा १९६
मुखबाट माथि आउने छ ८९	मुसाले काटेको देखेर १९७
मुखमा जे आयो सो बोल्दैछन् १७७	मूर्ख पण्डितहरूले ११८
मुखवर्ण प्रसन्न देखिन्छ १०१, १०२	मूर्ख र पण्डितहरूले ११९
मुख समालेर बोल्नुहोस् २८	मूर्ख होम १९७
मुख होम १९६	मूढता १००, हो १००
मुखाकृति कति पनि मलिन भएको मैले देखिन ६८	मूढता (=अज्ञानता) भन्दछन् १००
मुडकी खेलाउने १९२	मूढता भनी भन्दछु १००
मुण्डता ११४, ११६, ११९	मूढता र अमूढता ९९, हुन्छ भन्ने कुरा सुन १००
मुण्डन गरी २८४	मूर्धा पोलने कुलमा जन्मेका थिए १८२
मुक्त भए भन्ने जान्दछ ५५	मूर्धाभिषिक्त ७६, क्षत्री राजाले ७६
मुक्ता १९६	मूलबीज १९०
मुक्तिको अनुभव गरे २३	मूल सडक भएर नै जानुपथर्यो १५७
मुक्ति पनि २१६, २२०, २२८	मृगलक्षण १९९
मुक्तिमान् १४८	मृतपुत्रहरूका पुत्र १२८, हुन् १२८
मुक्तिलाई जान्नाले २३	मृत शरीर देखिन्छ ११२
मुक्त हुन कठीन छ ८६	मृत शरीरलाई १३, १११
मुक्ति हुन सजिलो होला ८६	मृत शरीरले १३, कुरा गर्नु १३
मुनिपथमा परिपूर्ण हुनुहुन्छ १४८	
मुनि हुनुहुन्छ १४८	

मृत्यु शरीरसंग ११	मेरो निमित्त लाभ भो २६५
मृदु तथा कर्मण्य भएपछि ३६	मेरा पिता ६६
मृदु तथा कर्मण्य भइसकेपछि १२५	मेरो भोजन स्वीकार्नुहोस् ८६
स्मृति थातमा रहन्छ २१४	मेरो रूपमा आफ्नो नियन्त्रण छैन
स्मृति थातमा रहनाले २२, २१४	भनी स्वीकारे ६७
स्मृति थातमै ९५, थियो ९५	मेरो वर्णन गरेमा १८६
स्मृतिमान् २६६	मेरो वादको अगाडि ६४, टिकन
स्मृति सम्प्रजन्य पनि हुन्छ २३८	सक्ने छैनन् ६४
स्मृति सम्प्रजन्य भई १००	मेरो वादको कुरा सुनी ६४
स्मृति सम्प्रजन्यले युक्त भई ३५	मेरो वादलाई ६७
स्मृति परिशुद्ध भएको २३६	मेरो वा धर्मको १८०
स्मृति युक्त सुखविहारी भनी भन्छन्	मेल खान्न ७६
२३८	मेलमिलापमा आनन्दित हुन्छ १८८
मृदु भएपछि ६७	मेलमिलापमा मन लगाउँछ १८७
मेघ रहित ५१, ५२, स्वच्छ	मेलमिलापमा रमाउँछ १८७
आकाशको ५२	मेलमिलाप राख्नुहोस् १५५
मेरो अवर्णन गर्दा १८५	मेलमिलाप हुने वचन बोल्छ १८८
मेरो आचार्यले त्रिरत्नको निन्दा	मेरो शरीरमा चाहिं ८२
गर्छन् १७८	मेरा हातखुट्टा १२७, काटिएका
मेरो आत्मा हो ७६, ८१, २७८,	छन् १२८
२७९	मेरो हातमा के छ ? १६६
मेरा आत्मबहरू क्षय भए १२८	मेरो हो २७८, २७९
मेरो गति समान हुनेछ ११६	मैत्रीभावना सहित १५७
मेरो चित्तलाई ९५, ९७, ९८, ९९	मैथुनधर्म १८७, बाट टाढा रही
मेरो चित्तलाई समाती राखेन ६८	१८८, बाट विरत भई
मेरो नाममा बस ६	बस्छ १८७

मैथुन सेवनं गर्नं सक्वेन १२७,
१७५

मैथुन सेवनं गर्ने छैन १४

मैले भने जस्ते आचरण गरेमा ५५

मैले यी प्राणीहरूलाई निर्माण गरे
२१२

मोक्खचिकं १९३

मोघपुरुष ६, ८, १४, १५, १७

मोटो आहार ६७

मोटो पनि पाछेन् ९१

मोती १६६, मुट्टिमा राखी १६६

मोहक्षय १६६

मोहागतिमा जान सक्वेन १७५

मंगुरी छन् ४६

य

यताउता दगुछेन् २०७

यस्ता दृष्टिका छन् ११३, ११६,
११६

यस्ता वादी ११३, ११६, ११९,

यस्ता दृष्टिका छन् १११,

र यस्ता दृष्टिका छन्

११३, ११४, ११६

यता सुनेर उता बोल्वेन १८७

यति आयु थियो २०५, २०६

यत्तिकेले यो आत्मा २३८

यत्तिकेले बिल्कुल समुच्छिन्न हुन्न
२३४

यति मनमा सोची ६८

यस्तो गोत्र २०५, २०६

यस्तो नाम २०५

यस्तो भन्दछ ११६

यस्तो मेरो रूप होस् ७७, ७८

यस्तो मेरो संस्कार होस् ७९

यस्तो मेरो संस्कार नहोस् ७९

यस्तो मेरो संज्ञा होस् ७८

यस्तो मेरो संज्ञा नहोस् ७८

यस्तो लाग्यो ९४, ९५, ९६, ९७

यस्तो वर्ण २०५

यस्तो मेरो विज्ञान नहोस् ७९

यस्तो मेरो वेदना होस् ७८, ७९

यस्तो वेदना नहोस् ७८

यस्तो हुन्छ उस्तो हुन्छ २८८

यस्तो हो पनि हामी भन्वेनौं १२३

यदि रूपमा नियन्त्रण छ भने ६७

यश १२६, लाभी थिए १४

यशस्वी १३९, १४०

यस आत्मभावमा उत्पन्न हुन्छ २५

यस आत्मभावमा उत्पन्न हुनसक्छ

२०, २२, २३, २१२,

२१३

यसको निमित्त तपाईंले धर्मदेशना गर्नुभएको छ १६३	यो भद्र शास्ताहरू १२१
यस धर्मविनयमा १४६, २६३, २७३	युद्धकथा १६४
यस लोकमा आई २०, २२, २३, २५, २१३, २१५	यो अकुशल हो मनी यथार्थतः जान्दैन २२१
यसरी वर्णन गर्छ १८७, १८८, १९०, १९२	यो ब्रह्मचर्यवास हो ११६
यसरी विनीत पाछन् ७१	यो आत्मा २३६
यसै जालभिन्न रही २५१	यो आत्मा छ २३८
यसै जीवनमा २६५	यो आत्मा नित्य २१६
यहाँ आजनुपर्ने कुनै हेतु छैन ९९	यो आत्माले २३७
यही परम वर्ण हो ४७	यो आत्मवहरू हुन् मनी यथार्थतः बोध गर्छ ३७
यहीं श्रमण पाइन्छ २६३	यो काम ठीक छैन १७८
यक्ष भएर ७३	यो कुशल हो मनी यथार्थत जान्दैन २२१
यज्ञको फल छैन १११	यो दुःख हो मनी १२६, यथावत बोध गर्छ ३६
यानकथा १६४	यो धर्मविनय के जानोला १६५
यानवाहन मनी १६१	यो धर्मविनयमा १७०
यानवाहन सन्निधिकार १६१	यो धर्मविनयलाई छाडिगए १७
यो दृष्टिका स्थानहरू २२७, २३१	यो धर्मदेशनाको नाम के हो ? २५२
यो प्रश्नको उत्तर १४२	यो धर्मदेशनालाई २५२
यो प्राणीहरू यहाँ आएका हुन् २०, २१२	योनिहरू ११७
यो ब्रह्मा २१२	यो परमवर्ण हो ४८
यो भद्र शास्ता १२३, को बचन सत्य हो भने ११४, ११६	यो ब्रह्मचर्य १२१, आशवासन नभएको मनी जानी १२२

यो बुद्धशासनमा १७०	रजनीय ५३
यो भन्दा बढी छैन ६६	रजनीय हुन्छन् ५३
यो भन्दा बढी हुने छैन ९६	रजपथ जस्तै हो ६३
यो म हुँ ८०, ८१	रश्मी निस्केको देखेपछि १७७
यो मेरो आत्मा हो ८०, ८१	रहस्यमय काम गर्दैन १४४
यो मेरो हो ८०, ८१	रागरूपी मल उत्पन्न हुन्छ ३४
यो लंजाऊ १६५	रागक्षय १६६
यो लोक १६, अन्त पनि छ २१६, अनन्त छ २१६, कारण- विना उत्पन्न भएको हो २२६	राजकथा १०६, १६४
यो लोक छैन १११	राजकीय भवनमा १८४
यो लोक र आत्मभाव २५	राजद्वार १५५
यो लोक र परलोकलाई १११, जान्दछ १४३	राजाले ७६
यो लोकको अन्त छ २१६, र परिच्छिन्न छ २१७	राजाहरूले आफ्नो मुलुकलाई ६६
यो लोकको न अन्त छ २१६	रातको अन्तिम याममा २६१
यो सत्य हो १८६	रातको तृतीय याममा ६६
र	रातको दोस्रो याममा ६८
	रातको प्रथम याममा ६८
	रात बिताएर राखी खान सक्दैन १०५, १२७, १७५
	रात बिताएर राखेको बस्तु १६१
	राप्रज्ञ १४०
	राट्वान्धरकारको ५१, जुन तेलको बत्ती हो ५१
रगत पनि ८६	राट्वान्धकारमा ५०, ५१
रगत वमन गरेका थिए ५७	रातो दोसल्ला ५०
रगत होम १६६	रात्ररी ग्रहण गरेको छु १०५
रजघ्रातुहरू ११८	रात्ररी मनमा देऊ ३४

रास्त्ररी मनमा राख ६१, १००, ११०, २६३	रूप मेरो आत्मा हो ७६, ७७, ७८
रास्त्ररी विचार गर ७८, ७९	रूपमा पनि विरक्त हुन्छ २८०
रास्त्ररी विचार गरेर भन ७८, ७९	रूपमा मेरो नियन्त्रण छ भनूँ भने ६७
रास्त्ररी सुन २६३	रूपमा मेरो नियन्त्रण छैन भनूँ भने ६७
रास्त्ररी सुनेको छु १०५	रूपलाई आफ्नो नियन्त्रणमा राख्न सक्नु पर्थ्यो ६६
रास्त्र गरी ग्रहण गरेका छौ १०५	रूपलाई आत्मा भनी विश्वास गर्दथे ३३
रास्त्र गरी ग्रहण गरेकाछौं १७५	रूपवान् २३४, आत्मा हो २२९, २३१, २३२, भई नबसेको त ६७, र अरूपवान् आत्मा हो २२६, २३१, २३२
रास्त्रो गर्ने १८८	रूप विनाश हुन्छ ३१
न्याल चुहाइरहेका १८०	रूपसंज्ञालाई अतिक्रम गरी २३४
रिसाउंछुन् १६८	रूपहरू हुन् ८३, ८४, २७६
रिसाउंदैनन् १६६	रूपमा भन्ने पुरुषले ७५
रिसाउनु हुन्न १८८	रोइरहेका आमा-बाबुको इच्छा बिना नै ६४
रिसाउने गरी कुरा गर्दा पनि १०१	रोग निको भएन ३६
रिसाएका पनि थिए ४७	रोग लाग्यो ३६
रुनु पर्दैन २५८	रोग हुनेछ २००
रुखमनि ७४, गए पनि १७१, बसिरहेका १५७	रौं ठाडोपरी ७८
रूपमै बसेर ७५	रौंलाई भैं २२३
रूप अनात्म हो ७१	
रूप अनित्य हो ७१, ७५	
रूप कोर्ने १६२	
रूप नित्य हो कि अनित्य ७६, हो २७७	
रूपभन्दा परको २७६, २८३	

लगन् छ २८८	लेयहरू पनि चाटेर खान्छन् ९१
लज्जालु १८७	क्लेश रहित भएपछि ३६, १२५
लट्टी लडाउने १६२	क्लेश सन्तप्त परिरहँदा ६६
लट्टीलाई पिटने १६२	लोक अन्त सहित छ २१७, भन्ने
लट्टीले १६२	ठान्छ २१७
लक्षणविदद्या १६६, १६७	लोक अनन्त छ २१८
लक्षण हेरी १९६	लोक अनन्त हो भनी ठान्छ २१८
लाभसत्कारको निमित्त कुरा गर्छन्	लोकका पापहरू धोइसक्यो १४४
१९५	लोक प्रलय हुन्छ १८
लाभसत्कार देखेर १५१	लोकलाई अन्तानन्त भन्दछन् २१७
लाभसत्कार प्राप्त गर्न पन्यो १५१	लोकलाई अन्तानन्त भनी भन्छन्
लाभसत्कार बढ्ने छ १५२, १५५	त ? २१८
लाभसत्कारबाट हामीहरू बञ्चित	लोकलाई शाश्वत भन्छन् त ?
भयौं १५१	२०६
लाभसत्कार भएको थियो १५१	लोकले पनि ४२, सत्य मानेको छ
लाभसत्कारलाई त्याग्न सक्दैनौं	४२
१२९	लोकविद् ३४
लाभी र यशलाभी थिए १५	लोक विवृत भएपछि १६
लाभी हुन्थ्यो २७२	लोकमा उत्पन्न हुन्छ ३४
लाभी हुनेछौं २७३	लोकमा उत्पन्न हुन्छन् १२४
लामा लामा रौं भएको ७२	लोकमा त्यस्तो कुनै श्रमण छैन
लुट्ने १६०	१११
लुटेर ल्याउन सकिन्न १६२	लोकमा सत्य सम्मत छ ४२
क्लेश दूर भएपछि ६७	लोकाण्यायिकथा १९४
	लोकापवाद हुनसक्छ १५६
	लोकोत्तर पनि हुन्छ ८५

[३८२]

बुद्धकालीन परिव्राजकहरू-३

लोकोत्तरलाई लक्ष गरी ८५
लोभ १४७
लौकिक ८५
लौकिक लोकोत्तर छन् ८५
लौकिक र लोकोत्तर हुन्छ ८५
लोरो लिई १७७

व

वड्कं १६२
वची दुश्चरितले युक्त भई २७६
वचनरूपी १६४, कोरलि पिटे १६४
वचन विक्षेप १२३
वची सुचरितले युक्त भई २७६
वर्णन गर्छ १८७, १८८
वर्ण भने बताउँदैनौ ४६, ५०
वर्णवान पनि हुन्छ २०
वर्षहरूमध्ये ५०, मा ५१
व्रत ग्रहण गरेका थिए १४
वस्त्रकथा १९४
वस्त्रधारी परिव्राजक हुन् ३८
वस्त्र भनिएको हो १९१
वस्त्र लगाउने छैन १४
वस्त्र सन्निधिकार १९१, भनिएको
हो १९१
वर्तमान समयमा ९६

वर्तमानका रूपहरू २७६
वर्तमानका विज्ञान हुन् २७६
व्यक्त गरेका थिए ६५
वस्तुविदधा २८७
वन्दना गरी १५३
वध १६०
वन्ध्या ११६, ११७
वनमा जान्छ ८१
वशमा छैन ७६
वशमा छैनन् ११५
वशी १६, २०, २१२
वशीकरण गरी १५२
वशीकरण गर्न सक्नेछौ १५२
वशीकरण मन्त्रद्वारा १५२
वशीकरण मन्त्र भनी सम्झ्ने १५४
वर्षाद्को अन्तिम समयमा ५२
वर्षावास बस्न गए २७१
वहाँ भगवान् हुनुहुन्छ ८
वहाँ भन्दा बाहिर श्रमणहरू छन्
के ? २५५
वाचाल ७०, ८८, कुरा ६४ तथा
घमण्डो थिए ६४
वाचाविक्षेप २२१, २२२, २२३
वाचाविक्षेप गर्छन् २२०, २२४,
२४२, २४५, २४७

वाचाविक्षेप गरी २२१, २ अमरा-	विग्रहकथाबाट अलग रहन्छ १६५
विक्षेप गर्छन् २२२	विचारहरू प्रकट गर्छन् २२८
वातको कारणले ३८, पनि ४२	वितण्डवाद २००
वास्तुविदद्या १९६	वितर्क विचार २३८
वाद आरोप गर्छ १९५	वितर्क विचार युक्त ३५
वादारोपण गर्नेछु ६५, ८६	वितर्क विचार सहित ६७
वाद आरोप गर्नेछौं ३१	वितर्क र विचारयुक्त भएको १२४
वाद आरोप गर्दा ८२	वितर्क र विचार रहित १२५
वाद आरोपद्वारा ७२, ७३	वितर्क र विचारलाई उपशम गरी १२५
वाद आरोप गर्ने भने ७१, ८२	वितर्क र विचार हो २३८
वाद आरोप गर्ने विचार लिई ३१	विस्तृत रूपले अर्थ बुझ्नसक्ने २७७
वाद गर्ने खूब इच्छा थियो ६८	विदद्या उत्पन्न भयो ६८, ६९
वाद गर्नेछौं ६२	विदघाचरण सम्पन्न ३४, १४७
वादारोपण गर्दा १०१	विदघमान सत्वको उच्छेद २३६, २३७, २३९, २४६
वाद गर्न सक्ने २२३	विदिशातिर हेरेर खाँदछौ त ? २८७
वादारोपण गर्नको निमित्त ८८	विदिशातिर हेरेर खाने २८८
वादारोपण गर्ने ७३, छन् ७४, साहस गर्नुको ८६	विदिशातिर हेरेर पनि मैले छाएको छन् २८७
वादारोपण गरेको कुरा १०१	विबुधी थिए ६०
वादद्वारा १०१	विनयधरमध्ये २६८
वादविवाद गर्न ५६, चाहन्छ्यौ भने ६१	विनयवादी १८८
वादविवाद गर ५६	विनाश २३३, २३५, २३६, २४६, २४८, हुन्छ २३३, २३४,
वायु ४३, काय ११७	
वायुधातु वायु समुहमा पुग्छ १११	
वादी १३१	

२३५, २३६	विमुक्तानुत्तरिय ८५
विनाश र अभाव हुन्छ २३६,	विमुक्ति पनि ८५
२४३, भनी बताउँछन्	विमुक्त भएका हुन् ५४
२३६	विमुक्त भएँ भन्ने ज्ञान पनि हुन्छ
विनिपात २७६, मा पनि पुन्याउँछ	३७
२८४	विरक्तिई ७८
विनीतता देखिन्छ १५३	विरक्त भएपछि त्याग छ २८०
विनीत पाछु ७५	विरचन कर्म २०२
विनीत पार्नुहुन्छ ७५	विवाह २०१
विनीतभावले बस्नथाले १५४	विविधाकारले सुख दुःखको अनुभव
विवरिणाम २३७, स्वभावको	हुन्छ ३८
२७६, हो ८०	विवृत भएपछि २११
विपरीत कुरा गर्छन् २६	विवृत (विवट्ट) हुन्छ १६, २११
विपरीत चित्तका छन् २६	विवेकज ३५, ६७, २३०
विपरीत विचारका हुन् २६	विवेक (=ध्यान) बाट उत्पन्न
विषयनाज्ञान २७७	१२४
विपक्षीदलका हामीहरूलाई १५३	विभ्रामगृहमा १३०
विभाजन कर्ता १९, २०, २१२	विशुद्ध दिव्यचक्षुद्वारा २७६, २८२,
विभूषणबाट अलग रहन्छ १८८	२८३
विमर्शनको आधारमा २०८, २१५,	विशुद्ध दिव्य श्रोतधातुद्वारा २७५
२१९, २२६	विशुद्ध हुनाको कुनै हेतु छैन ११४
विमर्शनद्वारा १२२	विशुद्ध हुनेछौ भनी म भन्दिन ११६
विमर्शी हुन्छ २२६	विशेषता प्राप्त गर्छ १२५
विमुक्तचित्त भएको भिक्षुले ८५	विषय बाहिरको कुरा १०१
विमुक्त भएँ भन्ने ज्ञान भयो ६६	विषय बाहिर कुरा लँजान्छ १६३
विमुक्त हुन्छ ८४, १४७	विषयलाई फिक्नसक्ने विद्वान १६८

विषयविषया १६८
 विसमं ओपक्कमिकं ४३
 विसूक दर्शन १६२
 विहारबाट भिस्की १७६
 विहारमा बस्तुभएका भगवान्
 १७६
 विहार बाहिर जानुभयो ६१
 विहिता १४७
 विज्ञ ५५
 विज्ञपुरुष ११३, ११४, ११६,
 ११९, १२०, १२२, १२३,
 १२४, १२५, १२६
 विज्ञान अनित्य हो ७१
 विज्ञान अनात्म हो ७१
 विज्ञान नित्य हो कि अनित्य ८०,
 हो २७६
 विज्ञानको कारणले नामरूप २८१
 विज्ञानहरू ८४
 विज्ञानन्त्यायतन प्राप्त गर्ने अर्को
 आत्मा छ २३५
 विज्ञानन्त्यायतनलाई अतिक्रम गरी
 २३५
 विज्ञान निरोधको कारणले नामरूप
 निरोध २८१
 विज्ञानमा नै बसेर ७६

विज्ञानमा तिन्नो बशमा छ त ?
 ७९
 विज्ञानमा पनि विरक्त हुन्छ २८०
 विज्ञान मेरो आत्मा हो ७६, ७६
 विज्ञानात्मा भन्ने पुरुषले ७६
 वीतराग चित्तलाई वीतराग २७५
 वीर्य गरी २०, २१३
 वीर्य गरिरहुँदा २६५
 वीर्य छैन ११४
 वीर्य बलियो नै थियो ९४
 वीर्यमा छैनन् ११५
 वृद्ध १४०, प्रव्रजित भिक्षुको नाम
 हो २५८
 वेदगु हो १४५
 वेदगु (=सर्वश्रेष्ठ ज्ञान प्राप्त)
 भन्दछन् १४५
 वेदना ३६, २४२, २४४, अनात्म
 हो ७१, अनित्य हो ७१,
 अनुभव गछन् २४९, अनु-
 भव गछन् भनी २४८, को
 कारणले तृष्णा २५०,
 २८०, को समुदय पनि
 २२०, २२८, नित्य हो
 कि अनित्य २७८, नित्य
 हो कि अनित्य हो ८०,
 निरोधको कारणले तृष्णा

निरोध २८१, को समुदय	शरीरको वृद्धि ६१
पनि २४१, (मानसिक)	शरीरछाडी जीवन सकिएपछि
त्रास २४१, मा तिम्नो	२५१, २५२
बश छ त ७८, मा पनि	शरीरबाट पसिना बग्ने छ ६४
विरक्त हुन्छ २८०	शरीरमा ६५
वेदनात्म भन्ने पुरुषले ७५	शरीरलाई बलवान् पनि बनाउँछन्
वेदना मेरो आत्मा हो ७६, ७८	६१
वेदनामै बसेर ७५	शल्यचिकित्सा कर्म २०२
वेदनाहरू ४२, ८४, उत्पन्न हुन्छन्	श्रद्धा देखिन्छ १५५
४२, बाट विरक्त छ १४५	शाक्यपुत्रीहरूलाई २६०
बहुयर्मणि ५०, को चमक भैं	शाखा ढालिदिए ६१
आत्मा ५०	शाखा ढालिदेओस् ६०
वैशारदतामा पुग्ने ८३, ८४	शाखा ढालिदियो ६१
वैशारदयता सम्बन्धी १५८	शान्त १४८, २०३, २१०, २२०,
वैश्य हूँ १९, २१२	२२८, २४१, पारे १०६,
	हुन्छ १४७, हुनुहुन्छ १४८
श	शान्तदान्त हो १४३
	शास्त्रहरू अध्ययन गरी १३१
शास्त्रको स्पर्श १६८, १६९	शास्ता ११९, को नग्नता ११६,
शास्त्र पर्न जान्छ ११७	को बचन सत्य हो भने
शास्त्र रहित १८७	११६, को संगसंग पर-
शक्तिशालि पनि हुन्छ २०	लोकमा मेरो गति समान
शयनकथा १९४	हुनेछ ११९, को समक्ष
हाथहजार जन्मको कुरा २०५	२६५
शरद महीनामा ५२	शान्तिकर्म २०१
शरीर अनुसार हुन्छ ८९	शान्तिपदको गवेषण गर्दै ६४

शान्ति सुरक्षा गर्ने विदद्या १६७	२०४, २०६, २०७, २०८,
शारीरिक दुःखवेदनाले ८६	२०६, २४४, २४६, २४६
शारीरिक वेदनाको भने कुनै प्रति- कार छैन ३६	शिष्य १७८
शारीरिक वेदनाबाट मुक्ति पाउनको निमित्त ३९	शिष्य भई भिक्षु पनि भए १३५
शारीरिक वेदनाहरूको प्रतिकार गर्न सकिन्छ ३९	शिष्यहरू मध्येमा एक हुन् ६५
शाश्वत २०, २२, २४, २१०, २१३, २१४, २१५, २४४, पनि रहरहन्छ २०६, २०७, २०९, २१६	शिष्यहरूलाई कस्तो उपदेश गर्नु- हुन्छ भनी सोध्दा ६६
शाश्वत बताउँछन् २४१, २४४	शिष्यले पनि कुलचनुपर्छ भन्ने कुरा हुन सक्दैन ५८
शाश्वत भन्दछन् त २०७	शिष्यलाई प्रतिक्षेप गर्न सक्दैन १०५
शाश्वत (=नित्य) भनी भन्छन् २०४, २०६	शिष्या भई केटी बस्छे ६०
शाश्वत र केही अशाश्वत भन्दछन् त २१४, २१५	शिक्षितताको कारणले १७६
शाश्वत र केही अशाश्वतवादी २१३, २१५	शिक्षितभाव देखाई १५३
शाश्वत र अपरिधर्तनशील छ २१६	शीर ७७, छेवन गरेता पनि ११७, भुकाई ८२, १६२, १६३, ले ढोगी २८३, निवृन्त्याई ८२
शाश्वत हो २०५, भनी भन्छन् २०७, २०९	शील पालन गर्छ ३६
शाश्वतवाद २०४	शील मात्र १८७
शाश्वतवादी २०४, २४१, २४४, २४७, श्रमण ब्राह्मणहरू	(शील) संयमद्वारा ११३
	शीर्ष बिरेचन कर्म २०२
	शुक्र तारा हो ५१, ५२
	शुद्धावास ब्रह्मलोकका एक ब्रह्माले १३१
	शुद्धावास ब्रह्मलोकमा उत्पन्न भएको कुरा १३२

शुद्धावास ब्रह्मलोकमा जन्मे १३२	शूरकथा १६४
शुभस्थायी हुन्छ १६, २११	शोक गर्छ ६२
शुभस्थायी हुन्छन् १९, १११	शोक गर्दैन ६२
शुभ भन्ने नै (योगी) जान्दछ २६	शोकपरिदेव २३७
शुभ विमोक्ष ध्यान २६, प्राप्त गरी	शोकहरूलाई ध्वस्तपारी १४८
बस्छ २६, प्राप्त गरी	शंका १४८
बस्नु कठिन छ २७, प्राप्त	शंका दूर गर्छ १४२
गरी बस्न कठिन हुन्छ	शंका निवारण हुने ८३, ८४
२७, प्राप्त गरी बस्नसक्ने	शंका २ उपशंका लिई १४१
२६	शंका सन्देहबाट दूर भई १४६
शुभविमोक्ष भनेको 'वर्ण कसिण'	शंख जस्तै सफा गरी ३४, ६४
ध्यान हो २४	
शूद्र ह्यौ १६, २१२	श्र, ष
शूद्रिणी हुन् ४९	
शून्य घरमा १२०, पनि पस्छन्	श्रद्धा उत्पन्न भएपछि ३४
१२१	श्रद्धालु छौं १५३
शून्य ब्रह्मविमान उत्पन्न हुन्छ १६,	श्रद्धाले दिएको भोजन १६४,
२११	१६५, १६६, १६६, २०१
शून्य ब्रह्मविमानमा उत्पन्न हुन्छन्	श्रद्धाले दिएको भोजन खाएर
१६, २११	१६०, १६१, १६२
शून्य ब्रह्मविमान प्रादुर्भाव हुन्छ	श्रद्धाले दिएको भोजन गरेर १६३
१६, २११	श्रद्धा राखेर आएका होइनन् २७०
शून्य घरमा पस्नुपर्ने भएको थियो	श्रमण पनि छैन २६४
१२१	श्रमण पनि त्यहाँ पाइन्छ २६३
शून्य घरमा पस्नुपर्ने भएकोले १२१	श्रमण पनि त्यहाँ पाइदैन २६३
शून्यताको कुरा प्रकाश पनि २०३	श्रमण पाइन्छ २६३

अमणहरू १४१, को व्यवहार १४८, तरुणछन् भनी १३४, बाट परवाद शून्य छन् २६३, २६४	श्लेष्ठहरूमध्येमा श्लेष्ठ हुनु भएका १४८ श्रोतबिज्ञेय शब्दहरू ५३ षडायतनको कारणले स्पर्श २८० षडायतन निरोधको कारणले स्पर्श निरोध २८६
अमण हो १४४ अमण ब्राह्मण ७०	
अमण ब्राह्मणहरू ४२, ६०, १६५, १९६, १९९, २०१, २०३, २०४, २२७, २८७, का १४५, को कुरा मिथ्या भन्दछु ४२, को कुरा मिथ्या हो ४२, ले ६६	स स्व-अर्थ प्राप्त गरेको १२६ स्व-अर्थ प्राप्त गरिसकेको १०४, १७४
अमण ब्राह्मण सहित प्रजालाई ३४ श्रामणेर बनाइदिए १५३ श्रामणेर भएदेखि १५३ श्रामणेरहरूलाई पनि जान दिन्नन् १५२	स्व-अर्थ सिद्ध गरेका ८४ सउद्देश २७५, सहित २८२ सत्कारित २७२, २७३ सत्कायदृष्टि १४८ सकृदागामी २५६
श्रामणेरहरूलाई ७१, कसरी बिनीत पाछिन् ७१, कुन प्रकारले धेरै उपदेश गर्छन् ७१	सङ्गतिभावपरिणता ११५ सङ्गको अवर्णन गर्थे १८३, १८४ सङ्गको अवर्णन गर्दा १८५ सङ्गको अवर्णन गरेमा १८६ सङ्गको अवर्णवादी हुनु ८९ सङ्गको वर्णन गर्छन् १८४ सङ्गको वर्णन गर्दा १८६ सङ्गको वर्णन गरिएको छ ६
श्रुतवान् आर्यश्रावक २८०, लाई ९२	सङ्गको वर्णन गरेमा १८६
श्रुतमय ज्ञानद्वारा १४६ श्रुतको भरपर्ने १२१ श्लेष्ठ १६, २०, २११, २१२	

सङ्घको वर्णन गर्थे १८३, १८४	२०६, २०६
सङ्घको निन्दा अपवाद गन्यो भन्दै- मा १८०	सत्त्वहरू विशुद्ध हुन्छन् ११४
सङ्घको निन्दा नं गरे १८०	सत्त्वहरू संक्लिष्ट हुन्छन् ११४
सङ्घको बयान १८०	सत्त्वहरू संक्लिष्ट हुनाको कुनै हेतु छैन ११६
सङ्घरत्नको निन्दा गर्दै १७८	सत्यको विश्वासपात्र हुन्छ १८७
सङ्घी १३६, १४०	सत्य मानेको छ ४२
सचेतनको त के कुरा ६४	सत्यलाई सत्य भनी १८६
सचेतन गर्भहरू छन् ११८	सत्यवाचाद्वारा ११३
स्वच्छ ३६, १२५	सत्यवादी १८८, हुनुहुन्छ १४८
सम्झना छ ६८	सतीत्व डगाइदियो १३०
सडकबाट सडक २८४	सन्तुष्ट १४३, भई ३९, भई बस्छ ३५, भएका थिए ३२, हुनथाले १५४
सडक सडकमा २८६, गई ६१, २८५	सन्तोषजनक उत्तरदिन सकेनन् १३४, १४०
सत् असत् धर्मलाई जानी १४५	सदासर्वदा विहार गर्छु ६६
सप्तकायको बीचमा ११७	सन्देश-पत्र लिई ६३
सप्तकाय भनेका कुन हुन् ११७	सन्देश १४८
सप्तकायहरू १११, ११६, ११६	सदोष चित्तलाई सदोष चित्त भनी २७५
सन्तप्त गरिरहुँदा ६८	सदोष र निर्दोषलाई सुनी १४६
सन्तपित ८७	सधैंभरी त्यस्तै रहन्छ २०
सत्त्वको उच्छेद २३३, २३५, २४८	सधैंभरी त्यस्तै ररिरहन्छन् २१३
सत्त्व भनिएको हो ११४	सधैंभरी त्यस्तै रहन्छन् २२, २४
सत्त्व विनाश हुन्छ ३१	
सत्त्व विनाश हुन्छ ३१	
सत्त्व शाश्वत हुन्छ ३१	
सत्त्वहरू यताउता दगुर्छन् २०५,	

सनपाटकृडा ७३, जस्ते गरी खेला- उनेछु ७३	सबै शब्दहरू २८२
स्वप्न देखेमा १६७	सबै शास्त्र (=समाधि) लाई जान्दछ १४५
स्वप्नविदया १६६, १९७	सबै सत्वहरू ११४, ११५, ११६
स्वप्नहरू ११८, छन् ११८	सबै समयमा १२७
सन्निधिकार १९१, १६२, गरी परिभोग गर्दै १६२, दोष लाग्छ १६१	सबै संस्कारहरू २७६
सन्निपात ४३, को कारणले ३८, को कारणले पनि ४२	सम्बोधको निमित्त अर्को मार्ग छ के ? ६६
सर्पले टोकेकोलाई निकोपार्ने मन्त्र १६८	सम्बोधि प्राप्त गर्न सकिन्न ६६
सम्प्रलापलाई त्यागी १८८	सम्बोधि लाभ ६७
सम्प्रलापबाट दूर भई १८८	सभागृह १३०, मा जन्मेको हुनाले १३०
सम्प्रवारित गरे ८७	सम्यक् भाजीव १६७
सर्पविदया १६८	सम्यक् कर्म १६७
सर्पसँग जोरी खोज्ने पुरुषको ८६	सम्यक्दृष्टि १६७, क २७६, लाई छाडी ८५
सफा सुगंध गर्न पर्ने ठाउँमा सफा सुगंध गरी १५३	सम्यक् प्रज्ञाद्वारा हेर्छ ८४
सबै धर्महरू अनात्म हुन् ७५	सम्यक् प्रज्ञाद्वारा हेरी ८४
सबैलाई प्यारो लाग्ने १८८	सम्यक् प्रज्ञाले हेर्नुपर्छ २७६
सबैलाई बशमा राख्ने १६	सम्यक् स्मृति १६७
सबैलाई मनपर्ने १८८	सम्यक् रूपले १११, दुःख क्षय हुदैन मनी भन्छु भने ६३
सबैले रुचाउने १८८	सम्यक्वाचा १६७
सबै वर्णभन्दा तेजिला ४७	सम्यक्व्यायाम १६७
सबै विज्ञानहरू २७६	सम्यक्सम्बुद्ध भगवान् ले ११४, ११६, १२०, १२३

[३६२]

बुद्धकालीन परिव्राजकहरू-३

सम्यक्सम्बुद्ध भन्ने पुरुष देखिदिन ८२	सन्मुख पनि यो कुरा भन्नसक्छौं २८
सम्यक्समाधि १६७	समुदय पनि २१६, अस्तगमन पनि २१०
सम्यक्संकल्प १६७	समुद्रख्यायिक कथा १६४
समङ्गी भई अभिरमण गर्छ २३७	सम्मोदन गरे ४१, ४४, ४८, ७४, ८६, १४१, १७४
समन गरी बस्छ १४४	सम्मोदनीय ७४, १०४, १६६, १७४, कुशलवार्ता गरि-
समयको सूचना दिन पठाए ८७	सकेपछि २६२
समयमा बोल्छ १८८	सम्मोहित हुन्छ ६२
समय भयो ८७	सम्मोहित हुन्न ६२
समय समयमा भेला भई १५१	स्वयंप्रभा १६ २११
समाधान गरिदिनेछु १४२	सयन १६१, सन्निधिकार १६१
समाधि निमित्तमा ६६	सरमसंग सोध्यो १५२
समाधि प्राप्त गर्छ २१३	सराग चित्तलाई सराग चित्त २७५, भनी २८२
समाधि प्राप्त गर्छौं २०६, २०७, २०८	सलाकहृत्थं १६२
समाधिजः प्रीतिसुख २३८, भएको १२५	सल्लाह गरे १५१
समाधिमा समाधिष्ठ हुँदा २२, २४	सर्वतो आकाशानन्त्यायतनलाई अतिक्रम गरी २३५
समाप्ती राखेन ६७, ६८, ६९	सर्वदर्शी १६, २०, २११, २१२
सम्मान गर्बथे ६४	सर्वप्रथम यहाँ उत्पन्न भएको २०
सम्मानित ८८, थिए ७०	सर्वज्ञ सर्वदर्शी भन्छन् १२०, १२१
समाहित गराउँछु ६६	सर्वज्ञ बुद्ध बनाउँदाहरू ६४
समाहित चित्त भएपछि ३६, ६७, ६८, १२५, १२६	सवितर्क सविचार २३७
समुच्छिन्न हुन्छ २३४	
समुच्छिन्न हुन्न २३५, २३६	

सबै समयमा उपस्थित हुन्न १२८	सारहीन कुरा १०६
सहन नसक्ने स्वभावका भएकाले १७७	स्वामी ११
साइत बनाउने २०१	स्यालकै जस्तै आवाज हुन्छ १६४
साकार २७५, सहित २८२	स्यालको आवाज जस्तै निकाल्यौ १६४
साँढे लक्षण १६६	साँबलि छन् ४६
साणधोविकं ७३	साक्षात्कार गरेका छन् वा गरेका छैनन् २६२
सातजना १३२, भएको कुरा १३२	साक्षि श्रावक २६६, हुनुहुन्छ २६६
सात टुक्रा ७७, पार्नेछु ७७	सिंह जस्तै आवाज निकाल्छु भनी कराउँदा १६४
७०० योजन घुमफिर गरिसकेपछि १३४	सिंह जस्तै खूब गर्जे १५७
सन्दृष्टिक धर्म ४४, हुन्छ ४४, ४५	सिंहनाद गर्छु भनी १६४
सन्दृष्टिक हो ४०	सिंहनाद गरी १६४
साधुसम्मत १३६, १४०, प्राप्त हुन् १४०	सिद्धान्तहरू सिक्न सकोस् १३०
स्वाभाविकरूपले ११५, ११६	सिंह हुनुहुन्छ १४६
स्यानो मात्र १८७	सीमागृह १५४, मा गई १५४
स्यानो शील १८६	सु-आख्यात छ ६
सारको खोज गर्दै ८१	सु-आख्यात छैन १७८
सार खोज्ने पुरुष ८१	सु-आख्यात धर्मविनयमा २८३, २८४
सार चाहने ८१	सुकृत्य बुष्कृत्य कर्मको फल न छ, न छैन के २२४
सार छैन १५५	सुकृत्य बुष्कृत्य फल छैन १११
सार पाउने त के कुरा ८१	सुखकाय ११७
सार भएको भए १५५	सुखवेदना उत्पन्न हुन्छ ९२
सारत्व छैन १५५	

सुखवेदना लुप्त हुन्छ ६२	सुख सम्भव हुन्छ १६६
सुखवेदना उत्पन्न हुँदा ६८, पनि ६२, ६७, ६८, ६९	सुखका बादल गर्जनेछ २००
सुखवेदनाले स्पर्शित ९२	सुखी हुँ भन्ने चित्त आस्वाद हो २३८
सुखवेदना लुप्त हुन्छ ९२	सुगत ३४
सुखवेदना लुप्त भएपछि ९२	सुगति तथा दुर्गतिमा उत्पन्न भएका प्राणीहरूलाई देख्छ १२६
सुखवेदनाले ९३	सुगति दुर्गतिमा २७६, गडरहेका प्राणीहरू देख्छु ६८
सुखवेदना लुप्त भएपछि ९२	सुगति स्वर्गलोकमा २७६
सुख दुःख अथवा कुनै पनि वेदना ३८	सुतेको मलाई थाहा छ १००
सुख दुःखको अनुभव गर्छु ११६	सुतिरहने बेलामा पनि १२०
सुख दुःखको अनुभूति गरिन्छ ११५	सुतिरहे पनि १७०, १७१
सुख दुःखको भूमि ११५	सुन्दर रूप देखेर २८५
सुख दुःख भनेको के हो ? १६८	सुन्दा पनि १२७
सुख दुःख भोग गर्ने २०८	सुन चाँदी ग्रहण गर्ने कामबाट दूर रहन्छ १८९
सुख दुःखलाई ११८, घटि बढी गर्न सकिन्छ ११९	सुन चाँदी स्वीकार्छु ११४, ११६
सुख दुःख वेदनाहरू ३९	सुन्न चाहनेहरू आऊन् ६१
सुख दुःख सम्बन्धी प्रश्न सोधेका थिए १६५	सुन्न सक्छौ त २८२
सुख प्राप्त गर्न सजिलो छैन ६७	सुन्ने वा सुन्न लगाउने छैनन् ११७
सुख भनेको के हो १६८	सु-प्रतिपन्न छ ९
सुखमा राग उत्पन्न हुन्छ ६२	सुभाषित गर्नुभएको हो ५४
सुखमा राग उत्पन्न गर्दैन ६२	सुभाषितलाई वा दुर्भाषितलाई जान्न सकौंला १८६
सुखमा सरागी हुन्छ ६२	सुभिक्ष हुनेछ २००
सुखमा सरागी हुन्न ६२	

सुरा धूर्तले ७३
 सुवर्ण १२६
 सुवर्ण कुर्वण २७६
 सुवृष्टि हुनेछ २००
 सुबिनीत १७६
 सु-श्रुत (=वीक सुनेको) पनि
 हुन्छ १२१
 सूर्य अस्ताउन लागेको देखेर १७६
 सूर्य ग्रहण हुनेछ १९९
 सूर्य र महाब्रह्माको पूजा गर्ने २०१
 सूर्य हो ५२
 सेना कथा १६४
 सेनाब्यूह १६२
 सेना समूह १६२
 सेवाटहलको काम गरी १५३
 सेवाटहल गर्नथाले १५३
 सेवाटहल गरी १५३
 स्रोतापन्न २५६
 स्रोतिय (=श्रुतवान् शास्त्री हो)
 १४६
 सोध ७५
 सोधे सोधेका प्रश्नहरूको उत्तर
 स्थविरले दिनुभयो ६२
 सोधे सोधेका प्रश्नहरूको उत्तर
 मैले दिएँ ६२
 सोध्नुपरेको थियो २२१

सोह कारणहरूको आधारमा २२९
 सोही परमवर्ण हो ५०
 सौण्डिक कर्मकार ७२
 सौमनस्य दीर्घमनस्यको अन्त हुन
 अगाबं २३९
 संस्कार अनित्य हो ७१
 संस्कार नित्य हो कि अनित्य ८०
 संस्कार नित्य हो कि अनित्य हो
 २७८
 संस्कार निरोधको कारणले विज्ञान
 निरोध २८१
 संस्कार मेरो आत्मा हो ७६
 संस्कारमै बसेर ७६
 संस्कारको कारणले विज्ञान २८१
 संस्कार तिन्नो बश छ त ? ७६
 संस्कारमा पनि विरक्त हुन्छ २८०
 संस्कारहरू ८४, अनित्य हुन् ७१,
 नित्य हुन सक्छन् के २५६
 संस्कारात्म भन्ने पुरुषले ७६
 संख्यानविदद्या २००
 संघको अवर्णन गर्छन् १८४, १८५
 संघगणी ८१
 संघको वर्णन गर्छन् १८५
 संघलाई प्रतिक्षेप गर्न सक्दैन १०५
 संघी २६२

संस्थागारमा (सभागृहमा) भेला
भएका थिए ७२

संध्यासमयमा १५६, १६१

संधैभरी त्यसै रहरहन्छ २१५

संन्यास भेष धारण गरी ६०

संस्मरण गर्न सक्छौ त २८२

संस्मरण गर्न सक्दैन २२६

संस्मरण गरे १३२

संयम गर्छ २८४

संयमद्वारा ११३

संलग्न भई बस्छन् १६१

संक्लिष्ट वा विशुद्ध हुनको लागि

११४

संक्लिष्ट हुनाको कुनै हेतु छैन

११४

संक्लेशिक १००, १०१

संबर्त २०६, कल्प २०६, २०७,

२०८

संसर्ग भएपछि ६०

संसारमा उत्पन्न र च्युत हुने १४३

संसार खाँदछन् १५५

संसारचक्र दृष्टिगत छ २४६

संसारचक्रमा पढेन १४७

संसारबाट मुक्त भई १४४

संसाररूपी डोरी चूडालिसकेका

२५१

संक्षेप कुराको विस्तृत अर्थ २७७

संक्षेपमा भन्नुभएको २७७

संज्ञा १४७, उत्पन्न भएको कुरा

सम्म २२६, उत्पन्न भए-

पछि २५, २२५, छैन

२४३, नित्य हो कि

अनित्य ८०, नित्य हो कि

अनित्य हो २७८, मेरो

आत्मा हो ७६, ७८, मै

बसेर ७५, तिमी बश छ

त ? ७८, मा पनि विरक्त

हुन्छ २८०

संज्ञात्मा भन्ने पुरुषले ७५

संज्ञा र क्लेशलाई नष्ट गरी १४७

संज्ञाहरू ८४

ह

हजार प्रश्नहरू सोध्यौ ६२

हजार वादहरूको अतिरिक्त ६४

हड्डी बनाउने १९२

हस्तमुद्रा २०

हृत्थत्थरं १९३

हरण गर्न योग्यलाई धन हरण गर्ने

७६

हलेदो १६०	हामीमा अरू प्रश्न छैनन् ६२
हलो जोतिरहँदा ९६	हामीमा छैन १८६
हलो बनाइ खेतने १६२	हामीमा देखिदैन १८६
हवनको फल छैन १११	हामीलाई निमित्त गरे २०, २१३
हर्षित भई १४२	हामीले सिकेका ६२
हाछ्यू गरेको १७९	हामी स्वीकाछौं २८४
हात उल्ट्याइदिने २०१	हामीहरू अनित्य २१३
हात खुट्टा काट्ने ११३, १९०	हामीहरू क्रीडाप्रवृत्तिका भयौं २२
हात खुट्टा काटिएका छन् १२७	हामीहरूको बित्त दूषण भयो २४,
हात खुट्टा चलेको १७९	२१५
हातजोरी नमस्कार गरी एक	हामीहरूको पराजय भयो ६३
छेउमा बसे ७४	हामीहरूको बीचमा १८५
हातले पिठ्यू मुम्म्याउँदै १३	हामीहरूले सुनेकाछौं २३, २४
हात भाँचिरहेका १८०	हामीहरू मनः प्रवृत्तिका भयौं २४
हात्ती ७३, १८९, को सन्मुखमा	हाँसेर २१४, क्रीडा गरी बस्यौं
पनि पर्छन् १२०, संग	२१४
जोरी खोज्ने ८६, संग	हिँडदा पनि १२८
सन्मुख हुनु थियो १२१	हिँडिरहनुभएका भगवान् बुद्ध १७६
हात्ती जुघाउने १९२	हिँडिरहेका थिए १७७
हातले दिसा पिसाब पुछ्दथे ९०	हिँडिरहे पनि सुख शान्ति हुन्छ
हामीकहाँ प्रव्रजित हुन हुन्न ६३	१७१
हामी तपाइँकहाँ प्रव्रजित हुन	हिँडिरहे पनि सुख शान्ति हुँदैन
चाहन्छौं ६३	१७०
हामी दुबं घुमफिर गरी दुःखको	हिँडिरहँदा पनि १२७
अन्त गर्नेछौं ११६	हिँडिरहने बेलामा पनि १२०,
हामी पछि उत्पन्न भएका हौं २०	१२१

[३६८]

बुद्धकालीन परिव्राजकहरू-३

हितंपी देवताले १३४, १३६
हीन २७६, २८३, बा प्रणीत ८३
हृदय पनि फुट्ने छ ८६, ६०
हृदयङ्गम १८८

हेतुविना उत्पन्न २५, भएको हो
२५

हेर्न चाहने तपाईंहरू मसँग आउनु-
होस् ६६

हेला गर्न हुन्न १३४, १४१

होइन पनि भन्दिन २२४

होइन पनि भन्दैनाँ १२३

होइन भने होइन भने भनी भन्नु-
भयो ६७

होइन भनेकोलाई १२३

होची छन् ४९

होचो आसन लिई ५, ८७, ११०

हो पनि भन्दिन २२४

हो भने हो ६७

होम कर्म २०२

होस थातमा रहेन २२, २१४

होस थातमा नरहेको कारणले गर्दा
२२

होस रहन्न २२, २१३

होहल्ला गरी १०६

होहल्ला नगर्नुहोस् १०९

क्ष

क्षत्री कुमारहरूलाई शिक्षा दिक्षा
दिई १३१

क्षत्री कुमारी थिइन् १३०

क्षत्रीणी हुन् ४९

क्षत्री ह्यौ १६, २१२

क्षार श्रोषधीको प्रभाव २०२

क्षीणाल्खी १०४, १७४, हुनुहुन्छ

१४८, भिक्षु १७५, भिक्षु-

को १२७, भिक्षुले १०४,

१२७, १७४, १७५,

भिक्षुले मैथुन सेवन गर्न

सक्दैन १०५

क्षीणाल्खी...छ १०५

क्षेत्रजित हुन्छ १४४

ज्ञ

ज्ञातहरूमध्येका ७२

ज्ञातिकथा १९४

ज्ञातिबन्धु १६८, १६९

ज्ञान दर्शन १२८

ज्ञान दर्शनार्थं चित्तं अधि बढाउंछ

३६

ज्ञानता भनिदैन १००

ज्ञानपूर्वक आचरण गरी १४७

ज्ञानमा पारंगत छ १४५

ज्ञानलाई परामर्श पनि गर्दैन २१६

ज्ञानवादी हुं १७

गाथा-सूची

अज्जेव उपसम्पदा २५७	परे च न विजानन्ति १३५
अज्जेव दानि पब्बज्जा २५७	पञ्हे पुच्छित्तुं अभिकङ्खमानो १४१
अज्जेव परिनब्बानं २५७	पित्तं सेम्हं च वातो च ४३
अहं अन्तं करोमि ते १४२	पुच्छं मं सभिय पञ्हं १४२
आकासे पदं नत्थि २५६	सयमेत्थ यमामसे १३५
इतो बहिद्धा समणो पि नत्थि २६३	यतो अहं पब्बजितो सुभद्द २६३
उपवत्तने सालवने २५६	ये च तत्थ विजानन्ति १३५
एकूनत्तिसो वयसा सुभद्द २६३	यं किञ्चि मनसिच्छसि १४२
कङ्खी विचिकिच्छी आगमं १४१	यं पब्बजि किं कुसलानुएसि २६३
कम्मविपाकेन अट्टमी ति ४३	वस्सानि पञ्जास समाधिकान्ति २६३
जायस्स धम्मस्स पदेसवत्ती २६३	सन्निपात उत्तूनि च ४३
ततो सम्मन्ति मेधगा १३५	समणो नत्थि बाहिरे २५६
तस्स तस्सेव पञ्हस्स १४२	सम्मुखा दिपडुत्तमे २५७
तेसन्तकरो भवाहि मे पुट्ठो १४१	हितो कारुणिको जिनो २५६
पच्छिमे सयने मुनि २५६	
पब्बाजेसि महाबीरो २५६	